

СВЕТОВЕН ТРИЛЪР

ДЕЙВИД ХОСП

НЕВИННОСТ

ПЛЕАДА

ДЕЙВИД ХОСП НЕВИННОСТ

Превод: Петър Нинов

chitanka.info

Адвокатът Скот Фин има опит в разплитането на трудни, непредсказуеми казуси. Нищо обаче не го е подготвило за предизвикателството, пред което се изправя сега.

Петнайсет години по-рано полицейска служителка под прикритие е нападната и простреляна със собствения ѝ револвер. Тя е категорична: човекът, който се е опитал да я убие, е нелегалният емигрант доктор Винсенте Салазар, а по оръжието са пръстовите му отпечатащи. Салазар е признат за виновен, осъден е на петдесет години затвор и е забравен от всички, освен от семейството си. Човекът, който е избягал от родината си, за да се спаси от „Ескадроните на смъртта“, настоява, че е невинен и че нов ДНК анализ ще докаже твърдението му. И все пак той остава зад решетките, докато съдбата му дава шанс: делото е подновено. А адвокат Фин е единственият, който (макар и неохотно) приема да го защитава. И... се забърква в лъжи, корупция и тайни. Животът му е поставен на карта, докато той отчаяно търси тънката линия между вината и невинността.

Гореща проза, отпечатана върху студени като камък факти — трилъер, съперничесщ на най-доброто от Гришам и Скот Търоу.

Лий Чайлд

*Посвещавам тази книга на Джоуни.
С много обич и с благодарности за всичко, което
правиш за мен и което си ми дала, Джоуни.*

ПРОЛОГ

Септември 1992 година

Мадлин Стийл погледна през мокрото от дъжда стъкло, към винарната на Кълъмбъс Авеню в Роксбъри. Притискаше към ухото си телефонната слушалка, защото от силните удари на сърцето ѝ не чуваше почти нищо. Даваше свободно. Къде беше той? Накрая, след седмото позвъняване, прозвуча мъжки глас:

— Какво?

— Аз съм.

— Какво има?

— Те са тук. Май ги спипахме. — Тя хвърли поглед към витрината на магазина, за да се увери, че на входа няма движение.

— Не е достатъчно да ги пратим на топло, но за начало е добре.

— Повече от начало е, Коз — отвърна тя. — Че за какво друго ще се събират тук? Имаш ли представа колко души участват? За колко пари става дума? Ако е това, което изглежда, тогава работата е по-голяма, отколкото предполагах.

Човекът от другия край на линията мълчеше.

— Коз?

Мълчание.

— Коз, там ли си?

— Махай се оттам, Мади — последва отговор.

— Защо?

— Ти не си обучавана да работиш под прикритие. Ще се заемем със случая утре сутринта. Сега искам да си тръгнеш оттам.

— Шегуваш ли се? Ще изчакам да видя кой още ще се появи. Кой ще излезе.

— Махай се оттам. Заповядвам ти.

— Ти не си ми шеф, Коз.

— Не, но съм ти приятел. Хайде, изчезвай. Веднага.

Тя вдиша дълбоко, гледайки как дъждовните капки си играят със светлините на надписа над входа на магазина за алкохол от другата

страна на улицата.

— Добре, но случаят си остава мой. Аз свърших черната работа и го заслужавам.

— Случаят си е твой. Нека го обсъдим утре сутринта, става ли?

— Става. И, Коз...

— Да?

— Благодаря ти.

Тя затвори, но остана в телефонната кабина още няколко минути, загледана в малката витрина на магазина. Би дала мило и драго, за да разбере какво се случва в момента зад неоновите надписи, рекламиращи цигари, лотарийни билети и бира. Накрая отвори вратата на будката и тръгна в бурната нощ.

Прекоси улицата и вървя до следващата пресечка. Когато мина покрай витрината, забави ход и се опита да надзърне в процепите между мръсните талашитени плоскости. Ако някой я видеше, щеше да си помисли, че просто гледа стоките на витрината. Внимаваше да не привлича ничие внимание.

Щом подмина витрината, ускори крачка. Убедена беше, че никой не я е проследил, но въпреки това продължи да се озърта, да не би някой да излезе от магазина и да я види.

Усмихна се на себе си. На входа на магазина нямаше никой, което означаваше, че си беше свършила работата добре. Баща ѝ и братята ѝ не вярваха, че тя може да се справя с подобни задачи. Днес тя доказва, че е родена за тази професия, че с този занаят са един за друг.

Мадлин продължаваше да се усмихва, леко обърнала назад глава, когато мина покрай една тясна уличка, пряка на Кълъмбъс. Така и не забеляза тъмната фигура зад купчината със сандъци на входа на пресечката. Не видя мъжа, който тръгна към нея, нито забеляза как той вдигна ръка и замахна. Дръжката на ножа се стовари с всичка сила върху главата ѝ.

* * *

Винсенте Салазар изкачи стълбите до четвъртия етаж, където се намираше апартаментът му. Сградата, в която живееше, беше

разположена в покрайнините на Дорчестър, близо до линията на метрото в Роксбъри. От жилището му лъхаше на родно и домашно. Миризмите на платанос реленос и нуегадос ен миел се смесваха с тези на пупусас от съседните апартаменти.

Той отвори и влезе в апартамента, свали си якето и го закачи на закачалката на вратата.

— Ола! — поздрави го майка му. Мивката пред нея беше отрупана с тенджери и чинии, а на котлоните бяха сложени тигани с приятно ухаещи пълнени чушки. — Комо те фуе ту дия?

— Говори на английски, мамо — тихо ѝ каза. — В тази къща се говори на английски.

— Оф! — Тя изсумтя и махна пренебрежително с ръка. — Как мина денят ти? — повтори майка му на английски със силен акцент.

— Добре мина — отвърна той, като ѝ благодари с кимване, загдето се е съгласила на компромис с езика. — Управителят на магазина каза, че ще ми възложи работа с по-голяма отговорност.

— Добре, значи ще ти дават и повече пари?

Той поклати глава.

— Обаче е хубаво да ти имат доверие.

— Доверието също се заплаща.

Той замълча и отиде до бебешкото креватче до прозореца.

— А ти как си, малката? — попита той, след като взе дъщеричката си и я доближи до лицето си. Детето грейна от радост и той започна да го прегръща и целува. Рожбата му продължаваше да се усмихва и от време на време доволно да издава неразбираеми звуци.

— Чу ли, Росита? Татко ти от утре ще бъде още по-уважаван.

— За уважение също се плаща — обади се майка му, застинала до печката с гръб към него.

— Тук сме по-добре, мамо. Тук можем да имаме истински живот.

— В Салвадор беше по-уважаван човек. Там ти беше по-важен отколкото тук.

— В Салвадор бяха издирван човек. Въпрос на време беше да ме хванат. Освен това дъщеря ми е родена тук и ще израсне като американка.

— Ако ни позволят да останем.

— Не се тревожи, мамо. Нали ти казах, че ще се погрижа за това.

— Да.

— Мигел върна ли се от училище?

— Не. Нещо унил ми се вижда напоследък. Мисля, че се притеснява за училището. Трябва да поговориш с него.

— Ще поговоря. Бебето яде ли?

Майка му поклати глава.

— Е, значи сега трябва да се нахраниш — каза той на дъщеря си.
— Усмихна се и отново я целуна, след което я настани в бебешкото столче и ѝ сложи лигавник. Започна да разбърква бебешката храна, когато на външната врата се почука.

— Винсенте Салазар? — извика някой откъм стълбището.

Той отиде до вратата и се ослуша.

— Да? — откликна се, без да отваря.

— Полиция! Отворете веднага!

Обзе го неописуем страх и изведнъж му се догади от сладникавата миризма на чушките в тигана.

— Какво искате?

* * *

Не, това не можеше да е истина. Не можеше да се случва с нея.

Паника обзе Мадлин Стийл, когато тя дойде в съзнание и усети, че челото ѝ е допряно до голия цимент. Вонята на бензин, мръсотия и асфалт беше нетърпима, дъждът силно барабанеше.

— Моля ви, недейте!

— Кайете, ла рамоа! — изсъска мъжът зад нея. — Аора сентира ел подер де Тресе! — Той я хвана за косата и я дръпна силно. Ако беше издърпал още малко, щеше да ѝ счупи врата. — Абра тус охос!

Тя вдигна очи и видя зловещия проблясък на сантиметри от нея. Капките танцуваха върху дългото острие, докато то бавно се приближаваше към лицето ѝ. После мъжът допря острието до врата ѝ и когато мачетето леко разкъса кожата ѝ, тя сякаш усети ужилване и остана като парализирана.

После сякаш мина цяла вечност, след което отново я наведоха с лице надолу. Усети как някой повдигна полата ѝ и разкъса бельото ѝ. В дъжда беше трудно да разбере дали самата тя плачеше или не. А ако плачеше, имаше ли някакво значение? Тя си отговори на въпроса,

когато затвори очи и пред нея мислено изникнаха лицата на членовете на семейството ѝ. Да, имаше значение. Имаше значение заради самата нея. Имаше значение, защото те я бяха създали като личност.

Тя вдиша с усилие и си наложи волята да се съсредоточи. С крайчице на окото си съзря дамската си чантичка на земята, на метър-два от нея. Вероятно беше паднала там, когато я бяха ударили по тила. Ако само можеше да стигне до нея...

Извергът зад нея беше насочил цялото си внимание към това как да застане по-удобно, за да я обладае. Тя не можеше да го позволи.

Внезапно тя се хвърли върху него и впи ноктите си във врата му. Той изкрещя от болка и тя стисна още по-силно, а ноктите ѝ се забиха по-дълбоко.

Той изкрещя отново, още по-силно, и се отдръпна от нея. Това ѝ беше достатъчно. Тя се претърколи настрани и сграбчи чантичката. Усети дръжката на пистолета, извади го, рязко се извъртя към нападателя си, понечи да се прицели и да стреля, преди той да се е овладял.

Той обаче беше доста бърз. Удари я по китката с дръжката на мачетето, после сграбчи ръката ѝ и двамата се сборичкаха. Беше безнадеждно и тя го съзнаваше. Той беше по-едър и по-силен, беше отгоре — имаше всички предимства. Бавно пистолетът се извъртя към нея, към корема ѝ.

Когато отекна изстрелът, тя не беше сигурно кой от двамата е дръпнал спусъка. Усети само парене в корема и краката ѝ изтръпнаха. Чу отдалечаващи се стъпки и почувства как топлата течност започна да образува локва под нея, смесвайки се с дъждовната вода. Веднага около нея се разнесе характерната миризма на кръв.

„Така е по-добре“ — каза си тя. Докато крайниците постепенно губеха чувствителност и тялото ѝ започна да изтръпва, беше спокойна. Нямахте да може да живее нормално със срама, а роднините ѝ изобщо нямаше да го понесат. Всички бяха готови да посрещнат смъртта, но не и подобен позор.

Затвори очи и се остави бавно да потъне в безсъзнание, докато воят на сирените ставаше все по-силен. Не, определено така беше по-добре за нея.

* * *

— Искаме да поговорим. Отворете вратата!

Винсенте Салазар остана неподвижен до вратата за секунда, докато проиграваше наум възможностите си. Накрая стигна до заключението, че няма изход, свали веригата и леко отвори вратата.

— Покажете ми полицейската си значка — каза той.

В отговор се разрази истински ураган. Вратата беше избита, в резултат на което той политна назад към вътрешността на квартирата и се стовари върху бебешкото столче. Бебето падна на пода и за огромен ужас на баща си си удари главата в дървения под. Той вдигна поглед и видя как вътре нахлуха няколко полицаи с бронезилетки и каски. Винсенте погледна отново към дъщеря си, която запищя от болка и от страх. В този миг в ребрата му се забиха първите ритници на униформените и го събориха отново на пода.

— Моля ви! Не пипайте дъщеря ми! — извика той. Последваха отново ритници с кубинки.

— Полиция! Не мърдай!

Тогава чу как майка му извика „Росита!“ и я видя как се втурна към детето, но един от щурмоваците я изблъска към печката.

— Останете по местата си! — изкомандва полицаят и насочи автомата към лицето ѝ.

Бебето продължи да плаче на пода.

— Моля ви! Не разбирам! — умоляваше ги Салазар, но този път го ритнаха в лицето.

— Казах ти да не мърдаш, задник!

Винсенте протегна ръка към бебето, изпълнен с отчаяние и желание да стигне до него, но го настъпиха по ръката и той чу как костта му изпука. Наоколо се чуваха плач и писъци. Чуваше майка си, но не разбираше какво казва тя.

Един от полицаите коленичи до него, а Салазар въпреки болката се надигна от пода.

— Адски много си загазил, копеле — изсъска ченгето, сграбчи го за косата и го издърпа назад.

— Моля ви! Нека помогна на дъщеря си! Аз съм лекар! Станала е някаква грешка!

— О, така ли? Наистина има грешка и тази грешка я направи ти.
— Униформеният се изсмя грубо. — Ама той не изглежда такъв бабаит сега, а, момчета?

Винсенте понечи да обърне глава, за да види дали с Росита всичко е наред, но полицаят го издърпа и не му позволи.

— Познаваш ли жената, която нападна снощи? — попита ченгето, като се наведе на сантиметри до ухото му.

— Не, моля...

— Жената, която застреля и остави да умре в уличката?

— Не...

— Тя беше полицай! — Мъжът силно блъсна главата на Винсенте към кухненския под, без да изпуска косата му.

Винсенте се изправи на колене, но полицаят го възседна и отново издърпа главата му назад.

— Харесва ли ти, а, негодник? — извика той, като за сетен път блъсна лицето на Винсенте в пода.

— По-полека, Мак — обади се някой.

Винсенте усети как по лицето му потече кръв, а ръката му беше станала безчувствена, но не това имаше значение за него. Единственото, което го интересуваше в момента, беше дъщеричката му. Единственото, което чуваше, беше нейният плач.

Полიცаят отново издърпа главата му и я заби в пода. Усети вкуса на кръв.

— Така ли се отнасяш с жените, а? — извика полицаят зад него.

— Хайде, Мак, стига толкова! — Винсенте почувства някаква особена леденина в гласа на втория полицай и се уплаши.

— Негодник! — изкрещя първият полицай и за последно заби лицето му в дървения под.

Винсенте остана да лежи замаян на пода. Не знаеше колко време е минало, но това не беше важно. Чуваше как майка му продължава да пици, но звукът беше някак странно приглушен, като че ли идваше отдалеч. Имаше и други гласове, мъжки, изпълнени с гняв и безразличие. Докато лежеше там, безсилен да помръдне или да говори, в цялата тази бъркотия и какофония осъзна, че липсва един звук. Звук, така добре познат му, както и собственото му сърцебиене. Липсата на този звук го изпълни със страх. Той заплака неудържимо — не за себе

си, а защото вече беше спрял да чува този звук. Вече не чуваше Росита да плаче.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Понеделник

10 декември 2007 година

Трийсетгодишният Добсън седеше на твърдата дървена банка в дъното на малката съдебна зала на дванайсетия етаж на районния съд в Съфолк. Папийонката му беше завързана на тънкото му вратле, а костюмът и ризата му бяха закопчани до горе, за да не измръзне в студената и стара сграда. Зимно време в сградата на съда не беше никак уютно. Парното или беше спряно и от вътрешната страна на прозорците се образуваха ледени висулки, или пък беше усилено докрай, в резултат на което облечените като за декемврийски студ в Бостън усилено се потяха. В крайна сметка той реши, че ще издържи на студа.

На няколко метра от него седеше стар бездомник. Беше разгърнал мазен вестник от предния ден и ту поглеждаше към вчерашните новини, ту хвърляше по едно око към случващото се в съдебната зала.

— Не съм те виждал тук преди — прошепна старецът на Добсън по време на почивката.

— Не ходя често в съда — отвърна той. Стараеше се да е любезен, но щом старецът се наведе и се доближи до него, го блъсна неприятна миризма и той си каза, че вероятно ще е грешка да насърчава постоянно скитника.

Мъжът заби мръсния си палец в гърдите си.

— Аз съм тук всеки ден — каза той. — Спя в Дома на ветераните на Стейт Стрийт, но идвам тук всяка сутрин. Приставите ме познават и ме пускат. Аз не съм тук да създавам проблеми. Служил съм на страната си и затова мисля, че имам право да се полюбувам на плодовете от труда си. Освен това тук обикновено е по-топло отколкото на улицата.

— Сигурно има и други съдебни зали, в които парното е включено. — Добсън реши отново да прояви любезност и заедно с това да се отърве от човека, който го разсейваше.

— Така е, но аз проверявам списъка с делата всяка сутрин. — Мъжът посочи към един от адвокатите в предната част на залата. — Името му е Фин. Когато той се явява на дело, аз винаги присъствам на заседанието. Идвам тук вече почти десет години и мога да се обзаложа, че познавам всеки адвокат, който някога е практикувал в този град. Фин е един от най-добрите.

Добсън кимна.

— Аз съм дошъл да се видя с него. — Продължи да гледа в очите бездомния ветеран още секунда, след което отново насочи вниманието си към предната част на залата, където Скот Фин разпитваше свидетел.

— Били сте на петдесет и две, когато сте се оженили за госпожа Слокъм, така ли, господине? — попита Фин плешивия дебеловрат мъж на свидетелското място. Високият чернокос адвокат поглеждаше записките си, сякаш не знаеше отговора на въпроса. Беше слаб, изправен и разпитваше свидетеля с някаква особена увереност и спокойствие. В момента се провеждаше предварително заседание по дело за развод. От видяното Добсън можеше да прецени, че раздялата далеч не е безболезнена и безпроблемна. Понеже заседанието беше предварително, в залата нямаше съдебни заседатели.

— Да — отвърна свидетелят.

Фин мин зад масата на адвокатите и докосна по рамото клиентката си — красива жена на около трийсет години.

— А госпожа Слокъм беше на дваисет и шест?

— Струва ми се, да.

— Два пъти по-млада от вас.

Тук скочи и се намеси адвокатът на свидетеля:

— Възраavam, ваша чест. Това въпрос ли е изобщо?

— По-скоро математическо съждение, ваша чест — отговори Фин. — Но ще приема отговора, ако свидетелят предложи такъв.

Съдия Харолд Мейкомър се облегна назад в креслото си и се подсмихна. Имаше корем и разрошена коса, заради което в съдебните кръгове го наричаха „развихрения диригент“.

— Отхвърля се, господин Дюмондс. Въпросът си е съвсем нормален и свидетелят следва да отговори.

Слокъм се изчерви и стрелна недоволно с поглед Фин.

— Да, тя беше два пъти по-млада от мен — отвърна той накрая.

Адвокатът не се впечатли от погледа и продължи:

— Когато се оженихте, вече бяхте заможен, нали?

Слокъм се ухили:

— Зависи от гледната точка.

— О, не бъдете скромни — продължи Фин. — По онова време вече бяхте известен като „Бетонният крал“ на Масачузетс. В действителност тогава сте били от главните доставчици на бетон за строителни проекти в щата от повече от десет години.

— Да, бях богат — призна Слокъм.

Фин отиде до подиума.

— И понеже вече сте били богат, сте настояли да подпишете предбрачен договор, така ли?

— Доста съм си патил в живота и не съм наивен, сър — отвърна Слокъм и скръсти ръце.

— Мога ли да приема „да“ за отговор, господин Слокъм?

Онзи го изгледа недоволно отново и на Добсън му се стори, че сякаш улови агресия в погледа.

— Да, накарах я да подпишем предбрачен договор, както би сторил всеки разумен човек на мое място.

— Благодаря. Тя ли състави договора?

Слокъм изсумтя.

— Да не сте идиот? Накарах моите адвокати да изготвят договора, за да съм сигурен, че няма да има проблеми в бъдеще.

— Моля да ме извините. Стремя се да държа идиотизма до минимум. Позволихте ли на госпожа Слокъм нейн адвокат да прегледа договора?

— Не, тя не можеше да си позволи да наеме адвокат. Освен това тя каза, че се омъжва за мен не заради парите и затова не я интересувало какво пише в договора. Поне така твърдеше тогава. — Слокъм насочи вниманието си към клиентката на Фин, но в погледа му се четеше омраза.

— Да, разбира се. Ясно — отвърна Фин. — Любовта кара хората да вършат глупости.

— Възразявам! — Адвокатът на Слокъм отново скочи на крака.

— Продължавайте, господин Фин — подкани го съдия Мейкомър, макар че по-скоро му беше забавно, отколкото да беше ядосан.

Фин кимна.

— Ваша чест, имам само още един въпрос. — Той вдигна и показа някакъв документ. — Ако позволите да се приближа... — Съдията кимна и Фин отиде до мястото на свидетелите. — Този документ е обозначен и идентифициран като предбрачния договор, който сте накарали жена ви да подпише. На втора страница, член тринайсет гласи, че договърът ще се смята за нищожен, ако по време на брака ви имате сексуална връзка с друго лице, различно от съпругата ви. — Той замълча за момент, остави присъстващите да асимилират уводната му реплика и в залата да се натрупа известно напрежение, след което продължи: — Имахте ли такава връзка по време на брака?

Зачервеното лице на Слокъм стана пурпурно.

— Много моля да си имаме уважението!

— Извинете, въпросът ми неясен ли беше? — Адвокатът отново тръгна към свидетелската банка и се спря само на метър и нещо от Слокъм. — Имахте ли сексуални отношения с друг, освен със съпругата си по време на брака?

Слокъм се изпъна целият, сякаш ей сега щеше да скочи върху Фин.

— Не — накрая отговори, губейки и последните капки самообладание. — Не, не съм имал такава връзка.

Фин му се усмихна като на стар приятел след края на крайно оспорвана игра на шах.

— Благодаря ви, господин Слокъм. Аз бях дотук.

В дъното на залата старецът с вестника тихичко се изсмя.

— Това беше вкарването в капана — прошепна той на Добсън. — Скоро ще последва финалният удар.

Съдията погледна към адвоката на Слокъм, дребен мъж с тънък нос и с кокалести рамене, които сякаш щяха да скъсат сакото му.

— Господин Дюмондс, имате ли въпроси?

— Нямам, ваша чест.

— Вие, господин Фин?

— Да, ваша чест. Един последен свидетел. Искаме да призовем Абигейл Прудет.

* * *

Скот Фин обожаваше да създава драма в съдебната зала. Дори и сега, без да има съдебни заседатели, той знаеше как да задържи вниманието на съдията. Налагаше му да се изявява отчасти и като шоумен. Това беше едно от нещата, които го отличаваха от другите адвокати. То го правеше един от най-успешните съдебни адвокати в Бостън — способността му да привлича вниманието на публиката и да поддържа интереса ѝ. Често обясняваше на клиентите си: „Един спор не може да е истински, ако хората не желаят да слушат.“ Това беше и една от причините той да предпочита самостоятелната практика пред работата в големи кантори. Така той имаше възможност да води сам битките си и да разчита изцяло на собствените си качества. Беше работил няколко години в уважаваната и лъскава кантора „Хауъри, Блек и Лонгботъм“ и там беше придобил безценен опит. Можеше да остане, ако беше поискал, но беше решил да поеме риска. Понякога, когато изпадаше в периоди на „суша“ и се налагаше да си изкарва хляба от дребни дела за разпространение на наркотици, средни телесни повреди или дела за изплащане на обезщетения за нанесени вреди, той се питаше дали е постъпил правилно, като се е отказал да бъде съдружник в предишната си кантора. Досега щеше да печели над половин милион годишно, да живее без финансови проблеми. А вместо това беше избрал работа, с която едва свързваше двата края.

Но пък работата, която вършеше в „Хауъри“, го задушаваше с монотонността си и не можеше да му даде емоцията и драмата, които постоянно получаваше благодарение на самостоятелната си практика. Като драмата, която се надяваше да разкрие сега.

Вратите в дъното на залата се разтвориха и Абигейл Прудет беше въведена вътре от Том Козловски. Дватама представляваха странна двойка. Тя беше млада и красива, със скъп марков костюм и предизвикателна походка, която накара дори съдия Мейкомър да се надигне в креслото си. Козловски приближаваше петдесетте и носеше стар и избелял костюм. Въпреки това изглеждаше страховито и внушаваше уважение с широките си рамене, атлетичното си тяло и белега по цялата дължина на дясната страна на лицето му. Щом доближиха предната част на залата, той остана назад и само Прудет продължи към свидетелската банка.

Когато мина покрай него, Слокъм наведе глава. После се обърна към Дюмондс и го сграбчи за реверите, след което му прошепна нещо

в ухото.

Прудет стигна до мястото на свидетелите и се закле да казва истината.

— Бихте ли казали името си за протокола? — обърна се към нея Фин.

— Абигейл Сюелън Прудет — отвърна тя със сексапилен югозападен провлачен акцент.

— Госпожо Прудет, бихте ли казали на присъстващите какво работите?

Тя скръсти крака.

— Персонална компаньонка съм.

— Проститутка сте — поправи я Фин.

— Предпочитам да ме наричат компаньонка. — Тя се намръщи към адвоката. — Но е вярно.

Дюмондс, който беше пуснат от клиента си, моментално стана.

— Ваша чест, надявам се господин Фин да задава на дамата въпроси, които биха могли да я уличат в престъпление. Тя има права, колкото и на господин Фин да не му се иска да се съобразява с тях.

— И през ум не би ми минало, ваша чест — отвърна Фин. — Мога ли да продължа?

Мейкомър се беше привел и едва не му потекоха лигите при вида на младата красавица. Дали не се опитваше да надникне в деколтето ѝ?

— Моля ви — подкани съдията Фин.

— Госпожо Прудет, къде работите?

— Работя в „Силвестър Катхаус“ в Паръм, Невада.

— Проституцията легализирана ли е в Невада?

— Легализирана е в единайсет общини. Работя само в лицензирани публични домове и всяка седмица се изследвам за предавани по полов път болести. Досега не са ми откривали. Чиста съм като сълза.

— Благодаря ви. — Фин се обърна към Дюмондс и повдигна въпросително вежди, да не би дребничкият му колега да направи възражение. Дюмондс седеше на мястото си, а клиентът му отново го сграбчи.

Фин се обърна отново Абигейл Прудет:

— Познавате ли човек на име Слокъм? Този човек на отсрещната банка? — Посочи към Слокъм.

— Познавам го.

— Бихте ли разказали на съда при какви обстоятелства се запознахте с него?

Тя кимна.

— Дойде в „Силвестърс“. Беше преди няколко месеца. Дойде да търси забавления и ме заведе в една от стаите. Там имахме сексуални взаимоотношения. — Фин потръпна, докато Абигейл Прудет говореше. Тя произнасяше думите с пресилена яснота и официалност, опитвайки се неуспешно да демонстрира класа и образование. Думите се нижеха механично — „сексу-ауни взъиму-утношения“ — и едва ли щяха да спечелят за каузата съдебен заседател. Пред Мейкомър обаче щеше да мине, тъй като той беше съсредоточен единствено върху гърдите на жената, които се повдигаха леко в тон с нейното говорене. Едва ли я слушаше. Но ако се стигнеше до открито заседание със съдебни заседатели, Фин трябваше да поработи с нея.

— Госпожо Прудет, само за да изясним, вие сте правили секс с много мъже за пари, нали?

— Да, така е. — Тя зае отбранителна поза.

— С какво запомнихте господин Слокъм?

— Той беше специален клиент, а специалните клиенти се помнят лесно, защото плащат повече.

— „Специален клиент“? Какво означава това.

— Имаше необичайни желания.

— Бихте ли конкретизирали какво имате предвид под „необичайни“? — На Фин му се стори, че съдия „Развихрен диригент“ всеки момент ще падне от катедрата.

— Амии, необичайни. Някои от момичетата ги наричат „перверзни“, но аз не ги съдя толкова строго. Искаше да го завържа, после ме накара да си сложа вибратор и после да направя...

— Възраждавам! — Дюмондс сякаш щеше да експлодира всеки момент. — Това е възмутително! Ваша чест, относими ли са...

Фин се намеси и го прекъсна:

— Абсолютно справедливо, ваша чест. Нямам никакъв интерес да предизвиквам смут в момента. Ще перифразирам въпроса си. Госпожо Прудет, вярно ли ще е да се каже, че отношенията ви с господин Слокъм са били достатъчно необичайни, че да оставят у вас

незабравими впечатления? Сигурна ли сте, че човекът в залата е този, когото сте срещнали в „Катхаус“?

Тя продължително изглежда Слокъм и отвърна:

— Да, напълно.

— Нямам повече въпроси, ваша чест — каза Фин и си седна на мястото. — Ред е на вашия свидетел — каза той на Дюмондс, докато минаваше покрай него. Не можеше да се сдържи да не го подразни. Дюмондс обаче изобщо не забеляза, защото беше зает да слуша това, което клиентът му говореше.

— Господин Дюмондс — обърна се след малко Мейкомър към него, — имате ли въпроси?

Дюмондс вдигна глава.

— Да, ваша чест. Секунда. — Той продължи да слуша клиента си още миг-два и накрая се изправи. — Госпожо Прудет, имам само няколко въпроса към вас. Съгласно вашите показания твърдяната от вас среща е станала преди няколко месеца, така ли?

— Така.

— Може ли да се конкретизирате?

— Не, но съм убедена, че е платил с кредитна карта, така че вероятно може да се направи разпечатка.

— Няма да се наложи — бързо отвърна адвокатът и се изчерви. — Мъжът, с когото бяхте... ако допуснем, че действително е бил господин Слокъм — каза ли ви, че от доста време живее разделен със съпругата си?

— Не помня да е говорил много. Беше доста делови, искаше да не си губим много времето. Изглежда го беше правил и преди.

— Възражавам, ваша чест. Това не е отговор. Моля да не се записва в протокола.

— Изтрийте въпроса от протокола — отвърна Мейкомър, чието внимание беше изцяло насочено към Абигейл Прудет.

— Нямам други въпроси. — Дюмондс си седна на мястото.

— Вие? — обърна се с надежда съдията към Фин.

— Нямам въпроси, ваша чест — отвърна той.

Абигейл вече си беше изпълнила предназначението.

Тя стана, заобиколи свидетелската банка и зае място в средата на залата. Мейкомър я загледа и след това се обърна към адвокатите:

— Имате ли други свидетели?

— Това бяха всичките ни свидетели, ваша чест — отвърна Фин.
Дюмондс само поклати глава.

— Много добре. Господин Фин, вие направихте искане предбрачният договор да бъде изключен от доказателствата. Бихте ли се аргументирали?

— Разбира се, ваша чест. — Той стана от мястото си. — Не искам да ви отнемам много време. Предбрачният договор е ясен: той ще се смята за нищожен, в случай че господин Слокъм преспи с лице, различно от госпожа Слокъм. Той го е сторил. Следователно договорът не следва да се приема като годно доказателство, а госпожа Слокъм има право на половината от съпружеската имуществена общност и издръжка, която да е достатъчна да ѝ позволи да продължи да води досегашния си начин на живот. По наши изчисления това прави единнайсет милиона долара от общото имущество и месечна издръжка в размер на двайсет хиляди долара.

Мейкомър погледна към Дюмондс:

— Предполагам, че възразявате срещу подобни искания?

— Възразяваме, ваша чест. Съпружите Слокъм са разделени от повече от шест месеца. Дори и да кредитирате свидетелските показания на госпожа Прудет, въпросната среща се е състояла четири месеца след раздялата. В договора няма текст, според който клаузата за вярност се прилага и след като е започнало производството за развод. Договорът си остава в сила и според него госпожа Слокъм има право да получи само имуществото, с което тя е допринесла по време на брака, в това число и издръжка от две хиляди долара месечно, както е уговорено в договора.

— Извинете ме, ваша чест — намеси се Фин. — Може ли? В договора ясно пише, че той ще бъде нищожен, ако господин Слокъм преспи с друга, „докато трае бракът им“. Както добре ви е известно, официално двамата са женени към днешна дата. Дали въпросната среща в Невада е станала преди два месеца или преди два часа няма никакво значение, защото и в двата случая договорът се разваля. Ако има някакви съмнения по този повод, ще ви напомня какво каза господин Слокъм: че той изрично е накарал адвокатите му да съставят и прегледат договора изцяло в негов интерес, така че за в бъдеще да не може да има никакви неясноти и недоразумения. Те губят, ваша чест. И в двата случая губят.

— Ваша чест, това е абсурдно! — избухна Дюмондс. — Нали не мислите, че договорът специално е...

— Стига! — извика Мейкомър. — Достатъчно ви слушах. Той погледна към двамата адвокати с чувство на отвращение и досада. — Ето какво ще направим. Ще се консултирам и ще се произнеса с решение след няколко седмици. В това време, господин Дюмондс, ако другата страна предложи вариант на споразумение, препоръчвам на клиента ви сериозно да го обмисли. Много е вероятно решението ми изобщо да не ви се понрави.

— Ваша чест, не можете...

— Напротив, мога, господин Дюмондс. Помислете си. Всяко разумно предложение за споразумение. — Мейкомър закри лицето си с длани и поклати глава. После удари с чукчето по масата. — Съдът се оттегля.

ВТОРА ГЛАВА

Фин излезе от залата през вратата в дъното и поведе клиентката си към асансьорите. Вече почти бившата госпожа Слокъм сияеше.

— Благодаря ви — каза тя и го целуна по устата, щом двамата влязоха в кабината на асансьора. Червилото ѝ имаше вкус на ягода.

— Рано е да ми благодарите — отвърна той и погледна в очите клиентката си, когато вратите на асансьора се затвориха. „Имаме да извървим още доста дълъг път“ — каза си.

Мегън Слокъм съвсем не беше невинната жертва, за каквато умело се представяше в съдебната зала. Той го съзнаваше. Най-вероятно тя беше изпразнила банковите сметки на Слокъм, съдейки по това, което ѝ беше дал при женитбата. Освен това Фин не желаше да повдига чаршафите в спалнята ѝ и да се рови в интимния ѝ живот, защото се боеше от това, което можеше да открие. Госпожата обаче беше напълно в правото си да поиска от съда развод и Фин не можеше да си позволи лукса да остане безучастен. А пък и Слокъм не се беше оженил за два пъти по-млада от него сексбомба заради нейния интелект или пък богата душевност. Когато и от двете страни на съдебната зала на показ излезе мръсотията, Фин остана удовлетворен.

— Господин Фин!

Той се обърна и видя спретнато облечен мъж, който забързано вървеше към него. Изглеждаше седем-осем години по-млад от Фин — на двайсет и пет — трийсетина години — а лицето му се стори познато на адвоката. Но не можеше да се сети нито за името му, нито при какви обстоятелства се беше запознал с него.

— Скот Фин? — заговори го непознатият. — Аз съм Марк Добсън. — Адвокатът кимна и мълчаливо протегна ръка за поздрав. — От „Хауъри и Блек“ съм. Работя в отдела за наказателни производства. Не сме работили заедно, но когато вие напуснахте, аз едва бях направил три години във фирмата.

— Ама, разбира се — Фин се престори, че си припомни. — Мисля, че сме се срещали и преди.

Другият мъж кимна.

— Веднъж на едно вечерно парти на кантората. Хубаво е да те запомнят.

— Е, обикновено на тези събирания се лееха солидни количества алкохол — отвърна Фин. Младият му колега кимна отново мълчаливо и той се почувства неловко. — Какво ви води насам? Щом сте били трета година, когато напуснах, сега трябва да сте пета година. Не сте ли все още твърде млад, за да ви пускат без надзора на някой от партньорите в кантората? — Думите бяха изречени съзнателно. Фин искаше да намекне за липсата на отговорност у младите адвокати и прекалената свобода, която им се даваше в големите кантори. По изражението на Добсън разбра, че е уцелил болното място.

— Занимавам се с един казус безвъзмездно — беше лаконичният отговор на Добсън. — Имате ли минута да поговорим?

Преди Фин да отговори, се показаха Слокъм и адвокатът му. Слокъм видя Фин и се насочи право към него, подобно на тежък товарен кон, чул звука на звънеца. Дюмондс понечи да спре клиента си, но разликата в ръста и размерите на двамата беше толкова драстична, че жестът му не изигра никаква роля.

— Знаеш ли с кого си имаш работа, бе! — извика Слокъм в лицето на Фин.

Адвокатът запази спокойствие. Беше свикнал да се разправя с ядосани клиенти — както тези, които представляваше, така и опонентите му.

— Да. Ти си Бетонната глава, нали?

— Имаш ли представа кои са ми приятели? — въпросът прозвуча като заплаха.

Фин се обърна към Дюмондс:

— Колега, бихте ли обяснили на клиента си, че не е редно да разговарям с него? Също така му напомнете за последното ни предложение да уредим спора в замяна на осем милиона долара. Ще чакаме отговора ви.

— Нахален глупак! — изкрещя Слокъм. — Искаш шибан отговор, така ли? Ще ти завра моя отговор в задника, и то още сега!

Дюмондс задърпа клиента си назад.

— Сал — говореше му той, — това няма да помогне. Остави ме аз да се оправя.

— Да, Сал — съгласи се Фин. — Остави Марти да се оправя.

Слокъм се остави Дюмондс да го издърпа назад, но преди двамата да тръгнат към асансьорите, едрият мъж се обърна към Фин и му се закани с пръст. Той любезно му помахаша и отново се обърна към Добсън:

— Извинете ме за тази сцена. Говорехте за някакъв криминален случай.

— Да, така е. Занимавам се с този случай от известно време.

Фин се намръщи.

— Квалифициран ли сте да се занимавате с наказателни дела?

Добсън мигом придоби отбранително изражение.

— Господин Фин, член съм на адвокатската колегия от над четири години. Това означава, че имам право и съм лицензиран да се занимавам с наказателни дела.

— Лицензиран и квалифициран са две различни неща.

Добсън се опита да демонстрира самоувереност и напереност, но Фин съзря страха в поведението му и след миг младият адвокат свали маската.

— Точно затова съм дошъл. Имам нужда от помощ с този казус. Дори съм склонен официално да ви го предам, ако продължа да участвам под някаква форма в делото.

Фин се усмихна.

— Какво има? Партньорите в „Хауъри“ вече не се ли явяват в съда? Когато напуснах, в отдела за наказателни производства имаше над сто адвокати.

— Явяват се, но... — Добсън изглежда не можеше да намери подходящ отговор, който да мине пред Фин, а той пък се досети какво означаваше това.

— Но никой не иска да полага безвъзмезден труд по наказателно дело, което ще им коства стотици часове?

— Не, не — запротестира Добсън. — Просто някои от колегите в кантората казаха, че това е повече по вашата специалност.

— Предполагам, не са го казали като комплимент.

— Моля ви, господин Фин, грешите. „Хауъри“ биха се съгласили да ми окажат помощ, но всички са единодушни, че вие сте по-подходящ.

Фин изгледа внимателно Добсън, опитвайки се да отгатне мотивите му. Преди да е имал възможност да отговори, към него се

приблужи Абигейл Прудет, следвана от Том Козловски.

— Къде са ми парите? — попита тя със спокоен, но решителен тон.

— Тя поиска да те види — каза Козловски. — Опитах се да ѝ обясня, но...

Фин се обърна смутено към Добсън:

— Марк, запознай се с Абигейл Прудет. А това е Том Козловски, частен детектив. С него работим по повечето от поверените ми случаи. Абигейл, това е Марк Добсън, адвокат от фирмата, в която работех преди.

Фин си мислеше, че едно официално запознанство ще накара Абигейл да смекчи тона си, но грешеше.

— Къде са ми парите? — попита отново.

Фин я хвана за лакътя.

— Детектив Козловски не ви ли обясни как стоят нещата?

Добсън се покашля.

— Може би трябва да ви оставя насаме за минута — предложи. — Не бих искал да участвам в...

Абигейл Прудет го изгледа остро.

— Аз никога не лъжа, господине — каза на изненадания Добсън. — Но за истината искам да ми се плати.

— Върни се в хотела, Абигейл — отвърна Фин. — Радвай се на вечерта. Хапни в някой добър ресторант, изгледай някое интересно предаване по телевизията. А утре ела в кантората ми и донеси документи за направените от теб разходи. Без документи по закон не мога да ти платя нито цент. Но ще ти възстановя личните разходи, както и ще ти платя хонорар за явяването в съдебната зала. — Той погледна към Добсън. — Нали не искаме някой да си помисли, че вършим нещо нередно?

Прудет се намръщи още повече.

— По-добре не се ебавай с мен — тихо произнесе.

— Явно тази реплика е на мода напоследък — отвърна Фин. — А и това, което предлагаш, е законно само в Невада. — Той кимна на Козловски и детективът я хвана под ръка и я придружи до асансьора. Вратите на асансьора се отвориха и тя влезе в кабината, като преди вратите да се затворят, се обърна към Фин:

— До утре.

— Не бих го пропуснал за нищо на света — отвърна той.

Очите на Абигейл не се откъсваха от Фин, докато не се затвориха вратите. Сега беше ред на Фин да се покашля.

— Както можа да се убедиш, след като напуснах кантората, работата ми стана много по-колоритна — каза на Добсън. — Та значи искаш от мен да ти помогна с делото?

— Да. — Добсън кимна и го погледна със смесица от завист и известно отвращение. — Да, мисля, че вие сте точно адвокатът, който ми трябва.

ТРЕТА ГЛАВА

— Той се казва Винсенте Салазар.

Добсън извади папка от куфарчето си и я сложи на масата пред Фин. Бяха се преместили в една от стаите, предназначени за срещи на адвокати с техните клиенти. Обстановката беше семпла, с тъмнозелени стени, здрави дървени столове и също толкова солидна маса с ламиниран плот. Интериорът само засилваше още повече стреса и унижението, на които бяха подлагани онези, попаднали в ръцете на правосъдието. Фин, седнал до Козловски и срещу Добсън, разлисти папката.

— Може би си спомняте случая — продължи Добсън. — По него много се шумя в началото на деветдесетте години. Салазар е нелегален имигрант от Салвадор, част от имигрантската вълна, изсипала се от тази страна през последните години на гражданската им война. Значителна по брой и компактност маса салвадорци се засели в граничния район между Дорчестър и Роксбъри. През 1992 година беше създаден оперативен щаб, който да изкорени нелегалната имиграция в този район. Формира се съвместна група между силите на бостънската полиция и Имиграционната служба. Салазар също беше в списъка за депортиране.

— Помня — кимна Фин. — Той не застреля ли полицай? Полицайка?

— В такова престъпление го обвиниха. Бил се опитал да я изнасили и после я застрелял със собствения ѝ пистолет. Полицайката се казваше Мадлин Стийл. Тя беше част от съвместната група в полицейския участък на Роксбъри и на нея беше възложено да пипне Салазар. Това беше изтъкнато като мотив за убийството по време на съдебния процес. Тя го идентифицирала, а после по оръжието ѝ открили негови отпечатъци. С тези доказателства го прибраха на топло. Осъдиха го на петдесет години лишаване от свобода, без никакво право на помилване или намаляване на присъдата.

Фин се обърна към Козловски:

— Ти по едно време не работеше ли също в участъка на Роксбъри? — Козловски кимна, но запази каменно изражение. — Познаваше ли Стийл? — Той отново кимна. Фин се обърна отново към Добсън: — Звучи ми като доста ясен казус. Тогава какъв е проблемът?

— Проблемът е, че много от останалите доказателства не отговарят. Салазар имаше солидно алиби. Освен това друг свидетел беше видял убиецът да бяга от местопрестъплението и свидетелства, че убиецът не е Салазар.

Фин сви рамене.

— Затова са съдебните заседатели. Ако те са преценили нещата по друг начин, кой съм аз да споря с тях?

— Тогава взеха проби за изнасилване от тялото на Стийл. Не откриха никаква семенна течност, но пък имаше частици кръв и кожа под ноктите на убитата.

— И?

— Изобщо не си направиха труда да установят дали кръвните проби ще съвпадат. Дори не казаха на защитата, че има такива проби.

— Все още не виждам основа за нов процес — каза Фин. — С ДНК-проби или не, най-вероятно този тип е убиецът. Защо ми е да се замесвам в неприятности петнайсет години по-късно? И като стана дума, защо ти си се замесил?

Добсън се облегна назад.

— Аз полагам немалко безвъзмезден адвокатски труд, сътруднича на една организация, наречена „Проект за справедливост на Нова Англия“.

Фин замислено погледна нагоре.

— Чувал съм ги. Група филантропи, които са си поставили за цел да изкарат престъпниците от затвора.

— Грешите, господин Фин. Ние сме група филантропи, които искат да освободят невинните хора от затвора. Отделяме делата, по които са налице веществени доказателства, способни да докажат категорично дали осъдените са виновни или невинни. Ако според доказателствата човекът е виновен, спираме дотук с казуса. Но ако доказателствата показват, че човекът е невинен...

— И в конкретния случай кожата и кръвта, извадени изпод ноктите на полицай Стийл доказват, че Салазар е невинен?

Добсън сви рамене.

— Няма как да разберем, докато не се направи сравнителен анализ.

Фин бутна папката обратно към колегата си.

— Ами тогава сравнете ги. Аз за какво съм ви?

— Много бихме искали да го сторим, но от окръжната прокуратура и градската управа отказват да ни предоставят проби за изследване. Оправдават се, че случаят бил разрешен и че няма да започват ново разследване. След два дни ще поискаме пред съдия да ни предоставят образци от веществените доказателства, за да направим сами необходимите изследвания.

Фин поклати глава.

— Пак не мога да разбера за какво съм ви аз.

Добсън въздъхна тежко и допря длани като за молитва.

— Делото ни ще се гледа от съдия Кавана.

— Аха. — На Фин веднага му стана ясно защо са прибегнали до помощта му. — На изненадан ли ще се престорите, ако ви кажа, че Кавана беше мой учител и наставник и ми преподаваше по право в Съфолк?

Добсън поклати глава.

— Не бих оскърбил интелекта ви по такъв начин.

— Мислите, че спорът ще се реши по-справедливо, ако искането бъде направено от човек, когото съдия Кавана познава? От човек, на когото има доверие?

— Тази мисъл ми мина през ума.

Фин махна пренебрежително с ръка.

— Значи изобщо не познавате Кавана. Той веднага ще се досети каква е работата. И тогава ще е още по-стриктен и суров към мен, отколкото към някого, когото не познава. Вероятно ще се обиди и ще ме изхвърли от съдебната зала.

— В този случай какво ще загубите?

— Освен репутацията ми ли? Мисля, че по-уместен е въпросът какво ще спечеля.

— Възможност да направите добро.

Фин се засмя.

— Явно не сте ме проучили достатъчно добре.

Добсън се замисли.

— Още ли сте приятели с Престън Холанд? — Фин заинтригувано наведе глава настрани, но не каза нищо. — Той ме изпрати при вас. Пенсионира се миналата година, но от време на време се занимава с адвокатска работа. Каза, че отдавна не ви е виждал и не е разговарял с вас, но заяви, че сте един от най-добрите адвокати по наказателно право, които познава. Престън не е от хората, които лесно хвалят някого. Каза, че ако ви се удаде подходящ казус, ще се превърнете в един от най-великите представители на бранша, звезда на всички времена. — Добсън огледа семпло обзаведената конферентна зала.

— Доволен ли сте от това, с което се занимавате сега? Да плащате на проститутки да свидетелстват по време на бракоразводни дела, за да може заможните ви и осигурени клиенти да запазят къщата си в Уестън? Да издействате пускане под гаранция на наркочилдъри и бандити, за да може да продължат да действат необезпокоявано, докато не ги осъдят и пратят в затвора в Конкорд? Да отървяват баровци, карали пияни? Това ли е смисълът на живота ви?

Фин се почувства така, сякаш го зашлевиха и затова реагира ядосано:

— Аз вече не работя в „Хауъри и Блек“. Придържането към принципи излиза скъпо, а аз трябва да се издържам по някакъв начин.

Добсън решително рече:

— Добре, ако се окаже, че Салазар е невинен, ще ви съдействам да го представлявате по делото му срещу градските власти за незаконно задържане и нарушаване на човешките му права. За подобни дела практиката е съдът да отсъжда обезщетения, стигащи до петстотин хиляди долара за всяка година, прекарана незаконно в затвора. Салазар е там от петнайсет. Това прави над седем милиона долара. Може би и повече, ако спечелите процеса, без да се съгласявате на споразумение с ответника. В най-лошия случай ще приберете доста над два милиона долара. Един съвсем нелош хонорар. — Той побутна папката обратно към Фин.

Фин отвори папката и отново я прелисти. Трябваше да си признае, че беше изкушен да се заеме с делото — не заради парите, а заради предизвикателството. От друга страна, задачата не беше от лесните. Щеше да се наложи да прекара безброй часове, за да излезе от този задънен лабиринт и да намери доказателства, които да покаже

пред съда. За разлика от адвокатите от големите кантори той не можеше да си позволи да пилее така времето и усилията си. А трябваше да мисли и за Козловски. Частният детектив запазваше мълчание по време на сегашната среща, но беше дал да се разбере, че е познавал Мадлин Стийл. Козловски беше най-близкият му бизнес-партньор и той не можеше да си позволи с лека ръка да рискува отношенията си с него. Нещо повече, макар и да не го признаваха, двамата бяха приятели, а приятелите на Фин се брояха на пръстите на едната му ръка.

Той вдигна поглед от папката.

— Имам един въпрос.

— Слушам ви — отвърна Добсън.

— Защо се вълнувате толкова много?

— Казах ви, работя за Проекта...

— Не ми излизайте с тези измислици — сръза го Фин. — Сигурно има стотици случаи като този, където шансовете човекът да бъде оправдан са почти нищожни. Защо си губите времето и енергията, а не се заемете със следващия подобен случай?

Добсън се замисли, после стана, облече си палтото и взе куфарчето си. Отиде до вратата и преди да излезе, се обърна към Фин и отговори:

— Утре ще можете сам да си отговорите на този въпрос.

— Как?

— Утре е ден за посещения в „Билерика“. Ще ви заведе да се запознаете с Винсенте Салазар.

* * *

— Ядосан ли си?

Фин седеше зад волана на старичкия си кабриолет Ем Джи и караше по улиците на Централен Бостън към реката, по магистрала „Монсиньор О’Брайън“ и оттам към Чарлстън. Небето беше сиво — от онова плътно и всепроникващо сиво, което само жителите на Ню Ингълънд познават. Небето се сливаше със сградите и улиците в една огромна тъмносива стена, докато изключително непригодената за тези

условия кола лавираше между замръзналите локви и дупки по пътя, а калта залепваше по гумите ѝ.

— За какво? — попита Козловски, загледан през стъклото. Фин знаеше, че приятелят му мрази да се вози в миниатюрния автомобил, в който едва се побираше огромното му тяло. Мекият гюрук сякаш всеки момент щеше да изхвъркне под напора на раменете на Козловски, а вятърът свиреше в пролуките, където брезентът не покриваше плътно стоманата.

— Добре тогава, няма да поема случая.

— Ти решавааш.

Фин отмести поглед от пътя и погледна към приятеля си. Загледан в профила на детектива, адвокатът си каза, че някога той е бил красив младеж.

— Предполагам, че си спомняш за стрелбата срещу Стийл.

— Да — отвърна Козловски и продължи да гледа през стъклото.

— И само това ли? — попита го Фин. — Само едно „да“? Бъди така любезен да се конкретизираш.

Козловски скръсти ръце.

— Тогава за бостънската полиция времената не бяха добри. Мади — полицай Стийл — беше популярна. Беше млада и добро ченге.

— И?

— Като ченге ти не можеш да позволиш подобно нещо да мине безнаказано — още повече когато жертвата е жена-полицай. Никой не може да се измъкне, ако очисти един от нашите. Ако пуснат Салазар, хората от отдела ще станат враждебни към мен. Ще се отворят много стари рани.

— Значи искаш да не се занимавам?

— Не съм го казал. Вече не работя в полицията. Забрави ли, че те ме накараха да напусна? Единственият човек, към когото не изпитвам лоши чувства и обида, е Мади. Останалите да ходят да се гръмнат, не ми пука.

— Тя оживя ли?

— Да. За нея битката беше трудна и жестока. Куршумът уцели гръбначния ѝ стълб. Сега е в инвалидна количка и ще си остане в нея до края на живота си. Не е лесно да се примириш с подобен удар на съдбата.

Фин повдигна вежди.

— Май я познаваш доста добре.

— Бяхме приятели.

— Приятели?

Козловски го изгледа недоволно.

— Само приятели.

— Добре и как искаш да постъпя?

— Както вече казах, не зависи от мен.

Фин паркира пред двуетажен тухлен бивш склад на Уорън Стрийт. Мазилката по стените беше започнала да се лющи, а и цялата сграда се беше наклонила на една страна. На стената до вратата беше поставена малка метална плоча от Историческото дружество, на която пишеше „Построена през 1769 година“. Един по-голям знак отстрани на пътеката, водеща към вратата, гласеше „СКОТ Т. ФИН, АДВОКАТ“, а под нея — „ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ КОЗЛОВСКИ“.

Фин издърпа ръчната спирачка и отново погледна Козловски.

— Говориш глупости, Коз. Нямам никакъв интерес към този случай. Може да е интригуващ, както и печеливш, ако Салазар наистина е невинен. Но много лесно мога да откажа. Не искам да те ядосвам, особено ако ще ми трябва помощта ти за този случай, ако, разбира се, го поема. Така че ти ми кажи какво да сторя.

Детективът отвори вратата и слезе от колата, Фин го последва. Едрият мъж се подпря на покрива на колата и адвокатът се уплаши, че гюрукът може да не издържи и да хлътне.

— Запознай се с човека — каза след известно мълчание Козловски. — Виж какво мисли той.

Фин озадачено го погледна, мъчейки се да разбере какво си е наумил приятелят му.

— Мислиш, че трябва да се срещна с него ли?

Козловски кимна.

— Има още нещо.

— Какво?

— И аз искам да се срещна с него.

* * *

Фин отвори вратата на апартамента си, влезе вътре и постави куфарчето на пода. Както винаги започна да мърмори, че осветлението е изключено, и едва не се спъна в тъмното на път за леглото. Нямаше намерение да вечеря в дома си, а и мисълта да гледа стените на жилището си, докато се храни, го депресира. Даваше си сметка обаче, че мисълта да живее в свят на отрицание и пренебрежение го депресира още повече.

Всички лампи се включиха, щом Фин натисна ключа. Сякаш го бяха чакали през цялото това време, за да го стреснат, когато се върне. Светлината хвърли сенки към онези предмети, които най-много го гнетяха: диванът, който беше купил заедно с нея и който двамата едва бяха качили по тясното стълбище и оттам в апартамента, смеейки се по време на цялото нелепо преживяване; старинният глобус, който тя си беше купила, когато постъпи в колеж. На него чертаеха маршрутите на пътуванията, които планираха да проведат заедно. Акварелът, който тя беше купила по време на първата им почивка на Кейп. Сега той ги гледаше като някакви противници, с респект и тъга — чувства, изпитвани към достойни противници. Хрумнало му беше веднъж да ги изхвърли, да ги подари за благотворителна кауза, просто да ги остави на улицата... или да ги изгори. Но това щеше да означава признание на факта, че всичко е свършило, а той отказваше да вдига бял флаг.

Острият писък на телефона на стената прекъсна печалните му мисли и той се обърна с подозрение към апарата. Досети се обаче кой е, без да гледа дисплея на телефона. Когато тя се обаждаше, телефонът винаги звънеше някак различно.

След четвъртото позвъняване се включи телефонният секретар. Прозвуча записаното съобщение, след което се включи сигналът за запис.

Фин затаи дъх, питайки се дали тя ще му остави съобщение. В апартамента се възцари пълна тишина за няколко секунди и той си каза, че тя вероятно ще затвори. Но накрая тя проговори:

— Фин? Линда е. — Отново дълга пауза. — Фин, моля те, вдигни. Искам да поговорим.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вторник

11 декември 2007 година

Учреждението за изпълнение на наказания „Билерика“ наподобяваше група от направени от тухли и бетон гърбици — образец на авангардната архитектура, разположен в края на една отбивка от шосе №3, в отдалечена и изолирана част на предградията, на трийсет и шест километра северозападно от Бостън. Построен през двайсетте години на миналия век, комплексът първоначално беше проектиран за триста затворници. Това беше един от най-старите затвори в щата Масачузетс и в него в момента изтърпяваха наказанията си близо хиляда и двеста души. Онези, които имаха нещастieto да познават отблизо системата за изпълнение на наказания, смятаха „Билерика“ за едно от най-лошите места, където могат да те изпратят, след като те осъдят. Червеникавокафявите му корпуси се простираха на площ от няколко акра и бяха добре скрити от средната класа, населяваща иначе живописния град. Местните бяха свикнали да не забелязват затвора и признаваха за съществуването му само когато някой много настойчиво ги попиташе. Това беше част от „неудобния пазарлък“, с който се занимаваха всички градове, в които имаше затвори, и които го правеха, за да могат да разчитат на добри работни места и на държавни субсидии.

Добсън прекара Фин и Козловски през охраната. Процедурата беше улеснена от факта, че и Добсън, и Фин носеха служебни адвокатски карти, а Козловски — на пенсиониран полицаи. Всичко се ограничи само до минаване през металния детектор. И понеже Козловски беше оставил и заключил пистолета си в жабката на колата, нямаше никакви проблеми с влизането им.

Залата за свиждания беше голяма и претъпкана. Затворниците и техните близки седяха на открити маси, наблюдавани от няколкото надзиратели, разположени из залата. Щом влязоха, пред Фин се разгърна мащабна сцена с широк спектър от емоции. Съпруги и приятелки, наведени над масата, държаха дланите на мъже в

затворнически облекла, стискаха ги силно, за да потиснат отчаянието си, самотата и гнева. Деца, някои от които се стесняваха, други бяха уплашени, на трети очевидно им беше безразлично, седяха в скутовете на бащите си, които виждаха много рядко, и то само пред очите на бдителната въоръжена охрана. Родителите на затворниците разговаряха с тях с привидно спокойствие и сякаш не се беше случило нищо нередно, за да не засегнат любимите си синове или внуци, които винаги щяха да обичат с цялото си сърце, независимо от прегрешенията им.

— Ето го там — обади се Добсън и посочи в другия край на залата.

Фин погледна в указаната посока и го видя. На пръв поглед той с нищо не се отличаваше от останалите затворници. Дългата му черна коса беше по-чиста от тази на другите, прибрана назад, разкриваща смуглото му чело. Затворническата му риза беше прилежно прибрана в панталона. С изключение на тези малки изключения той се сливаше с останалите обитатели на затвора. Ако човек обаче се вгледаше по-добре в него, щеше да види, че той излъчва сила и увереност. Фин не можа да определи на какво точно се дължеше това излъчване, но държеше главата си изправена с достойнство.

До него на масата беше седнало момиче на тийнейджърска възраст и двамата разговаряха. От другата страна на масата възрастна жена, по-пълна и по-уморена от събеседниците ѝ, седеше и мълчаливо гледаше как Салазар разговаря с дъщеря си.

Фин направи крачка към масата, но Добсън го спря.

— Това са майка му и дъщеря му — каза той. — Разрешено му е да ги вижда само по четирийсет и пет минути на месец. Като негови адвокати ние имаме право да се срещаме по всяко време. Да изчакаме няколко минути.

— Аз още не съм негов адвокат — отбеляза Фин, но после съжали за думите си.

Младият му колега го изгледа недоволно.

— Само няколко минути.

Фин погледна въпросително към Козловски, който кимна утвърдително. Тримата се подпряха на стената и зачакаха. От мястото си Фин наблюдаваше Салазар и дъщеря му. Момичето скоро щеше да разцъфти и да се превърне в красива жена. Все още се намираше в

неприятната сянка на пубертета. Държеше главата си наведена, което я правеше да изглежда много стеснителна. Но чертите на лицето ѝ бяха изтънчени и правилни, характерни за испаноезичната раса. Веднъж щом набереше увереност да се сблъска с живота, нямаше да се намери мъж, който да устои на красотата и чара ѝ.

След още няколко секунди Фин осъзна, че не срамежливостта ѝ е привлякла вниманието му, а нещо друго. Движенията ѝ бяха предпазливи и ограничени, а самата тя сякаш беше изолирана от всичко заобикалящо я, освен от баща ѝ.

Фин сбърчи замислено чело.

— Какво ѝ има?

Добсън го изглежда, после отново се обърна към масата, на която седяха представители на три поколения на фамилията Салазар. Седяха и провеждаха единствения разговор, на който имаха право през този месец, обзети от неудобство и силен копнеж. Фин също погледна натам. Единственото, което ясно и отчетливо забеляза у Салазар, беше безграничната любов и нежност, които демонстрираше с всяко свое движение към дъщеря си.

Добсън остави Фин да наблюдава още секунда-две, след което отговори:

— Тя е сляпа.

* * *

— Жена ми Мария беше най-красивата жена на света. — Салазар говореше английски по-добре и от много адвокати, с които на Фин му се налагаше редовно да си има работа. В говора му се долавяше много лек акцент, но той му придаваше повече чара на европейската култура и цивилизация. — Когато ми се усмихваше или когато я погледнех в очите, ми се струваше, че всичко се нарежда идеално — че тя изпълва живота ми със смисъл и значение. — Той се надигна в стола си, за да се отърси от блаженството на спомените, след което продължи: — Нейното семейство беше от елита на Салвадор — управляващата олигархия — която води произхода си още от първата вълна европейци, покорили местните племена и заселили се по тези земи. Земята винаги е била най-важният ресурс в тази страна. Баща ми беше

известен търговец, натрупал състояние през петдесетте и шейсетте години от износ на кафе и дървесина. Но аз произхождам не от покорителите, а от покорените. Независимо че родителите ми се постараха да ми дадат отлично образование, семейството на Мария така и не ме прие като равен, връзката ни беше скандална. За тях аз бях лекар и си мислех, че това ще улесни нещата, но уви. Въпреки това тя ме обичаше и когато ѝ предложих, се съгласи да се оженим. Баща ѝ, един от най-заможните земевладелци в страната, неохотно даде съгласието си, защото си даде сметка, че е безсмислено да разубеждава дъщеря си. Той ни организира пищна сватба и дори даде зестра — нова къща в престижен квартал на удобно разстояние от дома на родителите ѝ. Но ни даде ясно да разберем, че ще бъдем изолирани от семейството и няма да получим нито цент от парите им.

— Страхотен тъст, няма що — коментира Фин.

Салазар поклати глава.

— Постъпката му беше логична — продължи той. — А и аз не очаквах нещо по-различно. Вие не можете да го разберете, но Салвадор си остава страна на сегрегацията, и то на най-високо ниво — както расова, така и социална. Освен това и за мен така беше по-добре. Доволен бях, че са ми спестили одумванията, които щяха да ме съпътстват, ако ми беше разрешен достъп до висшите кръгове и обкръжението на фамилията. Бях млад лекар и печелех прилично. С Мария бяхме заедно и за нея това беше най-важното. За мен — също.

— Щом е било толкова хубаво, тогава защо заминахте? — Въпросът дойде от Козловски и в тона му имаше известно предизвикателство.

— В моята родина щастието е само илюзия.

— Заради войната ли? — попита Фин.

— Заради войната. Аз никога не съм имал определени политически убеждения. Но все пак бях лекар, лекувах болните, ранените. Никога не съм питал пациентите си какви политически възгледи изповядват. Мислех си, че съм неутрален, но очевидно съм бил наивен.

— Лекували сте не когото трябва?

— Лекувах всички. За мен нямаше подходящи или неподходящи пациенти. — Докато говореше Салазар, в очите му загоряха пламъчета и Фин за първи път почувства нотка на гняв в тона на салвадореца.

После, също така бързо, както и се появиха, гневът и обидата изчезнаха.

— Никога не съм връщал пациент, не съм отказвал да лекувам някого, а това означаваше да лекувам партизаните и от двата враждуващи лагера. — Той погледна към Фин.

— Какво знаете за войната в Салвадор?

Адвокатът помисли и отговори:

— В интерес на истината, не много. — В действителност той си даде сметка, че не знае почти нищо. В главата му изплуваха смътно вестникарски заглавия, но същинската информация беше доста оскъдна.

— През осемдесетте години правителството беше под здравия контрол на военните и богатия елит. По онова време имаше опити да се състави реформаторско правителство, но всичко беше за заблуда на народа.

— Поредната илюзия? — попита Фин.

— Именно. Създаде се партизанско движение от комунисти-марксиста, подкрепяни най-вече от селското население извън градовете и от полуграмотната средна класа. Партизаните не разполагаха със сили и средства да организират мащабна фронтална атака и затова разчитаха повече на тактиката на отвличанията и спорадичните набези, насочени главно към елита, живеещ в градските райони, като тези в Сан Салвадор.

— Тероризъм — изръмжа Козловски.

— Да, тероризъм — съгласи се Салазар и за първи път погледна детектива в очите. — Аз не оправдавам, но и не осъждам тактиката, прилагана и от двете страни по време на войната. Просто се опитвах да спася ранените.

Фин се намеси отново в разговора, усетил напрежението, възникнало между двамата мъже:

— Предполагам, военните са проявявали големи жестокости, за да потушат партизанското движение?

Салазар продължи да гледа Козловски.

— Да, може да се каже. Макар че правителството се стремеше да не вдига много шум в действията си срещу левите. Причината е, че преобладаващото мнозинство на населението — над деветдесет процента — живееше в бедност. Много от хората изпитваха симпатии

към бунтовниците. Правителството си даваше сметка, че седи върху буре с барут, и осъзнаваше, че винаги има риск една искра да взриви всичко, което онези с власт и пари се мъчеха да запазят. За да избегне катастрофата, правителството възложи на трети лица голяма част от мръсната работа.

— На кого? — попита Фин, искрено заинтригуван от разказа.

— На Ескадроните на смъртта.

— На Ескадроните на смъртта?

Салазар кимна.

— Малобройни военизирани групи от наемници, бандити и най-обикновени престъпници, вербувани да извършват най-пъквени дела. Те бяха ръководени от военните и финансирани от богатите земевладелци: елитите, които се стремяха да не позволят на левите партизани да се укрепят в страната.

— Сега си спомням, че съм чел за тях — коментира Фин.

— Със сигурност. През 1980 година Ескадроните на смъртта убиха три американски монахини, които помагаша на селското население. Това предизвика голяма суматоха в американската администрация, защото именно тя подкрепяше дясното правителство, стоящо зад ескадроните.

— Монахини? Но защо ще убиват монахини?

Салазар мрачно се изсмя.

— Войната не познава приличие дори и с Божиите служители. Освен това католическата църква в Салвадор подкрепяше партизаните, или най-малкото провеждането на политическа реформа в страната. Много от онези, които се занимаваха с мисионерска работа, признаваха, че реформа — или дори революция — е крайно необходима и че това е единственият начин да се спаси голяма част от населението от лапите на мизерията. Дори архиепископът на Салвадор беше критик на правителството и непрекъснато настояваше за истинска реформа — докато не беше убит. — Фин не успя да прикрие ужаса си. — Да, господин Фин. Такъв беше Салвадор и никой не беше застрахован от подобна участ.

— И какво стана с вас? — попита Козловски, незаинтригуван от досегашния разказ.

— Една нощ на вратата се почука. Беше мой стар приятел, Алберто Дуерте. Подпираше се на рамката, а от рамото му течеше

кръв. Каза, че са го обрели и че има нужда от помощ. Знаех, че лъже, но без да задавам въпроси, както обикновено го заведох в клиниката и обработих раните. Той си тръгна същата вечер и повече не го видях.

— И? — подкани го Фин.

— По-късно разбрах, че е бил ранен от взрив — терористичен атентат, както би го определил приятелят ми.

— Салазар кимна към Козловски. — Алберто бил един от тези, които поставили бомбата. Експлозията уби богат индустриалец и съпругата му. Алберто обаче бил на прекалено малко разстояние от взрива, поради което го уцелил шрапнел. Ескадроните на смъртта го открия и го ликвидираха.

— Сигурно не е било много приятно за него — отбеляза Козловски.

— Не, господин Козловски, сигурен съм, че не е било.

— Салазар се обърна отново към Фин: — След няколко дни тъстът ми дойде в клиниката. Не го бях виждал няколко месеца и затова разбрах, че се е случило нещо лошо. Той ми каза да се прибера у дома, с дъщеря му да си съберем багажа и да заминем. Каза ми, че Алберто е бил изтезаван, преди да го убият, и че е издал имената на много хора, които са сътрудничели с него. Казал им е, че аз съм обработил раните му. В резултат на това аз също бях мишена на Ескадроните на смъртта и те щяха да дойдат за главата ми същата нощ.

— И какво направихте? — попита Фин.

— Първо се опитах да обясня на тъста ми, че не знам нищо за заниманията на Алберто и че не се интересувам от политика. Мисля, че той ме разбра, но ми каза, че е безсилен да се намеси. Защото ако го направел, това щяло да изложи на опасност останалите членове на семейството. Каза ми, че се притеснява за дъщеря си и че е уредил да напуснем страната.

— Но как, след като сте били издирвани от властите? — настоя да разбере Козловски.

Салазар сви рамене.

— Не беше трудно. Тъстът ми познаваше хора, които да ни помогнат. В началото на осемдесетте, когато бандите в Лос Анджелис бяха в разцвета на могъществото си, в Източен Ел Ей се роди новата престъпна организация от обединението на „Крипс“ и „Блъдс“. Тя попълваше редиците си главно от салвадорски бежанци, населяващи

този район. Много от тях бяха бивши членове на Ескадроните на смъртта. Организацията беше наречена „Венганца дел Салвадоран“ (ВДС) и въпреки че беше по-малобройна от другите банди, бързо си спечели репутацията на най-жестоката и безпощадната. С течение на времето някои от членовете ѝ бяха депортирани обратно в Салвадор и там те създаваха „дъщерни“ банди. Набираха нови членове и продължиха да се занимават с работата на Ескадроните на смъртта. Когато набраха опит и акъл, започнаха да създават клонове и на други места. Производство на наркотици и наркотрафик, нелегална търговия с оръжия, рекет — както в родината им, така и в други страни. Използваха гангстерските си връзки със Съединените щати, за да организират канал за трафик на наркотици от Салвадор и другите държави в Латинска Америка. Тъстът ми познаваше такива хора и знаеше, че те ще направят всичко за пари — тяхната мотивация изобщо не се базираше на политически убеждения. Той им плати добре, за да ни изкарат невредими и да ни доведат в Америка.

— Незаконно — вметна Козловски.

— Да, незаконно. Имах ли друг избор? Какво бихте сторили вие на мое място?

— И щом пристигнахте в Щатите, решихте, че вече сте в безопасност — каза Фин.

— Да. — Салазар се поизправи и се огледа из залата. После наведе глава и тежко въздъхна. — Излиза, че съм се заблуждавал.

* * *

Джозая (Мак) Макинтайър седеше на бюрото си в кабинета на третия етаж на Управлението на бостънската полиция в Роксбъри. Сградата, която беше завършена през 1997 година, представляваше паметник на съвременните полицейски практики, с компютърна мрежа и инфраструктура, от които полицейските служби на другите градове биха се засрамили. Разполагаше и с кабинети на психолози и социолози, които да помагат на полицаите при разследването на престъпления и да облекчават последиците.

Мак мразеше това място. Той така и не свикна с модерните полицейски тактики, остана си едно старомодно ченге. Съжаляваше за

дните, когато на полицаите се даваше картбланш да използват всякакви средства, за да си свършат работата.

„А виж ме сега“ — каза си той. Наближаваше петдесетте и все повече време прекарваше в търкане на бюрото. Коремът му увисваше над колана все повече и повече. Темето му беше почти напълно плешиво. Бръснарят му още прокарваше ножицата отгоре, но повече от куртоазия, отколкото от необходимост. Мак подозираше, че бръснарят би си спестил всички тези преструвки, ако не се страхуваше толкова много. За това ли се беше борил със зъби и нокти толкова години Мак и това ли беше искал да постигне?

— Сержант? — повика го женски глас от едно от бюрата в другия край на стаята. Беше детектив Сара Кунц. Фамилията ѝ беше зарадвала силно Мак, когато тя постъпи в полицията, защото това му даде възможност да изрази презрението си към всички жени-полицайки^[1], като произнася изопачено фамилията ѝ, без да бъде наказан от началството за това. — Има обаждане за вас, което погрешно е насочено към мен. Прехвърлям ви го.

Мак нямаше проблем с това. Приемането на телефонни обаждания беше най-отговорното, което би трябвало да позволяват на жените да вършат в полицията. Той натисна бутона на телефонния апарат и вдигна слушалката.

— Мак на телефона.

— Мак, здравей. Дейв Джонсън е.

— Джонсън? — Двамата бяха работили заедно преди години. Мак винаги го беше смятал за мекушав и те така и не станаха приятели. — Как ти понася животът на пенсионер? — Джонсън беше напуснал полицията след двацет години служба — решение, което Мак смяташе за предателство. Той беше сигурен, че Джонсън се е преместил на друга работа, както правеха повечето бивши ченгета, когато разбираха, че човек на четирийсет години няма да издържи дълго само с полицейска пенсия.

— Пенсията ли? — Джонсън се изсмя нервно. — Да, щеше да е чудесно, ако не беше работата ми. Още ли се събирате да играете покер всяка седмица? Малко пари в брой няма да ми навредят.

— По-скоро през седмица, но да, играя. — Мак нарочно не покани Джонсън. Лично той беше на мнение, че полицейският покер е само за действащи ченгета.

— Звънни ми, когато се съберете следващия път. Ще се радвам да видя теб и момчетата. А и както казах, вашите пари ще ми дойдат добре.

— Какво искаш, Джонсън? — Мак дори не си направи труда да се престори на любезен.

Другият замълча, после отново се засмя:

— Все същият си, Мак. Виж, ти нали беше един от участниците в разследването на стрелбата срещу Мадлин Стийл през деветдесетте?

Мак застана нащрек.

— Това беше преди да ме направят сержант, така че случаят не беше мой. Но да, участвах в разследването.

— Знаех си. Затова ти се обаждам. Аз сега съм в „Билерика“ и съм помощник-началник на затворническата охрана.

Каза го с такъв тон, сякаш Мак щеше да се впечатли. Джонсън обаче беше удостоен с желаното внимание.

— Така ли?

— Да, не е зле. По-добре е от работата на улицата. Поне за мен е по-лесно да разбере кои са лошите — те обикновено са облечени в затворнически дрехи.

— Много остроумна шега. — В тона на Мак нямаше и намек за хумор, само нетърпение да приключи разговора. — Ще трябва да я запомня.

— Както и да е. Чуй ме сега, при Салазар дойдоха някакви хора на свиждане. Приличаха на адвокати. Говори се, че иска да преразгледат делото му.

— Всеки затворник иска да разгледат отново делото му.

— Да, знам. През последните петнайсет години Салазар писа писма на всеки, който би му повярвал. Досега без голям успех. Но, изглежда, двама-трима са му повярвали. Просто си казах, че трябва да знаеш. Голям резил ще е, ако някакъв си латинос, вкарал полицай в инвалидна количка за цял живот, се измъкне на свобода.

Мак се замисли върху думите му.

— Да, така е. — Силно се развълнува, но гласът му остана спокоен: — Вероятно не е нищо особено. Никой съд няма да се съгласи да пусне човек като Салазар на свобода. Не и след това, което е направил.

— Да, вероятно имаш право — разочаровано отвърна Джонсън, сякаш съжеляваше, че се е обадил. — Просто исках да знаеш и ти. Понеже участва в разследването. Не исках да ти причинявам главоболия.

— Нямам никакви главоболия, Джонсън. Винаги се радвам да разбера какво е развитието по предишните ми случаи. Особено когато се отнася за престъпник, прострелял един от нас.

— Да, така си казах и аз. Но вероятно си прав, че не е нищо особено.

— Вероятно е така.

— Добре тогава. Приятно ми беше да си побъбрим отново, Мак. Тук при мен не е толкова зле, но не и като на предишната ми работа. Понякога ми липсват момчетата от участъка. Предай им много поздрави от мен.

— Сам им предай. Следващата сряда ще се събираме у Хендерсън да играем покер. Сигурен съм, че никой няма да е против и ти да дойдеш.

— Наистина ли? — Мухълото май наистина се развълнува. Колко жалък беше. — Ще бъде страхотно. Тогава ще се видим там.

— До скоро. — Мак затвори телефона, преди Джонсън да е продължил. Не можеше да го слуша нито секунда повече.

Остана да седи на бюрото, размишлявайки върху новата информация. Повечето от това, което той каза на Джонсън, беше вярно. Вероятно това посещение при Салазар нямаше да доведе до нищо. Затворниците винаги се стремяха делото им да бъде преразгледано от съда. За бога, та те нямаше какво друго да правят зад решетките. И вероятността който и да било съд да изслуша молбата на човек, излежаваш доживотна присъда, беше близка до нулата. Така че наистина нямаше за какво да се тревожи.

Но въпреки това беше разтревожен. Беше обзет от онова шесто чувство, което спохожда ченгетата, когато нещо не е наред. Интуиция. Майната им на компютрите. Силициевите чипове никога не са имали предчувствие, а именно вярното предчувствие правеше един полицай ефективна единица.

Той вдигна слушалката и набра по памет един номер.

— Трябва да говорим — каза, когато му отговориха.

* * *

Мария беше бременна, когато пристигнахме в тази страна — каза Салазар. — Беше толкова щастлива. И за двама ни беше трудно и мъчително да напуснем дома и родината си, но бяхме обзети от приятно вълнение, когато пристигнахме в Америка, защото можехме да започнем живота си наново, далеч от смъртта и насилието.

Докато Салазар говореше, Фин потъна за кратко в собствените си мисли. От опит знаеше какво е да те подмятат непрекъснато от домове за сираци в домове на приемни родители и оттам на улицата. Добре знаеше какво е трудно съществуване. Сам си беше изградил сегашния си живот, но все още се чувстваше самотен. Салазар, от друга страна, беше минал и през деветте кръга на ада: откъснат от дома си и напъхан в метална кутия, където е прекарал петнайсет години. И въпреки това този човек му се изглеждаше спокоен и в пълен мир с душевния си свят. Показваше силен и непобедим дух. За разлика от него не се чувстваше самотен. Салазар имаше семейство.

— Когато бащата на Мария ни каза, че трябва да заминем, аз го помолих да уреди с нас да дойдат майка ми и брат ми Мигел. Ако ги оставех в Салвадор, Ескадроните на смъртта щяха да избият и тях. Баща ми умря една година след като с Мария се оженихме, а брат ми тогава беше само на седемнайсет. Затова той и майка ми живееха при нас с Мария.

ВДС — бандата, която ни съдейства да избягаме през Мексико и оттам през границата, е много добре организирана. Контролира голяма част от наркотрафика през Централна Америка и поддържа контакти в много градове в Щатите: Лос Анджелис, Ню Йорк, Вашингтон, Бостън. С част от моите пари аз уредих да ни докарат тук.

— Защо в Бостън? — попита Фин.

— Тук има значителна салвадорска общност. Освен това аз съм лекар, а Бостън се слави като център на медицинските науки. А тогава бях млад и глупав. Мислех си, че ще успея да си намеря работа в някоя болница, може би дори да си намеря някой наставник, който да ми помогне да се сдобия с лиценз да практикувам като лекар тук.

Козловски подигравателно се изсмя.

— За да практикуваш медицина тук, трябва първо да си американски гражданин или поне чужденец, пребиваващ законно в страната.

— Както казах, господин Козловски, тогава бях глупав и наивен. В страни като Салвадор Америка все още се възприема с твърде романтичен образ. Почти никой не говори за трудностите, с които имигрантите се сблъскват тук. Разбира се, и аз не си бях дал сметка за това колко предпазливи са управите на болниците при наемането на персонал. Те изискват свидетелство за съдимост, а без него не можеш да започнеш работа и като чистач на тоалетни. В резултат на това се наложи да приема работа в един магазин за хранителни стоки срещу заплата, по-ниска и от минималната. — Той погледна към Козловски. — Поне не трябваше да плащам данъци.

Детективът кимна.

— Едно на нула за вас.

— Живеехме в малък апартамент в Роксбъри, но чакахме с нетърпение бебето, а и аз припечелвах допълнително, като лекувах другите имигранти в квартала.

— Практикуването на медицина без разрешително е углавно престъпление — отбеляза Козловски.

Фин се намръщи. Вече се питаше дали е трябвало наистина да взима детектива със себе си.

— А отказът да окажеш лекарска помощ на болен човек е грях — отвърна Салазар. — Освен това аз не продавах лекарства, които се изписват само с рецепта. Само преглеждах хората, давах им лекарствени препарати, които се продаваха свободно, понякога израждах бебета. Ако някой се нуждаеше от по-сериозно лечение, го съветвах да отиде в отделението за спешна помощ. — Той въздъхна. — Те обаче никога не ме слушаха. Ако си нелегален имигрант и отидеш в болницата, винаги има опасност да съобщят за теб в полицията или на имиграционните служби. Има риск да те депортират. Мнозина смятаха, че имат по-голям шанс да оцелеят болни, отколкото ако ги депортират.

— Марк ни каза, че така полицията ви е открила — като сте завели Мария в болницата — обади се Фин.

— Да, в много отношения нещата се развиваха добре. Постепенно си стъпвахме на краката. Брат ми Мигел се справяше добре в училище — едно от малкото места, в които на имигрантите и

местните се предоставяха равни възможности. И той като мен беше учил английски в частно училище в Салвадор, и беше един от най-умните ученици. Положението се влоши, когато Мария започна да ражда. — Салазар си пое дълбоко дъх, преди да продължи: — На трийсет и седмата седмица Мария започна да изпитва силни болки. Кое то не е необичайно в този напреднал стадий на бременността. Затова не се притесних особено. Казах ѝ да лежи, но не искахме да ходим в болницата, защото се бояхме. Мислех си, че всичко ще бъде наред. Тогава не знаех, но се оказа, че е имала фиброиден тумор, който запушвал родилния канал. Малко след като тя започна да ражда, получи силен кръвоизлив. — Гласът му постепенно утихна. Около масата се възцари мълчание.

— Бързо я закарах в спешната помощ, но вече беше много късно. Тя остана жива по време на цезаровото сечение и дори чу как Росита изплака за първи път. Умря от голяма загуба на кръв.

— И дъщеря ви се роди сляпа? — попита Фин.

— Не, роди се напълно здрава.

— Тогава какво стана?

— Стана, когато полицията нахлу и ме арестува. Когато заведох Мария в болницата, властите разбраха, че живеем нелегално в страната. В продължение на няколко месеца не се случи нищо, но тогава полицията започна програма за идентифициране и депортиране на нелегалните имигранти — и по-специално на имигрантите от Южна и Централна Америка. Името ми беше включено в списъка и започнаха разследване срещу мен. Целта беше да ни депортират. Полицай Стийл, жената, която беше нападната, отговаряше за моя случай.

— Значи много добре сте разбирали, че дните ви в тази страна са преброени, ако не спрете по някакъв начин разследването на Стийл — намеси се Козловски. — Ако има по-добър мотив да я очистите, здраве му кажи.

— На тази теза се базираха и обвинението срещу мен. С тази подробност, че сигурно нямаше да ме депортират. Бях започнал процедура по кандидатстване за политическо убежище. Ако можех да докажа, че при връщането ми в Салвадор ще бъда подложен на политическо преследване, щяха да ми разрешат да остана законно в Америка. Предвид обстоятелствата мисля, че щях да успея.

— Не знам. Доколкото знам, критериите за предоставяне на политическо убежище са много строги. Щеше да е много трудно да предоставите доказателства, че ще бъдете изложен на опасност — отбеляза Фин.

— Възможно е. Но процедурата отнема дълго време. Така ми казаха. Освен това каква полза щях да имам да очистя полицай Стийл, както цветисто се изрази господин Козловски? Та нали случаят щеше да бъде възложен на друг неин колега.

— Имате право.

— Така или иначе аз бях започнал процедурата легално и дори не бях чул за нападението над полицай Стийл. Една вечер полицията нахлу в апартамента ни. Мигел за щастие не беше вкъщи. Той беше на осемнайсет и изпълнен с характерните за тази възраст гняв и недоволство. Вероятно щеше да се опита да окаже съпротива и това само щеше да влоши положението ни. По време на ареста ми счупиха ръката и носа и ме пребиха. Но най-много пострада Росита.

— Какво се случи?

Салазар наведе глава и разтърка слепоочията си. Когато отново вдигна глава, очите му бяха зачервени.

— Тя беше безпомощно бебе. Когато нахлуха, събориха детското ѝ столче и тя си удари главата в пода. Опитах се да се добера до нея. Казах им, че съм лекар, че тя се нуждае от помощ, но те изобщо не ме слушаха. — Салазар избърса сълзите си и се изкашля. — Тя претърпя мозъчна травма. Подобно нещо се случва, когато раздрусате силно едно бебе. Загуби зрението си и получи ментални увреждания. Тя обаче е великолепна и, слава на Бога, много е щастлива.

— Как оцеля семейството ви, след като ви арестуваха? — попита Фин. — Без пари, с дете, което се нуждае от специални грижи?

— Ето в това беше голямата ирония на съдбата. Росита беше родена в тази страна и е американски гражданин. Благодарение на това тя можеше да се ползва от безплатно здравно обслужване и от други блага на социалното осигуряване. Когато социалните работници разбраха какво се е случило, те настояха пред имиграционните служби майка ми и брат ми да останат в страната. А и Мигел, той винаги е бил най-умният в семейството. Работеше на две места и въпреки това завърши училище с най-висок успех от випуска си. Дори спечели стипендия да следва в Масачузетския университет. Там също показва

отличен успех, като през цялото време поддържаше финансово майка ми и Росита. На практика той се превърна в неин баща, след като ме вкараха в затвора. Сега е лекар и натурализиран американски гражданин. — Салазар засия от щастие, докато говореше за брат си. — Сега той е пример на сбъднатата се американска мечта.

— Сигурно таите в себе си много гняв и злоба — обади се Козловски.

Салазар се намръщи.

— Защо мислите така?

Детективът погледна Фин, който отговори вместо него:

— Когато човек се замисли за блестящото бъдеще, което сте можели да имате, и за всичко онова, което сте изгърпели вие и дъщеря ви — как е възможно да не изпитва обида и злоба?

Салазар погледна първо единия, после другия.

— Вие нямате деца, нали? — Двамата поклатиха глави. — Когато полицаите щурмуваха апартамента ми, аз с очите си видях как главата на Росита се удари в пода. Чух да я пици и след малко писъците спряха. Аз съм лекар и имам представа какви увреждания може да причини подобно падане на едно новородено. Помислих си, че е мъртва.

Фин и Козловски продължиха да го гледат с любопитство, без да разбират накъде бие.

— Когато си родител и си помислиш, че детето ти е умряло, вътрешно ти умираш заедно с него. Не можеш да си представя живота си без дъщеря ми. Всичко в един миг изгуби смисъл за мен. Когато разбрах, че е жива — че ще оцелее — сякаш се преродих. Дали съм сърдит на хората, които ослепиха дъщеря ми ли? Да, сърдит съм и съм обиден. Дали съм ядосан на хората, които ме вкараха тук? Да. Но гняв и злоба? — Той поклати глава. — Дъщеря ми е жива. Да, сляпа е, но е щастлива, здрава е и е красива. Сега е в безопасност и знае колко много я обичам. Докато е така и докато тази мисъл ми дава сили, злобата никога няма да вземе връх в мен. — Той се приведе и напрегнато се вгледа във Фин. На адвоката му се стори, че Салазар ще пробие дупка с погледа си в него. — А сега, господин Фин — продължи салвадорецът бавно. — Бихте ли искали да изслушате подробностите и детайлите, свързани с моя казус?

Фин усети как Козловски се напрегна на стола до него, но нарочно избягна погледа му. Изобщо не се поколеба в отговора си:
— Да, господин Салазар. Ще ви изслушам.

---

[1] Кънтс (англ.) — жаргонна дума за женски полов орган. —
Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Забележителен човек, нали? — попита Добсън, щом излязоха от затвора „Билерика“.

— Да, определено е различен — отвърна Фин.

— Освен това заради медицинското му образование са го назначили като санитар в лазарета. Лекарите казват, че е един от най-добрите медици, които са виждали. Обикновено се налага да си затварят очите, когато той лекува, защото е затворник и защото няма разрешение да практикува медицинска професия в Щатите, но нито един от лекарите няма да каже лоша дума за него, нито ще се усъмни в качеството на неговото лечение.

— Впечатлен съм.

— Достатъчно впечатлен да поемете случая?

Фин погледна към Козловски, който не беше казал нито дума, след като си тръгнаха от залата за свиждания.

— Трябва да си помисля — отвърна адвокатът. — Във всички случаи ще ви се обадя по телефона този следобед, за да ви съобщя решението си.

Добсън видимо беше разочарован, но само каза:

— Ще чакам обаждането ви. — Тръгна към колата си.

Фин се обърна към другия край на огромния паркинг, където беше неговата кола. Вятърът вееше из откритите полета, заобикалящи затвора. Козловски мълчливо настигна приятеля си и тръгна редом до него.

— Какво мислиш? — попита го Фин. Козловски продължи да мълчи и да върви до него, без дори да го погледне. — Мисълта ми е, трябва да му го признаеш на човека — доста е изпатил. Знам, че това не изключва вероятността да е вършил някои незаконни дела в миналото. Но ако ме попиташ дали е способен да изнасили и да убие полицай... не мисля, че би могъл да го направи. И по това, което чух, определено излиза, че в разследването има доста бели петна. — Фин хвърли поглед крадешком към едрата фигура на детектива. — Ти каза, че сте били приятели със Стийл.

— Така казах.

Фин искаше да разбере нещо повече за мнението на Козловски, но да измъкнеш информация от него беше като да се опитваш да измъкнеш пари от евреин-староведец.

— Добре. Може би имаш по-различна гледна точка за този човек. Аз просто се опитвам да разбера дали случаят ще си струва отделеното от мен време. Ако той е невинен, с удоволствие ще му помогна. Освен това, ако го изкарам от затвора, наистина ще ударим джакпота с един иск за претърпени вреди срещу градската управа. Искам да кажа... да прекараш петнайсет години в тази дупка... На колко ли ще го оценят съдебните заседатели? Десет милиона? Може би петнайсет?

Фин направи отново пауза, с надеждата, че Козловски ще запълни тишината.

— Разбира се, ако е виновен и аз поема случая, а после и ДНК пробите съвпаднат, ще го зарежем на секундата. Поне така ще сме сигурни, че ченгетата са хванали истинския престъпник. И вълкът ще е сит, и агнето цяло. — Фин се запита дали детективът долавя колко силно иска да се заеме с този казус.

Козловски вдигна яката на шлифера си — стар и измачкан, в цвят каки, който беше много подходящ да имитираш инспектор Коломбо, но абсолютно безполезен срещу зимния студ на Ню Ингълънд. Миналата година Фин му беше подарил за Коледа ново палто от хубав черен плат — от вълна и кашмир, но детективът така и не го облече. Козловски пъкна ръце в джобовете си и застана до колата на Фин.

Адвокатът отключи вратата на колата и се вгледа в приятеля си, който се беше свил от студ.

— Няма да поема случая — каза. — Ясно ми е, че това те притеснява. Не съм сигурен напълно, но си мисля, че не си заслужава труда и усилията ми. Ще ми трябва помощта ти. А ако ти не го искаш, няма да е честно спрямо Салазар.

— Заеми се със случая — отвърна Козловски.

Фин замълча за миг.

— Сигурен ли си?

— Да. А сега отвори скапаната врата, много е студено.

— Защо?

— Казах ти — адски е студено.

— Не, защо искаш да се заема със случая?

— Не му вярвам на този. Да, от разказа му излиза, че е невинен, но дори и да не е стрелял по Мади, той е прекарал зад решетките петнайсет години. Никой, който е несправедливо обвинен, не би седял и мълчал толкова време в място като „Билерика“. Този тип крие нещо. Не знам какво е то, но определено не ни казва цялата истина.

— Но...

— Но аз бях приятел с Мади Стийл. Може да не съм убеден в невинността на Салазар, но не мисля и че е виновен. А ако Салазар действително не е стрелял по Мади, тогава негодникът, който го е сторил, все още се разхожда на свобода. Това никак не ми харесва. Докато не получа отговори на някои въпроси, няма да имам покой. А сега отвори проклетата врата, преди да съм изтръгнал брезента на гюрука, за да си отворя сам.

Фин седна на шофьорското място и отключи вратата на Козловски. Той едва намести огромното си тяло в тясното пространство на колата.

— Знаеш ли — каза Фин, — ти наистина си много странен човек.

— Не — отвърна Козловски. — Просто ми е много студено.

На път за кантората се отбиха да обядват в кръчма в Чарлстън: наденички с картофено пюре за Козловски и сандвичи за Фин. Храната беше страхотна, но от обслужването имаше какво да се желае. Когато прекрачиха прага на старата сграда, в която се намираха офисите им, вече приближаваше два следобед, Фин беше платил авансово наема благодарение на щедрите хонорари, които получаваше като партньор-съдружник в „Хауъри“. Козловски плащаше символична сума за ползването на двете стаи в дъното на етаж.

— Мили скапани Боже, къде бяхте досега? — нападна ги Лиса Кранц още от вратата.

Фин все още свикваше с острия ѝ език и цветистите ругатни. Не че за един адвокат беше необичайно да прибавя към всяка втора дума по някоя и друга ругатня, но от нейната уста тези думи звучаха шокиращо. Тя беше дребна, на трийсет и две години, студентка по право в Североизточния университет, с гъвкаво тяло, изваяно от часовете, прекарани на фитнес уредите и бягащите пътечки. Имаше черна коса и смугла кожа, грижливо поддържана чрез редовни посещения в скъпите козметични салони на Нюбъри Стрийт. А дрехите и обувките ѝ със сигурност струваха повече от неговата кола.

Тя работеше като стажант при Фин от осем месеца и беше демонстрирала впечатляващи теоретични познания и организационни качества. Затова Фин постепенно свикваше и се примиряваше с ругатните ѝ.

— Ходихме да обядваме — отвърна той. — Защо, да не би да ти липсвахме?

— Както винаги. — Тя примигна уж влюбено с миглите си.

Козловски ѝ кимна вместо поздрав и отиде в кабинета си, като затвори вратата след себе си.

— Отново проблеми с контактните лещи ли имаш? — попита адвокатът.

— Не, само се опитвам да флиртувам — отвърна тя.

— Е, трябва да се стараеш повече. Аз вече съм зает.

— От коя? От онази чудо-жена от Вашингтон ли? Браво на теб. Нещата между вас вървят доста добре — от осем месеца съм тук, а дори не съм я срещала досега.

Фин стисна зъби и заби поглед в писмата на бюрото му.

— Говори си каквото искаш, но аз съм ангажиран.

— Браво на теб. Не мислиш ли, че е прекалено егоистично да си въобразяваш, че ще пърхам с мигли на теб? Не си мой тип.

Фин вдигна очи от пощата. Замислено посочи с палец себе си, после наведе глава и посочи с пръста си към вратата, която водеше към кабинета на Козловски.

— Не може да бъде — каза той. — Шегуваш ли се?

Тя сви рамене.

— Някои жени харесват по-възрастни от тях мъже.

— Да, ама той не е мъж като мъж. Той е праисторическо изкопаемо, което полицията извади от ледника преди двайсет години и го пусна по улиците на Бостън, за да се бори с лошите.

— Млъкни, че още повече се възбудям. Освен това белезите са секси.

— Не ме разбирай погрешно. Той е най-близкото до приятел, което имам в момента, и аз бих застанал пред него, за да го предпазя от куршум, ако куршумът би могъл да го засегне изобщо. Но Том Козловски и романтика? Говорим за две коренно противоположни неща.

— Както и да е. — Лиса се обърна към бюрото си и взе от там купчина листа, след което ги остави на бюрото на Фин. — Ето проучването, което поиска.

— Вече си готова? Толкова бързо?

Тя изненадано вдигна вежди.

— А ти какво очакваше? — Лиса се върна при бюрото си и отново се обърна към Фин: — Наистина ли искаш да вземеш този за клиент? Имаш ли представа колко е трудно да се отмени присъда, постановена от съдебни заседатели?

— Не съвсем. Точно затова поисках от теб да направиш проучване на съдебната практика.

— И аз го направих. Адски е трудно. Трябва да докажеш, че е налице съществено нарушение на материалноправните норми, отявлена несправедливост. Знаеш ли, че е това адски шибано трудно за доказване?

— Адски шибано трудно?

Козловски отново се появи и младата жена се обърна към него с думите:

— Съгласен ли си с последните планове на шефа?

— Той не е мой шеф — отвърна детективът.

— Добре де. Коя съм аз, та да се оплаквам. Почти съм сигурна, че съм най-толерантният човек в тази стая. Просто не си ви представях вас двамата като хора, които ще искат да се борят с вятърни мелници.

Фин погледна първо Лиса, после Козловски и накрая отново помощничката си.

— Днес всички сме пълни с изненади.

— Майната ти — отвърна му Лиса.

— И аз това казвам.

— Исусе мили, не, аз това казвам.

Адвокатът отново се зае с пощата си.

— Трябва да внимаваш, като споменаващ толкова често имената на богове. Добре че не съм мюсюлманин. На теб би ли ти харесало, ако непрекъснато повтарям името на Мойсей?

— Мойсей е от Стария завет и на теория е бог и на християните, и на юдеите.

Фин отвори едно от писмата.

— Тогава Барбара Стрейзънд.

— Внимавай какви ги говориш.

— Ето, виждаш ли?

— Разбрах. Просто трябва да си наясно, че ти предстои много трудна битка. Като да изкачиш Еверест. Прегледах буквално всяко едно дело, за което пред Кавана е било поискано преразглеждане. Произнесъл се е в дванайсет от случаите. Познай колко пъти е позволил ново представяне и събиране на доказателства?

— Май по-добре да не знам, а?

— Именно. Нито веднъж.

— Тринайсет е щастливото ми число.

— Дано да е така. — Тя взе дамската си чантичка. — Аз отивам да хапна нещо. Някои от нас днес още не са имали удоволствието да похапнат бавно и обилно. Ще се върна... ако имате късмет.

Тя затръшна вратата след себе си, а Фин се зае да преглежда проучването.

— Доста добра работа върши — каза след малко на Козловски.

— Сигурен съм, че е така — отвърна той. — Още ли се пазиш от нея?

— Знаеш, че сега имам Линда.

Козловски кимна скептично.

— Знам, че я е имаше, но сега не съм сигурен кой от двамата ви какво точно има.

— Тя замина заради работата си, не заради мен.

Приятелят му вдигна ръце.

— Не ме замесвай във вашите работи. Казах ти, когато наех офиса, че не искам да знам каквото и да става между вас двамата. Тя беше мой партньор в полицията цели пет години. Никога няма да ме убедиш да застана срещу нея.

— Че кой те кара да заемаш страна? Доколкото ми е известно, двамата с нея още сме заедно.

— Кога за последно говори с нея?

— Тя се обади снощи — призна Фин.

— Ти вдигна ли й?

Фин поклати глава.

— Но мислих за това.

— Мислил си за това? Сериозно ли говориш? Явно връзката ви е здрава тогава.

— Ще измислим нещо.

— Добре. Докато го измислиш, аз на твое място бих стоял далеч от всякакви служебни романи.

— Благодаря за съвета, но не аз би трябвало да се притеснявам за Лиса. — Фин се усмихна ехидно на детектива.

Козловски се изсмя.

— Че на колко е тя? На двайсет и пет-шест? Мога да ѝ бъда баща.

— На трийсет и няколко е. Можеш да бъдеш нейният перверзен чичо.

— Добре е да го знам. Ще го запомня.

— Освен това може би тя търси точно бащинска фигура.

— Ако беше така, предполагам, че щеше да търси банкер, който кара голям чисто нов мерцедес, а не някакво недодялано бивше ченге с десетгодишен линкълн. Убеден съм, че съм в безопасност.

Фин сви рамене.

— Човек никога не може да бъде сто процента сигурен, нали?

ШЕСТА ГЛАВА

Сряда

12 декември 2007 година

Почитаемият съдия Джон Б. Кавана, седемдесет и пет годишен, имаше здравословни проблеми с гърба и коленните стави, които не му позволяваха да седи продължително. Заболяванията бяха изострили още повече заядливи нрав на съдията. Дори и като по-млад да беше проявявал някакво търпение към страните в съдебния спор, сега от такова нямаше и помен. Благодарение на ръста си от почти метър и деветдесет, макар и слаб, Кавана имаше внушителен вид. Леката прегърбеност създаваше впечатление, че не изпуска от поглед адвокатите, които се явяваха по неговите дела — впечатление, което не беше далеч от истината.

В момента беше насочил изцяло вниманието си към Фин и Добсън, които седяха срещу него на масата на адвокатите. Фин се запита дали не е прибързал и постъпил неразумно, като се съгласи да вземе Салазар за клиент.

— Господа — произнесе бавно Кавана, поглеждайки ту към Фин, ту към Добсън и към заместник-окръжния прокурор Албърт Джаксън. Фин познаваше добре Джаксън от предишни наказателни дела, по които се беше явявал, и го харесваше. Джаксън беше метър и осемдесет, но тежеше над сто и петдесет килограма. Фин често се беше питал дали родителите на прокурора не бяха кръстили сина си на името на пълничкия герой от анимационния филм с Косби. Джаксън обаче понасяше неизбежните закачки добре и беше един от най-добрите прокурори в окръжна прокуратура.

Кавана се покашля и продължи:

— Прочетох молбата ви, но бих искал да чуя и аргументите ви. Господин Фин, вие сте инициаторът, ще имате ли удоволствието да ни поведете към тази бездна?

— Благодаря, ваша чест. — Фин се изправи. — Както знаете, днес сме се събрали, за да намерим правна възможност да накараме окръжна прокуратура да ни предаде проби от кожата и кръвта, взети

изпод ноктите на полицай Мадлин Стийл през вечерта, в която е била нападната. Убедени сме, че един нов анализ на ДНК от тези проби определено ще докаже, че клиентът ни не е бил човекът, нападнал полицай Стийл.

— Сериозно ли, господин Фин? Убедени сте? — Съдията се наведе. — И на какво точно се основава тази ваша убеденост? Доколкото разбирам, по време на съдебния процес веществените доказателства, показанията на пострадалата и сравнението на пръстовите отпечатьци са потвърдили обвинението. Какво е това магическо нещо, което ви вдъхва увереност?

— Ваша чест, фактът, че от окръжна прокуратура отказват да изпълнят молбата ни, е едното от тези неща. В края на краищата, ако господин Салазар действително е виновен, въпросните доказателства само ще потвърдят неговата вина. Защо тогава от прокуратурата ще се противопоставят толкова яростно на молбата ни? Освен това господин Салазар има алиби. По времето на нападението господин Салазар, който по професия е лекар и е работил като такъв в страната си, е оказвал медицинска помощ на една жена, живееща на неговата улица. Свидетелят, който може да потвърди алибито му, е съгласен да се яви пред съда и да свидетелства. В резултат на всичко това не е възможно лицето, нападнало полицай Стийл, да е Салазар. Прокуратурата разполага с веществените доказателства, които по категоричен начин могли да потвърдят дали клиентът ни е виновен или невинен. В интерес на правосъдието е да предоставят тези доказателства и не виждам защо те биха предпочели да не го сторят.

Кавана се замисли и след малко се обърна към прокурора:

— Господин Джаксън?

Албърт Джаксън се изправи.

— Да, ваша чест. Това, което господин Фин пропусна да спомене, е, че на господин Салазар вече е било дадено правото на справедлив процес, както и възможност да докаже своята невинност. Отказът ни да предоставим отново доказателствата на този етап от процеса срещу Салазар няма нищо общо със страх, че сме пратили в затвора невинен човек. И действително, вината на господин Салазар беше категорично установена от дванайсет съдебни заседатели. Главен и необходим принцип на нашето наказателно правосъдие е окончателността на съдебната присъда, постановена от съдебни заседатели. Ако спрем да

се уповаваме на този принцип, системата ще бъде парализирана и ще изпадне в колапс.

Кавана се изпъна като струна на стола си, очевидно от болки в гърба. Погледна Фин от височината на внушителния си ръст:

— Господин Фин, трябва да призная, че след като изчетох преписката, съм склонен да се съглася с държавното обвинение. Не виждам нищо нередно в това дело и ако дам на клиента ви втори шанс, как после ще откажа такъв втори шанс на всеки един обвиняем, направил в съдебната зала подобно искане?

— Най-напред, ваша чест, това дело не е като другите. Разполагаме със свидетел, който е съгласен да се яви в залата и да потвърди алибито на господин Салазар.

— И къде е бил този свидетел преди петнайсет години, когато се гледаше делото срещу господин Салазар? Предполагам, че обвиняемият и тогава е знаел за алибито си, нали?

— Да, ваша чест, но по онова време свидетелката се е страхувала да даде показания. По онова време тя е пребивавала нелегално в страната и се е бояла да не я депортират. Впоследствие е получила американско гражданство и вече не се страхува да свидетелства в съда.

— Господин Фин... — Съдията поклати глава. — Подобно искане и сценарий могат да бъдат скалъпени буквално от всеки един престъпник, който е зад решетките. Продължавам да мисля, че ако се съглася, ще създам съдебен прецедент, който ще даде възможност на всеки един затворник да твърди, че ДНК анализ ще го оневини.

— И какво лошо ще има в това? — с рязък тон попита Фин. Той не беше планирал словесният сблъсък да достигне такъв етап, но думите му неволно излязоха от устата и той усети как съдията се ядоса на подобно оспорване на правомощията му. Фин се изкуши да отстъпи, но си каза, че няма какво да губи. — Ако невинни хора са пратени в затвора, няма ли по този начин да получим възможност да открием кои са те? Не искаме от щата да плати нито цент за новите анализи — анализи, които дори не са били допустими като доказателство в съдилищата на щата Масачузетс по времето, когато е бил съден господин Салазар. През последните няколко години ДНК пробите са помогнали да получат свобода стотици несправедливо осъдени невинни хора. Не виждам причина защо щатът ще се съпротивлява на възможността да се провери дали всеки, който е зад решетките,

действително е виновен. Още повече, след като на щата това няма да му струва нищо.

— Господин Джаксън? — подкани Кавана.

— Без да струва нищо? — Прокурорът погледна опонента си осъдително. — Окръжната прокуратура е длъжна по закон да разгледа всяка една смехотворна молба, подобна на тази. Само това дело струва на щата хиляди долари от моето време и от вашето, ваша чест.

— Господин Джаксън има право — каза Кавана. — Освен това клиентът ви е осъден на основание на показанията на свидетел и на пръстови отпечатъци. Как ще обясните това?

— Първо, ваша чест, колкото до разходите на щата, единствените разходи, за които се вълнуват господин Джаксън и шефовете му в прокуратурата, са тези, които ще се платят като обезщетение при един евентуален граждански иск, ако действително се докаже, че господин Салазар е бил несправедливо осъден. Що се отнася до другите доказателства, на базата на които е бил осъден господин Салазар, практиката показва, че свидетелските показания са недостатъчно надеждно доказателствено средство. В молбата ни също така сме поискали пръстовите отпечатъци отново да бъдат проверени, за да сме сигурни и в това вещественно доказателство. Но както много добре ви е известно, сравнението на пръстови отпечатъци е далеч от точните науки. ДНК анализите, от друга страна, са деветдесет и девет на сто категорични и неопровержими.

— Ваша чест! — протестира Джаксън — Та те искат да обърнат цялото дело с главата надолу, не е ли така?

— Театърът е излишен, господин Джаксън — скастри го Кавана. — Виждам какво става. — Отново погледна към Фин. — Още не сте ми дали основателна причина да мисля, че тази ваша проучвателна експедиция си заслужава изгубеното време на тук присъстващите. Това, което не виждам, е разумен аргумент в подкрепа на вашата теза.

— Ваша чест, не е налице документ, с който защитата да е била уведомена, че по време на процеса е имало събран ДНК материал. Само това трябва да е достатъчно да оправдае усилията ни.

Кавана присви очи.

— Да не би да намекувате, че прокуратурата е укрила потенциално оневиняващо доказателство? Надявам се, давате си сметка, че това е доста сериозно обвинение.

— Давам си, ваша чест. — Кулминацията приближаваше. — Нека да бъде ясен. Ние не отправяме обвинение за процесуални нарушения, извършени по времето на процеса. Но ДНК материалът е бил взет изпод ноктите на пострадалата. Когато полицай Стийл е била нападната, тя се е съпротивлявала яростно и очевидно е одраскала доста сериозно нападателя. Затова и под ноктите ѝ са останали частици кожа и кръв. Този факт изобщо не е бил разкрит на защитата и тук можем да говорим за оневиняващо доказателство. Само на това основание господин Салазар има право на нов съдебен процес. Ние обаче не се стремим към това. Искаме само да се направи нов анализ на ДНК материала.

— Доказателството не е оневиняващо, ваша чест — реагира Джаксън. — Когато окръжният прокурор разбра, че този материал не е бил разкрит, направихме анализ и типът на кръвта съвпадна с този на Салазар.

— Нулева положителна група, ваша чест — опонира Фин. — Най-разпространената група кръв. Във всеки случай прокуратурата не е направила никакви проби по време на процеса.

— Това е нечувано — протестира Джаксън. — По време на процеса ДНК пробите дори не бяха допустими като доказателства в съда, както господин Фин вече спомена. И тези доказателства, състоящи се от кожа и кръв, събрани изпод ноктите на полицай Стийл, изобщо не бяха приложени към доказателствения материал по делото!

— Именно — отвърна на удара с удар Фин. — Който и да е бил нападателят на полицай Стийл, по тялото му трябва да са останали доста видими белези, а когато господин Салазар е бил задържан от полицията, той не е имал такива белези. Ако защитата знаеше, че под ноктите на полицай Стийл е имало кожа и кръв, това несъответствие и противоречие със сигурност е щяло да бъде изтъкнато в съда.

— Може полицаите просто да не са забелязали драскотините — предположи Джаксън.

И направи грешка. По този начин отвори фланга и даде възможност на Фин да атакува. И Фин, и Кавана погледнаха прокурора изненадано.

— Ваша чест — продължи адвокатът със спокоен тон, — можете ли да си представите по-смехотворно оправдание? Полицайка бива пребита и простреляна, а колегите ѝ пропускат да съберат всички

възможни улики, за да пратят зад решетките престъпника? Ако разследването и досъдебното производство наистина са били извършени толкова немарливо, тогава имаме основание да поставим под съмнение обективността и законосъобразността на издадената присъда. Възникват прекалено много въпросителни. А ние искаме само да получим отговори на тези въпроси и ДНК пробите, които в момента са притежание на прокуратурата, могат да ни дадат тези отговори.

Кавана се умълча.

— Ваша чест — понечи да продължи Джаксън, но Кавана го спря, като вдигна ръка.

— Замълчете, господин Джаксън, освен ако нямате разумно обяснение защо полицията не е докладвала за драскотините по време на процеса. — Джаксън млъкна. Кавана се облегна в удобното си кожено кресло, след което първо погледна към високия таван на съдебната зала, после към Фин. — Моите поздравления, господин Фин. Вие успяхте да привлечете любопитството ми. Ще ви дам ДНК пробите, които искате.

— Ваша чест! — противопостави се прокурорът.

— Изпуснете парата, господин Джаксън. Имам добри новини и за вас. — Съдията отново се обърна към Фин: — Притеснен съм обаче доколко тези доказателства са още годни. Много е възможно вече да са прекалено стари, за да имат някаква доказателствена стойност пред съда. С това не искам да кажа, че щатските власти са длъжни да поддържат доказателствения материал в годно състояние за вечни времена. Така че, макар че ви разрешавам да получите достъп до тези прословути проби, това не означава непременно, че ще допусна или няма да допусна преразглеждане на делото само на базата на резултатите от ДНК анализите. — Той се наведе напред и се вгледа в адвоката. — Колко време ще отнемат тези анализи?

Фин нямаше отговор на този въпрос и се обърна към Добсън.

— Самият анализ отнема ден-два, но списъкът на клиентите на лабораторията е доста дълъг. Ако е спешно, анализите могат да бъдат направени в рамките на две седмици, ваша чест — отвърна Добсън.

— Много добре, господа, значи имате две седмици. — Съдията погледна календара си. — Насрочвам следващото заседание за понеделник, двамайсет и четвърти декември. Бъдни вечер. До тогава

очаквам да ми дадете разумни отговори. Някои от вас ще бъдат зарадвани с интересен коледен подарък. — Отново погледна към Фин: — Но държа да бъде разбран правилно и ясно, господин Фин. Само ДНК анализите няма да свършат никаква работа в моята зала. Докато не ми изложите обяснение защо отпечатъците от пръстите на клиента ви са били открити по пистолета на полицај Стийл и защо свидетелят е разпознал господин Салазар, клиентът ви ще остане в затвора.

СЕДМА ГЛАВА

Фин и Добсън стояха в коридора пред съдебната зала и чакаха да дойде асансьорът. Никой от тях не искаше да погледне в очите другия.

— Поне ни разрешиха да вземем ДНК материала — накрая проговори Добсън.

— Да — отвърна Фин. — Предполагам, пирова победа е по-добре от никаква победа.

— Човек не знае. Разполагаме с две седмици да видим какво ще излезе.

Фин го изгледа.

— Шегуваш ли се? Знаеш ли, Добсън, ти ми се виждаш свестен. Сигурен съм, че изпитваш голямо вълнение от „борбата за правда и справедливост“, ако си мислиш, че с това се занимаваме. Но трябва да погледнеш реалността.

— И каква е реалността?

— Реалността е, че току-що загубихме битката и че нямаме буквално никакъв шанс да измъкнем Салазар от затвора. Не чу ли какво каза Кавана? Заяви, че дори и да получим ДНК и те да не съвпадат с тези на Салазар, той пак няма да допусне нов процес. Ако не убедим Стийл да се откаже от свидетелските си показания и не измислим разумно обяснение как пръстовите отпечатъци на Салазар са се озовали върху пистолета на полицайката, твоето момче ще остане зад решетките до живот. И знаеш ли какво? Нито Стийл ще се откаже от показанията си, нито ще измислим разумно обяснение.

— Значи ще се откажеш просто така?

— Имаш ли по-добър план?

— Да, да повярваш в успеха. Ще започнем наше собствено разследване. Ще проверим всичко, което се съдържа в онази папка, и ще видим какво можем да измислим. Разполагаме с две седмици и ако не си губим времето, кой знае, може и да ни хрумне нещо.

— Няма да измислим нищо. А в това време разходите ми по делото ще набъбнат толкова, че ще бъда принуден да затворя кантората. Зад мен не стои голяма адвокатска кантора, която е готова

да ми плати за няколко седмици благотворителен труд. Работата ми трябва, за да си изкарвам хляба, а това означава да имам клиенти, които си плащат. Да не споменавам факта, че — от което не ми става по-добре, разбира се — той най-вероятно е виновен, така или иначе.

Добсън остана потресен от последното изречение.

— Кой е виновен?

— Салазар. — Фин забеляза, че с предположението си е засегнал дълбоко младия си колега. — Съжалявам, че аз ти го казвам, но повярвай ми, колкото и да ми се иска той да е прав, в действителност най-вероятно е извършил престъплението. — Фин натисна бутона на асансьора неколкократно.

Добсън гледаше Фин и не можеше да повярва.

— Тогава защо изобщо си направи труда днес да дойдеш в затвора? — попита. — Защо изобщо се замесваш?

Фин се замисли. Отговорът не беше очевиден дори за него. Накрая сви рамене.

— Не знам. Самият аз имах трудно детство и младост и имаше голяма вероятност да свърша зад решетките. Може би ми се иска да вярвам, че ако това се беше случило, щеше да се намери човек, който да ме изслуша. Може би този тип е убедителен в разказите си дотам, че дори и аз донякъде му се вързах. — Той заби поглед в пода и поклати глава. — Или може би просто ми се искаше да участвам в тази мелница при съдията.

Вратата на асансьора се отвори най-накрая и двамата влязоха вътре.

— Постъпи както намериш за добре — отвърна Добсън. — Но аз нямам намерение да се отказвам. Нямам право да се откажа.

— Възхищавам се на твоята решимост, но преценката ти не е добра.

— Направи ми услуга. — Добсън го погледна в очите. — Не подавай молба за оттегляне още. Дай ми една седмица и ако измисля нещо, обещавай ми, че ще ме изслушаш и тогава ще решиш окончателно.

Фин се изкуши да откаже. Просто да остави проблема зад гърба си и да продължи напред. Но Добсън беше толкова настойчив и толкова ентузиазирани. Ако откажеше, щеше да е като да ритне малко кутре. А Фин отдавна не риташе малки кутрета. Освен това какво

щеше да му коства да отложи оттеглянето си? Той натисна бутона за първия етаж.

— Добре — каза. — Давам ти една седмица.

— Благодаря — отвърна Добсън поуспокоен.

Де да имаше Фин неговия оптимизъм.

Двамата зачакаха асансьорът да потегли надолу, но точно преди вратите да се затворят плътно, една длан с мръсни и дебели пръсти ги спря.

— Извинете — каза мъжът и влезе в асансьора. На ръст беше колкото Фин, но по-възрастен, с корем, увиснал над колана му. Малкото му останала коса беше прошарена в сиво и много късо подстригана. Костюмът му беше доста тесен, сякаш го е купувал, когато е бил с десетина килограма по-слаб. Под мишница държеше папка.

Той с усилие се промъкна в тясното пространство, допускайки по-малка дистанция с останалите от нормално приетото. Наклони глава към Фин, оглеждайки го доста обстойно. Адвокатът се почувства неловко и си отдъхна, когато мъжът спря да го зяпа и го заговори:

— Ти ли си Фин?

— Да. Аз съм Скот Фин. Познаваме ли се?

Мъжът отправи поглед към дланта на адвоката, но не помръдна от мястото си.

— Не, не се познаваме. — Наведе се още по-близо до него. — Ама наистина ли си Фин? — Представях си те по-едър.

— Мога да разбера разочарованието ви. Мога ли да ви помогна с нещо?

Мъжът продължи да го зяпа.

— Да, мислех те за по-едър. За адвокат, който поема дело на човек, прострелял ченге, си доста дребен. Не си представях такъв като тебе така спокойно да се ебава с ченгетата по дело като това.

Фин усети как косата му настръхна, както често се случваше в младостта му на улицата, когато някой го предизвикаше.

— А вие сте?

— Макинтайър. Приятелите ми викат Мак. Ти може да се обръщаш към мен с „детектив“.

— Приятно ми е да се запознаем, детектив. — Фин се усмихна студено. — Мога ли да направя нещо за вас по това дело?

Макинтайър продължи да го зяпа с черните си очички.

— Не — отвърна. — По-скоро си мислех, че аз мога да направя нещо за теб. Нещо, което би ти спестило доста време и усилия.

— Много благодаря — отвърна Фин. — Привърженик съм на икономията на време и усилия.

— Стой далеч от този Салазар — каза Макинтайър с тих, но твърд и сериозен тон. — Не си струва да си навличаш проблеми.

— Благодаря за съвета. Ще го взема под внимание.

Детективът тикна пръст в гърдите на Фин.

— Сериозно ти говоря. Той е кофти човек. — Показа папката, която носеше. — Не ми е разрешено да ти показвам това, но... Преди петнайсет години го държахме под наблюдение. Чувал ли си за уличната банда ВДС?

Фин хвърли поглед към Добсън.

— Говори ми нещо.

— Шайка отрепки. Много големи негодници. Членове на бандата бяха изнасилили сакатото момиче на Портър Скуеър преди няколко години. Вашият Салазар беше един от водачите им в Бостън. Така и не можахме да съберем достатъчно доказателства срещу него, за да го обвиним за участие в организирана престъпност, въпреки че винаги беше в центъра на събитията. Така че той не само че стреля по полицайката, но стоеше и зад много други техни пъклени дела. — Макинтайър отвори папката. — Ето, погледни. Не мога да ти я дам, но само искам да добиеш представа кого искаш да измъкнеш от затвора.

Фин хвърли поглед на досието. Вътре имаше записи от полицаи, участвали във външно следене на Салазар. Той погледна към Добсън.

— Марк, запознай се с детектив Макинтайър. Макинтайър, това е Марк Добсън. Моето участие в делото ще е минимално, ако изобщо участвам. Човекът, когото трябва да убедите, детективе, е той. — Фин посочи към Добсън и забеляза страх по лицето му.

Макинтайър погледна първо към единия, после към другия адвокат.

— Сериозно ли? — попита той. — Отказваш се?

— Да — отвърна Фин. — Макар че официално това ще стане другата седмица. Младият Марк ще води разследването. Ако наистина смятате, че господин Салазар не заслужава да му бъде даден втори шанс, господин Добсън е човекът, с когото трябва да говорите. —

Вратите на асансьора се отвориха и той потупа Добсън по рамото. — Значи твоят Салазар в крайна сметка не е бил само доктор. Бил е и тартор на ВДС. Мнението ми за твоята преценка става все по-високо и по-високо. Желая ти късмет. — Поклати глава и излезе от кабината на асансьора.

— Господин Фин — повика го Добсън и Фин се обърна. Младият адвокат тръгна след него и се отдалечи от Макинтайър, за да не може ченгето да го чуе. — Грешите за Салазар, както и този детектив. Дайте ми седмица и аз ще ви докажа, че съм прав.

Фин кимна.

— Вече ти дадох седмица. За мен обещанието е закон. Само не очаквай прекалено много от себе си. Колкото и да се стараеш, невинаги можеш да оправиш света.

Фин тръгна към изхода. Щом стигна до вратата, наметна палтото си и хвърли за последно поглед назад. Макинтайър се беше приближил до Добсън и двамата оживено разлистваха досието, което детективът беше донесъл. Фин отвори вратата и излезе навън. Понякога му се искаше да е още млад и да вярва в чудеса.

ОСМА ГЛАВА

Същата вечер Том Козловски се разходи около Бостън Комън. Това беше най-близкото до терапия, на което някога се беше подлагал. Валеше лек снежец върху дебелията няколко сантиметра снежна покривка, образувала се от Деня на благодарността насам. Постепенно изчезваха и последните белези на есента. Той обожаваше да се разхожда из Бостън по време на зимните празници. Когато се чувстваше унил и потиснат, тези разходки му повдигаха духа. В момента Козловски ужасно много се нуждаеше от висок дух.

Днес Фин му беше казал, че ще се оттеглят от случая на Салазар. След като чу условията, които им беше поставил съдия Кавана, той и не помисли да оспори решението на приятеля си. Щом само ДНК доказателствата не бяха достатъчни да бъде оневинен човекът, значи съдията в действителност и не възнамеряваше изобщо да произнесе оправдателна присъда. И двамата го знаеха, Фин не можеше да си губи времето, да го прахосва по случай с близки до нулевите шансове за успех. А и както Фин му беше казал: „И теб не бих те молил да си губиш времето.“

„Добре — беше му отговорил Козловски — Твоя воля.“

Реплика, на която напоследък прекалено много разчиташе. „Твоя воля“. Как беше стигнал дотук?

От друга страна, би трябвало да е по-спокоен, след като Фин беше взел решение и за двамата. Каква полза имаше да се рови в миналото? Така само щяха да наранят жената, която някога беше обичал. Жената, която беше подвел. Жената, която вече беше минала през ада. Не би могъл да позволи тя отново да премине през подобно нещо.

И въпреки всичките тези аргументи „против“, се изкушаваше да разкаже на Фин това, което знаеше. Докато адвокатът му обясняваше, че се отказва от случая, Козловски си замълча и не проговори от страх, че ако си отвори устата, ще признае за тайната, която пазеше толкова дълго време. Накрая само каза „Твоя воля“ — неговата нова мантра.

Вървейки по пътеката, успоредна на Бийкън Стрийт, той се спря, погледна към езерото Фрог Понд, което беше замръзнало преди две седмици. Дърветата бяха окичени с бели приказно красиви светлини, които се сливаха със снежинките. Той прогони натрапчивата мисъл от главата си, докато се вслушваше във виковете на децата, които се пързалиха по ярко осветената заледена повърхност на езерото. Въодушевените гласчета го изпълниха с топли чувства поне за кратко.

Неговото детство беше преминало по коренно различен начин. Беше дете на имигранти от първо поколение, бежанци от Полша, избягали от комунистическите репресии, обхванали страната през петдесетте и шейсетте години на двайсети век. Родителите му обаче бяха успели да се доберат до Бостън, където бяха подложени на мъчително оцеляване. В град, разделен ясно на територии на брамини, ирландци и италианци, поляците често биваха изтиквавани в ъглите. Баща му беше опитен работник-металург, но никой в Бостън не би го наел на толкова високоплатена работа. Като резултат от това в семейството работеха всички, колкото да изкарат прехраната. Том Козловски започна работа още на шест години, като помагаше за почистването на сергиите за риба на Северния пазар, където майка му продаваше дребна треска за грошове. „Щом може да ходи, ще работи“, спомняше си той думите, произнесени от баща му на развален английски, когато собственикът на сергиите го попита дали е честно и морално толкова малко дете да работи.

Когато сърцето на баща му отказа на четирийсет и пет, Коз беше само на седемнайсет. Никой не знаеше дали семейството ще оцелее. Нощта, в която баща му почина, Коз, който не беше набожен, влезе в кварталната католическа църква и отпрати молитва към господ за напътствие. Отговорът дойде от млад свещеник, чийто брат беше сержант в Бостънската полиция. Братът съжали Козловски и му уреди да стане полицай на осемнайсетия му рожден ден. От този ден, макар и да не се водеше за вярващ, Козловски остана предан на Църквата. В края на краищата, кой беше той да спори, след като господ се беше отзовал на молитвата му?

И в свят, в който принципът „услуга за услуга“ беше водещ, неговата преданост към полицията не остана невъзнаградена. В продължение на двайсет и пет години той беше кръстоносец, посветил живота си на реда и закона. На него. „Да защитавам и служа“ за него

беше не само полицейски девиз, а призвание. И винаги когато се налагаше да жертва личния си живот, той се обръщаше към сцени като тази на Фрог Понд. Това му даваше утеха и увереност, че благодарение на неговия труд в обществото цари спокойствие и мир, благодарение на това децата имаха възможност да се радват на детство, от каквото самият той беше лишен. И това му беше напълно достатъчно. В края на краищата, не може да ти липсва нещо, което никога не си имал.

Но тази вечер утехата беше илюзорна. Случаят на Салазар непрекъснато го измъчваше, Фин вероятно беше прав — този човек си беше заслужил наказанието. Тези разсъждения със сигурност бяха позволили на Козловски да погребее собствената си вина за петнайсет години, но сега плиткият гроб на неговата съвест беше разровен и разложението беше на път да обхване душата му.

Той отново хвърли поглед към децата, които се пързалиха в кръг по осветената ледена площадка в подножието на хълма. Смехът им достигна до него. За миг се запита какъв ли е бил смехът на Росита Салазар. Опита се да прогони тази мисъл, но тя упорито се промъкваше отново в съзнанието му. Против волята си той подсъзнателно се запита какво ли е да растеш, без да познаваш баща си, какво е да се бориш с живота напълно сяп. И в сянката на тези жестоки мисли се таеше главният въпрос, който беше избягвал толкова дълго време. Правилно ли беше постъпил той?

Въпросът продължи да го преследва и когато пъкна ръце в джобовете си и си тръгна. Вината не беше негова, утешаваше се той. В крайна сметка, не беше станало по негова воля.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Петък

14 декември 2007 година

Фин не размисли за случая на Салазар. Все пак беше успял да убеди съдия Кавана да нареди да им предоставят ДНК доказателствата за нов анализ, което не беше никак малко. Първоначално именно затова се бяха обърнали към него. Не беше негова вината, че на съдията му беше безразлично какво ще покажат новите анализи на ДНК и че нямаше намерение да пуска на свобода Салазар. И ако на Марк Добсън му се прекарваха няколко безплодни седмици, това си беше негова работа. Фин беше реалист и имаше твърде много други задачи, на които трябваше да обърне внимание. Той беше изключителен адвокат по наказателни дела и беше способен на чудеса в съдебната зала, но, от друга страна, мразеше търговската част на професията. Законът изискваше адвокатът редовно да издава на клиентите си фактури за извършените услуги и тези услуги да бъдат заплащани също така редовно. Кантората трябваше да получава пари, за да не затвори вратите, за да може компютрите в офиса да не спират да работят. А Фин трябваше да се грижи и Козловски и Лиса да имат здравни осигуровки поне с минимално покритие. Имаше и асистентка, която идваше два дни в седмицата, за да му помага в работата, но това беше несъмнено най-лошата страна на самостоятелната му практика. В предишната кантора отговаряше само за възложените му задачи. Кантората разполагаше с щатни служители и отдели, които се грижеха и за най-малката административна подробност. Тогава не си беше давал сметка какво невероятно улеснение е това.

Но така или иначе, административните задачи му отнеха по-голямата част от четвъртъка и петъка на същата седмица. Той обеща отстъпки на няколко клиенти, които не бяха доволни от изпратените сметки, провери дали няма фактури, закъснели с повече от трийсет дни, и прекара два часа в търсене на нов софтуер, който да му помогне в работата и да я направи по-ефикасна. В петък следобед вече беше

капнал от умора и с изчерпан трудов ентузиазъм за нови казуси. Вместо това предложи да почерпи колегите си в „О’Доул“.

— Звучи ми добре — отвърна Лиса. Бирата за нея беше по-привлекателна от проучването, с което се занимаваше целия ден.

— Коз! — провикна се Фин към кабинета в дъното.

— Какво? — изръмжа от там Козловски, което напомни на Фин за мрачното му настроение през последните няколко дни.

— Отиваме на по бира. Може да дойдеш с нас, ако се държиш по-възпитано.

Козловски излезе от кабинета си и се подпря на вратата.

— Само жените пият бира. Мъжете пият истински алкохол.

— Аз съм жена — отвърна Лиса и го погледна. Фин разбра намека, който беше адресиран към детектива, но той, изглежда, не го забеляза.

— Значи и той също. — Козловски кимна към Фин.

— Ааа, разбрах — каза адвокатът. — Щом пия бира, значи съм жена. Много остроумно. Знаеш ли, когато аз съм в скапано настроение, поне се опитвам да съм забавен за другите.

— Поне?

— Видя ли, така е по-добре. — Фин взе палтото си. — Защо не дойдеш с нас. Ще ти поръчам уиски и с Лиса ще гледаме да не те дразним много. Става ли?

Козловски поклати глава.

— Сега не мога. Имам да свърша още малко работа.

— Сигурен ли си? — попита го Лиса. — Ще ти вземем уиски, а аз ще се постарая да те превъзбудя.

Козловски отново не схвана намека.

— По-късно — отговори той. — Дайте ми час да приключа и после ще дойда при вас. — След тези думи той се върна в кабинета си.

— Ммм-да. — Лиса въздъхна и погледна към Фин. — Мамка му. Знаеш ли? Искам да кажа...

— Знам — отвърна той. — Майната му. Ела с мен. Обещавам да почерпя.

— Ще почерпиш и още как. Мисля да се напия от мъка. — Тя поклати глава и взе чантичката си.

— Звучи ми добре. Досега не съм те виждал добра и пияна. Как е?

Тя сви рамене.

— Не съм много по-различна. Само са ми казвали, че ругая много повече, когато съм пияна.

— В сравнение с какво?

— В сравнение с обичайното.

— Сериозно? — Фин отвори вратата пред нея. — По дяволите, ама сериозно ли?

— Козловски беше прав. — Тя го изгледа накриво. — Ти си едно момиченце. — Лиса мина покрай него и излезе навън, последвана от Фин.

* * *

Източен Бостън беше съвсем различен от останалата част на града. Сгушен до международното летище „Логан“, районът изглеждаше мрачен и самотен от другата страна на залива, от другата страна на центъра, Саути, Чарлстън и всички останали райони на града, които обществото смяташе за част от цивилизацията. Тук преобладаваха работническите дъсчени бараки. Както във всяка друга част на Бостън, и тук през годините бяха минали не един и два потока от имигранти. В началото бяха ирландците, после италианците и германците. През последните години обаче новодошлите бяха предимно от Азия, Южна и Централна Америка.

Марк Добсън седеше зад волана на своето БМВ 325 от другата страна на улицата, срещу църквата „Сейнт Джуд“, на няколко пресечки от брега и на един хвърлей разстояние от летище „Логан“. Църквата беше кръстена на светец, покровител на изгубените каузи. Името се стори на Добсън пророческо, когато погледна на дъските, заковани на прозорците. Построена в началото на двайсети век с помощта на пожертвования от бедните обитатели на квартала, църквата някога беше издигната върху заливана от приливите земя, с изглед към покритите с бетон писти на старото летище, простиращи се върху блатистата територия по крайбрежието на залива.

През годините тези земи бяха пресушени и летището се беше разраснало, а с него и броят на складовете и промишлените обекти. Църквата беше оцеляла цял век, подкрепяна от местното паство, което

даваше пари, когато имаше възможност, и полагаше доброволен труд, когато нямаше възможност да дава пари. През 2004 година обаче бостънската архиепископия, изправена пред Финансова криза заради неумело ръководство и многобройни задължения за изплащане на присъдени обезщетения по дела за педофилия, обяви, че ще затвори църквата. От бизнес гледна точка имаше логика. Оскъдните средства, събирани от църковния десятък на бедните, не оправдаваха икономически запазването на църквата, а в Източен Бостън имаше и други църкви, които биха приютили вярващите. Разгневените жители обаче организираха седяща стачка и заведоха дела срещу Църквата. Но в крайна сметка нямаше какво повече да направят и вратите на молитвения храм бяха затворени завинаги. Сега сградата стоеше върху самотния терен и чакаше да бъде продадена, чакаше да бъде погълната от светските бизнес интереси на икономическото развитие на града.

Добсън нямаше представа защо е дошъл тук, но това беше единствената му следа и той не се отказа да помогне на Салазар. След като запомни и трайно запечата в съзнанието си всичко прочетено от досието на Макинтайър, Добсън се насочи първо към „Билерика“, за да зададе няколко въпроса на клиента си. И получи отговори. Отговори, които не беше очаквал. Отговори, в които не знаеше да вярва или не. Но не можеше просто така да се откаже. Щеше да продължи до края дори и това да означаваше, че ще трябва да седи в колата си на тази пуста улица, наблюдавайки празната църква, докато не умре от студ.

Странно, но тази мисъл го развълнува. Прекарал няколко години в библиотеката на кантората, правейки правни проучвания и пишейки искони молби от името на мегаклиенти в данъчни и Финансови дела, той се почувства добре в истинския свят, където вършеше истинска работа за истински клиент от плът и кръв.

Щом зъбите му затракаха, той се усмихна на себе си и се загърна по-плътно с палтото си. Може би все пак адвокатската професия се доближаваше до основните му планове за живот. „И освен това — каза си — едва ли точно студът ще ме убие.“

* * *

Фин не беше изпил още първата си бира, когато Лиса довърши втората. Тя можеше да пие като човек с два пъти по-голям ръст от нейния и алкохолът ѝ понасяше доста добре. Той си помисли дали да не се престори на шокиран, но си даде сметка, че вече не може да го изненада почти с нищо.

— Кво става, бе? — попита го тя и вдигна ръка, за да си поръча трета халба.

— Съжалявам, не знаех, че ще се състезаваме — отвърна Фин и допи бирата си, след което кимна на бармана.

Тя поклати глава.

— Не говоря за теб, макар че сега, след като спомена, добре е да си надигнеш полата, за да не я изцапаш в калта. Не, ядосана съм на онзи неандерталец, когото държиш в кантората си.

— Коз ли?

— А кой друг? — Тя с досада вдигна очи и надигна с малката си длан халбата бира, след което пресуши една трета от нея. Остави чашата на масата и избърса устни с опакото на дланта. Много красиви устни, отбеляза Фин, пък дори и от тях да излизаха предимно нецензурни слова. — Мътните да го вземат, какво трябва да направя, да се хвърля направо на врата му ли, за да се сети?

— Повече, отколкото сега го правиш ли?

— Майната ти. — Тя изгледа накриво Фин. После стана и оправи пуловера и полата си. — Погледни ме. — Вдигна ръце, за да подчертае стройните извивки на тялото си.

Той закри очи с ръка.

— Така ще нарушим всички норми на трудовото законодателство.

— Майната ти, няма да те съдя. Вече видях какви хонорари ти плащат. Не си заслужава да си губя времето. Само ме погледни. В мен има ли нещо плашещо или уродливо?

— Определено не — отвърна Фин, гледайки през пролуките на пръстите си, с които продължаваше да закрива очите си.

Тя свали ръце и ги постави на талията си, после леко и прелъстително раздвижи бедра, по подобие на Мерилин Монро. Усмихна се и изкусително облиза устни.

— Честно ми кажи, ще се намери ли нормален хетеросексуален мъж от тази страна на Саут Енд, който не би убил човек, за да опита от

тези?

Фин забеляза, че неколцина от мъжете на бара я бяха зяпнали замечтано.

— Не, не мисля — отговори. — Но ще ти кажа, че няколко типа на бара изглеждат така, сякаш биха убили човек, за да опитат от тези. И не бих искал да съм аз този човек.

Лиса седна на мястото си.

— Тогава какво, по дяволите, му има на този Том Козловски, че не иска да ми обърне внимание? — Тя взе бирата си и тогава, сякаш я осени някаква мисъл, се наведе напред и със заговорнически тон добави: — Според теб той гей ли е?

Фин се задави от чутото, с което привлече възмутения поглед на бармана. След като избърса устата си със салфетка, той се разтревожи, че броят на враждебно настроените към него в бара се увеличава, и се запита дали ще може да си тръгне оттук, без някой да е посегнал да го удари.

— Коз — гей! Не, определено не е гей.

— Ами тогава какво, по дяволите?

Фин сложи ръка на рамото ѝ.

— Причината не е в това как изглеждаш — успокои я. — Повярвай ми. Просто Коз е мъж от деветнайсети век. Ако кажа, че е традиционалист, ще е прекалено слабо да го опиша. Чест, честност и уважение — и стоицизъм най-вече — това са принципите, които го движат в живота. Той си е такъв.

— Знам. Точно това ми харесва в него. Той е твърд като скала, непоклатим. Другите мъже се преструват на такива и когато се сближиш с тях, виждаш, че всичко е било само мираж. Можеш да прокараш ръка през въображаемия им образ, също като през въздух. При Том няма поза, няма преструвки.

— Моля те, може ли да го наричаме Коз?

— Само казвам, че той е такъв, какъвто изглежда.

— Подозирам, че искаш да кажеш и нещо повече.

— Именно. Та къде, по дяволите, бъркам с него?

— Трябва да разбереш, че в този свят нещата са доста прости, черно-бели. Мисля, че той възприема ситуацията като „аз-момчето“ и „ти-момичето“. Просто не знам какви мисли предизвиква у него жена като теб.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това жена като мен? Много любезно, няма що!

— Много добре знаеш какво имам предвид. Ти си интелигентна, разкрепостена и модерна жена. Не съм сигурен дали ще паснеш на калъпа, с който е свикнал да борави неговият мозък.

— Кой е казал, че ме интересува мозъкът му?

— Ето, виждаш ли за какво говоря? Например не съм сигурен дали идеята за жена с либидо е нещо, за което той е подготвен.

Тя поклати глава.

— Греша. Жените ги усещат тези работи. Подготвен е.

Фин сви рамене.

— Освен това имаме проблем и с речника ти.

— За какво говориш, мамка му?

— Ето, точно за това.

Тя замълча и адвокатът виждаше, че си повтаря наум думите, които беше произнесла. После вдигна халбата и замислено отпи от бирата.

— Майната ти. Според мен ти подценяваш Коз — каза тя унило.

Гласът му прозвуча зад тях, по-точно зад гърба ѝ:

— Ето с този проблем се сблъсквам цял живот. Хората винаги ме подценяват.

Двамата се обърнаха и видяха Козловски, който се настани помежду им. Фин забеляза как лицето на Лиса пребледня.

— Коз? Отдавна ли стоиш зад нас? — попита той.

— Току-що влязох. Защо? Нещо лошо ли говорехте за мен?

Лиса се изчерви. На Фин му беше трудно да се сдържи да не се засмее въпреки неловкостта на ситуацията.

— О, да, откакто сме дошли, все за теб говорим.

— Така ли? Има ли нещо важно, за което трябва да знам?

— Ами не. Само се чудехме дали не си гей — отвърна Фин.

Лиса го ритна толкова силно по кокалчето, че той изохка.

— Искат ти се — изръмжа Козловски на адвоката.

— Несъмнено — съгласи се Фин.

— Какво ще пиеш? — попита го младата жена, очевидно се опитваше да смени темата.

— Уиски — отвърна Козловски.

— Каква марка?

Детективът погледна към Фин.

— Този ли задник черпи? — попита. Фин кимна. — Тогава да е от най-скъпото.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тримата останаха в бара още около час, след което Фин реши, че е време да тръгват. Трябваше да се отбие до кантората, за да си вземе малко работа за вкъщи, и не искаше да се бави много. Мислеше си, че той е душата на компанията и ако си тръгне, групата ще се разпадне, но се оказа, че не е бил прав.

— Искаш ли да останем за по още едно? — попита Лиса Козловски, когато Фин стана да си ходи. Адвокатът сметна въпроса за твърде агресивен ход и очакваше да последва отказ и извинения от страна на частния детектив. „Трябва да се прибера у дома, защото замразената ми вечеря ще се развали. По «Хистъри Ченъл» ще повтарят любимия ми епизод от «Оръжията на Първата световна война». Тази вечер ще каня у нас членовете на читателския клуб на частните детективи.“

— Да, защо не — обаче отговори Козловски.

— Сериозно ли? — Фин не можа да скрие изненадата си, заради което Лиса го прониза с нажежения си поглед.

— Защо, проблем ли има? — попита детективът.

— Не. — На адвоката му се стори, че сякаш езикът му внезапно се уголеми и изтръпна.

— Приятен уикенд тогава.

— Благодаря. Приятен уикенд и на вас.

Фин постоя няколко секунди като идиот, след което се обърна и тръгна към вратата.

Докато вървеше към кантората, той клатеше глава. Възможно ли беше през цялото време да се е заблуждавал за Козловски? Мисълта за детектива и Лиса като двойка беше прекалено нереална. Но защо? Козловски беше по-възрастен, но не чак скандално стар. И в много отношения двамата може би си подхождаха. Но нещо просто му се струваше странно. Не, нямаше начин нещата между двамата да се получат. Или пък щяха да се получат?

Фин все още се чудеше, когато доближи сградата на кантората. В Ню Ингълнд през декември рано се стъмняваше. Беше тъмно като в

рог, въпреки че едва минаваше шест часът. Когато извади ключа и го пъкна в ключалката, една сянка се появи иззад ъгъла на малката сграда.

— Ти ли си Фин?

Адвокатът вдигна очи към непознатия. Мъжът стоеше встрани от светлината на уличната лампа, което позволяваше да се види само тялото му, но не и лицето. Тялото му беше едро.

— Аз съм.

— Трябва да говоря с теб.

— За какво?

— За делото. Но не тук, вътре.

Фин примижа, опитвайки се да различи по-добре човека. Изкуши се да му каже да дойде в понеделник в нормалното приемно време, но предните два дена беше изгубил време в организационни проблеми. Няколкото години самостоятелна практика го бяха научили, че трябва да грабне всяка нова потенциална поръчка. Човек не знае откъде ще изскочи заекът. Светкавичната реакция и експедитивността бяха седемдесет процента от качествата, необходими за оцеляването на адвокат на самостоятелна практика.

— Добре — отвърна той. — Ела вътре и ще поговорим. — Отвори вратата и влезе в кантората, като направи път на непознатия да мине. — Значи ти трябва адвокат? — Фин свали палтото си и го метна на закачалката на стената.

— Не точно — отговори мъжът.

Фин го погледна отблизо. Тук непознатият изглеждаше още по-внушително. Беше направо огромен. Ръстът му беше поне метър и деветдесет и пет. Имаше масивни рамене, огромни бицепси и длани с големината на бейзболни ръкавици. Вратът му беше дебел и здрав. Щом свали шапката си, се разкри бледо лице с червеникава коса. Беше млад, най-много на двайсет и три-четири години. Но погледът му беше на зрял и възрастен човек.

— Изглеждаш ми познат — каза Фин. — Срещали ли сме се преди?

— Не — отговори младежът.

Фин сви рамене.

— Е, щом нямаш нужда от адвокат, тогава с какво да ти помогна?

— Господин Слокъм ме изпрати.

В главата на Фин заби тревожен сигнал. Това не беше добър знак.
— Защо? — попита.

— Каза, че е обмислил вашето предложение да уреди развода си.

Фин остана прав в средата на просторния офис, само на около метър от гиганта. Онзи излъчваше някаква странна решителност и спокойствие. Не беше нито развълнуван, нито притеснен.

— И? Какъв е отговорът му?

Мъжът кимна, после направи две бързи крачки към Фин — изненадващо бързо и ловко, почти като балетни стъпки, предвид ръста му — и го удари в корема толкова силно, че адвокатът усети как смачка вътрешностите му и едва ли не стигна до гръбначния му стълб.

Фин се преви на две и падна на колене, а великанът направи две крачки назад. В продължение на повече от минута адвокатът не можеше нито да помръдне, нито да говори и сериозно се уплаши, че ще умре. В младостта си беше претърпявал достатъчно и всякакви побои и самият той си го беше изкарвал на другите, но толкова силно не го бяха удряли досега. Беше чувал истории как някой бил умрял от удар в главата и сега се запита дали е възможно да има същия резултат от удар в корема.

Постепенно възвърна способността си да се движи, белите му дробове се разшириха достатъчно, за да може да произнесе поне някакви звуци. Устата му се разтвори, но от нея не излезе звук и той отново се уплаши, че ще си умре тихо и безмълвно. Ако вниманието му не беше насочено към възможностите за оцеляване от ситуацията, той щеше да се изуми от реакцията на нападателя му. Непознатият гледаше адвоката със загриженост и изглежда се успокои, когато Фин отново показва признаци на живот.

Трябваше да мине още минута-две, преди Фин да се поизправи и да възвърне способността си да говори.

— Приемам това като знак, че предложението ми е отхвърлено — каза адвокатът и се изкашля, след което избърса устата си и провери дали няма кръв по лицето му.

— Не искам да го правя — тихо каза младежът.

— Добре, значи ставаме двама.

— Сериозно говоря.

Фин се беше убедил, че е така.

— Тогава не го прави — каза.

— Нямам избор. Господин Слокъм иска проблемът да се реши. Готов е да удвои сумата на имуществото, което госпожа Слокъм би получила по силата на предбрачния им договор. Наредено ми е да се погрижа вие да приемете това условие. Тази вечер.

По челото на Фин изби пот и той я избърса.

— Четири хиляди на месец? — попита.

— Повече, отколкото аз печеля — отвърна младежът. — А и тя няма да си мръдне пръста, за да ги спечели.

Фин поклати глава.

— Няма да се съгласи.

— Сигурен съм, че можеш да я убедиш. Ако не, аз мога. — Младежът скръсти ръце. — Така трябва да стане. Ти се съгласяваш сега и аз спирам да те притеснявам. Мамка му, дори ще те заведе в бара на ъгъла, ще те черпя бира, за да видиш, че не съм толкова лош човек.

Фин кимна и се подпря с ръка на пода.

— Помогни ми да стана — каза и изпъшка.

Младежът свали ръце и пристъпи напред, след което се наведе да помогне на Фин да се изправи. Адвокатът надигна едното си коляно от пода и рязко удари с глава в лицето младежа, който полетя назад от изненадващата атака.

Фин беше сигурен, че ще може да се справи сам. Беше участвал в достатъчно схватки и знаеше, че хубавият удар с глава в носа на противника е достатъчен да укроти дори и най-непоправимите скандалджии. Понякога трябваше да се нанесат няколко довършващи удара — бърз ритник в слабините или може би удар с тежък предмет в тила — но това бяха само подробности.

Фин стана и тръгна към непознатия, чакайки го да падне на пода и така да се превърне в лесна мишена. Но се случи нещо забележително: мъжът не падна. Олюля се, хванал се за лицето, но остана на крака. След няколко секунди свали ръце и Фин видя кръвта, която течеше от носа му. С изключение на това великанът изглеждаше невъзмутим. Тогава адвокатът осъзна, че си е навлякъл големи неприятности.

— Направи грешка — каза мъжът.

— И аз имам такова впечатление.

— Голяма грешка.

— Да, мисля, че и двамата сме съгласни по тази точка.

Този беше невероятно бърз за толкова едър човек. Той сграбчи Фин за гърлото с едната ръка, а с другата го хвана за ризата и го повдигна във въздуха.

— Почакай — запротестира адвокатът. — Не си изслушал предложението ми.

Младежът го хвърли над бюрото в тухлена стена. Фин падна и изглежда си нарани коляното. Но нямаше време да оценява травмите, тъй като нападателят му заобиколи бюрото и понечи да го вдигне отново, Фин се почувства като герой в някаква откачена приказка, когато отново се озова във въздуха. Само дето липсваше бобеният стълб към небето.

Гигантът го метна отново, той полетя в другия край на помещението и отново се удари в стената. Мъжът го вдигна с едната ръка, а с другата, свита в огромен юмрук, замахна да го удари в лицето, Фин мобилизира всичките си сили и успя да отклони главата си настрани така, че юмрукът на нападателя му се заби в стената и направи дупка в мазилката и боята.

Докато младежът вадеше ръката си от дупката, Фин си даде сметка, че това е последният му шанс и го удари два пъти в корема. Беше като да удряш чувал с пясък. Мъжът с нищо не показва, че е засегнат от ударите му. Хвана го и го вдигна отново, като този път го държеше под брадичката. Фин зърна за миг зейналата дупка в стената, причинена от удара, и потрепери, като си представи, че този човек може да удари лицето му. И съжали, че е икономисвал за здравни осигуровки.

Външната врата на кантората се отвори със скърцане.

— Какво, по дяволите...

Никога досега Фин не се беше чувствал толкова щастлив да чуе гласа на Том Козловски.

Младежът изглежда не се притесни ни най-малко от промяната в обстановката, но поне вниманието му беше отвлечено и той отложи временно нападението си. И това беше нещо.

— Изчезвай оттук, старче — каза младежът на Козловски. — Това не е твоя работа.

— Аз работя с него — отвърна Козловски, — а значи е и моя работа. Освен това си забравих ключовете в моя кабинет, а ти си

застанал на пътя ми, така че определено е моя работа.

Великанът пусна Фин на земята.

— Добре — каза и бързо тръгна към бившето ченге. Толкова бързо, че Козловски нямаше време да извади пистолета си. „Това не е добре“ — помисли си Фин. Коз беше скала, но поне с петнайсет сантиметра по-нисък от този колос и поне с петдесет килограма по-лек и с четвърт век по-стар. Адвокатът се усъмни, че Козловски едва ли ще издържи много по-дълго от него в една ръкопашна схватка с младия мъж.

Фин видя как младежът замахна с юмрук към главата на Козловски. Той обаче лесно избягна удара, след което силно изрита нападателя с пета в дясното коляно. Чу се зловещо изпукване и мъжът се олюля, после извика от болка. Падна на здравото си коляно пред Козловски и го погледна с гняв. Бившето ченге не си губи времето. Удари мъжа с юмрук в адамовата ябълка. Онзи сякаш онемя, отвори широко очи от страх, понечи да се хване с ръце за гърлото и се стовари на пода. Там започна да се мята безпомощно като риба на сухо, докато Козловски застана над него.

Фин се изправи и отиде до детектива.

— Мъртъв ли е?

Козловски поклати глава.

— Още не.

— Ще бъде ли?

— Не знам. Едва ли. — Коз се наведе и понечи да свали дланите на непознатия от гърлото. — Дай да видя. — Мъжът отблъсна ръцете му и продължи панически да се опитва да си поеме въздух. Козловски извади пистолета и го опря в челото на мъжа. — Трябва да преценя дали ще има нужда от линейка — обясни. — А сега си свали ръцете или ще те гръмна. — Мъжът неохотно се подчини и свали дланите си от гърлото. Козловски се наведе по-близо и огледа мястото. — Не — каза и се изправи. — Няма нищо счупено. Трахеята е само временно притисната. — Той се обърна към непознатия на пода: — Успокой се. Ако се напрягаш, ще е по-зле. Ще си дишаш пак нормално след минута-две. — Козловски не свали пистолета, нито погледа си от мъжа на пода, който тъкмо започваше да се възстановява от удара и да поема първите глътки въздух. — Недоволен клиент или сърдит съпруг? — попита той Фин.

Адвокатът поклати глава.

— Пратеник от Слокъм.

Козловски кимна.

— Аха, значи е решил да играе грубо? Доколкото разбирам, не е приел последното ти предложение?

— Очевидно.

— Е, и? Да извикаме ли полиция или просто да взема да го застрелям? Така ще му върнем нашето послание.

Мъжът на пода се подпря на лакът и изрече:

— Не, моля ви!

Фин поклати глава.

— Приятелят ми се шегува. — Погледна към Козловски. — Шегуваш се, нали?

Той само сви рамене.

— Нека първо да поговорим с него — предложи Фин. — После ще решим какво да правим.

— Нямам против. Той направи дупка в твоята стена, не в моята. Аз съм само наемател. — Коз погледна към младежа. — Можеш ли сам да се изправиш и да седнеш на стола? — Мъжът кимна. — Добре. Надявам се разбираш, че ако направиш някое прибързано движение, ще те застрелям, без да се церемоня? — Мъжът отново кимна.

— Добре, тогава бавно се изправи.

Мъжът стана и седна на стола до стената.

— Как се казваш? — попита го фин, подпрял се на бюрото си.

— Чарли.

Адвокатът поклати глава.

— Как ти е пълното име?

Чарли се поколеба.

— Чарли О'Мали — отвърна накрая.

Фин се засмя.

— Знаех си, че те познавам отнякъде. Ти си роднина на Майкъл О'Мали, нали?

Чарли кимна.

— Помниш ли Големия Мик? — обърна се Фин към Козловски. Той поклати глава. — Големия Мик О'Мали — повтори адвокатът. — Имаше своя банда в Чарлстън. Голям пич. Спасявал ми е задника поне

десетина пъти, когато бях хлапе и обикалях в бандата на Тай Маклуън през осемдесетте. — Фин погледна към Чарли. — Баща ти ли е?

Младежът поклати глава.

— Чичо.

— Как е той?

— Умря.

— По дяволите. Как?

— От рак.

— Много съжалявам. Предполагам, е по-добре от куршум в главата. А сега ти си тръгнал по стъпките му, като се занимаваш с рекет?

Чарли поклати глава.

— Вече ти казах, че не исках да се занимавам с това. Но нямах избор.

— Защо?

Той скръсти ръце.

— Преди три години карахме с един приятел. Дори не ми беше истински приятел, просто познат. Той влезе в някаква препирня и накрая полицаите ни преследваха и ни спряха. Откриха половин кило дрога в чанта в багажника на колата. За това нещо излежах две години.

— Защо?

— Колата беше моя. Онзи излъга и каза, че чантата не била негова. Ченгетата нямаше как да знаят, а и на тях им беше все тая. Достатъчно им беше само, че ще окошарят някого. Сега съм освободен под пробация и Слокъм е един от малкото, които биха се застъпили за човек като мен. Даде ми работа, а да имам работа е едно от условията на пробацията ми. Той спонсорира доста бивши затворници.

— Сякаш е някакъв крал — коментира Козловски.

Чарли кимна.

— Направо е като шибания Ганди. Но всичко си има цена. Казва ми да свърша някаква задача, аз отивам и изпълнявам.

Фин се почеса по главата.

— Кой ти е гарант за пробацията?

— Хектор Санчес.

Адвокатът погледна към Козловски.

— Говори ли ти нещо името?

Детективът кимна.

— Имал съм си работа с него. Не е лош човек. Прекалено много работи, под голям стрес е, но е разумен тип.

Фин се замисли.

— Ти наистина ли искаш да започнеш наново живота си или ме будалкаш?

— Кълна се, не искам да се занимавам с това.

— А какво искаш?

Чарли ги погледна смутено. Фин си каза, че е доста странна реакция за толкова едър мъж.

— Искам да бъда музикант.

— Музикант? — Фин едва сдържа смеха си.

— Звучи откачено, нали? Обаче съм доста добър. В миналото пеех в църковния хор, а дядо ми като малък ме научи да свиря на китара.

— Глупости, ти никога не си бил малък.

— Когато бях в пандиза, единственото хубаво нещо беше, че ми разрешаваха да си държа китарата и имах възможност да се упражнявам. Нямам намерение да ставам звезда или нещо подобно. Само искам да свиря по баровете. В това съм добър.

Фин направо онемя от изненада. Погледна към Козловски, който сви рамене.

— Добре — накрая рече адвокатът, — ето какво ще направим. Ще се обадим на Санчес. Освен това ще ти намеря друга работа. В замяна ти ще стоиш настрана от Слокъм и няма да се връщаш при него.

— И защо ще го правиш?

— Както вече казах, чичо ти ме е спасявал от доста неприятни ситуации, когато бях млад. Може би това е шансът ми да му се отплатя за добрините. А и тоя скапан развод не те засяга, а засяга мен и Слокъм. Дай си телефонния номер и ще ти се обадя утре.

Чарли изгледа първо единия, после и другия.

— Наистина ли? И само това? Ще ме пуснете да си тръгна свободно?

— Можеш да останеш, ако искаш, но ще е доста странно — отвърна Фин.

— Слокъм ще се ядоса много. Ще изпрати друг при теб.

Адвокатът се замисли.

— Има ли и други момчета като теб, които не са доволни от естеството на работата при Слокъм? — попита.

Чарли сви рамене.

— Има няколко.

— Трябва да ме запознаеш с тях. После ме остави сам да се оправя със Слокъм и чакай да ти се обадя.

Младежът се изправи и тръгна към вратата.

— Скапана работа.

— Когато пораснеш, все по-често ще се убеждаваш в това — отговори фин. — Когато съдбата е на твоя страна, радвай се.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Събота

15 декември 2007 година

В събота вечерта Лусинда Гомес запали свещите на прозореца на скромното си жилище — малка стаичка на първия етаж с изглед към една от опустелите улици на Източен Бостън. Беше ѝ се превърнало в ритуал. Тя беше чакала с нетърпение повече от месец да дойде време за този ритуал. Всяка година се захващаше с коледната украса на втората събота преди Коледа и първата символична стъпка беше да запали свещите на прозореца. Щеше да ги пали всяка вечер до втори януари. Три седмици празненства бяха достатъчно според нея. Но не споделяше ентузиазма, с който някои окичваха домовете си с червени и зелени лампички още след Хелоуин и комерсиализираха по този начин раждането на Спасителя. Тези хора вероятно дори не бяха истински вярващи християни, а и тя беше сигурна, че ако Христос ги видеше, щеше да остане крайно възмутен.

Лусинда седна в любимото си кресло, обърнато към прозореца, облегна се назад и отпи от шерито си. Алкохолът загря гърлото ѝ. Вечери като тази бяха едно от последните удоволствия на седемдесет и осем годишната вдовица. Беше прекарала почти целия ден в църквата и сега се чувстваше пречистена. Ако през нощта дойдеше и нейният час да напусне този свят, както често се молеше, щеше да се срещне с Господ с увереността на човек, който поне по нейно убеждение беше извършил и изповядал последния си грях преди много-много време.

Беемвето не беше мръднало от мястото си, забеляза тя, докато удобно седеше в креслото си. Младежът зад волана отпиваше от поредната си чаша кафе. Виждаше го там вече няколко вечери, поне от четвъртък вечерта, когато го видя за първи път. Той изчезваше през деня, но когато слънцето се скриваше зад хоризонта, отново се появяваше, което по това време на годината ставаше най-късно към четири следобед. Тя се изкуши на втората вечер да се обади в полицията, но след като го понаблюдава известно време, реши, че на

нейната улица скоро не е имало толкова чисто и прилежно облечен господин.

По някакъв странен и необясним начин благодарение на непознатия тя дори се чувстваше в по-голяма безопасност. Започна да го възприема като някакъв ангел-пазител и мисълта, че вниманието му беше насочено към „Сейнт Джуд“ — църквата от другата страна на улицата, ѝ даваше утеха. Тъмната и застрашителна постройка, която щеше да опустее напълно в продължение на седмици, а после щеше да бъде подложена на радикални промени, беше единствената ѝ утеха в продължение на повече от петдесет години. Липсваха ѝ дните, когато това място все още беше Божи храм. И сега искаха да ѝ я отнемат. Тайните работи, които се вършеха там, само потвърждаваха подозренията, че затварянето на църквата е дело на Дявола и тя многократно беше подавала оплаквания до полицията, но служителите на реда не ѝ обръщаха много внимание. Сигурно сега, каза си тя, накрая бяха приели тревогата ѝ сериозно. Може би младият мъж беше полицай, изпратен да разследва случая. Едва ли, но щеше да е много хубаво, ако наистина беше така.

Във всеки случай тя беше доволна от присъствието му на улицата, като преграда между нея и злото, което дебнеше отгатък улицата, каквото ѝ да беше то. Докато отново отпиваше от шерито си, беше обзета от необяснимо предчувствие за опасност. Не за нея, а за момчето в колата. Възможно беше да е само някаква старческа халюцинация, предизвикана от самотата и алкохола. Затова тя се опита да прогони тревожната мисъл от съзнанието си, но предчувствието се оказа по-упорито от повечето ѝ фантазии. Тя поклати глава, щом изпи шерито си, и тръгна към леглото. Тази вечер щеше да се моли за него. Хрумна ѝ, че младежът наистина може да има голяма нужда от Божията помощ.

* * *

Марк Добсън се прозя и отново отпи от кафето. Беше ужасно уморен от липсата на сън и от многото кофеин. Трябваше да полага големи усилия, за да бодърства. Макар разследването да беше нова дейност за него, ентузиазмът му премина след третата нощ. А и

започваха да го обземат съмнения. Може би Фин все пак беше прав. Може би Салазар беше виновен. Добсън отхвърли тази мисъл. Той имаше потребност Салазар да е невинен. Нуждаеше се от това повече от който и да било друг.

Прозя се отново и изскубна един косъм от ръката си, за да остане буден. Беше научил този номер като студент по право: болката стимулираше жлезите, които произвеждаха адреналин, и заедно с това даваха малък заряд енергия, за да се пребори човек със съня. Така той беше успял да изкара изпитите. Единственият проблем беше, че като всяко химическо вещество организмът постепенно привикваше и адреналинът започваше да губи ефекта си с всяка следваща доза. Така въздействието му ставаше все по-краткотрайно. Добсън беше стигнал на етапа, когато всеки изскубнат косъм му даваше около пет минути бодрост. Да не говорим, че космите на ръцете му вече бяха на привършване.

Мислите му се върнаха към университета и той отново се замисли за трудностите на добре планирания живот. Единствен син на амбициозни и свръхмотивирани родители, наследник на голямо богатство, от раждането си беше програмиран да успее в живота и неговият успех се определяше в тесния смисъл на материално богатство и професионално признание и репутация. Едва когато отиде в колеж, започна да поставя под съмнение приоритетите на родителите си... и своите. Но тогава вече беше твърде късно за промяна. Съревнованието, състезанието се беше превърнало до голяма степен в неотменна част от неговото собствено „Аз“. Опита се да промени курса, дори да се откаже от следването си, но нищо не стана. Завърши един от първите във випуска по успех. След университета възнамеряваше да започне работа в някоя обществена институция — някъде, където няма да печели много, но работата му ще има по-голямо значение за хората. Но тогава от „Хауъри и Блек“ му направиха предложение да започне при тях, а никой нормален човек не отклонява подобно предложение така лесно.

Сега Добсън беше на кръстопът и си мислеше, че това е последният му шанс да намери себе си. След три години обслужване на престижни и претенциозни клиенти беше осъзнал, че макар и да не получава тръпка и дори удовлетворение от работата си в кантората, умее да върши добре тази работа и затова има гарантирано препитание

и най-вероятно ще се наложи да върши тази работа още четирийсет години. Тогава обаче се зае със случая на Салазар. Усещането беше като ученическо влюбване в гимназията. Толкова се вълнуваше, че възприе делото като изпит. Обеща си, че ако успее да изчисти името и честта на Салазар, ще напусне кантората и ще започне живота си наново. Ако се провалеше обаче... Е, тогава поне щеше да има златен часовник и вила във Флорида, където да изкара пенсионерските си години.

Остави чашата с кафето на поставката между предните седалки и понечи да извади тефтера си от куфарчето на задната седалка. Когато се обърна обаче, неволно бутна чашата и тя падна върху седалката отпред. Пластмасовият капак се отвори и кафето се изля върху новата кожена гарнитура на колата. Добсън изруга и взе салфетки от жабката, за да почисти.

Когато отново вдигна глава, за малко не изсипа отново кафето си, този път от изненада. Два микробуса бяха паркирали до църквата от другата страна на улицата. Един мъж отключваше предната порта. След четири дни Добсън вече беше започнал да си мисли, че от наблюдението му няма да излезе нищо. Седна неподвижно, уплашен, че и най-малкото му движение ще разсее картината подобно на мираж.

След секунда остана доволен, че микробусите не са мираж. Колите потеглиха и завиха зад църквата, към къщата на свещеника и грозноватата постройка, която някога беше служила за приют към църквата. В къщата светна лампа и веднага след това някой отвърте спусна завесата и сградата отново потъна в тъмнина.

Добсън седя така няколко минути; не знаеше как да постъпи. От информацията, която му беше дал Салазар, имаше представа какво се върши в къщата в момента, но да знаеш и да докажеш бяха различни неща. Не беше обмислил какви да са следващите му ходове. Само за всеки случай беше взел със себе си смартфона с камерата. Просто се беше надявал нещо да му хрумне, щом се увери, че клиентът му не го лъже. Сега, след като сам видя движението, му се прииска, да е имал по-подробен план за действие.

Тъкмо се нареди да слезе от беемвето, когато към комплекса от църковни постройки се приближи кола от другата посока. Беше нов модел американски автомобил. Колата спря до входа, от нея слезе друг

мъж и с гръб към Добсън отвори портата. Преди да влезе вътре, се спря за секунда и се обърна.

От изненада Добсън изтърва телефона си и не успя да направи снимка. Не, това не можеше да е истина.

Пипнешком потърси телефона си на пода на колата, но когато го намери, мъжът се беше върнал в колата си и беше потеглил също по маршрута на микробусите.

Изведнъж всичко застана на мястото си. Добсън слезе от колата, пресече улицата и се покатери по оградата.

* * *

Карлос Вилегас стоеше в тъмната стая на втория етаж и гледаше през прозореца навън. Приличаше на сокол, с масивен нос и изпъкнали вежди. Очите му шареха из мрака навън.

Вдигна телефона до ухото си и дръпна от цигарата си.

— Кога ще ги изкараме? — попита.

— След два часа.

— А парите?

— По десет на парче. Общо сто хиляди. Ще ви чакат там.

— Само седем, не десет.

— Моите хора ми казаха десет. Да не сте изгубили три?

— Три от тях бяха поръчани от други клиенти — отвърна Карлос. — Така поискаха те.

— И ти ли искаш така? — попита зловещият глас от другата страна на линията.

— Казах ти, поръчаха ги други клиенти. Аз държа на думата си.

От другата страна последва смях.

— Разбира се, че държиш. Никой не го оспорва. Но това означава, че ще вземеш с трийсет по-малко.

— Съгласен, седемдесет. — Карлос затвори телефона и отново дръпна от цигарата. Другите двама мъже в стаята запазиха мълчание. Те знаеха добре, че не е желателно да говорят, когато Карлос мисли.

— Готово ли е всичко? — попита той.

— Си, Падре — отговори един от мъжете.

„Падре“! Кога беше остарял толкова много? Сякаш беше вчера, когато започваше, когато се бореше за оцеляване по улиците на Източен Лос Анджелис, притискан от мексиканците — „Чиканос“ — на изток, и от чернокожите — „Крипс“ — на запад. Беше като месомелачка, почти като в Салвадор в разгара на гражданската война. Единственият начин да оцелее беше да е още по-луд от останалите. „Локо“. Това беше уличният му прякор в онези времена и той си го беше получил заслужено. Скоро след като излезе на улицата, никой не искаше да се сблъсква с неговата банда. Не си струваше да се лее толкова кръв. И така те продължиха да размахват ножове, докато въпросът вече беше не на оцеляване, а на господство.

И ето го сега, две десетилетия по-късно, старецът, Падре. Лидер на една от най-страшните престъпни организации в света. Имаха в редиците си над сто хиляди души — от Салвадор чак до Мичиган. И нищо не беше непосилно за тях. Всичко беше достъпно. Предан отряд от наемници и неизчерпаем източник на пари в брой. Карлос, мислеше си той, беше като много от великите водачи в историята. Рокфелер, Кенеди, Фидел. Всички те си бяха извоювали властта в сянката на закона, докато в един момент бяха станали достатъчно могъщи, за да се превърнат в самия закон. И той вървеше по техния път.

Не че ако някой го видеше, щеше да го свърже с тях. Беше висок метър и осемдесет, тежеше малко над осемдесет килограма. Тялото му беше здраво като стоманен кабел. Вените изпъкваха на ръцете му, краката му, врата му, давайки живот на татуировките. Неговите официални отличителни знаци. Те покриваха всеки квадратен сантиметър от тялото му, от краката до обръснатата му глава. Змии и дракони, ацтекски божества, които пълзяха из цялото му тяло. Той имаше чувството, че изпълват душата му. Но единственото изображение, което имаше значение за него, заемаше целия му гръден кош: артистично изписана абревиатура, която представляваше истинската му принадлежност. „ВДС“. Това съкращение беше неговата личност, неговата същност.

Той погледна през прозореца към сградата на църквата и се успокои. Странно, но винаги се беше смятал за набожен човек. Католическата църква беше силна и влиятелна в Салвадор и майка му също беше вярваща. Беше се опитала да приучи децата си на уважение към Църквата и нейното учение. В крайна сметка не някой друг, а

радикално настроените свещеници бяха причина за смъртта ѝ, тъй като поставиха беззащитните селяни на фронтовата линия на войната. Когато убиха майка му, Карлос насочи гнева си към комунистите, като се присъедини към Ескадроните на смъртта. Но по някаква причина никога не намрази истински Църквата — или поне не онази част от нея, която беше толкова важна за майка му.

Може би затова беше избрал това място. Тук се чувстваше по-близо до нея, отколкото се беше чувствал от десетки години. Щеше да му е мъчно да я напусне, но от дългогодишния си опит знаеше колко е опасно да останеш на едно място по-продължително време. Още една седмица и щяха да тръгнат отново, но тази седмица беше съдбоносна за него. Доставка беше уговорена за следващата събота. От нея щеше да спечели повече отколкото беше спечелил предишните десет години. След това щеше да нареди на хората си да си намерят ново място за щаб, както бяха правили петнайсет години поред. Но определено щеше да му е мъчно за това място.

Той се обърна към другите.

— Два часа — каза. — Ще чакаме.

— Приятелят ни е тук — обади се един от подчинените му.

— Добре. Имаме да обсъдим с него доста неща. — Карлос отново се обърна към прозореца, премисляйки в същото време всички възможни варианти. Той беше добър в обмислянето и планирането и благодарение на това в момента беше жив. Докато обмисляше сложните сценарии, забеляза една сянка да се движи бързо върху циментовата площадка пред къщата на свещениците. Той дръпна леко завесата, за да види по-добре. Присви очи и мислено добави към плановете още един, неочаквано появил се фактор. — Изглежда, тази вечер ще имаме още един гост. — Той се обърна към двамата мъже: — Посрещнете подобаващо гостите.

* * *

Марк Добсън стоеше с гръб към къщата. „Дотук добре“ — каза си. Постоя, докато дишането му се нормализира. Пресичането на паркинга пред църквата беше единствената по-рискована част от разузнавателната му мисия и изглежда я беше изпълнил успешно. Сега

оставаше само да направи една снимка. Изчака още няколко минути, да не би някой да изскочи от къщата да го сграбчи. Беше готов да бяга, ако се наложи, но по всичко личеше, че няма да е необходимо.

Бавно и тихо започна да заобикаля сградата и да върви към фасадата. Два пъти, докато минаваше покрай прозорците на първия етаж, предпазливо подаваше глава и надникваше вътре, за да провери дали ще може да направи снимка и веднага да се върне в колата си. Но прозорците бяха затъмнени и той трябваше да продължи напред.

Когато стигна до ъгъла, се наведе и приклепна. Пред него имаше автомобилна алея, която водеше до двуместен гараж, пристроен към къщата. Микробусите и седанът бяха минали по тази алея. Тогава му мина през ума, че излага живота си на голяма опасност. Ако казаното от Салазар беше истина, тогава тези хора бяха съумели да опазят бизнеса си десетилетия наред. И те нямаше да се отнесат великодушно към неговото натрапване. Но какво толкова щяха да му направят? Да му теглят един хубав бой? За Добсън, който в момента се намираще на прага на нов живот, рискът напълно си заслужаваше.

Той се промъкна и се скри зад един варел до стената. От мястото си видя микробусите с отворени задни врати. Нещо с ужасна миризма капеше от тях. Миризмата нямаше как да се предаде на снимката. Трябваше му нещо повече. Той се надигна леко, в готовност да продължи.

Тогава я видя.

Не беше на повече от шест години, с черна коса, сплъстена на кичури пред очите, с изцапани от кал и мръсотия дрехи. Стоеше на вратата до гаража, надничаше иззад ъгъла право към него. Тя не каза нищо и погледът ѝ беше празен, лишен от детско излъчване.

Той допря пръст до устните си. После извади телефона си от джоба и го вдигна, за да ѝ го покаже. Тя сбърчи чело от любопитство и проточи вратле иззад вратата. Той насочи камерата на телефона към нея и се концентрира върху това да го задържи неподвижно. Натисна бутона с разтреперани ръце. Светкавицата на камерата блесна и той доближи дисплея до очите си, за да види снимката.

Образът ѝ беше запечатан от камерата и сърцето му заби по-силно от вълнение. Сега разполагаше с необходимото му доказателство. Със снимката и историята на Салазар със сигурност имаха шанс да се преразгледа присъдата.

Докато беше коленичил зад варела, вгледан в снимката на момиченцето, което не без преувеличение можеше да се каже, че държеше ключа към свободата на неговия клиент — той забеляза нещо странно. За онази част от секундата, която му отне да направи снимката, нейното изражение се беше променило. То вече не беше изражение на любопитство, а на непресторен страх и ужас. Очите и устата ѝ бяха широко отворени, сякаш беше онемяла от страх от нещо невидимо.

Докато разглеждаше снимката, той забеляза още нещо необичайно: очите ѝ не бяха фокусирани върху камерата, а върху нещо друго. Нещо над камерата, зад нея. От това разкритие той едва не изгуби равновесие и не падна. Понечи да се обърне назад, но така и не успя. За последно погледна към малкия екран на телефона. После всичко потъна в мрак.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Понеделник

17 декември 2007 година

— Слушам ви, господин Фин — каза Дюмондс. — Вие поискахте срещата.

Фин седеше в единия край на голяма маса в луксозно обзаведената конферентна зала в офиса на Дюмондс. Намираха се на четирийсетия етаж на огромен небостъргач от стъкло и стомана. Дюмондс беше настоял срещата да се състои в неговата кантора и Фин разбираше защо. Той искаше да има предимството да е на свой терен. Много адвокати даваха мило и драго да са на собствен терен, когато водеха съдебни битки. Това им даваше чувство за контрол на ситуацията.

Фин нямаше нищо против. Израснал като сирак, той никога не беше имал свой дом и като резултат от това никога не се беше чувствал особено застрашен, когато беше на чужд терен. Всяка игра за него беше игра в полето на противника. Но в тези игри имаше нещо много удовлетворително — ако успееш да победиш някого на негов терен, той биваше покорен от теб завинаги.

От двете му страни седяха Козловски и Лиса. Срещу него — Дюмондс и Слокъм. Слокъм изглеждаше изненадан от това, че Фин е цял и невредим. В същото време беше очаквал Фин да поиска среща за извънсъдебно уреждане на спора. Слокъм излъчваше арогантност, убеден, че е недосегаем. Е, Фин имаше намерение да го засегне.

— Да — започна Фин. — Искях да поговорим с вас и с клиента ви за евентуално извънсъдебно споразумение. Преразгледахме ситуацията и бихме искали да направим ново предложение.

На лицето на Слокъм се разля широка усмивка.

— Готови сме да изслушаеме всяко разумно предложение от ваша страна — отвърна Дюмондс със спокоен и привидно покорен тон.

— Разбира се — каза Фин. Бръкна и извади от джоба на самото си плик, който постави на масата и закри отгоре с длан. После побутна плика към Слокъм.

Усмивката на Слокъм стана още по-широка, докато посягаше към плика. Той взе плика и хвърли към Фин поглед, сякаш за да му каже: „Видя ли, казах ти, че ще се оправя с теб, смотано адвокатче такава.“ Вдигна го като трофей и го отвори.

Фин едва се сдържа да не се засмее, докато наблюдаваше физиономията му. Усмивката се смени с изненада, после с объркване и накрая с гняв. Изведнъж срещу него гледаше сърдит трол, когото са измамили.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Слокъм и хвърли листа на масата.

— Новото ни предложение за уреждане на спора — отговори Фин. — Не бях ли достатъчно ясен?

Дюмондс, който още не знаеше какво се случва, сграбчи листа и го прочете.

— Не разбирам — каза след малко.

— Мисля, че клиентът ви разбира.

Дюмондс обърна листа към Фин, сякаш вярваше, че той погрешно му е дал друго писмо.

— Господин Фин, последното ви предложение беше за осем милиона долара. А новото ви предложение е за осем милиона шестстотин петдесет и два долара.

— И трийсет и два цента — добави адвокатът.

Дюмондс погледна листа.

— Да, виждам. И трийсет и два цента. — Озадачено вдигна очи от писмото. — Бихте ли обяснили, моля?

— Разбира се. Вчера правих ремонт на кабинета си. Шестстотин петдесет и два долара и трийсет и два цента ще ми струва да оправя щетите.

— Моля? — попита Дюмондс.

— Ах, ти, гадно нищожество — обади се Слокъм. — Мислиш, че няма да стигна до теб ли?

— Разбира, че можете — отвърна Фин. — Дори съм пуснал реклама на моята кантора в „Жълти страници“. Това, което не можете да направите, е да ме сплашите.

— Не мога ли? Къде е онази твоята клиентка, пачаврата?

— Внимавайте кого наричате пачавра, господин Слокъм. Имам пълно описание на срещата ви с госпожа Прудет в Лас Вегас. Не

мисля, че е във ваш интерес да започвате тази битка. — Слокъм стана червен като домати от яд. — Прецених, че ще е по-добре клиентката ми да не присъства на днешната среща, за да можем да обсъдим пооткрито някои въпроси.

Дюмондс погледна първо към Фин, после към клиента си.

— Някой ще ми обясни ли какво става тук?

Фин погледна към Слокъм.

— Наистина ли искате да знаете? Оставете тази чест на мен тогава. — Слокъм седеше мълчаливо, кипнал от ярост. — Много добре — продължи адвокатът. — В петък имах посещение от един от служителите на господин Слокъм. Чарлз О'Мали. Той дойде да ми предаде отговора на господин Слокъм на последното ни предложение.

Лицето на Дюмондс пребледня и погледна към клиента си.

— Сал, кажи ми, че не си го направил. След разговора ни...

— Затваряй си устата, Марти — сръза го той.

— Ето това не го разбирам — каза Фин. — Плащате за съветите на адвоката си колко, шестстотин долара на час? А не се вслушвате в него. — Поклати глава. — Този път ще ви излезе солено.

— Майната ти! — отвърна Слокъм и отново се ухили, вече не от чувство за победа, а от желание за реванш. — Добре, погрижил си се за О'Мали. И мислиш, че това ти дава нещо? Не ти дава нищо. Ще пратя друг. И ти изобщо няма да можеш да докажеш, че аз съм го пратил. О'Мали никога няма да застане на твоя страна.

— Всъщност мисля, че ще застане. — Фин сложи куфарчето си на масата и го отвори с капака към Слокъм, така че той да не види какво има вътре. Извади оттам документ от пет страници. Прегледа го и го подаде на Слокъм. — Това е писмена декларация, подписана от Чарлз О'Мали, в която подробно се описва „работата“, която е вършил за вас, след като сте го взели под крилото си по време на пробацията му. Параграфи седем до петнайсет се отнасят пряко до инструкциите, които сте му дали, преди да посети офиса ми в петък.

— Ще го убия! — изръмжа Слокъм.

— Клиентът ми използва метафора — бързо се намеси Дюмондс. Слокъм само го изгледа сърдито.

— Няма да си имате повече работа с господин О'Мали, уверявам ви — продължи Фин. — Моят колега, господин Козловски — мисля, че сте се виждали и преди — е полицейски детектив в оставка. Той е

предприел необходимото, за да уреди господин О'Мали на нова работа.

— И въпреки това ще го убия.

— Пак е метафора. — Дюмондс сякаш се мъчеше да поддържа темпото на бягащата пътечка, зададено от клиента му. Но не успяваше.

Фин каза на Слокъм:

— Разбирам как се чувствате. — Отново бръкна в куфарчето и извади още два документа. — Това също са декларации. Едната е подписана от господин Козловски, а другата — от мен. С тях потвърждаваме написаното от господин О'Мали относно събитията, случили се в петък.

Слокъм ги прегледа набързо и ги хвърли към Фин.

— Мислиш, че ще ме уплашиш с това ли? Че тримата ще ме уплашат? Всеки ден ми се налага да решавам много по-големи проблеми от този. Ти сега си подписа смъртната присъда.

— Мога ли да остана за малко насаме с клиента си? — намеси се Дюмондс. — Сал?

— Млъквай.

Фин продължи:

— Знаете ли, мина ми през ума, че това може да не е достатъчно, за да ви убедя. Затова накарах господин Козловски да си поговори хубаво с господин О'Мали — да поразрови вашия бизнес, така да се каже. Оказа се, че службата за пробация ви върши идеална работа. По наши изчисления във вашите фирми в момента работят двайсет и седем души, които се опитват да започнат наново живота си, след като са прекарвали определено време в затвора. Възхитително. Свързахме се с всеки един от тях. — Слокъм побледня. — Много от тях — в интерес на истината, повечето от тях — отказаха да говорят с нас. Шестима обаче бяха много отзивчиви. — Фин извади от куфарчето още два документа. — Това са декларациите на Джеръми Джеферсън, Рандъл Хес, Тимъти Монро и Салваторе Гонзалес. Въпреки че, разбира се, са признателни за това, че сте им помогнали да изпълнят условията на пробацията им, те в същото време са недоволни от повечето служебни задачи, които сте им давали. В декларациите посочват подробно какви са били тези задачи — широк кръг от дейности, като се започне от изнудване и мамене при хазарт и се свърши с хулиганство и нападения. Тези господа смятат, че биха били по-полезни в една по-различна

работна среда и господин Козловски вече е уредил да започнат нова работа. — Фин предаде декларациите на безмълвния Слокъм.

И отново бръкна в куфарчето.

— Разполагам също така с декларации и писмени показания на други две лица, с които се свързахме. Те са доволни от работата си и охотно биха продължили да работят на същите места. Не биха желали обаче да продължат да се занимават с незаконна дейност — дейност, която също са описали подробно в декларациите си и която са вършили по ваши указания. — Той извади тези декларации, пхна ги в една папка, запечата я и я прибра обратно в куфарчето. — Няма да разкрия имената на последните двама. Трябва обаче да разберете, че ако продължите да принуждавате бивши затворници, които работят при вас, да извършват незаконни деяния, ще си имате работа с един от тези двама души, който ще подаде сигнал срещу вас в компетентните органи.

В залата настъпи тишина.

— Не разбирам — предпазливо изрече Дюмондс. — Нали няма да съобщите за това в полицията?

Фин се престори на шокиран:

— Разбира се, че не.

Дюмондс и Слокъм се спогледаха объркани.

— Не се ли изразих достатъчно ясно? — попита Фин. — Аз представлявам и двамата и съм техен адвокат. Те ме наеха, за да разреша трудовоправните им казуси, както и да ги представлявам пред службата за пробация. Информацията в тези декларации разкрива, че клиентите ми са извършвали незаконни деяния, но под принуда. Сигурен съм, че многократно сте разяснили на клиента си, господин Дюмондс, тази информация е поверителна и адвокатът не може да я разкрива. Не съм упълномощен да я разкрия на властите без съгласието на доверителите ми.

— И какво следва оттук нататък? — попита Слокъм.

— Копия от тези декларации са прибрани на сигурно място в един трезор, като мой пълномощник има ключ от касетката. Ако нещо се случи с мен, с господин Козловски или с който и да било от авторите на клетвените декларации, този човек е инструктиран да изпрати всичко на полицията. И като стана дума, добавих и декларация — писмени показания от госпожа Прудет по повод вашата среща с нея

в Лас Вегас. Там няма нищо, което е против закона, освен ако не говорим за законите на природата, но пък е вълнуващо четиво.

Слокъм се замисли, Фин продължи да го гледа.

— А какво ще стане с мен? — накрая попита Слокъм.

— Вие, господин Слокъм, сега имате възможността да пречистите бизнеса си. Съветвам ви да го сторите. — Адвокатът затвори куфарчето си, стана и тръгна към вратата, последван от Козловски и Лиса.

— И само това? — попита изненадан Слокъм.

Фин се обърна и отново го погледна.

— Не, не е само това — отвърна. — Също така ще подпишем споразумение за развода за сумата от осем милиона шестстотин петдесет и два долара и трийсет и два цента. Още днес.

* * *

Беше едно от най-забавните представления, които съм гледала — изсмя се Лиса. Бяха се върнали в офиса на Фин. Върху дългата маса до стената бяха наредени три сандвича и няколко пакета с чипс. Беше време за празнуване. — По дяволите, видя ли физиономията му?

Адвокатът сияеше от радост.

— Да, видях я.

— За миг си помислих: ами ако наистина скочи? Уплаших се, че ще ти връхлети още там. Какво щеше да направиш тогава?

Фин поклати глава.

— Нямахме как. Той нямаше избор. Може би щеше да се оправи с един или двама от нас, но няма как да премахне няколко души, без да се размирише. Освен това той е скъперник. Направихме справка, активите му възлизат на двайсет и два милиона. Сигурен съм, че ако бяхме направили по-задълбочено проучване, щяхме да открием още. Повечето от тези активи са скрити или недекларирани пред данъчните. Дори и като олекне с осем милиона, пак ще му останат достатъчно за старините. В крайна сметка, ние не му дадохме избор.

Козловски се прокашля.

— Това е тайната на успешното изнудване, нали така? — рече. Въпросът беше риторичен.

Фин се обърна към него:

— Така ли гледаш на това? Изнудване? Та ние от дни тъпчехме на едно място. Постъпихме по единствения възможен начин. Така или иначе, не разполагахме с достатъчно улики да отидем в полицията. Не и без съдействието на бившите затворници. А те нямаше лесно да си признаят за нещата, които Слокъм ги е карал да вършат. В противен случай автоматично щяха да се върнат в затвора. А аз не можех да седя безучастно и да чакам Слокъм отново да ми прати биячи.

Детективът кимна.

— Вярно е, че това беше единственият възможен начин. Но пак си остава изнудване. Просто го наричам с истинското му име.

Фин поклати глава и се обърна към Лиса:

— Виждаш ли го хубостника? Днешният ден е най-светлият в кратката история на тази кантора, а на него му дай само да се заяжда. Благодарение на Слокъм спечелихме седем клиенти. Сериозно подкопахме криминалния му бизнес, аз лично поех голям риск за живота си, а и да не пропусна, спечелихме дело за осем милиона, а той пак не е доволен.

— Извинявай — изръмжа Козловски. — Казах ти, това беше единственият възможен начин. Само дето нарушаването на законите, макар и от благородни подбуди, може да доведе до лоши последици.

— Чакай малко, не съм нарушавал никакви закони. Може само леко да съм ги заобиколил.

Козловски взе сутрешния вестник и го отвори, като по този начин постави бариера между себе си и Фин. Обаче нищо не можеше да развали удоволствието на адвоката.

— Колко ще спечелиш от този случай? — попита го Лиса.

— Една трета.

— От осем милиона?

Фин кимна.

Лиса подсвирна.

— Мамка му. Това е... Това е над два милиона и половина.

Фин отново кимна.

— Разбира се, около милион ще отиде за данъци, а ще трябва да платя на теб и на Коз, но пак ще останат достатъчно пари кантората да продължи да работи още известно време.

— Надявам се — отвърна тя. — Та ти може дори да си наемеш адвокат на пълно работно време още това лято. — Тя многозначително размърда вежди.

Фин ѝ се закани с пръст.

— Концентрирай се върху дипломирането си и адвокатските изпити. Ако го направиш, през август ще видим какво ще можем да уредим.

— Слава Богу — отговори тя. — Перспективата да си търся истинска работа доста ме плашеше.

Фин ѝ се усмихна, облегна се назад и отхапа от сандвича. За тези мигове живееха адвокатите. Тръпката от победата. Парите също не бяха за подценяване, както и чувството за сигурност, които те даваха — поне в краткосрочен план — но това за Фин бяха само административни подробности. За него, както и за повечето добри адвокати, правото беше силов спорт и тръпката да надвиеш противника си беше неговият главен мотивиращ фактор. Той никога нямаше да има възможност да играе бейзбол за Суперкупата или Световните серии. Но тези професионални победи бяха най-близкото до тях и усещането беше неповторимо и не можеше да се купи с никакви пари.

Той огледа тесния си офис със задоволство. Нямаше махагон или произведения на изкуството. Нямаше дебели килими или дъбов паркет. Имаше само няколко шкафа от сива стомана, две функционални бюра, компютър втора употреба и някои основни офисни устройства. И въпреки това той беше победил. Фин беше класически парий и толкова по-сладка беше победата му като парий.

Той погледна към Козловски, който продължаваше да се крие зад вестника си, и се изсмя. Коз беше много досаден и голям темерут. Но той също беше най-добрият в своя занаят. Във всяка битка, във всеки случай, Фин би предпочел Козловски и Лиса пред армия от свръхобразовани, високоплатени, но неопитни адвокати. Тези двамата бяха неговото тайно оръжие.

Той се усмихна отново, забавлявайки се от вида на приятеля си — чудака с вестника. О, не, поведението на Козловски нямаше да помрачи настроението му. Решен беше да се наслади на мига напълно и нищо не беше в състояние да му попречи.

Но се намери нещо, което му попречи. Не беше заяждането на Козловски, а нещо, което привлече вниманието му върху челната страница на сутрешния вестник, който детективът държеше като щит. Заглавието. Не беше много дълго, за да е рекламен слоган, но все пак в горния десен ъгъл, с големи черни букви. То сякаш се наби в очите му. Фин беше обзет от пристъп на гадене и скочи от стола. Прекоси офиса с три крачки и грабна вестника от ръцете на Коз.

— Какво ти става? — възпротиви се Козловски. — Нали ти казах, постъпи правилно.

Но Фин не му обърна внимание и той замълча, когато видя изражението му.

— Какво има? — попита Лиса, като напрежението по лицето на Фин неминуемо се отрази в тона ѝ.

Фин прочете набързо първия параграф. Това му беше достатъчно. Изведнъж му стана трудно да диша. Свлече се изнемощял в стола до масата, а вестникът падна на земята. Лиса и Коз прочетоха заглавието, което гласеше:

БОСТЪНСКИ АДВОКАТ ЗВЕРСКИ УБИТ.

ВТОРА ЧАСТ

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Неслучайно вестникарските статии се наричат още истории. В по-голямата си част те са именно това — истории. Един репортер не е нищо повече от разказвач. Той разполага с ограничени факти и от тях трябва да изплете история, която да задържи вниманието на читателя. Някои от фактите, с които репортерът разполага, са точни. Други не. Но така или иначе, историята не се състои само от факти. Историята са цветовете, нюансите, намеците и мисловните асоциации, повествованието, сюжетът. Затова се плаща на репортерите и тяхната основна задача — и основно верую — е да направят от една новина сензация. Тази новина трябва да развълнува читателя, да го разтърси. Без всичко това никой няма да я погледне.

От първите редове на статията Фин заключи, че авторът е от добрите журналисти. „Марк Добсън, известен бостънски адвокат, е бил открит вчера жестоко убит“. Стилът беше чист и опростен, в същото време документално точен.

Изразът „прочут бостънски адвокат“ целеше да даде начален тласък. „Не кой да е, не дори обикновен адвокат, а известен адвокат“, намекваше статията. И вече значението на съдържанието на статията нарастваше. На втори план оставаше фактът, че Добсън всъщност беше адвокат от средно ниво — позиция, която даваше малко повече авторитет от тази на човека, който обслужваше автоматите за кафе и закуски в същата тази кантора „Хауъри и Блек“. Фин също беше адвокат на средно ниво в „Хауъри и Блек“ преди пет години и все още не беше достигнал някаква значима известност.

Изразът „жестоко убит“ беше другият бисер. Фин беше прекарал на улицата достатъчно дълго и знаеше, че няма убийство, което да не е жестоко. Някои може и да представляваха по-жестока гледка. Или бяха по-налудничави. Но жестокостта беше неизменна характеристика на всяко едно убийство, независимо от оръдието или метода на престъплението. Ако репортерът се беше сдобил от ченгетата с автентични подробности за убийството, щеше да ги включи в статията. Но статията само казваше, че Добсън е загинал от прободни рани.

„Жестоко“ в случая си беше само оценъчна реакция и коментар на самия журналист.

— По дяволите — измърмори Фин, седнал в креслото. Тримата се бяха скупчили около вестника и препрочитаха статията вече за трети път. Все още не бяха в състояние да асимилират прочетеното, да формулират адекватен отговор.

Козловски седеше срещу Фин. Вертикалната бразда по средата на челото му, която не слизаше от лицето му цяла седмица, сега беше станала още по-дълбока и беше израз на голяма загриженост и тревога.

— По дяволите!

— Дали не е свързано с делото на Салазар, по което работихте миналата седмица? — попита Лиса.

Фин погледна към Козловски. Никой от двамата не отговори.

— Във вестника така е написано, че все едно е било случайно нападение — продължи Лиса. — Нищо не издава, че е свързано със Салазар.

— От вестника излиза, че те не знаят почти нищо — поправи я Фин. — Ако имаха истинска информация или дори само подозрения, щяха да ги напишат. Ченгетата не са им дали нищо.

— А може би ченгетата нямат какво да им дадат — предположи Козловски.

— Може би — съгласи се приятелят му.

Те седяха мълчаливо няколко минути, замислеха за мъртвия адвокат, когото не познаваха преди седмица. Ведър, енергичен, може би малко повече ентусиазиран. Той не беше част от тях, никога не стана близък с тях. Но въпреки това бяха шокирани от смъртта му.

— Какво ще правиш? — накрая наруши мълчанието Козловски.

Фин стана и отиде до бюрото си. Погледна цялата натрупала се отгоре безсмислена кореспонденция.

— Не знам — отвърна.

— Не си длъжен да правиш нищо — каза Лиса. — В края на краищата, не е твой проблем. Ти и без това с нежелание се зае със случая на Салазар. Не си длъжен на никого.

— Не е съвсем така. Трябва да сторя нещо.

— Защо?

Фин вдигна съдебното разпореждане, което му бяха връчили предния ден. С него официално се нареждаше на прокуратурата и

бостънската полиция да изпратят петнайсетгодишните проби от кръв и кожа, взети изпод ноктите на Мадлин Стийл, в лабораторията, която Добсън беше избрал.

— Все още не съм написал официално заявление, че се оттеглям от делото — добави Фин. — След смъртта на Добсън аз съм единственият адвокат, пълномощник на Салазар. Съдията няма да ме пусне дори и да го искам.

— Не можеш да се откажеш от случая? — попита Лиса. — Но как е възможно?

— Така е съгласно щатските процесуални закони. Щом веднъж съм се явил пред съда, не мога да се оттегля, ако не бъда заместен от друг адвокат. След смъртта на Добсън аз съм единственият адвокат на Салазар.

Фин тежко седна на стола си. Всичките мисли за празнуване мигом се изпариха. Козловски продължи да го гледа въпросително.

— Какво ще правиш? — повтори.

— Не знам. Нищо не знам.

* * *

Фин стоеше под козирката на задния вход на сградата, в която се помещаваше кантората му. Метеорологичните прогнози бяха за слънчев ден, но и този път не бяха успели да отгатнат променливия климат на Ню Ингленд. Над Чарлстън се сипеше студен дъжд, барабанеше по козирката и се стичаше върху чакъленото покритие зад сградата, Фин се беше загледал в мъждукащото огънче на цигарата си и се опитваше да събере мислите си.

Вратата се отвори и Козловски застана до него.

— Досетих се, че ще си тук.

— Браво на теб.

— Отдавна не бях те виждал да пушиш.

Фин дръпна от цигарата и изтръска пепелта.

— Бях си приготвил една, за да отпразнувам споразумението със Слокъм.

— Споразумението е добро за двете страни. Нямах намерение да го обсъждам сега.

— Знам.

Двамата продължиха да стоят на входа, докато леденият дъжд се сипеше пред тях.

Накрая Козловски пъкна ръце в джобовете си и се загърна с якето си.

— Така както ги виждам нещата, имаш три възможности — каза.

— Които са?

— Първият — може да отидеш при съдия Кавана и да поискаш разрешение да се оттеглиш от делото. Ще му кажеш, че предвид случилото се не желаяш да продължаваш да се занимаваш с този случай.

Фин поклати глава.

— Дори и да бях склонен да се нарека страхливец, както вече споменах, той никога няма да ме освободи на този етап на производството. Миналата седмица спорех с него, че Салазар е невинен и че съдът следва да допусне нов анализ на ДНК, за да се докаже неговата невинност. Кавана няма да ми разреши да изоставя клиента си на този етап.

— Съгласен съм. Остават ти две възможности.

— Слушам те.

— Може да не правиш нищо. Ще се явиш в съда след седмица и ще отбиеш номера, като вяло пледираш в защита на Салазар. В същото време тайно ще се надяваш отново да го върнат в затвора час по-скоро.

— Не особено доблестен и благороден подход, нали?

— Не, не е.

— И какво ми остава?

Козловски го погледна в очите:

— Да се включиш активно. Да разследваш какво е станало. Да разбереш дали Салазар наистина е невинен. Да разбереш кой е убил Добсън. Да си свършиш работата и да престанеш да се суетиш като капризна мадама.

Фин дръпна от цигарата и хвърли фасата в локвата.

— Някога замислял ли си се да се захванеш с благотворителна работа, Коз? С твоята социална чувствителност ще ти се получи напълно естествено.

— Само ти казвам как аз виждам нещата.

Сега беше време на Фин да пъкне ръце в джобовете.

— Добре, учителю сенсей. И как следва да постъпим сега според теб?

— Да отидем при ченгетата. Да видим каква информация ще успеем да измъкнем от тях. Може би дори да я изтъргуваме срещу наша информация.

— И после?

— После ще отидеш да се видиш с клиента си.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Модерната стъклена сграда на управлението на бостънската полиция в Роксбъри стърчеше като диамант в калта. От двете му страни минаваха чисти и спретнати широки тротоари с поддържани зелени тревни площи. Две пресечки по̀ на юг обаче в квартала цареше отчайваща обстановка. На теория звучеше добре: сложете полицейското управление в средата на един от най-опасните в града райони и той ще служи като възпиращ фактор за престъпността. Дори имаше схващане, че съседните терени също ще бъдат облагородени и застроени с нови и съвременни сгради.

Само дете всичко си остана на теория, а действителността много често е доста по-жестока. Това, което свръхобразованите криминолози пропуснаха да вземат предвид, беше почти пълната липса на възможности за развитие на местното население. Много хубаво беше предположението, че видимото полицейско присъствие ще намали броя на извършените престъпления, но това предполагаше и наличие на алтернативни възможности за престъпниците. Ако те бяха решили да се преместят в друг район или да потърсят нормална, законна работа, вместо да извършват престъпления, теорията може би щеше да проработи. Но се оказа, че тези алтернативни възможности не са нищо повече от илюзия за въпросните хора и много скоро и ченгетата, и престъпниците разбраха, че няма да се промени почти нищо. В резултат на това изграждането на полицейското управление в района беше сравнимо с лъч на фенер в гъста мъгла. В крайна сметка плановете за мащабно обновяване и ново строителство бяха изоставени.

Фин отиде с Козловски — никога не пречи да имаш до себе си бивше ченге, когато се нуждаеш от съдействието на полицията. Оставиха Лиса в кантората. Тя имаше за задача да разрови делото на Салазар: да държи връзка с ДНК лабораторията, да се свърже със секретарката на Добсън и да помоли да изпратят всички документи, върху които е работил. Да потърси специалисти по дактилоскопия и като избегне административните неуредици, да им осигури всичко

необходимо за работа. Трябваше да се свърши много работа и колкото по-скоро те бъдеха екипирани за експедицията, толкова по-скоро щяха да стигнат върха.

Фин и Козловски влязоха в сградата и отидоха на рецепцията. Младата полицайка ги погледна отегчено.

— Мога ли да ви помогна?

— Надявам се — отвърна адвокатът. Той беше на мнение, че най-важната стратегия при контактите с бюрокрацията е да се държиш учтиво с тях. Макар и да не го показваха, повечето хора зад чиновническите си бюра разполагаха с доста по-големи възможности и дори с власт да решат проблемите ти. — Искаме да се срещнем с детектива, който разследва убийството на Марк Добсън.

Тя се намръщи.

— Каква е вашата връзка с разследването? Разполагате ли с информацията, която може да ни е полезна?

— Не знам — отговори Фин. — Вероятно не, но аз работех заедно с господин Добсън. Във вестниците няма много информация за убийството, но в зависимост от хода и насоката на разследването е възможно и да ви помогнем.

— Имате ли карта?

Фин извади картата си и тя я прегледа. После започна да рови из една купчина с формуляри, докато не откри нужния ѝ в три екземпляра и записа нещо върху него. Защипа с телбод картата на Фин към формуляра и му го даде.

— Ако попълните и изложите накратко в този формуляр какво знаете, по-късно ще ви се обадят за среща. — След известна пауза добави: — Ако сметнат за необходимо.

Козловски се намеси, като извади портфейла си и показа своята карта — удостоверение на бивш полицейски детектив с печата на щата Масачузетс.

— Колега, нямаше да дойдем тук, ако няхахме намерение да помогнем — каза. — Няма ли начин да проверите в момента дали детективът е свободен да ни приеме? Така ще спестим време на всички.

Тя погледна удостоверението, записа си името на Козловски и равнодушно сви рамене. Вдигна телефона и се обърна с гръб към тях,

за да не могат да слушат разговора ѝ. След минута затвори и отново се обърна към тях:

— Той ще слезе след малко, изчакайте го във фоайето, моля.

— Благодаря — отвърна Фин. — Ще почакаме.

Козловски имаше лошо предчувствие. Стомахът го присвиваше и леко му се виеше свят. Възможно беше убийството на Добсън да няма нищо общо с делото на Салазар. Във вестника не пишеше нищо по този повод. Нищо чудно действително да беше случайно убийство. Убийства ставаха постоянно. Специална причина не беше нужна. Не беше изключено да е само въпрос на малшанс. Той никак не обичаше тези вероятности и случайности.

Чувстваше се странно да е отново в управлението. Беше минала повече от година откакто го изпроводиха от полицията. Беше ранен в коляното по време на служба и го принудиха да си подаде оставката. Беше изкарал над двайсет години в полицията. С право на пълна пенсия и на добавки за травмата. И въпреки това той искаше да продължи да си върши работата. Работата, за която беше роден. Работата, в която беше адски добър. Но той беше станал неудобен за шефовете си и те използваха раняването му като повод да се избавят от него.

Сега не беше чак толкова зле, колкото си мислеше, Фин не го оставяше да скучае, а и имаше редица други адвокатски кантори, които разчитаха на неговата компетентност и му възлагаха допълнителни задачи. Беше като да получава две заплати, без да се брой пенсията му. Все пак все още му липсваше битието на полицай и след като стана цивилен, нарочно избягваше да идва в управлението. Коз продължаваше да поддържа връзка с приятелите си от полицията и с тяхна помощ се сдобиваше с информация, която беше недостъпна за повечето други детективи. Но той никога не се явяваше лично в управлението. Беше му странно, все едно е влязъл в собствения си дом като гост, след като го е продал. Всичко си беше почти постарому, но сега и до тоалетната да отидеш, трябва да искаш разрешение от стопанина.

Козловски отиде до почетната стена — мястото, запазено за фотографии на мъжете и жените, загубили живота си по време на служба. Не можеше да разбере защо я наричаха „почетна стена“. Той самият като ченге беше скърбял за всеки полицай, загинал на служба.

Изпитваше уважение към саможертвата им. Подпомагаше с пари благотворителните фондове за колеж на децата им. Но да почита смъртта им? Не. Ако питаха него, в смъртта нямаше никаква чест и достойнство. Работата на полицаия беше да лови лошите. Да ги убива, ако се наложи, преди те да са убили него или някой друг. Ако си мъртъв, няма да можеш да го правиш, нали?

— Господин Фин.

Козловски позна гласа още преди да се е обърнал.

— Детектив Макинтайър, нали? — отвърна Фин на няколко метра от него. — Вие ли се занимавате с разследването на убийството на Добсън?

— Аз.

Козловски се обърна.

— Мак — произнесе с равен тон, без да си проличи, че са приятели или врагове.

— Козловски — отвърна Мак. — Дошъл си да ни видиш ли? — Тонът на полицаия също беше равен. Очевидно не беше разбрал, че Фин и Козловски са дошли заедно.

Коз кимна.

— Може и така да се каже. Знаеш ли, че работехме заедно с Добсън по едно дело?

— На Салазар — отговори Макинтайър. — Опитах се да го убедя да се откаже от този случай. Изглежда не съм успял. Не знаех, че и вие сте замесени.

— Дали убийството има връзка с работата му по делото? — попита Фин.

Полицаят се огледа притеснено, сякаш се тревожеше, че някой може да ги чуе.

— Да отидем да поговорим някъде другаде — каза и ги поведе към една врата. — Може да използваме една от стаите ни за разпити.

Фин тръгна с детектива. Козловски ги последва. Той знаеше пътя. Досега не беше влизал в стая за разпити в друго качество, освен като ченге. Нямаше желание да види как е от другата страна, но предложението беше разумно, а и нямаха голям избор.

Макинтайър погледна назад към Козловски.

— Как е пенсионерският живот? — попита.

На Козловски му се стори, че долови нотка на присмех и подигравка. Сви рамене:

— Можеше да е и по-зле.

— Колко години изкара при нас? Двайсет и три, дваайсет и четири години?

— Двайсет и седем.

Макинтайър поклати глава.

— На твоє място след толкова време в полицията не мога да си представя как бих живял и ден като цивилен. Сигурно е кофти, а? Все едно да ти отрежат топките.

— Не знам, Мак. Никога не са ми отрязвали топките. Ти кажи какво е.

Макинтайър се усмихна театрално. Козловски не беше виждал по-неестествено нещо. Масивната челюст на детектива, подобна на челюст на глиган, се разтвори и оголи тъмни и криви зъби.

— Много остроумно. В отдела ни трябва повече момчета като теб. Вече сякаш не останаха хора с чувство за хумор. Сега могат да ти направят писмена забележка и за най-малкия коментар. Ако от вътрешния отдел бяха чули този наш разговор за топките, сигурно щяха да повдигнат срещу мен обвинение за сексизъм. Скапана работа.

— Трагедия — отвърна Козловски.

Фин хвърли поглед към него, но той само му махна с ръка. Дали му харесваше или не, но това вече не беше негова територия, а на Макинтайър. И Козловски беше само посетител тук.

* * *

— Радвам се, че дойдохте при мен, господин Фин. Вие бяхте в списъка с хората, които трябваше да разпитаме, така че ми спестихте моето идване при вас — каза Макинтайър.

Намираха се в стаята за разпити на втория етаж на сградата. Стаята с нищо не се отличаваше от хилядите други подобни помещения в полицейските участъци и управления из цялата страна, само дете беше по-нова и по-чиста. В средата на стаята имаше здрава маса и няколко стола около нея. Стените бяха бели, без никакви декорации по тях. На едната стена имаше огледало с размери на голяма

картина — от онези, през които можеха скрито да те наблюдават. Фин беше запознат с обстановката.

— Какво можете да ми кажете за ролята на Винсенте Салазар в убийството на Добсън?

Въпросът изненада Фин. Вероятно това беше и целта. Има няколко начина за разпит на потенциални свидетели. Единият от тях е бавно да измъкваш информацията, да започнеш разпита като дискусия, приятелски и непринудено, и да вадиш като с ченгел от устата думите на разпитвания. Все едно че разплиташ малко по малко пуловер. Понякога разпитваният изобщо не се усеща какво става, докато не остане гол, с напълно разплетен пуловер.

Другият начин е да нападнеш челно разпитвания — да му зададеш ребром шокиращи въпроси, за да го извадиш от равновесие. Да загубиш равновесие е доста нежелателно, особено когато си в полицията, за да ти задават въпроси.

Фин си пое дълбоко дъх, преди да отговори:

— Може би първо трябва да изясним няколко неща, детективе. Аз представлявам господин Салазар, за добро или лошо. Готов съм да ви окажа всякаква помощ, стига това да не нарушава моралните ми задължения към моя клиент. Предвид това държа да подчертая, че нямам причини да подозирам господин Салазар да е замесен по какъвто и да било начин в убийството на господин Добсън.

— Това са глупости, господин адвокат, и ние с вас го знаем. — Макинтайър се усмихна за втори път този следобед. На Фин не му харесваше, когато този човек се усмихваше. — Ако нямате причина да вярвате, че Салазар е замесен в убийството, тогава защо сте дошли тук?

Добър въпрос. И Фин имаше добър отговор:

— Както споменах, срещях се с Добсън няколко пъти миналата седмица. Сега той е мъртъв. Ако има начин да помогна, без да се компрометирам като адвокат, искам да го направя.

Макинтайър го погледна. Чакаше Фин да добави още нещо. Искаше да го притесни. Още една ефикасна техника. Адвокатът продължи:

— Вие ми се струвате уверен в това, че убийството на Добсън е свързано със Салазар. Може би ако ми кажете защо Салазар би

пожелал смъртта на адвокатата си, аз ще придобия по-добра представа каква информация ви е нужна.

Макинтайър се облегна назад и се замисли.

— Начинът, по който той е бил убит — отвърна накрая.

Фин погледна към детектива. Сега беше негов ред да запази мълчание, за да получи повече информация. Маневрата беше успешна.

Макинтайър стана и излезе от стаята, като затвори след себе си вратата. Фин погледна към Козловски, който само сви рамене. Минута по-късно Макинтайър се върна с две папки и остави едната пред себе си на масата. После го изгледа изпитателно и бутна папката към адвокатата.

Фин отвори папката. Изображението на първата страница го шокира, едва не повърна. Той мигом извърна поглед.

— По дяволите — произнесе с ръка на устата, за да спре гаденето.

Козловски се наведе над него и погледна в папката. След дълга пауза подсвири от изумление.

Фин си пое въздух и отново погледна фотографията.

Ясно беше, че е Добсън, но само предвид обстоятелствата. Трупът на снимката беше неразпознаваем. Насечен на парчета. Главата едва се държеше върху тялото, а едната ръка липсваше. Торсът беше накълцан жестоко, както Фин досега не беше виждал. Няколко счупени ребра стърчаха от червено-сивата пихтия и адвокатът дори не можеше да различи дали това е предната или задната част на тялото.

— Дяволска работа, а? — каза Макинтайър. Думите уж целяха да изразят съчувствие, но той сякаш се наслаждаваше на мъчителната реакция на Фин. Фотографиите бяха направени от различни ъгли, но на всичките се виждаше едно и също обезобразено тяло.

— Нищо не разбирам — пророни почти шепнешком Фин. — Но защо?

— Защото те така правят — отговори Макинтайър.

— Кои?

— ВДС. — Полицаят се облегна отново назад, вдишвайки през зъбите си въздуха, сякаш искаше да се освободи от парче храна, попаднало там при последното му ядене. — Подобен инцидент имаше преди няколко години северно от Вашингтон. Бандата е доста силна по онези краища. Федералните бяха внедрили свой информатор и по

всичко личеше, че ще съберат достатъчно информация, за да ги разбият и да ги пратят зад решетките — или поне техните главатари. Тогаваш неочаквано информаторът изчезна заедно със своя ръководещ оперативен офицер от ФБР. Няколко дни по-късно ги откриха в Мериленд, в едни плитчини на брега, след като беше минал океанският прилив. В същото състояние като Добсън. Дори по-лошо, защото рибите си бяха устроили пир с тях в продължение на няколко дни. — Той се наведе напред и посочи най-горната снимка. — Виждате ли тези дълги прорези? Острието не само е срязало кожата и мускулите, но е минало и през ребрата. Ето тук.

Фин хвърли моментален поглед и веднага извърна глава. С крайчеца на око си видя как Макинтайър се ухили ехидно.

— И тук — продължи детективът. — Острието направо е разпорило лицето му. Три замаха най-много и голяма част от костите и кожата ги няма.

Фин реши да пропусне този път.

— Е, и?

— Мачете — отговори Козловски вместо Макинтайър.

Детективът направи кисела физиономия, сякаш бившият му колега му беше развалил партито.

— Точно така, мачете. — Той изгледа накриво Козловски. — Все забравям, че ти беше ченге.

— Е, сигурен съм, че и без мен си имаш доста проблеми на главата — отвърна Козловски.

Схватката с погледи продължи, докато Макинтайър не се предаде и не се обърна отново към Фин:

— Мачетето е любимото оръжие на ВДС, особено за случаи като този. Те използват огнестрелно оръжие, когато прекарват наркотици или се занимават с ежедневния си бизнес, но когато трябва да убият някого, за да послужи за назидание, предпочитат мачетето.

— Защо? — попита Фин.

Макинтайър сви рамене.

— Сигурно е някакъв вид латиноамерикански мачизъм. Да всяват страх у хората. Може би е традиция. Може би са само болни, извратени негодници. Кой го знае. Това, което знаем обаче, е, че вашият Добсън е бил нападнат и убит от тях.

Фин си пое дълбоко дъх, все още съвземайки се от шока от видяното. Имаше нужда от време да помисли. Нищо тук не се връзваше, нямаше логика.

— Добре — накрая каза той. — Да предположим, че сте прав. Да допуснем, че Добсън е бил убит от тази банда. Как уличава това Салазар?

— Както се опитах да ви убедя онзи ден — както се опитах да убедя Добсън онзи ден — Салазар е един от тях. Може би дори много високо в йерархията. Знаем, че преди да влезе в затвора, е бил техен лекар и те винаги са прибягвали до услугите му, когато е имало някой ранен от куршум или от хладно оръжие. Освен това той е имал необходимите връзки в Салвадор, когато е бил там. Затова е избягал и е дошъл в Щатите.

— Откъде знаете? — попита Фин.

Макинтайър извади втората папка и я отвори. В нея имаше снимки, на които се виждаше как Салазар разговаря с няколко души с татуировки по цялото тяло.

— Погледнете означенията — каза той. — Навсякъде „ВДС“. Без съмнение е свързан с тях. Ние не успяхме да изградим обвинение срещу него само въз основа на тези документи, но няма съмнение, че е бил с тях.

Фин се вгледа по-внимателно във фотографиите и се замисли.

— И само това?

Макинтайър се изсмя, сякаш знаеше и очакваше реакцията му.

— И само това? — имитира го той и отново се изсмя. — Не, не е само това, но щеше да е достатъчно. Този Добсън си е водил много старателно доклади за всекидневните си задачи, час по час. Всеки ден ги е нанасял в служебния си компютър, дори от вкъщи, когато се е налагало. Излиза, че през последната седмица се е занимавал само с делото на Салазар. Ден и нощ — по осемнайсет-деветнайсет часа на денонощие, няколко дни поред. До самия ден на убийството му.

Фин помисли върху чутото. После поклати глава.

— Не виждам смисъл. Каква е вашата версия? Добсън искаше да освободи Салазар от затвора. Ако Салазар е член на ВДС, тогава защо ще го убиват? Защо Салазар ще нареди да го премахнат?

— Не съм казал, че сме убедени, че Салазар е наредил убийството му. Може би някой от неговите педерчета го е направил,

защото не искат да се разделят с него в пандиза. Може би не искат отново да възстанови позициите си в бандата, ако излезе на свобода. Или може би Добсън е открил нещо, което Салазар и приятелчетата му не са искали да се узнава. Може би е открил истината и са били принудени да го очистят. Кой знае. Сигурен съм само, че Салазар е замесен по някакъв начин. — Макинтайър се наведе напред. — А сега, господин Фин, бих искал да чуя някои отговори от вас.

Фин поклати глава.

— Не?

Адвокатът отново поклати глава.

Макинтайър скръсти ръце.

— Струва ми се, че тук тече голям поток информация, но засега само в една посока. Струва ми се, че това не е правилно.

— Трябва да разговарям с клиента ми — отвърна Фин. — Съжалявам.

Детективът се почеса по ухото.

— Странно, и Добсън каза същото. Аз му изложих връзките на Салазар с ВДС, а той също каза, че съжалява. — Взе фотографиите и ги доближи до лицето на адвоката. — Според вас сега дали съжалява повече? Искате ли един приятелски съвет от мен? Стойте надалеч от този случай. Кажете ми всичко, което знаете, и после бягайте колкото можете по-надалеч от Салазар. Той носи само лоши новини. — Отново размаха пред Фин снимките с обезобразените останки на Добсън. — Какви други доказателства ви трябва?

Фин поклати глава за трети път.

— Значи така предпочитате? — На устните на Макинтайър се беше изписала зловеща усмивка. Адвокатът определено не харесваше как се смее този човек.

— Да, така предпочитам — отвърна.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато потеглиха с колата от полицейското управление, вече приближаваше три следобед. Козловски се беше свил на седалката до Фин. Адвокатът имаше достатъчно време да отиде и в „Билерика“, за да говори със Салазар. Този път обаче щеше да разговаря с него насаме. Часовете за редовни посещения бяха минали и Фин щеше да поиска среща със затворника само в качеството си на негов адвокат. На Козловски нямаше да разрешат да влезе. Затова двамата решиха първо Фин да остави детектива в офиса, за да може той да помогне на Лиса в работата по разследването.

— Някакви идеи? — попита Фин, докато зави и продължи по Мелни Кае Булевард.

— Доста — отвърна приятелят му.

Фин заобиколи една дупка на пътя.

— Бих искал да ги чуя — подкани го той. Козловски може и да беше най-добрият в занаята, но понякога се изнервяше да тегли думите от устата му.

— Не ми каза, че Макинтайър е говорил с теб миналата седмица.

— Напротив, казах ти. Когато излизах от Съдебната палата, някакво ченге се приближи до нас и ни посъветва, че било по-добре Салазар да остане в затвора.

— „Някакво ченге“? — повтори Козловски. — Не означава непременно „Макинтайър“.

— Има ли значение?

Козловски погледна през стъклото.

— Може и да има.

— Познаваш ли го?

Козловски кимна.

— Излинали сме заедно по баровете преди време, преди двайсетина години, може би и повече. Нямах много лични контакти с него, но за известен период работехме в един участък.

— Добър ли е?

— Само ако имаш предпочитания към гаднярите.

Фин се замисли.

— Ами, след като от известно време прекарвам с теб.

— Много смешно.

— Мислиш ли, че е съвпадение, че точно на него са възложили да разследва убийството на Добсън? — На адвоката подобно съвпадение му се струваше невероятно и това по някаква необяснима причина го тревожеше.

Козловски въздъхна.

— Официално случаите се възлагат на случаен принцип — освен ако не е налице връзка с вече започнато разследване. На практика обаче, ако един старши детектив прояви интерес към определен случай, не е трудно да се заобиколи системата.

— Тогава какъв е изводът? Къде ни води това?

— В чистилището. Всичко, което той казва за Салазар, може да е вярно. Може да се окаже, че салвадорецът е пълен негодник. Ако наистина е така, трябва да направиш всичко възможно да се разкараш от това дело, защото ще свърши зле, по един или друг начин. От друга страна, от това, което знам за Мак, не бих приел думите му за чиста монета. Той е известен с някои свои действия, с които е опетнил честта си на полицаи.

— Мислиш, че е корумпиран ли?

— Не знам. Но не съм сигурен и че е напълно чист. Последния път, когато работих с него, той заобиколи правилата. Не толкова драстично, както съм виждал другите да го правят, но оттогава избягах да ме включват в един екип с него. Веднъж започнеш ли да нарушаваш или да заобикаляш закона, това ти се превръща в навик и е трудно да се спреш. Не исках в някой момент той да ме помоли да излъжа, за да потвърдя неговата версия.

Фин се концентрира върху пътя. Зави по Стороу Драйв и оттам се насочи на изток, към Чарлстън. Бяха минали няколко минути след три, но слънцето започваше да залязва зад хоризонта, от другата страна на Чарлз Ривър. Най-накрая беше завалял сняг. Беше един от първите зимни дни в Бостън и небето беше толкова ясно, че беше почти невъзможно да гледаш към слънцето. В колата беше студено. От устните на Фин и Козловски излизаше пара и Фин не беше сигурен дали скрежът по предното стъкло е от вътрешната или от външната страна. Докато караше, потрепери, мислейки си за предстоящата среща

със Салазар. По всичко личеше, че се забърква в голяма каша и се изкушаваше да последва съвета на Макинтайър — да се откаже и да си плюе на петите, да остави някой друг да разчисти. В края на краищата, Лиса беше права. Той още от самото начало не беше убеден, че иска да се занимава с това дело.

А дали наистина беше така? Добсън беше умен и знаеше върху коя струна от характера на Фин да засвири, за да го накара да се включи. Добсън беше оптимист и имаше силна вяра. В университета преподавателите говореха за правдата и справедливостта единствено от гледна точка на правната наука. Настанили се удобно в техните високи кули от слонова кост, професорите обичаха да повтарят своето символ-верую, че законът бил инструмент със социално значение, благодарение на него се били коригирали несъвършенствата в обществото. Повечето от студентите-първокурсници, току-що завършили частни гимназии и колежи, бяха готови да повярват в това. Не и Фин. Той беше живял в реалния свят и знаеше, че справедливостта и правдата са само илюзия. Победата над Слокъм беше сладка и удовлетворителна, но тя не беше въпрос на справедливост. Истинският свят беше прекалено сив, за да играе правдата голяма роля в него.

И въпреки това, докато слушаше лекциите по право, докато вътрешно се присмиваше на наивността на тези преподаватели, една част от него винаги беше искала да им вярва. Като хлапе, четящо комикс, той искрено желаше да живее в свят с ясно разграничени добро и зло, свят, в който победата не означаваше да спечелиш нещо в името само на себе си, а и в името на някакъв по-голям и значим идеал. Именно на този идеал беше разчитал Добсън, когато се беше обърнал към него за помощ. Именно тази част от Фин, този негов вътрешен глас, в момента мърмореше укорително в главата му, шепнеше му, че това е шансът му — може би единственият му шанс — да открие истинската справедливост. Ако не заради Винсенте Салазар, поне заради Марк Добсън.

Той отби от Стороу, по магистрала „Монсиньор О’Брайън“, направи още няколко завоя и спря пред кантората си. Козловски отвори вратата и с усилие се измъкна от колата. После се наведе и му пожела късмет.

— Някакъв последен съвет? — попита го Фин.

Козловски се намръщи.

— Бъди предпазлив — беше отговорът му и той затвори вратата.

Фин потегли и се насочи на северозапад, към „Билерика“. Слънцето беше слязло под хоризонта и в далечината се виждаше само бледата светлина на залеза. Стори му се, че температурата е паднала с още няколко градуса.

Стори му се, че тепърва ще става още по-студено.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Фин крачеше нервно напред-назад в залата за разпити в „Билерика“. Още по-забързано беше биенето на сърцето му. Опита се да обмисли какво ще каже на Салазар — какво ще го пита — но беше безполезно. Мислите му бяха твърде объркани.

Чу бумтенето на отваряне и затваряне на стоманени врати от вътрешността на затвора. Шумът постепенно се приближаваше, докато вратата на стаята не се отвори. Салазар, с белезници на ръцете и краката, беше придружен вътре от двама едри и набити пазачи. Той застана на входа и видимо се изненада от появата на Фин. После бавно се приближи до масата в центъра на стаята и седна на пластмасовия стол.

Пазачите наблюдаваха как окованият затворник седна, после огледаха набързо адвоката.

— Имате петнайсет минути — каза единият от тях. Сетне с колегата му излязоха, като затръшнаха вратата и ги оставиха сами.

Фин и Салазар се вгледаха съсредоточено един в друг. Никой от тях не помръдна. Фин стоеше на метър-два от масата, на която беше седнал Салазар. Едната му ръка беше леко повдигната и застинала във въздуха, сякаш се канеше да произнася реч. Салазар беше леко наклонил глава настрани, докато го гледаше със смесица от любопитство и подозрение, Фин се запита кой ли първи щеше да наруши мълчанието.

— Господин Фин — накрая започна Салазар. — Бях останал с впечатлението, че вие вече не проявявате интерес към моето дело. Казаха ми, че сте променили мнението си относно степента на сложност.

— Може би — отвърна адвокатът, без да мръдне от мястото си.

Затворникът сложи окованите си ръце на масата.

— Господин Добсън каза, че сте се обезкуражили и че сте се оттеглили.

— Кога разговаряхте с него?

— С Марк ли?

— Да, с Добсън.

Салазар сбърчи вежди.

— Понякога дните ми се преливат един в друг. Какво е днес?

Понеделник?

— Да.

Салазар се замисли.

— Значи трябва да е било в петък.

— Оттогава не сте ли говорили с него?

— Не.

Фин го погледна скептично.

— Може да го попитате, ако не ми вярвате — отговори Салазар.

— Уви, няма да мога. Затова съм тук.

Салвадорецът го погледна още по-объркан.

— Не ви разбирам.

— Мъртъв е. — Фин внимателно наблюдаваше реакцията на Салазар. Но не откри нищо издайническо. Салазар се вторачи в него, очите му не трепнаха. Лицето му беше спокойно като камък. Изобщо не трепна, макар че на Фин му се стори, че дишането на затворника се ускори.

— Как? — попита.

— Заклан — отвърна адвокатът и след известна пауза добави: —

С мачете.

Салазар отново не показва никаква реакция, никаква емоция, само продължи да седи спокойно. Фин не знаеше какви мисли се въртят в главата на този човек. Накрая той кимна и стана.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза и тръгна към вратата. —

Охрана! — провикна се.

— Какво правите? — попита го Фин.

— Връщам се в килията си.

Адвокатът не знаеше какво да каже.

— И само това? Благодаря, че дойдохте, връщам се в килията си?

Само това ли ще ми кажете?

— Какво повече искате да ви кажа?

— Искам пълно обяснение от вас!

Вратата се отвори и единият от пазачите влезе.

— Още не съм свършил разговора с клиента си! — извика Фин.

Пазачът остана едновременно смутен и подразнен и въпросително погледна към Салазар.

След секунда Салазар кимна на пазача, който отново излезе и затвори вратата.

— Мислех си, че вече не се интересувате от моя случай, господин Фин. Мислех, че сте се оттеглили.

— Да, и аз така мислех. Само че официално не подадох заявление за оттеглянето си, затова сега сме принудени да сме заедно.

Салазар помисли върху чутото.

— Оценявам вашето старание, господин Фин, но моля ви, за да не си усложняваме взаимно живота, върнете се в кантората си и напишете заявлението за оттегляне.

— Защо? Може да искам да помогна. Без мен ти ще изгниеш тук, в затвора. Мислиш ли, че е разумно да се отказваш от мен толкова бързо?

— Сега говорите като Марк Добсън. Вижте какво стана с него. Не мога да нося отговорност и за вас. — Салазар поклати глава. — Вече изкарах достатъчно време тук. Със сигурност ще мога да изкарам и още. Няма какво повече да ми вземат. Благодаря ви отново, че дойдохте. Но не можете да ми помогнете и да искате.

— Моля, пак заповядай. Но бих искал сам да взема решението — отговори Фин. — Не се притеснявай за мен, и сам мога да се погрижа за себе си.

Затворникът го погледна с измъчена усмивка.

— Така каза и господин Добсън.

Фин скръсти ръце.

— Ти знаеш кой го е убил, нали? Знаеш кой е убил Добсън.

Салазар си пое дълбоко въздух, след което неохотно кимна.

— Да, господин Фин, знам кой го е убил.

— Каж ми. Познавах го бегло, но той имаше ум и кураж и затова успя да ме привлече към твоя казус. Това има значение за мен, искам да знам кой го е убил.

Салвадорецът се втрени във Фин, сякаш той беше прозрачен. Раменете му бяха отпуснати, като на човек, който изпитва силна болка.

— Много добре — отвърна той. — Аз бях.

На Фин му се стори, че не е чул добре.

— Какво?

— Точно така, господин Фин, аз убих Марк Добсън.

* * *

Козловски застана на входа на офиса. Лиса Кранц седеше на малкото си бюро и пишеше на компютъра. Беше потънала в работата си и не забеляза влизането му. Той се вгледа в нея замислено.

Фин определено си въобразяваше нещо, каза си. Изключено беше жена като Лиса да проявява интерес към мъж като него. Нямаше логика. И все пак...

Дори не я беше поглеждал по-отблизо досега. Знаеше, че е привлекателна — и млада. Затова може би и не я беше заглеждал. За него тя беше като скъпа кола. Знаеше, че мазератито изглежда превъзходно, но знаеше и че той никога няма да кара такава кола. Затова и не се заглеждаше по скъпите коли.

И ето го сега, застанал на вратата на кантора, възхищавайки се на привлекателната и красива млада жена. Странно, но го обзе някакво гузно чувство. Нервно поклати глава. Майната му на Фин.

Покашля се и пристъпи навътре. Лиса се обърна и му хвърли кратък поглед, после се върна към работата си.

— Какво става, Коз? — попита го тя с изпълнен с досада тон.

— Нищо — отвърна той. Изведнъж започна да се вслушва внимателно във всяка дума, която излизаше от устата му и да забелязва колко скучна и монотонна е речта му, За което се наруга наум. — Намерихме ли специалист по дактилоскопия? — Може би ако насочеше разговора към разследването, щеше да се чувства по-уверен.

— Обадох се на няколко места — отговори тя. — Има един, казва се Джим Брана. Той се занимава с частна практика, след като напусна лабораторията. Започна да преподава в Бостънския университет. Струва ми се перспективен. А Фин ми даде името на Кели Льоблан и аз ѝ оставих съобщение. Тя е по-млада, но е работила в полицията петнайсет години.

— И двамата са работили в бостънската полиция, нали?

— Да. Трябва ни някой със солидна репутация и по-добре да е местен и да е бивш полицай.

— За нашите цели е по-добре да излезем извън Бостън — коментира Козловски, стараейки се да прозвучи авторитетно. — Иначе ще провокираме големи конфликти на местна почва. И най-вероятно няма да можем да направим пълноценен анализ, ако прибегнем до услугите на някой местен с връзки в отдела за пръстови отпечатъци на полицията.

— Гарван гарвану око не вади, нали? — попита Лиса.

Той кимна.

— Още ли съществуват такива неща?

— Тъжно е, нали? Но да, още съществуват. Ченгетата се пазят един друг, особено ако се познават или ако са от един и същи отдел.

— Но тези хора вече са се оттеглили от полицията.

— Няма значение. Бивш полицай няма.

Тя се обърна и го погледна в очите.

— А при теб така ли е?

Козловски се почувства неловко под настойчивия ѝ поглед.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти също си бил ченге. Би ли защитил други ченгета?

Той прехвърли тежестта върху другия си крак.

— Зависи.

— От какво?

Той сви рамене.

— От ситуацията. От ченгето.

— Какво стана с черно-бялата представа за морала, която проповядваше на Фин? Тя само за другите хора ли важи?

— Не, но при ченгетата е малко по-различно. Като при военните. Теб те изпращат на фронта и противникът се опитва да те убие. Единствените, на които можеш да разчиташ, са бойците или ченгетата от твоя отряд. Ако започнеш да подлагаш на съмнение това доверие, светът много бързо ще се превърне в опасно място за теб. Това ти се набива в главата непрекъснато и е много трудно да отвикнеш.

— Е? Ти успя ли да отвикнеш?

Той се усмихна вяло.

— Мисля, че да. Но аз съм по-странен от другите.

Тя отново се обърна към компютъра.

— Виж за това няма две мнения — измърмори.

— Моля?

— Нищо.

Двамата замълчаха и тишината дотегна на Козловски, сякаш беше време, което не можеше да понесе. Досега не му се беше случвало подобно нещо.

— Както и да е — каза той. — Имам някои идеи към кой специалист извън Бостън да се обърнем.

— Цялата съм в слух.

— Списъкът е в кабинета ми. Ще отида да го взема. — Козловски тръгна към кабинета си, спря се, пак тръгна и после пак се спря. Обърна се към нея: — Имам да свърша някои неща, а и вече става късно. Ако искаш, може да отидем да пийнем по нещо след работа и да го обсъдим на вечеря.

Тя го погледна, без да каже нищо.

— Мисълта ми е, ако искаш... — Той се почувства застрашен. За него усещането беше напълно непознато.

Лиса отвърна:

— Добре. Какво пък толкова, нали?

— Добре. Тогава след около час, час и нещо?

— Става.

— Ще дойда да те взема.

— От другата стая?

— Тъъ, да, от другата стая. Ще намина при теб.

— Добре, ще се видим тогава.

— Добре.

Той се върна в кабинета си. Направи само четири крачки, но му се стори като пътешествие. Веднъж озовал се на безопасност в кабинета си, той се облегна на стената. Чувстваше се изтощен и объркан и въпреки това не помнеше досега да се е чувствал толкова жив.

* * *

— Аз го убих — повтори Салазар. Намираха се в адвокатската стая и затворникът се беше хванал за главата, подпрял лакти върху дървения плот на масата. — Все едно че аз съм замахнал с мачетето, равносилно е.

— Какво се случи?

— Толкова много исках да изляза на свобода. Исках да седна насаме с дъщеря ми, без пазачите да ме гледат всеки път, когато я прегръщам. Исках да седна на задната веранда на къщата на брат ми — виждал съм я само на снимки и в мечтите си — и да разговарям с него тихо за медицината. Старая се да съм в час с новите лекарства и методи на лечение, но не става само с четене на медицински списания. — Той прокара длани по дългата си коса. — Толкова много исках, че бях готов да изложа на опасност живота на Добсън. Той беше единственият човек извън фамилията ми, който ми повярва — повярва в моята невинност — а аз за благодарност го убих.

Фин го наблюдаваше внимателно. Искаше да разбере дали е искрен, или само се преструва.

— Днес бях в полицията — каза той. — Те обвиняват теб.

Салазар вдигна очи към него.

— Е, по този въпрос за първи път съм съгласен съм с полицията — отвърна. — За всичко си има първи път.

— Не, те смятат, че ти си наредил да го убият.

— Защо?

Адвокатът се облегна назад.

— Твърдят, че си член на ВДС. Дори техен водач.

— Това е пълна „миерда“. Глупости. Дадоха ли доказателства?

— Имат фотографии.

— На?

— На теб с членове на бандата. Ти разговаряш с тях доста задълбочено и сериозно за нещо.

— Не, не е вярно.

— Видях снимките.

— Сигурен съм. Срещал съм се с членове на бандата. Аз ги лекувах. Бях единственият с медицински познания в квартала. В това число и за членовете на ВДС. Когато се разболееха, ги лекувах. Когато ги раняха. Когато някоя жена забременееше. Не е било много трудно да ме снимат с тях.

— Лекувал си тези отрепки? — попита с остър тон Фин.

— Аз лекувам всекиго — реагира също остро Салазар. — Казах ти вече. В Салвадор лекувах хора и от двете страни на барикадата. Лекувам престъпници и тук, независимо какви престъпления са

извършили. И да, лекувах „отрепките“ от ВДС. Моята работа е да лекувам, не да съдя.

— Но тези хора...

— Именно, господин Фин, „хора“. Те също са хора. Бих лекувал и полицаите, които ослепиха дъщеря ми. — Затворникът размърда китките си и веригите издрънчаха. — Но помислете само: дори и да е вярно това, което полицията казва, дори и да съм бил член на ВДС, защо ще искам да убият моя адвокат? Той се опитваше да ме изкара на свобода. Какъв мотив бих имал да нареда убийството му?

— И аз зададох на полицаите същия въпрос.

— И те какво отговориха?

— Нищо смислено.

— Защото наистина в подобно твърдение няма смисъл и логика. Ще се виня за смъртта на Добсън до края на живота си, но не защото аз съм я искал. Само защото го оставих да рискува живота си. И в интерес на истината, това стана заради мен. Аз нося пълна отговорност за смъртта му.

— Как се случи така, че го изложихте на опасност?

— Казах му прекалено много.

— Какво му казахте?

Салазар се усмихна горчиво.

— Господ може да ми прости грешката веднъж, господин Фин, но не знам дали няма да се озова в ада, ако си изцапам ръцете и с вашата кръв.

— Но аз мога да ти помогна, ако ми дадеш необходимата информация.

Салазар поклати глава.

— Твърде опасно е.

Фин помисли, после се наведе напред и съсредоточено се вгледа в Салазар.

— Добре, не ми казвай. Но правилно ли предполагам, че това, което е разбрал той от теб, е свързано с ВДС?

— Да — отвърна Салазар след известно колебание.

— И е свързано с твоята роля в бандата?

Салазар се поколеба отново.

— Мисля, че да. Не съм напълно сигурен. Разполагам само с информацията, която успях да сглобя парче по парче тук за петнайсет

години. Предимно клюки и слухове, но всичко съвпада.

Двамата се вгледаха един в друг, всеки преценявайки другия.

— Натопили са те, нали? — накрая попита Фин. — Това не е било само някаква грешка или лош късмет. Някой те е натопил нарочно.

Лицето на Салазар стана каменно.

— Няма такова нещо като грешка. Не и при такива случаи.

Адвокатът затвори очи и отново потъна в мислите си.

— Не биха могли да го извършат без помощта на някого отвътре — каза той на Салазар и на себе си. — Ченгетата.

— Не биха могли без помощта на ченгета — съгласи се затворникът.

— Имаш ли представа кой може да е бил? Някакви имена?

— Не. — Салазар го погледна в очите. — Но вие имате имена, нали?

— Едно. Но е само предположение.

— Може би е по-добре да не ми го казвате, преди да сте се уверили дали е той.

— Точно това си мислех. — Фин стана и тръгна към вратата. — Охрана!

Салазар погледна към него.

— Какво мислите да предприемете?

Фин се обърна.

— Аз съм твой адвокат, значи ще си свърша работата.

— Не искам да излагам други хора на опасност, да нося отговорност.

— Няма да носиш отговорност за нищо. Не ми каза защо са убили Добсън. Засега няма да се фокусирам върху неговото убийство. Първо ще докажа, че не ти си стрелял по Мадлин Стийл. Няма да нападам ВДС.

— А полицаите? Тях ще нападате ли?

Фин се усмихна.

— И преди съм си имал работа с ченгета.

Вратата се отвори.

— Свършихте ли вече? — попита пазачът.

Фин се обърна към него и отвърна:

— Съвсем не, сега тепърва започвам.

После заобиколи пазача и тръгна към изхода на затвора.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Том Козловски се наведе над мивката в мъжката тоалетна в „Риц-Карлтън“ и си наплиска със студена вода лицето. Изчака водата да се стече по носа и брадичката му и се погледна в огледалото.

Какво, по дяволите, правеше той тук? Какво си мислеше? Точно това го питаше отражението в огледалото. Кого се опитваше да заблуди?

Отговорът беше „Лиса Кранц“. Той се опитваше да заблуди Лиса Кранц и най-притеснителното беше, че засега имаше успех.

Думите излизаха от устата му толкова непринудено, сякаш постоянно си ги повтаряше. Когато излезе от кабинета си, за да провери дали тя е готова, тя беше готова и той си взе палтото. Но преди да стигне до външната врата, тя му зададе въпрос: такъв, който противно на всякаква логика той не беше очаквал и за който не беше подготвен. „Къде ще ходим?“

И той остана слиян. Никога не би си признал на глас, че е изпаднал в паника, но дълбоко в себе си беше убеден, че точно това се случи. Винаги ходеха в „О’Доул“ — кръчмата, която се намираще близо до офиса, зад ъгъла. Кой би помислил, че може да има и други възможности? Но ни в клин, ни в ръкав, я попита: „Какво ще кажеш за «Риц»?“

Макар и да изненада самия себе си, той знаеше откъде дойде това предложение. Старият „Риц-Карлтън“ се намираще на ъгъла на „Арлингтън“ и „Бойлстън“, точно до градския парк. Наскоро го бяха прекръстили на „Тадж“, но за коренящите бостънци той винаги щеше да си остане „Риц“. Беше едно от онези специални места, които съществуваха за другите хора, но не и за него. Често беше минавал покрай него по време на разходките си в парка в търсене на душевен мир. Заставаше до прозореца на ресторанта и наблюдаваше оживлението вътре, особено през празничния сезон. Но винаги беше от външната страна. Ако изобщо имаше шанс някой ден кракът му да стъпи там, да усети от онзи другия свят, то това беше сега, с тази жена.

И ето че ѝ го предложи. Тя повдигна изненадано вежди.

— Мама му стара — отвърна. — Страхотно.

Оставиха нейното беемве зад офиса и се качиха на неговия „Краун Виктория“, след което прекосиха Чарлз Ривър. Заобиколиха Бийкън Хил и парка и намериха място за паркиране на „Комънуелт“. Когато пристъпи прага на ресторанта, Козловски се почувства като в някакъв нереален свят, сякаш го бяха вкарали в тялото на друг човек, в живота на друг човек.

Храната беше превъзходна, но той не опита почти нищо от нея. Вниманието му беше насочено изцяло към Лиса. Разговорът започна вяло и неловко, но той извади записките си за специалистите по пръстови отпечатъци и щом ледът беше пропукал, те минаха от професионалните теми на житейски, а оттам и към лични. Беше заразително. Той все още беше убеден, че тя само се е държала мило с него, но не е имала никакви чувства. И че едва ли нещата между двамата щяха да продължат след тази вечеря. Но въпреки това тази беше една от най-чудесните вечери в живота му. След вечерята, за която похарчи повече от половината си месечна заплата, те се преместиха в бара на хотела. Мястото беше легендарно, с дебели килими и мека тапицерия, с изглед към пешеходната улица „Арлингтън“ и дори към градския парк. Бостънци вървяха забързано в зимната вечер, сякаш излязла изпод перото на Дикенс, и се разминаваха със снежинките, понесли торбите с покупки и подаръци. Козловски за първи разбра защо някои хора са склонни да работят усилено само за да усетят от сладостта на хубавия живот.

Той си избърса лицето с хавлията, подадена му от служителя на тоалетната, след което бръкна в джоба си и пусна един долар бакшиш в паничката. Да дадеш бакшиш само за да се изпикаеш, му се струваше прекалено странно, но като се изключи това, вечерта беше минала великолепно.

На вратата се спря и вдиша няколко глътки от реалността. „Само гледай да не направиш някоя глупост сега“ — каза си. Една-единствена нежелана от нея свалка щеше да превърне едно от най-страхотните преживявания в живота му в едно от най-кошмарните. Но по-добре беше да действа сега, каза си, отколкото после да съжалява за това, което е могъл, но не е сторил.

Издиша, отвори вратата и се върна във фоайето на хотела. Лиса седеше на бара и го чакаше. Тя се облегна назад и се остави мекото

кресло да обгърне тялото ѝ. Мястото им се намираше до панорамен прозорец, което ѝ позволяваше да се възползва от красивата гледка към улицата и в същото време да следи какво се случва в бара. Интериорът я беше възхитил повече. Уверени създания в безупречни тоалети влизаха и излизаха от бара, сбогуваха се, след което се разделяха на малки групички. И бяха такива спокойни и весели, сякаш нищо не можеше да наруши хармонията и красотата на това място.

Лиса взе чашата си — вино „Гранс-Фасиан“, което ѝ струваше четирийсет долара — и отпи от нея. Беше добро, трябваше да се признае. Беше се почувствала гузно, загдето го поръча, но Козловски беше настоял и дори си беше поръчал още по-скъпо. През цялата вечер той не спираше да я изненадва. Тя беше свикнала с подобни заведения. Повечето богати, но по-скучни ухажори я водеха по такива места. Но веднъж беше хвърлила око на финансовите документи в офиса на Фин и имаше представа колко изкарва Козловски. В известен смисъл фактът, че той не можеше да си позволи подобна вечеря, правеше тази вечер още по-неповторима.

Видя го как влезе в бара отново и едва потисна смеха си: той определено не се вписваше в средата. Другите мъже бяха спретнати, чисти, с изгладени дрехи и сякаш блестяха като диаманти. Физически повечето от тях спадаха към две категории: дебели и кльоцави. Тук-там се открояваха мускулите на някой фитнес маниак, но това беше фалш. В телосложението на Козловски нямаше никакъв фалш. Тя намираше за особено чаровно кафявото му вълнено сако, което може би отново щеше да дойде на мода след няколко години, ако дотогава не се разпаднеше. Той щеше да бъде класически красавец, с гъсти вежди като от холивудските филми от четирийсетте, ако не беше белегът, който разделяше дясната страна на лицето му, от ъгъла на окото до долната част на ухото. И въпреки това според Лиса белегът му предаваше индивидуалност и дори още по-голям сексапил.

С две думи, тя беше уверена, че е най-привлекателният мъж в бара.

Той си проправи път сред тълпата, като се наложи да разбута няколко самовлюбени в себе си посетители, които го изгледаха сърдито. Но дори и най-ядосаните бързо се успокояваха, щом виждаха кой стои насреща им.

Най-накрая Козловски успя да стигне до масата им и седна на креслото срещу нея. Взе чашата си и отпи от нея.

— Извинявай.

— За кое?

Той сви рамене.

— Че те оставих да чакаш сама.

— Че отиде до тоалетната ли? — Тя се засмя. — Че какво иначе щеше да правиш?

— Знам, но просто...

— Не ми се стори чак толкова дълго. Не съм се отчаяла още.

— И сигурно няма начин това да стане — отвърна той. — Изглеждаш ми като човек, който умее да оцелява.

— Навярно си прав. Със сигурност съм оцелявала от неприятни ситуации от тази да бъда оставена сама в „Риц“. Как беше там? „Онова, което не те убива, те прави по-силен“? — Тя вдигна чашата си. — Тогава да прием за това да бъдем по-силни.

Чукнаха се.

— Да бъдем по-силни.

Двамата отпиваха от чашите си, поглеждайки един към друг през масата. Тя се облегна назад и отново огледа помещението.

— Каж ми, Коз... — започна.

— Какво?

— Идваш ли често тук?

Той се обърна, също огледа бара и обмисли отговора си:

— Зависи какво за теб е „често“.

— Изобщо идвал ли си тук досега?

— Е, ако това имаш предвид, не, не идвам често тук. А ти?

— Няколко пъти. Но не ми е било толкова приятно, колкото тази вечер. Имам още един въпрос.

— Добре.

— Някой наричал ли те е по друг начин, освен „Коз“?

— Да, обикновено ме наричат и с по-обидни думи.

— Знаеш какво имам предвид.

Той се вгледа в дланите си.

— Имах сестра. Тя беше с няколко години по-голяма от мен. Казваше ми Том.

— Вече не ти ли казва?

— Тя загина.

— О, не знаех. Съжалявам. — Лиса се почувства виновна. — Наистина съжалявам, моите съболезнования.

— Не се притеснявай. Беше отдавна. Автомобилна злополука. Тя беше на шестнайсет. Пресичала улицата и някакъв тип взел завоя с голяма скорост. Казаха, че не се е мъчила.

— Чувствам се ужасно.

— Недей.

— Хванаха ли шофьора?

— Да, но не се наложи да го гонят. Той сам спря. Млад мъж — на трийсет и няколко години — прибирал се вкъщи при жена си и трите си деца. Може да е изпил едно-две след работа. Не достатъчно, за да има някакво значение. А и това стана, преди хората да се захванат сериозно с шофьорите, които се качват зад волана, след като са пили. Той си тръгна пеша.

Лиса поклати глава.

— Не знам дали аз бих могла да го понеса така спокойно и да го оставя да се измъкне, без да си понесе заслуженото. Самата аз никога не съм имала братя или сестри — или нормално семейство изобщо — но ако имах и ако ги обичах, не знам какво щях да направя на твое място.

— Беше злополука. В днешно време понякога забравяме, че злополуки стават постоянно. Освен това този тип сам се наказва. Съсипа се психически, уволниха го от работа, разведе се. Преди години му изгубих дирите. От време на време се питам какво ли е станало с него. Надявам се да не си е пръснал мозъка. Вината не беше само негова.

Тя се замисли върху думите му.

— Ти не си съвсем нормален, нали?

Той се усмихна.

— И как позна?

Погледна го, без да отговори. После допи чашата си и каза:

— Да плащаме сметката и да си вървим.

Той погледна часовника.

— Май че си права. Време е да си вървим. Но искам да знаеш, че прекарах много добре тази вечер с теб. Благодаря ти.

— Жалко, че не ми се спи. Живея на няколко пресечки оттук. Надявах се да наминеш у нас за още по едно. Ще е най-малкото, което мога да направя за теб, след като ти черпиш тази вечер.

Козловски пребледня и това я развесели.

— Сигурна ли си? — попита той.

Тя скръсти ръце и се престори на засегната:

— За първи път някой се усъмнява в моята искреност, когато съм го поканила вкъщи.

— Не, не, не — заоправдава се той. — Не се съмнявам, само дето... Сигурна ли си?

— Коз, направи ми една услуга. Плати сметката и си затваряй устата.

Тя стана и го хвана за ръка, докато той остави на масата няколко банкноти — повече от достатъчно да покрият сметката. После двамата излязоха на улицата, хванати за ръце.

* * *

Винсенте Салазар седеше в килията си, след като бяха изгасили осветлението. Умът му трескаво препускаше. Прекалено много въпроси имаше и той се чувстваше безпомощен тук, в тъмното, без да е в състояние да оцени рисковете в създалата се ситуация. Трябваше да измисли как да се информира за ставащото, за да не повтори грешката с Добсън.

Погледна часовника си. Десет и половина. Тъкмо пазачът минаваше покрай килията му. Постоянството беше едно от малкото удобства в затвора. Всичко се правеше по разписание. Като влаковете в нацистка Германия: никакво отклонение от разписанието, никакво изключение. От време на време имаше изблици на насилие — схватки между затворници, убийства, изнасилвания — но те ставаха сравнително рядко, на тях се гледаше като на вътрешни проблеми и се потушаваха със сурови наказания от страна на затворническата администрация. Никакви съдебни процеси, никакви жалби. С тези малки изключения животът тук беше под режим. Осемнайсет часа на ден стояха заключени в килиите. Ако човек успееше да оцелее през останалите шест, основният му проблем беше как да прекарва времето

така, че да не откачи от скука. Салазар имаше силен характер и умееше да се справя със скуката.

Погледна часовника си отново. Десет и трийсет и пет. Чу стъпките на пазача, който отново минаваше покрай килията на път обратно в отделението за охраната. Следващият пазач щеше да мине през тази зона чак след два часа.

Салазар бръкна под дюшека и измъкна малък пакет, увит в тениска. Разви тениската и извади мобилен телефон с предплатена карта. Модерните клетъчни комуникации се бяха превърнали в основен стълб на контрабандата в затвора и заемаха едно от първите места наред с контрабандата на хероин и секс в качеството на алтернативна валута в затворническата икономика. Той рядко използваше телефона, но го пазеше за крайни случаи. Този беше такъв.

Докато набираше номера, отново се запита как е най-добре да постъпи.

— Ало? — прозвуча гласът от другата страна на линията.

— Винсенте е — отвърна той.

— Винсенте! Как си? Всичко ли е наред?

— Добре е. Трябва да говоря бързо. Другият адвокат — Фин — няма да се откаже от делото.

— Дори след убийството на Добсън?

— Да.

— Смелчага. Глупав, но смел.

— Да — съгласи се Салазар. — Трябва да го държим под око.

— Под „ние“ имаш предвид мен ли?

— Предвид обстоятелствата...

— Няма да е лесно.

— Знам. Но трябва. Прекалено много рискове има. Искам сам да се погрижиш за това.

След известна пауза човекът отговори:

— Ще се погрижа.

— Благодаря ти. — Салазар затвори телефона.

Тази нощ нямаше да спи. Твърде много неща можеше да се объркат — твърде много неща бяха извън контрола му. Сега поне щеше да има един чифт очи отвън.

* * *

Козловски имаше добра представа за солидните финансови възможности на Лиса Кранц. В поведението ѝ имаше малки издайнически знаци. Дрехите ѝ бяха по последна мода, караше скъпа кола, маникюрът и прическата ѝ винаги бяха перфектни. Подобни неща изискваха пари, а Фин не ѝ плащаше чак толкова много. Значи взимаше парите отнякъде другаде.

Но въпреки всичките му предположения и догадки, нищо не би могло да го подготви за лукса в апартамента ѝ. Щом го видя, той си даде сметка, че сериозно е подценявал финансовите ѝ възможности. Жилището заемаше целия последен етаж на един от големите и скъпи жилищни блокове на Бийкън Стрийт, с изглед към Чарлз Ривър — първокласен недвижим имот в един от най-скъпите градове в света. Имаше две спални и кабинет, претъпкан с кашони, вестници и други вехтории. Останалата част от жилището беше безупречно чиста и той предположи, че някой друг идва и го поддържа. Апартаментът беше скъпо обзаведен и декориран. От средата на хола се издигаше широко дървено стълбище, което водеше към тераса на покрива — вероятно с площ над триста квадрата. Сега стояха именно на терасата в смразяващия студ. Той наля от скъпата бутилка шабли, която тя му беше дала да отвори. Остави бутилката върху покритата със сняг метална маса от ковано желязо и чукнаха чаши. Не отпиха.

Той обиколи терасата, под обувките му хрущеше снегът. Панорамната гледка беше наистина забележителна. На север се виждаше чак до Еспленейд, отвъд реката, до брега на Кеймбридж. На юг се виждаха Градският парк и пешеходната „Комън“. На запад се простираше безкрайна верига от подобни богаташки тераси, чак до хоризонта.

Той се върна при нея и се облегна на стената.

— Уютно местенце — каза.

— Благодаря.

— Нали ще ме предупредиш, ако някой хеликоптер реши да кацне?

— Ти ще го чуеш. — Лиса се приближи до него достатъчно, че сърцето му да забие ускорено.

— Не, сериозно. Колко върви едно такова жилище? Три милиона? Повече?

— Какво значение има? — Тя се приближи още повече и остави чашата на окачената на стената саксия. После взе неговата чаша и я сложи до нейната.

— Сигурно има за някого, иначе нямаше да правят такива жилища. — Колкото повече тя приближаваше, толкова повече той отдръпваше главата си назад, забил поглед в раменете ѝ, за да избегне прекия зрителен контакт.

Тя премести глава настрана, в неговото полезрение, а той се извърна на другата страна. Тя му помахаша, за да я погледне в очите.

— Какво има? — попита го. — Апартаментът ли те притеснява?

— Факт е, че двамата с теб имаме различни навици и възможности.

— Ще го продам.

— Няма съмнение. И ще получиш за него цял куп пари.

— Какво искаш от мен? Баща ми беше много богат, преди да умре. Почти не знам нищо друго за него, защото приживе не се задържах много с мен. С майка ми не си говоря. Аз не съм този проклет апартамент и той не е мен. Мислиш ли, че ако можех, не бих го разменила за по-нормално детство?

— Въпросът не е в апартаментата — отвърна той, все още избягвайки погледа ѝ.

— А в какво е тогава? — Тя се наклони към него още повече. Гласът ѝ стана тих, дрезгав и изкусителен. — В мен ли?

Той сви рамене, избягвайки да се докосва до нея.

— В какво е?

Най-накрая той се престраши да я погледне.

— Заслужаваш повече.

Тя продължи да се приближава към него.

— Имала съм и по-лоши връзки.

Лиса го целуна по бузата и той вдиша дълбоко от студения въздух.

— Ще ме убиеш така.

Тя се усмихна.

— Може би. — Беше се изправила на пръсти и устните ѝ се плъзнаха от бузата, към устата му. Дланите ѝ бяха върху гърдите му. —

Но не мисля, че е толкова опасно. — Целуна го отново. Той постепенно свали защитата, но все още не можеше да събере куража да отвърне на целувката ѝ. Може би се боеше да не я нарани. Но в сърцето си знаеше, че не това е причината.

Постепенно мускулите му се отпуснаха, докато тя продължи да го засипва с целувки. Съпротивата му окончателно се сломи и той я придърпа към себе си. Тя се притисна към него. Той прекъсна целувката с едно решително усилие и я погледна дълбоко в очите.

— Ще ме убиеш така — каза ѝ.

— Ще рискувам — отвърна тя. Не беше виждал по-опасен поглед от нейния — изпълнен с копнеж, желание, възбуда. Тя се облегна на него и отново го целуна. После прошепна в ухото му: — А пък и това, което не те убива, те прави по-силен.

* * *

Мак отиде в хола на малката си къща в Куинси, близо до Уоластън Бийч. Повечето от лампите бяха изгасени. Ориентираше се в полумрака единствено по синята светлина на екрана на телевизора. Беше пуснал запис на мача на „Селтикс“, който се беше провел малко по-рано същата вечер. Беше с мръсна тениска и шорти и носеше кутия с пица — мечтата на месоядеца — поръчана от местен италиански ресторант. Не си направи труда да спусне щорите. Майната им на съседите. Ако искат да гледат какво прави — да гледат. Какво му пукаше?

Тъжно беше да си го признае, но това сега беше идеалът му за перфектната вечеря: пица, креслото със спускаща се назад облегалка и любимият му отбор. В интерес на истината сегашният отбор беше само бледо подобие на някогашния фаворит. В онези дни в миналото това беше отбор на шампиони, с който старомоден мъжкар като Мак можеше само да се гордее. Бърд, Макхейл, Ейндж. В лига, в която имаше наплив на чернокожи играчи от гетата, „Селтикс“ бяха доказали, че група стари бели момчета може да господства над противниците си, като играе играта така както трябва — като екип. Те не се нуждаеха от много шум и фанфари, за да победят. Просто излизаха на терена, вършеха си работата и толкова. За Мак това беше

най-ценното в „Селтикс“. А епичните битки, които отборът водеше, бяха нещо по-голямо дори от вечната вражда на Бостън с Лос Анджелис, по-голямо и от битката на Запада срещу Изтока. Това бяха битки на новото със старото, на скромния труд срещу показността, на белите срещу черните. И „Селтикс“ в повечето случаи печелеше тези битки. Такива бяха добрите стари времена, каза си той със силен копнеж.

Сега „Селтикс“ бяха само един от многото отбори. По мнението на Мак упадъкът беше започнал, когато оставиха бъдещето си в ръцете на кокаинов наркоман, който даде за дрога парите от първия си бонус, сърцето му не издържа и умря от свръхдоза. Получиха си заслуженото. Отдалечиш ли се от корените си, Бог ще те накаже, ще ти напомни кой е главният. Така че нямаше нищо изненадващо — поне Мак така виждаше нещата. Той и сега обожаваше отбора, но не беше същото. И никога нямаше да бъде същото.

И така той се отпусна в креслото и сложи пицата върху корема си. Мачът беше започнал и той тъкмо беше отхапал първото парче от пицата, когато телефонът звънна.

— По дяволите — изруга на глас. Протегна се и грабна слушалката.

— Да? — изръмжа с пълна уста детективът.

— Салазар още има адвокат — обадиха се отсреща.

— Стига бе, вярно ли? Той има право на адвокат, така е по Конституция.

— Той не бива да излиза от затвора и ти го знаеш.

— Никой съдия няма да го пусне на свобода. Със сигурност не и Кавана. Не и с доказателствата, които имат срещу него.

— Това не е достатъчно.

— Майната ти. — Мак не може да се сдържа, но знаеше, че отбранителната тактика не е желателна.

— Ако това искаш...

— Не се бяхме разбрали така. Изобщо не се бяхме разбрали така. Не и да вършиш такива глупости. И определено не и за неща, които ме караш да правя сега.

— Ако си мислиш, че те моля, значи там е проблемът. Сигурно не се изразявам достатъчно ясно. Ако ти трябва напомняне, може да се уреди.

Мак внимателно обмисли отговора си:

— Не ми трябва напомняне. Дай ми да поработя върху това.

— Добре, поработи. Но не забравяй, че времето ни е много ограничено.

— Знам.

— Заради колебанието ни нещата стигнаха твърде далеч.

— Добре, знам. Ще те потърся скоро.

— Направи го непременно. Повярвай ми, не би искал аз да те потърся първи. — Връзката прекъсна.

Мак захвърли телефона на пода. Погледна пицата си, но беше изгубил апетит. Погледна телевизора. Бяха минали само няколко минути от играта, а „Селтикс“ вече губеха с осем точки. И не от кой да е, а от „Гризлите“.

— Мътните да го вземат — изруга отново на глас. Светът се беше променил коренно, докато неговото внимание беше заето с друго. И то не към по-добро.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Вторник

18 декември 2007 година

Фин стана рано тази сутрин. Всъщност почти не беше спал. Лежеше и си припомняше всичките разговори, които беше водил с Марк Добсън. Разумът му казваше, че той не е виновен за смъртта на младия колега, но поради някаква причина не можеше да се отърве от чувството за вина.

Към четири и половина сутринта вече беше на крака, взе си душ, хапна сух сандвич и излезе от вкъщи преди пет. Навън все още беше тъмно като в рог, когато отключи вратата на офиса си.

Седна на бюрото си, извади жълт бележник и впери поглед в него. Целта му беше да организира мислите си по делото на Салазар. Въпросите и идеите, свързани с този случай, витаеха в главата му като парчета хартия, духани от силен вятър. В този си вид те надали щяха да са му полезни и той се надяваше, че като ги изложи писмено, ще може да внесе някакъв ред, за да може да продължи в логичен порядък.

Както винаги започна с предположението — необходимата увереност — че клиентът му казва истината и следователно е невинен. Фин придърпа бележника към себе си и започна да пише. После се спря и прочете написаното. „Мадлин Стийл е разпознала грешен човек“.

Замисли се. Написа под изречението един въпрос — „Защо?“

След нова пауза започна на нов ред.

„Как отпечатъците на Салазар са се озовали върху пистолета на Стийл?“

И под него:

„Натопен?“

Облегна се назад, взе бележника и отново прочете написаното. Не беше зле за начало, но само толкова. Имаше толкова много неща да се изяснят, толкова много парчета, които не се вписваха в мозайката, колкото и да се опитваше да ги намести. Сложи бележника на бюрото и

започна да пише още по-енергично, давайки израз на всяка мисъл, която изскачаше в главата му, без да я подлага на допълнителен анализ.

„Кой е имал мотив да убие Стийл?“

„Кой е имал мотив да убие Добсън?“

„Кой е имал мотив да натопи Салазар?“

„Салазар член ли е на ВДС?“

„Замесени ли са ченгета?“

„Макинтайър?“

„Какво е казал Салазар на Добсън?“

„Какво е да растеш сяп и без баща?“

„Щяха ли да депортират Салазар, ако не беше в затвора?“

Фин изля всички въпроси на един дъх. Когато въпросите секнаха, той дълго се вглежда в листа. Добър списък с въпроси. Някъде там се криеха точните въпроси, точните отговори на които щяха да измъкнат клиента му на свобода, и до известен смисъл и самият него.

Той прокара дебела черта под въпросите и написа с големи букви: „СПИСЪК СЪС ЗАДАЧИ“. Подчерта заглавието и написа:

„Да се разпита Мадлийн Стийл.

Да се наеме специалист по пръстови отпечатъци/да се направи сравнение на отпечатъците.

Да се разпита семейството на Салазар.

Да се разпитат свидетелите по делото.

Да се проучи дейността на ВДС.

Да се свържем с лаборатория за ДНК анализи“.

Откъсна листа и прибра бележника. После постави откъснатия лист в средата на празното си бюро. Сега поне имаха някакъв план. Е, може би не чак план, а списък от задачи, но Фин беше дълбоко убеден, че едно от най-важните неща в подготовката по дадено дело е да си в движение непрекъснато и да не се спираш. Дори и да не си сигурен точно какви са целите, ако стоиш неподвижно на едно място, никога няма да напреднеш и само интелектуалните ти качества няма да ти помогнат. Напредването по даден случай изискваше много работа и пот.

Той стана и погледна часовника си. Шест и половина. Беше седял в офиса повече от час, а навън още беше тъмно. Поне магазинът за понички зад ъгъла щеше да отвори скоро. Това беше едно от нещата в Ню Ингълънд, които обичаше. На всеки ъгъл имаше магазин за понички. Фин не знаеше какво е това вълшебно нещо в кръглите парчета изпечено тесто, което омайваше хората в този регион, но и той като тях беше жертва на тази мания, така че за какво да се оплаква? Трябваше да си вземе и кафе, за да започне истински деня си. И макар че имаха кафемашина, само Лиса знаеше как се работи с нея. Така му се падаше, загдето беше поискал да е последна дума на техниката. Машината имаше повече бутони и лостове от който и да е автомобил. Както и да е. Щеше да отиде да си купи кафе и дузина понички. Козловски и Лиса обикновено идваха на работа рано, така че закуската и кафето щяха да са още пресни за пристигането им.

Фин си облече палтото и уви шала около врата си. Вече се чувстваше по-добре. Нещата бавно се задвижваха, а тъй като разполагаше само с една седмица да намери отговорите на загадката, сега се нуждаеше страшно много именно от движение. Когато излезе на тротоара, той за първи път след убийството на Добсън имаше чувството, че върви ясно към определената цел.

* * *

Козловски лежеше по гръб в леглото на Лиса Кранц. Върху бедрата му имаше чаршаф, но торсът и прасците му бяха открити. Да се прикрие с чаршафа беше проява на добри обноски, може би малко неуместна в случая, предвид това, с което се бяха занимавали през изминалите шест часа. И все пак, когато Лиса беше станала и беше отишла в банята, той се беше почувствал малко неудобно легнал както майка го е родила.

Почеса се по гърдите, докато си мислеше за случилото се между двамата. В много отношения то му се струваше странно. Двамата нямаха нищо, което да ги свързва. Нищо. Произходът им беше различен, както и финансовото им състояние, културните и религиозните разбирания. А съществуваше и възрастова разлика. За повечето хора в днешния модерен свят петнайсет години не бяха

голяма разлика, но Козловски не се смяташе за „повечето хора“. За него петнайсет години си бяха като цяла вечност. Като залив, който беше толкова широк, че върху него не можеше да се построи мост.

А имаше и друго нещо — сексът. Щеше ли да бъде задоволена тя от по-възрастен от нея мъж? Тази нощ, изглежда, това не я притесни. Ако не друго, поне тя беше доста задоволена от... всичко. И все пак той нямаше реална база за сравнение. Преживяването му с нея беше такава аномалия в неговия живот, че той не можеше да определи и оцени адекватно реакциите ѝ. Досега беше имал само няколко „приятелки“ и те не можеха изобщо да се сравняват с Лиса. Бяха скромни и почтени: добър материал за брак, както майка му обичаше да казва на английски със силен полски акцент. Когато се беше любил с тях, всичко беше много приятно, но без много комуникация и без много експериментиране. А и с тях никога не му се беше случвало да „излиза на бис“.

Вечерта му с Лиса беше съвсем различно преживяване. Изобщо не спаха. Телата им се сплетоха в едно и правиха неща, за които той само беше чел. Докато бяха заедно, на него не му минаваше през ум да се притеснява за креватните си умения — дали ще я задоволи или не. Беше твърде зает да не изостава от темпото ѝ.

Не че беше нещо различно. Просто се беше отдал на гласа на природата, следвайки първичните си телесни импулси и реагирайки инстинктивно на нейните движения, поддържайки нейния ритъм и ръководейки се по мимиките на екстаз по лицето ѝ. Ако тези мимики бяха някакъв критерий, тогава той се беше представил изключително. И въпреки това нямаше как да е сигурен. Беше чувал, че жените изразяват престорено екстаз, за да се почувстват по-добре партньорите им. Реакциите на Лиса изглеждаха естествени и непресторени, но как би могъл да е сигурен?

Той протегна ръце над главата си и прогони съмненията. Те нямаше да му помогнат, а и вече нямаше какво повече да направи. Не беше в негов стил да се задълбочава емоционално. В личните отношения винаги му беше по-лесно да приема хората като чиста монета, освен ако те не му дадяха повод за съмнение. Лиса Кранц до този момент не му беше дала повод за съмнение, така че по-добре беше да се отдаде на приятните спомени за вечерта, както той ги беше почувствал.

* * *

Лиса се погледна в огледалото.

— Мамка му — изруга шепнешком. После се засмя и закри устата си с длан, за да не се чуе. — Мамка му.

Тя прокара ръце по тялото си, по някои бледи белези, които ѝ бяха останали от Том Козловски. Затвори очи и се отдаде на приятните спомени. Прокара пръсти по бедрата си и по талията, после нагоре по гърдите, като от докосването зърната ѝ се втвърдиха. Също както при неговото докосване.

От гърдите едната ѝ ръка се плъзна надолу по корема, който потрепна в очакване, след като ръката продължи по-надолу. Когато се докосна между краката, сякаш тялото ѝ беше разтърсено от електрически ток. Дланта ѝ се спря там, както се беше спряла неговата. Тя се пипаше нежно, с любопитство, имитиращо неговото, тихо стенийки, докато тялото ѝ потръпваше от удоволствие.

Лиса отдръпна рязко ръката си и се наведе над мивката. Не трябваше да прекалява. Сега по всичко личеше, че щеше да я наболява през следващите ден-два. Но си заслужаваше. Тя тихо се засмя отново на отражението си в огледалото. Вероятно имаше по-богат сексуален опит от които и да е три нейни приятелки, но тази нощ беше напълно различна. Беше пълно потапяне в бездната на върховното удоволствие и блаженството. Колкото и да я болеше тялото, то продължаваше да иска още.

Тя отвори вратата и излезе от банята, след което отиде и седна на ръба на леглото. Той лежеше там със затворени очи, с ръце зад главата. Тя докосна бедрото му и той отвори очи. Лиса се запита какво ли си мисли той, дали съжалява за случилото се. От опит знаеше, че не беше нещо необичайно.

— Уморен ли си? — попита го.

— Не. Вероятно ще съм по-късно, но не и сега.

— И аз не съм. — Наведе се и го целуна по лицето, после съжали. — Беше много забавно.

— И на мен.

Тя извърна глава.

— Може би е по-добре да не казваме на Фин. Ще вземе да откачи.

— Добре.

— Освен това не сме правили нещо кой знае какво. — Беше го казвала пред десетки мъже преди. Този път обаче репликата ѝ се стори куха.

Той се намръщи.

— Щом така мислиш.

— Искам да кажа, това е само една нощ, нали така? Не е като да ходим сериозно или нещо подобно.

— Добре. — Двамата се умълчаха за известно време. Той протегна ръка и погали вътрешната страна на крака ѝ. Тя положи неимоверни усилия да не се изкуши и отново да му се нахвърли. — Вече ме зарязваш? — попита я той.

Тя въздъхна облекчено.

— Не — отговори бързо. — Просто не исках... Не. Не искам да се чувстваш ангажиран, това е.

Той продължи да я докосва, ръката му се плъзна нагоре по крака.

— Ще те уведомя, ако това се превърне в проблем.

Тя се усмихна и го докосна по крака под тънкия чаршаф, който прикриваше бедрата му. Той беше твърд като стомана и Лиса се усмихна още по-широко, докато леко прокараваше пръсти по тялото му. После издърпа чаршафа и се покатери върху коленете му, обяздвайки го, без при това телата им да се докосват.

Погледът, с който той удостои тялото ѝ, я накара да се разтопи от наслада. Козловски плъзна ръце по краката ѝ, нагоре по тялото ѝ и върху гърдите ѝ. Дланите му бяха мазолести и силни, но нежни. Тялото ѝ неволно се поддаде на неговите докосвания.

Изведнъж той се спря. Лицето му стана сериозно.

— Искам те още сега. Не го очаквах — каза. — Когато ти предложих да излезем, не очаквах това. Дори не се и надявах между нас да излезе нещо.

Тя отново се усмихна и бавно слезе върху него. Наведе се напред и прошепна в ухото му:

— Точно на това се надявах.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Към девет и половина Фин вече беше раздразнен, че още седи сам в кантората. Много искаше да продължи с делото на Салазар, но Козловски трябваше да се свърже с Мадлин Стийл и да уреди среща за тази сутрин. Трябваше Лиса да координира нещата с офиса на Добсън и да организира изпращането на неговите папки, за да могат да започнат един подробен анализ. Но никой от двамата още не беше дошъл. Да, той не можеше да разполага еднолично с Козловски. Въпреки тясното им сътрудничество Коз не беше негов служител, а частен детектив на свободна практика, свободен да приема поръчки и от други клиенти-възложители. В интерес на истината той беше доста добър в занаята си и без Фин имаше достатъчно работа. Но Фин беше свикнал толкова много с неизменния рутинен график на Козловски, че сега остана разочарован, още повече предвид кратките срокове, които имаха за делото на Салазар.

Колкото до Лиса обаче, той имаше пълното право да е недоволен от нея. Тя беше негов служител. Вярно, беше само стажантка и все още студентка по право, но въпреки това трябваше да изпълнява нарежданията му и да се появява на работа от време на време. С нейния ум и умения, след като завършеше, тя можеше да си намери работа в много адвокатски кантори, където щяха да ѝ плащат повече, отколкото той можеше да си позволи. Но тя се нуждаеше от неговата оценка и характеристика за стажа ѝ, за да се дипломира. Нещо повече, той беше станал зависим от нея и тя го знаеше.

Фин се постара да не губи време, доколкото можеше. Първо се обади на Били Смит, специалист по пръстови отпечатащи от Вашингтон, с когото беше работил по дело за бащинство. Смит беше бивш служител на ФБР и беше признат като един от водещите специалисти по дактилоскопия, поради което неговото заключение щеше да бъде непоклатимо. Ако Били направеше добра експертиза и заключение, това щеше да им гарантира пълен успех, Фин имаше предвид и няколко други експерти, ако се наложеше да нагласят експертизата, но за начало искаше да започне с най-добрия.

Тъкмо разиграваше делото отново в ума си и мислеше какво друго би могъл да свърши сам, когато вратата се отвори със замах и влезе Лиса.

— Мамка му — изруга тя, съблече връхните си дрехи и ги метна на закачалката.

— И на теб добро утро — промърмори Фин и погледна часовника си. — Да, все още е утро.

— Да, знам. Затова казах „мамка му“.

— Това някакъв евфемизъм ли е?

— Да, може да се каже.

Вратата отново се отвори и в стаята влезе Козловски.

— Добрутро. — Той кимна на Фин.

— Няма ли и ти да кажеш „мамка му“?

— Какво? — попита объркано детективът. Погледна първо към Фин, после към Лиса. — Някакъв проблем ли има?

Лиса сви рамене.

— Вие двамата сериозно ли? Имаме мъртъв адвокат и невинен клиент, който ще изгние в затвора, ако не му помогнем, а вие ме питате дали има проблем, като ми се явявате на работа в девет и половина?

— Вече невинен ли стана? — попита Лиса.

— Вече е наш клиент. Това го прави невинен — отвърна шефът й.

— Той ни беше клиент и миналата седмица — отбеляза Козловски.

— Миналата седмица ни беше само формално клиент. Тогава го представляваше Добсън. Сега е изцяло наш и е невинен. Свикнете с тази мисъл.

— Няма да спорим за това — каза Козловски. — Та за какво ти трябвахме толкова много?

— Двамата с теб трябва да говорим с Мадлийн Стийл — отговори Фин. — Искам да разбера била ли е напълно сигурна, когато преди петнайсет години е идентифицирала Салазар като неин нападател. Доколкото съм наясно, ти я познаваш, така че тя ще бъде по-склонна да разговаря с мен, ако дойдеш и ти.

Козловски се облегна на стената, в която Чарли О’Мали беше направил дупка с юмрука си.

— Не е невъзможно — рече. — Но имай предвид, че не съм говорил с нея от години. Не знам доколко ще мога да ти помогна.

— Да, но сте били приятели, нали?

— „Били“ е ключовата дума. Това беше отдавна.

— И бяхте „само“ приятели, нали? — притисна го Фин.

— Точно така — отвърна детективът без колебание. Адвокатът забеляза как Лиса потрепна, но не заподозря нищо.

— Е, поне си я познавал и си бил ченге. Това ти дава доста повече предимство, отколкото на мен. Ако ни в клин ни в ръкав ѝ се обади адвокатът на Салазар, надали ще може да припари до дома ѝ. Ако не друго, поне можеш да уговориш среща, може да изгладиш нещата, докато разговаряме с нея. Не ѝ казвай за какво искаме срещата, а само че трябва да поговорим.

— Не съм убеден, че е добра идея.

— Е, това е единствената ми идея. Ако ти предлагаш нещо по-добро, слушам те.

Козловски замълча.

— Добре, значи уговори срещата за тази сутрин.

— А аз какво да правя? — попита Лиса.

— Обади се пак на секретарката на Добсън и уреди да изпратят копия от неговите книжа още днес. Веднага. Може да ти се наложи да проявиш малко тактичност. Секретарката сигурно е доста изплашена. Трябва да я накараш да разбереш, че сме притиснати от времето и затова трябва да имаме неговите документи възможно най-скоро.

— Ще опитам — отвърна Лиса. — Вероятно си прав — тя сигурно е доста изплашена — и затова няма да е лесно. Едва ли често убиват адвокат от „Хауъри, Блек“.

— По-често, отколкото предполагаш — намеси се Козловски.

Тя го погледна, после отново се обърна към Фин:

— Вярно, една жена беше убита преди няколко години, нали? Ти тогава трябва да си бил още там.

Той кимна.

— Познаваше ли я?

Фин отново кимна.

— Ама и ти си един късметлия.

— Благодаря, много ми помагаш.

— Извинявай.

— Искам също така да координираш действията ни с експерта по пръстови отпечатъци — продължи адвокатът.

— Добре. С Коз го обсъдихме снощи. Имам списък от кандидати. Фин поклати глава.

— Не е необходимо. Аз се занимавах с това по време на самотната ми сутрин. Уговорих Били Смит от Вашингтон.

— Той е добър — коментира Козловски. — На първо място в списъка ми.

— Радвам се, че одобряваш. — Фин се обърна отново към Лиса: — Щом получим книгата на Добсън, изпрати му пръстовите отпечатъци на него.

— Дадено, шефе.

— Добре.

— Всичко друго наред ли е? — попита детективът.

— Чудно. Имаме една седмица да докажем, че този човек е невинен и да разберем кой е убил Марк Добсън. Какво би могло да се обърка?

* * *

Козловски седеше в кабинета си, загледан в телефона. Беше очаквал с нежелание този момент и ето че беше дошъл.

Той вдигна слушалката и набра номера, който гледаше пред себе си. Тя се обади след второто позвъняване:

— „Жертви на насилие“, мога ли да ви помогна?

— Искам да говоря с Мадлин Стийл — отвърна той. Знаеше, че е тя на телефона, но искаше да се убеди напълно. Или може би само протакаше.

— Сержант Стийл на телефона.

— Мади, здравей, Коз е. — Телефонът сякаш се покри с лед. — Как си?

— Коз?! — Тя беше силно изненадана.

— Как си? — повтори той.

— В сравнение с какво? В сравнение с кога, с вчера ли? С миналата година? В сравнение с преди петнайсет години, когато за последен път благоволи да ме попиташ?

— Съжалявам, Мади.
— Глупости. — Тя млъкна, а Козловски не знаеше какво да каже.
— Какво искаш? — накрая попита тя.
— Трябва да говоря с теб.
— Говори тогава.
— Лично.
— За какво?
— Предпочитам да не е по телефона. Тази сутрин ще имаш ли време? Може да наминем при теб.
— „Ние“?
— Един колега, с когото работим заедно. Адвокат.
— Вярно, ти сега си в частния бизнес. Частен детектив. Понеже те раниха по време на служба.
— Простреляха ме в коляното, но сега съм добре.
— Сигурно. Поне можеш да ходиш. За какво иска да говори с мен този адвокат?
— Казах ти, че не желая да го обсъждам по телефона. Може ли да дойдем тази сутрин?
— Проста ей така? Петнайсет години ни вест, ни кост от теб. Петнайсет години мълчание и изведнъж ми звъниш и искаш да наминеш да си побъбрим?
— Важно е, Мади.
— Аз имах нужда от теб.
— Знам. Съжалявам. Важно е.
Той я изчака да вземе решение.
— Единайсет и половина — отвърна тя и затвори.
Козловски се вгледа замислено в слушалката. После я постави върху апарата и си пое дълбоко дъх. Обаждането всъщност мина по-добре, отколкото очакваше. Не би се изненадал, ако тя му беше затворила. Това беше добър знак. Можеше да стане по-лошо обаче. Когато се видеха лично, тя щеше да се е отърсила от шока и тогава можеше да стане по-лошо. А когато разбере за какво са отишли при нея... „лошо“ щеше да е слабо да се каже.

* * *

Фин трябваше да проведе още един телефонен разговор, преди да тръгнат за срещата с Мадлин Стийл. Тони Хоровиц беше главен лаборант в „Айдентек“, лабораторията за ДНК анализи, където Добсън беше изпратил пробите, взети изпод ноктите на Стийл. Фин беше работил с Хоровиц и по други дела и си каза, че не е зле да се обади и да провери какво е положението. Трябваше обаче да мине през две секретарки и да чака няколко минути, докато го прехвърлят.

— Тони, здравей, Скот Фин е.

— Фин, радвам се да те чуя. Как върви бизнесът?

— Доста добре напоследък.

— Радвам се да го чуя. Имаш някаква работа за нас ли? Знаеш, че винаги сме готови да помогнем и няма да откажем.

— Точно затова ти се обаждам. Вие вече работите по един от моите случаи — сигурно го знаеш.

— Така ли? По кой случай?

— Едно наказателно дело, клиентът се казва Салазар. Адвокатът, който ви го даде, се казваше Марк Добсън. Петнайсетгодишно ДНК. Звучи ли ти познато?

Фин чу как от другата страна на линията лаборантът си пое дъх.

— По дяволите, ти ли работиш сега по него? Нямах никаква представа. Мамка му!

— Защо, проблем ли има?

— Само това, че вчера отказахме да направим анализите. Наредих да опаковат пробите и да ги изпратят обратно.

— Защо?

— Не чу ли? Добсън беше убит този уикенд. След като него вече го няма, не знаех кой ще ни плати. Ние не работим безплатно, знаеш как е?

— Разбирам. Направи ми услуга и извърши анализите. Аз ще се погрижа за заплащането.

— Щом казваш. Но изгубихме време, а и сега имам спешни поръчки. Ще видя какво мога да направя.

— Тони, направи всичко възможно. Този човек е невинен. Знаем го и след една седмица имам съдебно заседание. Така че резултатите ми трябва до края на следващата седмица.

— Няма да е лесно, Фин.

— Знам. Но те моля да го направиш. Щом ти казвам, че този човек е невинен, значи е така. Наистина много се нуждае от помощта ти.

Чу въздишката на лаборанта.

— Ще трябва сам да го направя — отвърна Хоровиц. — Ще трябва да се работи през уикенда, а това означава свръхсрочни часове. Готов ли си да плащаш?

— Стига да получа резултатите най-късно в неделя.

— Добре. Но ще ми бъдеш задължен за това — отвърна Хоровиц.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Фин и Козловски пристигнаха в полицейското управление за срещата с Мадлин Стийл петнайсет минути по-рано и ги помолиха да изчакат във фоайето. Адвокатът имаше чувството, че всяко ченге, което минава покрай него, долавя подозренията му. Въобразяваше си, разбира се. Никой не знаеше защо е тук. Не беше споделил подозренията си за полицейска злоупотреба дори с Козловски. В края на краищата сътрудникът му също беше ченге. Колкото и да се оплакваше как от полицията не са се отнесли добре с него, Фин го беше чувал да повтаря поне десетина пъти „веднъж ченге, завинаги ченге“.

Фин се бореше с колебанието си дали да сподели версиите си с Коз, когато чу зад себе женски глас:

— Коз, доста време мина.

Фин долови нотка гняв в тона. Обърна се и се изненада от видяното. Очакваше да види съсипана от живота жена. Вместо това пред него седеше жена с твърд и стоманен поглед. Седеше с изправена снага в инвалидна количка с ниска облегалка. Колелата на количката бяха леко огънати в горната част, за да осигурят по-голяма стабилност. Той беше свикнал да вижда в подобни колички само сериозни състезатели от параолимпийски игри и тя напълно се вписваше. Беше на около трийсет и пет години, с дълго и слабо тяло и широки рамене. Облечена беше в копринена блуза, с прилепнали по ръцете ръкави, които показваха изваяни мускули. Беше с дълга кестенява коса, на лицето ѝ нямаше никакъв грим.

— Мади, радвам се да те видя — каза Козловски. — Добре изглеждаш.

— Благодаря. Ти си остарял.

— Явно очите ти не те лъжат.

Тя нищо не каза.

— Това е Скот Фин. — Козловски посочи към Фин. — Той е адвокатът, с когото работим заедно. За когото ти говорих.

Адвокатът пристъпи напред и подаде ръка:

— Приятно ми е да се запознаем.

Тя го изгледа недоверчиво.

— И на мен — отвърна и се здрависа с него, като стисна ръката му силно, така че Фин леко подскочи. После отново се обърна към Козловски: — Петнайсет години. Явно е нещо доста важно. За какво искаш да говорим?

— Може ли да седнем някъде на по-спокойно място? — попита Козловски.

— Разбира се. — Тя завъртя количката и потегли с темпо на бегач през фойето и оттам към дългия коридор на първия етаж. Двамата трябваше да подтичват, за да не изостанат.

— Доста сте бърза с това нещо — каза Фин, като се опита да разчупи леда. Но веднага щом произнесе думите, си даде сметка, че ще бъдат разбрани погрешно.

Тя го погледна през рамо и попита Козловски:

— Откъде го намери този?

Той не отговори.

Стийл зави по коридора и едва не прегази един млад полицай, който само инстинктивно се отдръпна настрана, без да каже нещо. Навярно подобно нещо често се случваше тук. След още петнайсетина метра Стийл рязко удари спирачки пред една врата с табела „КООРДИНАТОР НА СЛУЖБА ЗА РАБОТА С ПОСТРАДАЛИ“. Отстрани на вратата имаше друга табела — „СЕРЖАНТ МАДЛИЙН СТИЙЛ“.

— Ето тук — каза тя, отвори вратата и влезе първа.

Фин беше впечатлен. Кабинетите в общинските служби не бяха известни с големите си размери или обзавеждането си, но влизането в кабинета на Стийл беше като да влезеш в преддверието на кабинета на семейния лекар. Подът беше покрит с голям персийски килим, а в центъра на помещението беше поставено лакирано дървено бюро. Пред бюрото имаше два удобни стола, а до стената в другия край беше разположено канапе. Но зад бюрото нямаше стол и това го обърка, докато не видя как тя спря количката си зад бюрото и си даде сметка, че не се нуждае от стол.

— Много хубав кабинет — коментира Козловски.

— Да, благодаря. Какво искате?

— Не, наистина — каза детективът. — Много е хубав.

Тя се облегна на бюрото.

— Добре. За кабинета ли ще говорим? Специално го проектираха за мен. Голям е, защото ми трябва място да маневрирам. Трябваше да избият стената между два кабинета, за да създадат един голям. За бога, та те създадоха длъжността специално за мен. Услугите за пострадали преди това се извършваха от частни компании. Но след като отказах да напусна полицията, трябваше да ми намерят място. Беше нещо като благодарност, че ме бяха простреляли. Не ме разбирайте погрешно. Тук съм полезна и на себе си, и на полицията. Разбирам поне малко какво преживяват жертвите на престъпления, през какво им се налага да минат. Мога да ги накарам да говорят с мен. Провели сме десетки арести благодарение на това, което други хора са ми споделили — операции, които нямаше да са възможни без мен. Така че, да, кабинетът е хубав и голям, но аз съм си го заслужила. Свършихме ли с любезностите?

Козловски се обърна към Фин:

— Твой ред е.

Адвокатът седна в единия от столовете пред бюрото. Козловски остана прав, готов да си тръгне бързо от кабинета, ако се наложи.

— Може да е малко неловко — започна Фин и се покашля. — Аз представлявам Винсенте Салазар.

На лицето на Стийл се изписа изненада и отвращение и той разбра, че срещата не върви добре. Но тя изглежда беше прекалено слисана, за да го прекъсне, и реши да продължи:

— Смятаме, че е възможно той да не е виновен за това, което се е случило с вас. В момента се провеждат анализи на ДНК и смятаме, че тези анализи ще докажат, че господин Салазар не е човекът, който ви е нападнал.

Шокът не беше напуснал лицето на Стийл, но Фин трябваше да ѝ признае, че успя да запази самообладание. Впечатляващо.

— И? — попита тя.

— И понеже ДНК пробите са стари и тъй като те биха могли да са се разложили или да са се замърсили, дори и анализите да покажат, че ДНК не е на господин Салазар, съдията пак може да не го оневини, освен ако не дадем основателни обяснения за останалите доказателства. Като например вашите показания. Затова исках да ви

попитам дали сте били напълно сигурна, като сте посочили господин Салазар за вашия нападател.

— Разпознаването ли?

— Да. Бихте ли ми казали как точно стана?

— Вие шегувате ли се? — Тя погледна към Козловски. — Той се шегува, нали?

Фин се намести в стола си.

— Не, не се шегувам. Невинен човек ще изгние в затвора. Искам да си спомните добре. Сигурна ли сте, че Винсенте Салазар е човекът, който ви е нападнал? Има ли вероятност да сте се объркали?

Тя седеше така, сякаш не беше чула думите му. И продължаваше да гледа вторачено Козловски. Погледите им се срещнаха.

— Ти ли стоиш зад това? Подлец!

— Не.

— Глупости. Като че не ти е достатъчно другото — сега идваш при мен след петнайсет години и ми хвърляш това в лицето? Задник. Абсолютен садомазохистичен задник.

— Важно е — отвърна той. — Казах ти.

— Отпечатъците му бяха върху пистолета!

— Госпожо Стийл, не ви питам за отпечатъците — каза Фин. — Питам ви какво си спомняте.

Тя се обърна отново към адвоката:

— Искаш да знаеш какво си спомням ли, хлъзгав кучи син? Спомням си как клиентът ти ме нападна. Спомням си как се опита да ме изнасили. Спомням си как стреля по мен. Спомням си как лежах в канавката и чаках да умра. Но знаеш ли какво си спомням най-добре? А, знаеш ли?! Спомням си какво е да можеш да ходиш. Спомням си какво беше, когато имах крака вместо тази скапана количка. Спомням си какво беше, когато можех да отида в тоалетната, без да се налага да се набирам с ръце над тоалетната чиния. Това си го спомням много добре. Ясно ли ти е?

— Да, но...

— Не, никакви „но“. Никакви шибани „но“. Казах ти какво си спомням. Сега искам и ти добре да запомниш едно нещо. — Тя буквално изплю думите в лицето му. — Искам да запомниш, че ако още веднъж дойдеш тук, кълна се в Господ, ще те пратя в количка точно като тази до края на живота ти. Тогава ще можем да си говорим

какво си спомняме двамата. А сега се разкарай от кабинета ми. — Тя погледна към Козловски: — И двамата се разкарайте.

* * *

— Можеше да мине и по-добре — каза Фин, след като потегли от полицейския паркинг пред Шрьодер Плаза.

— Предупредих те — отвърна Козловски. — Ти какво очакваше? Ние искахме от нея да ни помогне да пуснем на свобода човека, който я е вкарал в онази количка до края на живота ѝ.

— С тази разлика, че не го е направил.

— Добре, да допуснем, че е така. Това не променя факта, че тя вярва, че той го е направил. Наистина ли очакваше, че ще водим съвсем дружеска и непринудена беседа?

— Не, но не очаквах и да прояви такава враждебност към теб още преди да ѝ кажеш за какво сме дошли. Мислех, че сте приятели, но не, вкарахме си автогол.

— Казах ти, че бяхме приятели. Не се бяхме виждали от години.

— Добре, но така е и при много други хора. Не съм говорил и не съм се виждал с години с мои стари приятели, но не очаквам да ми изтръгнат гръкляна, когато ги потърся. По дяволите, та ти вместо да улесниш нещата, ги усложни още повече. Какво се е случило между вас?

Козловски се беше загледал през стъклото.

— След като я простреляха, тя мина през много тежък период. И аз не бях до нея, за да я подкрепя, както трябваше да постъпя.

— Мислех, че сте били само приятели.

— Бяхме само приятели. Но аз и като приятел не я подкрепих. — Той въздъхна. — Може би съм сбъркал. Може би бяхме повече от приятели, но не и по начина, който ти имаш предвид. Между нас нямаше интимни отношения, но аз бях неин учител и наставник. Аз бях този, при когото идваше с проблемите си. Познавах баща ѝ и братята ѝ, те също бяха ченгета. Тя непрекъснато искаше да не изостава от тях. Аз бях човекът, с когото тя споделяше най-много. Човекът, на когото се доверяваше най-много. Може би сме били повече от приятели.

Фин погледна към Козловски.

— Тогава, щом сте били толкова близки, защо не си я подкрепил, след като са я простреляли?

Едрият детектив неловко се намести в тесния автомобил и закачи ръкава си на дръжката на вратата.

— Мамка му! — изруга и се опита да освободи ръката си. — Мътните да го вземат! — Рязко издърпа ръката си и дръжката се откачи от вратата и падна в скута му. Той я взе, огледа я и я подаде на Фин: — Може да ти потрябва.

— Господи, Коз! — извика приятелят му. — Какво ти става?

— Колата ти е такава. Ако караше нещо по-голямо за хора с нормални размери, нямаше да се случи подобно нещо.

Фин се насочи покрай останките на Биг Диг, оттам през тунела „Калахан“, към летище „Логан“.

— Къде отиваме? — попита Козловски.

— В Източен Бостън.

— Не думай. И защо?

— Докато те нямаше сутринта, аз направих някои справки. Братът на Салазар, Мигел, идва два пъти седмично в една безплатна клиника в района. Искам да говоря с него.

— Безплатна клиника ли? Нали беше прочут доктор?

— Такъв е — отвърна Фин. — Работи като хирург в „Мас Дженеръл“. Една от най-престижните позиции в цялата страна.

— Тогава защо, по дяволите, ще си губи времето в безплатна клиника?

— Откъде да знам? А и какво значение има? Други планове ли имаш за днес?

— Не.

— Добре. — Адвокатът сложи дръжката върху таблото отпред. — Ще ми кажеш ли какво е станало между теб и Стийл? Защо не си бил до нея като приятел, когато са я простреляли?

Козловски продължи да гледа през стъклото, докато излязоха от тунела и пред тях се разпростря Източен Бостън.

— Не — отвърна той. — Това е само между мен и нея.

По тона му беше пределно ясно, че разговорът е приключен.

— Добре — каза Фин. — Ще ми кажеш, ако има нещо друго, което е важно и което смяташ да запазиш за себе си, нали?

Козловски се обърна към него. На лицето му беше изписан гняв, но Фин това не го впечатли. Самият той беше натрупал доста за последните дни.

— Ще ти кажа — отвърна приятелят му.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Безплатната клиника се намиреше близо до летището, в един от най-бедните райони на града. Имаше логика да е така, но Фин не можеше да си обясни защо преуспял специалист като Мигел Салазар ще иска да прекарва времето си тук. Изглежда, и той като брат си беше отдаден на професията.

Фин паркира колата до една с нищо неотличима дървена постройка, която съвпаднаше с дадения му адрес. Улицата беше пуста и нямаше нищо, с което сградата да се обозначи като медицинско заведение.

— Сигурен ли си, че това е адресът? — попита го Козловски.

— Вече не съм сигурен в нищо — отвърна Фин, отвори вратата и слезе от колата. Когато застана пред вратата на клиниката, осъзна, че Козловски не е с него. Обърна се и видя, че детективът продължава да седи в колата, вторачил се в него. Фин се върна при колата.

— Ще дойдеш ли с мен? — попита го през прозореца.

Козловски продължи да го гледа сърдито.

— Не мога да изляза.

След секунда Фин се сети: вратата вече нямаше дръжка. Той отвори от външната страна.

— Така ти се пада — каза му. — Защо да не взема да те оставя тук? Нали тук няма човек, който да ти има зъб?

— Още не — изръмжа Козловски.

Отидоха до вратата, която представляваше парче тънък талашит на панти, боядисано в бяло. Отвън не се наблюдаваха признаци на живот. Фин погледна детектива, сви рамене и отвори вратата.

Все едно че се озова на една от улиците на Калкута. Щом отвори вратата, вътре беше пълно с родители, плачещи деца, кашлящи и пъшкащи хора. Всички насочиха погледи към вратата и възнегодуваха, че отвън влиза студ.

Двамата с Козловски влязоха, като внимаваха да не настъпят някое от малките деца, които си играеха на пода или лежаха изтощени. Навярно в тясното помещение имаше поне петдесетина души. От

испанския език, който говореха, и смуглия цвят на кожата Фин предположи, че повечето са от Южна или Централна Америка. Забеляза и няколко азиатци и дори му се стори, че дочу италианска и руска реч по ъглите. Повечето от възрастните в помещението изгледаха притеснено двамата мъже.

Една врата в дъното на импровизираната чакалня се отвори и от нея излезе жена в бяла престилка.

— Мартинес! — повика тя следващия пациент. — Мартинес!

Фин видя жена, която седеше на пода, да се изправя, след което взе със себе си две малки деца и се насочи към вратата.

— Ола — поздрави на испански.

— Ола — отвърна жената с престилката и се усмихна уморено. Тя направи път на пациентката да мине вътре, след което огледа чакалнята, Фин си представи как в момента пресмята колко още работа ще има през деня и съдейки по препълненото помещение, няма да свърши скоро. Тогава погледът ѝ се спря на Фин и Козловски и умората върху лицето ѝ мигом се смени с гняв. — Не! — извика и тръгна към тях, прекрачвайки пациентите на земята. — Не! Ние си платихме! Пуснахме чека в пощенската кутия миналата седмица! Ако трябва, ще поискаме от съда заповед да не ни притеснявате. Подобни заплахи са възмутителни! Вън, веднага вън от тук!

— Моля? — попита Фин. — Съжалявам, но...

— И наистина ще съжаляваш, ако не се разкараш. — Жената беше ниска и набита и съдейки по начина, по който се движеше, явно знаеше какво да прави при физическа схватка. — Вън, веднага!

— Търсим Мигел Салазар — каза Фин. — Той тук ли е?

Жената се спря, очевидно изненадана от въпроса.

— Не ви ли изпраща наемодателят?

— Не. — Той погледна към Козловски. — Теб наемодателят ли те изпраща?

— Не.

— Не сме хора на наемодателя — продължи Фин.

— Имахме проблеми с него — каза жената. — Той е голям задник и иска да ни изгони от сградата. Исква да я даде под наем на друг, който ще му плаща повече от нас.

— Да, наистина, звучи като да е негодник. Ние не сме с него.

Тя погледна облекчено, но съмнението не я напусна.

— За какво ви е Мигел?

— Аз съм адвокат на брат му — отвърна Фин. — Това е колегата ми Том Козловски. Дошли сме да говорим с него за делото на брат му.

На лицето ѝ се изписа усмивка.

— На Винсенте? Вие сте адвокат на Винсенте?

— Познавате ли Винсенте?

Тя поклати глава.

— Не, но понякога имам чувството, че го познавам. Мигел толкова често говори за него, че едва ли има нещо, което да не знам за този човек. Той го вдъхновява и до голяма степен това тук е благодарение на него.

Адвокатът огледа мизерната обстановка и се запита дали това не беше казано с ирония. Едва ли.

— Мигел тук ли е? — попита.

— Да — отвърна тя. — Разбира се. Извините ме за грубостта. Аз съм доктор Жандро, но може да ми викате Джил. В момента има пациент, но ще свърши след няколко минути и със сигурност ще се съгласи да говори с вас. Всички ние стискаме палци брат му да излезе на свобода. Сигурно е ужасно да те затворят за престъпление, което не си извършил.

— Но нали не познавате Винсенте? — попита Фин.

— Не, но познавам Мигел и това ми е достатъчно. Един от нашите лекари се обади тази сутрин, че е болен, така че има свободна стая. Ако искате, изчакайте го там.

* * *

Мак седеше на бюрото си в сградата на полицейското управление на Шрьодер Плаза 1, целият плувнал в пот, въпреки че в сградата беше студено. Имаше чувството, че всичко се разпада и от това беше вдигнал температура. Сутринта нямаше апетит и не можа да закуси нищо, а когато се опита да пие кафе, повърна и се преви на две.

Сигурен беше, че хората около него са забелязали промяната в поведението му. Това, което преди бяха смятали за самоувереност, сега отекваше като раздражителност и плахост. Той вече нямаше сили да се облича добре и като се огледа, забеляза петно от пица върху ризата си.

Вдигна телефона и набра номера.

— Да — отговориха от другата страна на линията.

— Аз съм — каза тихо Мак, за да не го чуе някой. Знаеше, че е по-добре да се обади от телефонен автомат от улицата, но беше твърде изтощен, за да положи такова усилие.

— Вече започнах да си мисля, че ще трябва първи да те потърся. Сега съм спокоен, че не се стигна дотам.

— Да, както и да е. Струва ми се, че измислих начин как да се измъкнем.

— Добре. Значи ще се погрижиш за адвоката?

— Не. Това няма да реши проблема, само ще ни спечели малко време. Салазар винаги може да намери друг адвокат. А и двама адвокати по това дело да бъдат убити в рамките на една седмица, ще предизвика доста съмнение.

— Не ме интересува никакво съмнение. Какво е твоето решение?

— Салазар.

От другата страна на линията последва мълчание.

— Сигурен ли си, че може да се направи?

— Постоянно се случват такива работи. По-лесно е да се направи зад решетките, отколкото отвън.

— Да, но Салазар прекарва голяма част от времето си в лазарета. Трудно е да се добереш до него.

Мак изръмжа:

— Това е затвор. Можеш да се добереш до всекиго.

— Не бива да стигнат до нас. Няма да използваш никой от хората ми.

— Ясно — отвърна Мак. — Вече го уредих.

— Кога?

— Утре.

Отново мълчание.

— А адвоката?

— Какво за него? Щом се оправим със Салазар, адвокатът ще спре да рови, следата ще се изгуби.

— Не съм сигурен.

— Виж — каза Мак, проклинайки се заради жалкия си тон. — Ти ми каза да се погрижа за проблема. Точно това направих. Ако не ти харесва как работя, не ми се обаждай отново.

Чу в слушалката дишането на събеседника си.

— Добре. Нека да опитаме първо по твоя начин. Обаче ако не се получи...

— Ще се получи. — Ченгето затвори. Чувстваше студената пот под мишниците и по врата си. Опита се да стане, но гаденето не му позволи. Затвори очи и се свлече на стола.

— Добре ли си, Мак? — попита го детектив Кунц от другия край на стаята.

— Добре съм. — Той се изкашля. Като че наистина й пука. „Проведи си шибаните телефонни обаждания, прибери се у дома и направи на шибания си съпруг вечеря. Недей да ми стоиш тук и да ме питаш дали съм добре, като че ти си част от отдела, а аз не се вписвам в него.“ Той отвори очи и погледна към нея. Тя също го гледаше разтревожено.

— Сигурен ли си? — попита го.

От друга страна, за ченге задникът й не беше лош. Нямахше цици, но пълно щастие на този свят няма. Той престорено се усмихна:

— Снощи излязох да пийна с приятели. Май съм прекалил.

— И на мен ми се е случвало. В хладилника имам „Киви Пауърейд“. Много помага при махмурлук. Заменя електролитите. Ще ти дам, ако искаш.

— Да, добре, благодаря.

Тя стана и отиде в кухнята, за да вземе напитката.

„Киви Пауърейд“, електролити. Накъде, по дяволите, отиваше този свят? Какво беше станало с черното кафе и аспирина? Едно беше напълно ясно: светът около него се беше променил, докато той седеше на стола си, и вече може би беше прекалено късно.

* * *

Джими Алварес стоеше мълчаливо, докато Падре затвори телефона.

— Нашият приятел казва, че ще се погрижи за проблема — каза Карлос. — Зад решетките.

Джими мълчеше. Той работеше отдавна при Карлос и беше оцелял досега само защото знаеше кога да си държи устата затворена.

Беше мексиканец, и то само наполовина. Преди десет години това щеше да е пречка за членството му във ВДС. Вярно, добри бойци от други националности също се наемаха и тогава, но в онзи период ВДС беше организация, в която живееше духът на Салвадор.

Но Джими изигра много важна роля при организирането на презгранични контрабандни коридори, което позволи на организацията да извършва голяма част от печелившите ѝ дейности. Беше израснал в Ел Сенизо, точно от другата страна на границата, срещу Рио Браво, Тексас — град, който се беше прочул благодарение на филма от 1959 година с участието на Джон Уейн и Дийн Мартин. Баща му беше американец, майка му — не. Като резултат той познаваше всички от двете страни на границата. Без него и без информацията, която осигуряваше, ВДС нямаше да успее. Затова Карлос го държеше още жив.

В същото време Падре държеше Джими близо до себе си и той знаеше, че шефът му винаги ще гледа да изпита лоялността му, защото е мексиканец. Когато Карлос го нае, Джими си мислеше, че е ударил джакпота и се перчи из града един месец. Сега обаче съзнаваше, че е било само илюзия, и беше готов на всичко, за да може да излезе от ВДС. Карлос беше хладнокръвен убиец, докато той си беше само тарикат и мошеник. Никога не беше посягал на някого, с изключение на няколкото плесници, които беше зашлевил на няколко проститутки, за да се направи на по-голям мъжкар. И имаше чувството, че Карлос започва да усеща неговата слабост. Това го поставяше в доста опасно положение.

— Как мислиш, Джими? — попита го Карлос. Другите в стаята обърнаха погледите си към него. Падре рядко се допитваше за съвет. Това накара Джими да застане нащрек и той внимателно обмисли въпроса, преди да отговори:

— Щом иска сам да се справи с проблема, тогава нямаме причина да не му позволим да го стори.

— Но... — попита Карлос.

— Но ние трябва да имаме резервен план — продължи той. — Идният уикенд е много важен за нас. Ако Макинтайър успее да изчисти бъркотията, която сам забърка, тогава така да е. Ако не, ще трябва да почистим сами.

— А нашият приятел детектив? Какво ще правим с него?

— От това, което ми каза, разбирам, че в миналото е бил полезен, но също така е създал и ненужен риск. Ако се провали и този път, трябва да го премахнем.

— А ако успее?

— Пак. Вече е стар и тромав.

Карлос се засмя.

— Откога възрастта е пречка, приятелче?

Другите в стаята също се засмяха, но Джими невъзмутимо отговори:

— Ако възрастта те прави по-силен, не е пречка. — Предпазливо погледна към Карлос. — Според теб възрастта направила ли е детектив Макинтайър по-мъдър?

Смехът спря. Всички се обърнаха към Падре.

— Не — отвърна той. — Нашият приятел определено не е много умен.

— И аз така мисля. Предвид тази му слабост той вече не може да ни е полезен. Разполагаме и с други хора на подходящи постове. Той само ни компрометира.

— Съгласен — каза Карлос след кратък размисъл. — След като мине съботата, ще се погрижим да премахнем тази слабост. — Той се обърна към прозореца. — Съгласен съм и с мнението ти, че трябва да имаме резервен план. Искам ти да се заемеш с това.

— Разбира се, Падре. Ще се заема.

— Лично — наблегна Карлос.

Сърцето на Джими се сви. Поредното изпитание на неговата лоялност. Знаеше го, но нямаше как да го избегне.

— Лично — повтори Джими. Надяваше се никоой да не е доловил треперенето на гласа му.

Карлос се приближи до него и сложи ръка на рамото му.

— Радвам се, че си с нас — каза. — Иначе ми е интересно как би възприел моята възраст. — Погледна младежа с присвити очи, сякаш искаше да проникне в съзнанието му и да прочете мислите му. Джими запази спокойно изражение, без да мигне, погледна право в черните зеници на Карлос.

След миг Карлос се ухили и се изсмя.

— Наистина — добави той и се обърна към останалите в стаята: — Отсега нататък, когато съм до него, ще трябва да се старая

мъдростта ми да се умножава по-бързо от годините. Не бих искал някой ден и мен да ме сметнат за слабост.

Джими се усмихна, докато зловещият смях изпълни помещението. Той много добре знаеше обаче, че в някои случаи е по-добре да запази мислите за себе си.

* * *

В стаята за прегледи на пациенти не беше по-чисто, отколкото в чакалнята. Дори беше по-депресиращо. Нямаше прозорци, а кушетката за прегледи беше поне на петдесетина години. В ъгъла имаше стол, а в центъра — полуръждясала лекарска въртяща се табуретка. Нито Фин, нито Козловски пожелаха да седнат. Като че по-разумно беше да избягват контакт с каквото и да е в стаята. През тънките стени чуваха дълбока детска кашлица. Козловски го болеше главата. Срещата с Мади беше минала не по-зле от това, което беше очаквал, от което обаче не му беше станало по-леко. Беше предупредил Фин, но това беше слаба утеха. Виждаше, че приятелят му иска да говори с него, но Козловски избягваше по всякакъв начин да показва, че му се говори. В известна степен така си и беше. Той не беше много по разговорите.

Двамата чакаха мълчаливо в стаята в продължение на десет минути, докато не се отвори вратата и вътре влезе млад мъж в бяла престилка. Нямаше никакво съмнение, че е братът на Винсенте Салазар. Беше малко по-висок и по-слаб, но имаше същата увереност в поведението и същия характерен нос и тъмен цвят на кожата. Той ги огледа за секунда, след което протегна ръка към Фин за поздрав.

— Господин Фин, предполагам — каза.

— Да — отвърна той и се здрависа с него. — Доктор Салазар.

— Брат ми ми говори за вас. Благодаря, че му помагате.

— Рано е да ми благодарите. Още нямаме резултат.

— Но ни дадохте надежда. Дадохте на него надежда. Това е повече, отколкото предполагате. — Погледна към детектива и отново протегна ръка. — А вие трябва да сте недоверчивият господин Козловски. Брат ми ви описа доста добре.

Козловски си спомни как се държа по време на срещата с Винсенте Салазар и се запита дали трябва да се чувства виновен за

това.

— Може би брат ви си е съставил погрешно впечатление за мен — отговори. — Аз по природа съм мнителен към затворниците — беше неговият плах опит за извинение.

— Не е необходимо да се оправдавате, детектив, разбирам ви. Брат ми каза, че сте искрен и заради това ви се възхищава.

Козловски кимна. Да, в тези братя имаше нещо покоряващо. И двамата те гледаха право в очите, и двамата излъчваха лидерство. За първи път Козловски повярва в невинността на Винсенте Салазар.

— Интересно местенце си имате тук — каза Фин и прекъсна мислите на Козловски.

Мигел огледа стаята, сякаш я вижда за първи път.

— Да, скромно е, признавам си. Но ще се изненадате, ако разберете животът на колко много хора е спасен в това място.

— Сигурно има голяма разлика с обичайното ви работно място — намеси се Козловски.

— Има. Тук работата ме удовлетворява много повече. — Той седна на табуретката. — Кажете ми, господин Фин, с какво мога да ви бъда полезен?

Фин се облегна на стената.

— Искахме да говорим за брат ви. Да предположим, че е невинен...

— Невинен е.

— Да. Което означава, че някой друг го е натопил. Попитах брат ви дали се сеща за някого, който би искал да го натопи, но той не можа да се сети. Решихме, че трябва да говорим с вас и евентуално вие да ни кажете какви са възможностите. Понякога е трудно да посочиш собствените си врагове. Вие сигурно бихте могли да ни дадете по-обективна преценка.

Мигел се повъртя на табуретката и се замисли.

— Няма такива — накрая отвърна. — Не се сецам за някого, който би пожелал зло на брат ми.

— Никой? — повтори с неверие Фин. — Всички имаме врагове.

— Ние не сме като брат ми.

— Не исках да намекна нищо лошо за брат ви, разбирам как се чувствате. Той е впечатляваща личност. Но да няма никакви врагове?

Мигел поклати глава.

— Казахте, че е впечатляващ, като че наистина го познавате добре. Но не го познавате. Срещали сте се с него няколко пъти — два или три пъти — миналата седмица. И то след като е прекарал петнайсет години в ада. След като беше принуден да напусне дома си в Салвадор само да дойде тук и да му се случи такова нещо? Беше му отнето всичко и въпреки това той не спира да мисли за другите хора. Никога не мисли за себе си. Повярвайте ми, господин Фин, „впечатляващ“ е слаба дума, за да опише брат ми.

— Прав сте. Не познавам брат ви добре. Но разполагам с няколко дни да стигна до разумна теория, с която да обясня защо всички доказателства по делото сочат, че той е стрелял по Мадлин Стийл. И тя трябва да е достатъчно добра, за да мине пред съдията. В противен случай, какъвто и да е резултатът от ДНК анализа, брат ви ще остане в затвора до края на живота си. Така че всяка помощ ще е добре дошла.

Мигел се смути.

— Извинете ме, господин Фин. Знам, че искате да помогнете, не трябваше да показвам такова вълнение. Фактът, че от всички хора точно той попадна в такова нещо, ме изкарва от равновесие.

— Разбираемо е — отвърна адвокатът. — Каквото и да ни кажете, ще е от полза.

Мигел помисли отново.

— Предполагам, имало е хора, на които той е помогнал, а те са си мислели, че не е направил достатъчно. Трудно ми е да го повярвам, но е възможно.

— Хора като кои например?

— Емигранти, други бегълци от закона. По онова време в района нямаше безплатни клиници. Отиването в болница носеше риска да те разкрият и евентуално да те депортират. Брат ми даваше единствената медицинска помощ, която мнозина в общността ни можеха да си позволят. Всеки му плащаше колкото имаше: това често бяха символични суми. И той не отказваше лечение на никого. Някои от тях... при тях нямаше какво да се направи. Дори в „Мас Дженеръл“, с най-добрата техника и условия в света, някой път лекарите са безсилни. Брат ми работеше без кабинет, без консумативи, без никаква помощ или подкрепа. Така че няма да е пресилено да кажа, че понякога нямаше какво да направи, за да помогне на пациентите. Може би някои от тях са го обвинявали, че не е направил достатъчно.

Фин се замисли.

— И лекуваше всеки, който идваше при него?

Мигел кимна.

— Доколкото беше по силите му, да.

— Включително и онези от ВДС ли?

Въпросът беше риторичен и Козловски внимателно се вгледа в Мигел, за да види реакцията му.

Салвадорецът се поколеба.

— Защо питате?

— Те определено са опасни — отбеляза адвокатът. — Ако някой от тях се е разсърдил на брат ви, като нищо може да е искал да си отмъсти.

— Прав сте, господин Фин. Щяха. Щяха направо да го убият, а не да си губят времето да го топят. Но да, прав сте, сигурен съм, че е лекувал членове на ВДС, ако са се нуждаели от медицинска помощ. Лекарите са затова — да лекуват.

— Той беше ли член на ВДС? — попита Козловски.

— Не — отвърна Мигел ядосано.

Фин изчака да види дали Мигел ще добави още нещо, но той мълчеше.

— Добре — каза и се обърна към детектива: — Сещаш ли се за нещо друго, което може да ни е от помощ?

Козловски поклати глава.

— Значи засега приключихме.

— Ще ви изпратя — каза Мигел.

Те излязоха от кабинета за прегледи и тръгнаха по коридора. Лекарят отвори една врата към чакалнята. Всички очи моментално се обърнаха към тях, после бързо се насочиха отново към пода. Козловски остана с впечатлението, че с Фин не са добре дошли в клиниката.

— Еста биен — каза Мигел на чакащите пациенти. А тихо обясни на посетителите си: — Мислят, че сте от полицията. Повечето от пациентите ни, както съм сигурен, че вече сте се досетили, са нелегални. Ако не беше това място, нямаше изобщо да потърсят лекарска помощ. Прекалено много опасности ги преследват, особено сега, след като правителството е подело кампания срещу емигрантите.

— Колко пациенти идват тук седмично? — попита Козловски.

— Близо хиляда — отвърна Мигел.

— Толкова много? — шокира се Фин.

— Да. Ако не сме ние... — Мигел си проправи път през препълненото помещение, като кимаше успокояващо на онези, които дръзваха да погледнат към него. — В известен смисъл това място е паметник на брат ми — добави.

— Как така?

— Видях какво стана със снаха ми. Как умря. Това можеше да се избегне, но те бяха твърде уплашени да отидат в болница. Когато тя умря, с нея умря и част от брат ми. И ако не беше нейната смърт, семейството ми никога нямаше да попадне в полезрението на имиграционната служба. Нищо нямаше да ни се случи. Когато започнах работа като стажант в „Мас Дженеръл“ преди години, аз издействах финансиране и консумативи за тази клиника. Не исках това, което се случи на брат ми, да се случи на друг.

Стигнаха до външната врата.

— Брат ви изглежда е много горд с вас — отбеляза Фин.

— Искане ми се да можеше да го види. Да можеше да е част от тази клиника. — Мигел протегна ръка за довиждане. — Моля ви, ако имате нужда от друго, обадете ми се. — Бих направил всичко, за да помогна на брат си.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сряда

19 декември 2007 година

Джоуи Галоуей прокарваше полицейската си палка по решетките на всяка от килиите, докато обхождаше повереното му крило на затвора.

— Сутрешна проверка, отрепки! — извика, докато вървеше. — Всички да застанат мирно!

Обожаваше тракането на палката по желязото, което отекуваше с усещане за власт и контрол. Единственото, което му доставяше повече наслада, беше тъпият звук, който палката издаваше, когато размазваше кокалчетата на пръстите на някой затворник, достатъчно глупав, че да се хване за решетките, докато той обхожда крилото. Повечето от тях бяха достатъчно разумни, за да опазят пръстите си, но от време на време се появяваше някой нов — шаран — незапознат с неговия навик. В такива случаи той се постараваше новобранецът да бъде принуден цяла седмица да се храни само с една ръка.

Галоуей ненавиждаше затворниците. Някои от другите пазачи бяха склонни да се сприятеляват с тях, нещо подобно на Стокхолмския синдром, който понякога се развива между похитители и техните заложници. Галоуей се отнасяше към заблудените си колеги като „педерския патрул“. Той никога не би паднал сам в капана. Възползваше се от всяка възможност, която случаят му предоставяше, да поизмъчва онези, които му бяха поверени за пазене. Само така всеки щеше да си знае мястото и разделението щеше да е ясно.

Той стигна до края на коридора.

— Трети блок, отвори! — провикна се.

Електрическата брава избръмча и стоманените врати се отвориха с изскърцване.

— Всички се стройте на линията, задници!

Облечените в оранжеви дрехи мъже излязоха от дупките си, като поставиха пръстите на краката си върху очертаната успоредно на коридора линия.

— Добре, педали! Време е за кльопачка! Знаете реда. Дръжте ръцете си така, че да ги виждам. Ако не ме ядосвате, може да ви оставя да преживеете и този нещастен за вас ден!

Той се обърна и мина през голямата метална врата в дъното на коридора, заслушан в стъпките на затворниците, които тръгнаха в колона зад него. Вътрешно се усмихна. Още един ден и още един шанс да стъжни живота на някого.

Хенри Уомак беше прекарал зад решетките по-голямата част от живота си и без съмнение беше обречен да остане там до края на дните си. Беше израснал в Дорчестър, син на сърдит безработен докер. „Шибаните негра ми откраднаха работата — казваше баща му между сутрешните бири. — Шибаните негра ми откраднаха живота.“

Когато в края на седемдесетте години и в неговия квартал започнаха да откарват децата на училище по расов признак, Хенри беше на седем. Беше малолетен и когато за първи път нападна чернокож връстник с бейзболна бухалка, му се размина присъдата. След като две години по-късно отново преби човек, го пратиха за шест месеца в изправително училище. И то само защото беше разбил зъбите на жертвата си в тухлена стена. Пострадалото момче лежа три седмици в болница. Когато Хенри стана на осемнайсет, за него убийството беше се превърнало по-скоро в професионално призвание, а не в престъпление, но именно заради ужасните подробности около това убийство той имаше гарантиран пожизнен престой в „Билерика“.

Беше набелязал жертвата си, докато се разхождаше из доковете на Южен Бостън, в момент, в който бурята вече набираше сила в объркания му мозък. Жертвата беше чернокож с избеляло и изтъркано яке на докер. Тъкмо си тръгваше от работа и вървеше към колата си, за да се прибере вкъщи при семейството си. Колата си я биваше — пикап „Форд“. Не нов, но не и много стар.

Колкото и малко здрав разум да имаше в този миг Хенри, той го напусна през онази вечер. Шибани негра като този карат нови коли, докато баща му седи вкъщи, налива се с бира и кашля? Хенри не можеше да се примири с това.

Мъжът изобщо не видя как Хенри се приближи до него. Не че би могъл да се защити и ако го беше видял. Той беше побеснял и можеше да бъде спрял само с куршум в главата.

Първия път замахна с тръбата и удари с всички сила мъжа в корема. Следващите три удара бяха по главата на жертвата. В това имаше някаква несъзнателна милост. Съдебният лекар после каза, че убитият най-вероятно е бил в безсъзнание, когато Хенри е взел от него ръчната кука, каквито ползват повечето докери, и го е ударил с куката в лицето. Куката уцелила жертвата под брадичката и влязла навътре до под езика.

После Хенри твърдеше, че не помнел как закачил дръжката на куката за веригата в задната част на пикапа на жертвата. Нито че включил двигателя и карал трийсет метра, за което време челюстта на убития се откачила от лицето му. Това обаче нямаше значение. Майната му на миналото, той не съжеляваше за нищо. Дори членовете на семейството му не му съчувстваха, когато го пратиха на топло до живот. Те бяха вече прекалено уморени и уплашени да изпитват каквито и да е чувства към него.

И така, в сряда сутринта, воден от очакването на тръпката и прилива на адреналин, Хенри се доближи до Самюъл Джеферсън на опашката за ядене. Движеха се един към друг и Хенри извади незабелязано острието от джоба си. Беше направено от стоманен прът, откраднат от работилницата по металообработване. Металът беше оформен като петнайсетсантиметров нож. Не беше много ефективно като оръжие за убиване, като например остро парче счупено стъкло. Стъклото можеше да бъде забито в жертвата и да се счупи вътре в тялото му, където да продължи да нанася поражения дори и след като нападателят избяга. Но стоманата щеше да свърши добра работа за днешната задача. Джеферсън му го беше дал предната вечер заедно с петдесет долара.

Когато Хенри наближи, Джеферсън му кимна.

Хенри вдигна острието и го заби в корема на едрия чернокож.

* * *

Боец. Така определяше себе си Самюел Джеферсън. А един боец не подлага на съмнение заповедите. Братството се беше обединило около плана и на него му бяха платили добре, за да изпълни тази

задача. Той беше едър мъж с огромен корем. Ако беше някой по-дребен, щеше да има реален риск за живота му.

Той видя насочения към него удар и инстинктивно вдигна ръка, за да го блокира, после се отпусна, когато ръката на белия селяндур мина през вялата му защита, и усети как стоманата се заби в опънатата кожа на корема му.

Джеферсън изрева от болка и започна да маха с ръце, като уцели Уомак по ухото. Испита задоволство, когато видя как на лицето на онзи се изписа болка. Така му се пада, каза си. Заповеди или не, този трябваше да изпрати ясно послание на всички в затвора, които си мислеха, че Джеферсън е слаб. Слабостта беше единственият истински грях зад решетките. Всичко друго можеше да бъде простено, но слабостта беше болест, от която се умираше и всеки, у когото заподозряха слабост, бързо биваше бракуван.

Дори си помисли да му нанесе още един удар, но видя пазачите да се приближават. Беше изпратил посланието си. Сега беше по-добре да покрие раната си и да остави куките да се оправят с бъркотията. Тази част от задачата беше изпълнена.

* * *

Джо Галоуей беше само на няколко крачки зад Уомак и го наблюдаваше внимателно. Когато доближиха Джеферсън, Уомак извади острие, надзирателят го видя и забърза напред. Не много, само колкото да проконтролира ситуацията, преди да е станало много късно. Обожаваше, когато затворниците се нападаха един друг, особено когато той беше там да потуши размириците и да види сметката на някого от тях.

Изведнъж ръката на Уомак се изстреля и той удари Джеферсън в корема. Докато едрият чернокож се свличаше на земята, той фрасна Уомак с такъв удар, че Галоуей се засмя. Трябваше да му се признае на Джеферсън, беше като мечок.

За съжаление с това забавлението свърши. Наблизо се намираха прекалено много членове на педерския патрул и те можеха да се намесят и да попречат на плана.

Той направи три бързи крачки към двамата мъже. Джеферсън беше на земята, а Уомак, макар и зашеметен, стоеше надвесен над него, готов да нанесе пореден удар със самоделния нож.

Галоуей се насочи към Уомак, замахна с палката и го удари в ръката с ножа. Ударът беше силен и ръката на Уомак увисна неподвижно, а острието излетя на пода.

— Счупи ми ръката, бе! — извика той. Падна на земята, а ръката му продължаваше да виси неподвижно. Опипа бицепса със здравата си ръка. — Счупи ми проклетата ръка!

— Голяма трагедия! — отвърна Галоуей. Той застана от другата страна на Уомак, който беше приклеknал на пода, и го удари с палката по другата ръка.

Уомак отново изрева, този път викът му отекна в стените като вой на умиращо животно.

— Не, моля те! — извика той, проснат на пода, загледан в ръцете си, които висяха като наденици. — Не мога да си движа ръцете!

Точно тогава прозвуча аларменият сигнал.

— Тревога! — извика един от другите пазачи и специално екипирана група за борба с безредиците се появи, всичките с наколенки, налакътници и защитни кори, подобно на гладиатори готови за схватка. От тях, разбира се, нямаше нужда. Пикът на насилието беше преминал и затворниците се редяха в колони на път обратно за килиите, заситени единствено с насилие, но не и с овесената каша, която щяха да получат за закуска.

— Ще ни трябват две носилки тук — каза Галоуей на единия от гладиаторите. Мъжът кимна и се обади по радиостанцията си.

Галоуей коленичи между двамата пострадали. От корема на Джеферсън течеше обилно кръв и се събираше на локва под него. Уомак продължаваше безпомощно да гледа осакатените си ръце и дишаше дълбоко. Той ги огледа.

— Е, господа, изглежда ще ви пратят в лазарета. Радвайте се на курорта, педалчета мои, защото ви гарантирам, че следващото ви място ще е в дупката. И ще останете там, докато не забравите как се казвате.

* * *

Винсенте Салазар беше сам в лазарета, когато прозвуча сигналът за безредици. Той въздъхна и отиде до един от шкафове, за да приготви медикаменти за евентуалните травми. Погледна часовника и по челото му изби пот. Беше само осем часът и доктор Роланд със сигурност едва започваше втория си сет седмична игра на скуош. Всяка сряда Салазар идваше рано в лазарета, за да се грижи за пациентите, докато доктор Роланд почиваше от стреса и напрежението на работата си. Колкото и необичайно да беше, медицинският персонал беше спокоен, когато дежуреше Салазар. Ако се наложеше, салвадорецът щеше да накара пазачите да се обадят на Роланд, който щеше да пристигне до петнайсет минути. До тогава Салазар беше способен и сам да удържи фронта.

Вратата на лазарета се отвори и вътре вкараха на носилки двама мъже. Единият беше придружаван от член на групата за борба с безредиците, а другият — от полицаи Галоуей. Салазар познаваше достатъчно добре Галоуей и беше наясно с неговата психопатологична жестокост. Той беше не по-малко опасен от затворниците.

Салазар отиде до мивката и си изми ръцете. Взе кърпа и се насочи към двамата пациенти.

— Какво се случи? — попита.

— Този тук — отвърна Галоуей и посочи към белия, който лежеше на носилката, която той докара. — Наръга ето този.

Салазар изгледа двамата мъже. Изглежда, прободната рана на поедрия мъж се нуждаеше от по-спешна помощ. Пациентът обаче беше стабилен и нямаше опасност за живота му. Другият като че изпитваше по-силни болки.

— А с него какво е станало? — попита Салазар и посочи Уомак.

— Трябваше да го укротя — отвърна Галоуей. — Имаше нож. Счупих му ръцете.

— И двете ли?

Надзирателят изгледа предизвикателно Салазар, без да отговори. Салвадорецът беше достатъчно умен да не пита повече.

— Добре. Закарай го ето там. — Салазар посочи една кушетка в другия край на стаята. — Първо ще спра кръвенето от прободната рана, после ще го погледна.

Закара пострадалия с раната до другия край на помещението. Извади ножица и сръза оранжевата риза на мъжа. Нагласи лампата

отгоре към раната, сложи си ръкавици и взе марли да почисти кръвта. Беше се концентрирал върху пациента, когато долови някакво движение наблизо.

— По дяволите! Не! Махай се! — изкрещя другият пациент.

Салазар бързо отиде там и погледна зад завесата.

— Какво става тук? — попита.

— Приковавам го с белезници към леглото — отвърна Галоуей.

— Майната ти! Боли! — викаше затворникът.

Салазар, с кръвта на Джеферсън по ръкавиците, се наведе да погледне ръцете на пострадалия. По местата, където беше ударен, имаше пурпурни кръвонасядания. Нямахше признаци за изкълчвания, но предвид силната болка най-вероятно раменните кости бяха счупени.

— Прикови му глезените — каза Салазар.

— Гледай си работата — отговори Галоуей.

— Полицай — опита се да го убеди Салазар. — Според теб ще може ли да отиде той далеч?

Галоуей първо реагира гневно. После се усмихна налудничаво.

— Добре — каза. — Щом го искаш, твой е. — Сложи вериги на глезените на пациента и го прикова към долната част на носилката. После погледна към другия пазач, който стоеше до вратата на лазарета. — Хайде, Дан, да отидем да прием кафе. — А на Салазар каза: — Сега оставаш сам, задник.

Пазачите напуснаха лазарета и Салазар чу как вратата се заключи след тях. Беше доволен, че Галоуей си е тръгнал. Човек не можеше да предугади на какво е способен този луд с пациентите. Салазар погледна към мъжа на носилката.

— Трябва да спра кървенето на мъжа, когото си наръгал — каза. — После ще се върна и ще погледна ръцете ти.

Уомак кимна.

— Благодаря.

Салазар се върна при първия си пациент и продължи да почиства раната. Натисна с пръсти корема и разтвори раната.

— Малко ще заболи — каза. — Бих ти сложил болкоуспокояващи, но не ми дават ключа от шкафа.

Джеферсън изръмжа от болка и стисна зъби. Салазар се наведе да огледа по-добре, с пръсти опипа плътта на ярката светлина.

— Дълбока е — отбеляза. — Но не са засегнати вътрешните органи. — Махна ръцете си и Джеферсън леко се отпусна. — Когато се върнат лекарите, вероятно ще ти направят изследвания, но ще се справиш.

Раненият му се усмихна.

— Благодаря, док. Значи имам късмет, а?

Салазар свали изцапаните с кръв ръкавици и ги хвърли в коша. Потупа Джеферсън по рамото.

— Сега трябва да погледна другия.

Той се обърна, за да отиде при другия пациент, но се спря рязко. Пациентът стоеше право пред него, беше въодушевен и се усмихваше, стиснал в ръката алуминиева тръба, която беше извадил от носилката. Самата носилка продължаваше да е прикована към глезена му и да се влачи след него.

— Здравсти, Док. Не е необходимо. Чувствам се много по-добре. Мъжът замахна и тръбата се стовари в главата на Салазар.

* * *

— А сега какво следва, шефе?

Лиса Кранц беше в добро настроение въпреки факта, че разследването по случая на Салазар не вървеше гладко. Козловски беше прекарал нощта отново при нея и този път дори успяха да поспят няколко часа... след това.

Тя обожаваше неговата простота. Неговата искреност и честност. Обожаваше как той я кара да се чувства защитена. Обожаваше тялото му, което, съдейки по реакцията, беше взаимно. Разликата във възрастта изобщо не я притесняваше. Дори не се беше замисляла за това. В интерес на истината, тя самата се чувстваше доста изтощена и уморена за годините си. Буйните младежки години си казваха своето, макар и външно да не личеше.

— Искам да се срещнеш със свидетелката — отвърна Фин. — Как се казваше тя?

— Мария Санчес ли?

— Същата. Живее в Уест Роксбъри. Според нея, когато Стийл е била нападната, Салазар си е бил вкъщи и е помагал да изродят

нейното бебе. Тя казва, че била твърде уплашена да се яви доброволно в полицията, защото пребивавала нелегално в страната. Но в крайна сметка се е омъжила за американец, така че вече няма този проблем. Разбира се, ще се опитат да я объркат и да отхвърлят показанията ѝ, но въпреки това ще трябва да я накараме да ги изложи писмено и да се подпише под тях. Така ще имаме решение на този проблем.

— Днес ще го направя.

— Добре. — Фин прегледа графика си. — Днес ще проведем телефонен разговор с Били Смит. Той е получил вчера всичките материали за пръстовите отпечатащи, така че днес се надявам да ни даде предварителен анализ.

Тя го погледна в лицето. Под очите му имаше тъмни кръгове.

— Кога за последно си спал?

— От сън спомени няма.

— Кога за последно си говорил с жената-чудо във Вашингтон?

Той я изгледа недоволено.

— Ако обичаш да не се бъркаш в чужди работи.

— Искам само да кажа, че се тревожа. Влагаш цялото си сърце в това дело и не мога да разбера защо. Губиш перспектива върху нещата, а това е опасно. Да допуснем, че Салазар е невинен...

— Невинен е.

— Добре де. Да допуснем, че са му се случили много гадни неща, но вината не е твоя.

— А Добсън? Предполагам и за него вината не е моя.

— Адски си прав, не е. — Лиса го изгледа строго. — Добсън беше възрастен човек и сам взимаше решения. Също както и ти. Можеш да се самобичуваш за това убийство колкото искаш, но ти нямаш абсолютно никаква вина. Трябва да погледнеш ситуацията реално. Салазар е твой клиент, не твоето семейство.

— Моите клиенти са моето семейство.

— Това е адски жалко и патетично, шефе.

— Извинете, познаваме ли се? — Той протегна ръка за поздрав.

— Скот Фин, адвокат. Изкарвам си хляба с патос.

Тя поклати глава.

— Можеш да си печелиш парите, където искаш. Но това не означава, че трябва да живееш така.

С тази нагласа от теб ще излезе посредствен адвокат.

— Това са глупости и ти го знаеш.

Той отдръпна ръката си и се обърна с гръб. Когато отново се обърна към нея, тя видя решителността в очите му.

— Винсенте Салазар е мой клиент. Той е невинен и не по негово желание е трябвало да изтърпи петнайсет години в затвора. Няма да го оставя да умре там.

* * *

Салазар видя как алуминиевият прът проблесна в ръката на Уомак и после се устреми към него. Нямаше време да се спаси, но успя да отклони удара. Металният прът го уцели отстрани на главата и разцепи кожата му, рукна кръв, но ударът не беше достатъчно силен, за да изпадне в несвяст.

Той се олюля назад и падна върху Джеферсън, който изохка от болка. Салазар погледна нагоре и видя, че Уомак върви към него, оголил жълтите си зъби в израз на извратено удоволствие. За миг реши, че Уомак иска да доубие Джеферсън и той самият е само пречка по пътя към целта му, но маниакът гледеше право към Салазар.

— Времето ти изтече, шибан латинос — просъска Уомак и отново замахна.

Салазар избегна напълно втория удар. Алуминият издрънча в металните части на носилката на Джеферсън. Замахът, съчетан с недостатъчната маневреност на Уомак, понеже трябваше да влачи прикованата към глезена му носилка, оголиха защитата на маниака и Салазар се възползва от възможността. Той понечи да удари с ръка Уомак по врата, но се случи нещо неочаквано. Ръката му не помръдна. Той се обърна и видя, че Джеферсън го държеше здраво за ръкава.

— Не си го и помисляй, копеле — каза Джеферсън, после нареди на Уомак: — Довърши го по-бързо, глупав селяндур!

Салазар беше в капан. Видя, че Уомак се е окопитил и се готви да нанесе финалния си удар.

Салазар реагира инстинктивно. Извъртя другата си ръка и удари с лакът Джеферсън в корема, право в откритата рана. Здравенякът изрева, пусна го и се преви на две.

Уомак продължи да върви към него. Салазар изрита с всичка сила носилката, към която беше прикован кракът на маниака. Носилката, която беше на колелца, рязко тръгна в другата посока и с нея и кракът на Уомак, който полетя напред и заби лице в плочките на пода.

Салазар усети как Джеферсън се опитва отново да го сграбчи и отново удари с лакът. Уомак понечи да се изправи на крака. С ръка се хвана за носилката и се надигна, подпрял лакът в коляното.

Салазар вдигна крак и стовари петата си с цялата си тежест върху предмишницата на убиеца. Улучи го в най-слабата точка — точно в средата на подпряната в коляното лъчева кост — и буквално я пречупи на две. Счупените краища на костта пробиха плътта.

Уомак нададе кратък пронизителен писък, тъй като получи шок от болката и падна в безсъзнание на пода.

Сърцето на Салазар биеше като лудо. Той отново вдигна крак и го стовари в главата на маниака.

— Какво, по дяволите, става тук? — извика някой.

Той вдигна очи към вратата и видя единия от пазачите от групата за борба с безредиците. Зад него стоеше Галоуей.

— Да, кво стана? — добави Галоуей.

Салазар застана приведен над носилката на Уомак. Гадеше му се.

— Те ме нападнаха — отвърна.

— Какво? — попита вторият пазач. — Как?

— Ръцете му не бяха счупени. — Устата на Салазар беше пресъхнала и гласът му беше дрезгав.

Пазачът се приближи и огледа сцената на пода.

— Е, сега, изглежда, едната му ръка е счупена.

Салазар също погледна, после погледна към Галоуей, който не знаеше как да реагира.

— Нали каза, че си му счупил ръцете?

Надзирателят го погледна и посегна към палката.

— Мислех, че съм ги счупил. Ти си шибаният доктор тук, нали? Трябваше да провериш.

— Каза, че си му счупил ръцете.

— Майната ти, затворник.

Салазар се взе в ръце, после се наведе и хвана Уомак под мишници.

— Помогнете ми да го пренеса — каза.

— Какво ще правиш? — попита другият пазач.

— Ако не се погрижа веднага за ръката му, може да я изгуби. После ще трябва да проверя коремната рана на онзи там. Доктор Роланд ще дойде до няколко минути.

— Те се опитаха да те убият — каза пазачът. — Наистина ли ти пука за тях?

— Аз съм лекар. Това ми е работата. А сега ми помогнете.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Съжалявам, Фин, искаше ми се да мога да ти съобщя добра новина, но уви.

Той държеше слушалката до ухото си и му се искаше да я счупи в бюрото.

— Сигурен ли си, Смити? Това не е много точна наука, нали така?

— За мен е достатъчно точна, та да мога да заключа, че двата отпечатъка съвпадат. В някои случаи може да има съмнение, но не и тук. Открих деветнайсет точки, по които отпечатъците си съвпадат.

— Добре де, деветнайсет точки. Това не означава сто процента пълно съвпадение, нали?

— Няма такова нещо като пълно съвпадение. Когато вземеш отпечатъци от две различни места в два различни времеви периода, винаги ще има известни разлики, дори и отпечатъците да са от един и същи пръст. В зависимост от това с какъв натиск на пръста е направен отпечатъкът върху повърхността, какво е естеството и качеството на повърхността, ъгълът, под който е бил пръстът, дали е частичен отпечатък или не и така нататък. Има три милиона варианта, така че дори един и същи пръст никога не оставя еднакви отпечатъци два пъти. Затова търсим точки на съвпадение — характерния рисунък на пръста — за да сравним отпечатъците. Щом имаш достатъчно сходни точки, значи имаш съвпадение на отпечатъците.

— Колко точки трябва да са сходни, за да съвпадат?

— В тона на Фин прозвуча отчаяние и той си даваше сметка за това. Беше разчитал на Смити, за да получи резултати от експертизата, с които да оспори заключението на вещото лице, помогнало за вкарването на Салазар в затвора.

— Зависи?

— От какво?

— От степента на сходство, от това дали върху ясен отпечатък се виждат различни нива на сходство и от това как ще бъдат преценени всички останали фактори от специалиста дактилоскоп.

— Искаш да кажеш, че няма точно утвърден брой?

— Зависи в кой щат е. В някои щати се изискват шест точки на сходство. В други — осем. В трети — десет. В други щати оставят това на преценката на вещото лице. Има щати, в които сходство е преценявано и на база само три точки на сходство, като всички други фактори са били преценени в тяхната съвкупност.

— А в Масачузетс? Тук какво е правилото?

— Във вашия щат въпросът е оставен на преценката на вещото лице.

— Страхотно. — Почувства се отвратен. — Значи ни трябва само едно ченге, което да застане пред съдията в залата и да каже: „Да, като взех всички факти в тяхната съвкупност, мисля, че отпечатъците съвпадат.“ Така ли?

— Повече или по-малко, да. Всякакви неща се случват, никой не е застрахован от грешки. Тези хора са професионалисти — отвърна Смит с отбранителен тон и той бързо разбра, че няма да има никаква полза, ако разсърди собственото си вещо лице.

— Добре, но тогава ни трябва само мнението на един човек в съдебната зала. Това също е нещо.

Смит се изсмя.

— Не е точно така.

— Защо?

— Защото така. Няма да намериш авторитетен експерт, който да не се съгласи, че тези отпечатъци си съвпадат. Става дума за деветнайсет точки. Няма място на света, където да отрекат, че това е съвпадение. И няма да намериш никога човек, който да каже нещо различно — за какъвто и да било хонорар.

Фин внимателно обмисли следващия си въпрос.

— Дори и ти ли?

— Съжалявам, приятелю. Аз ценя репутацията си повече от един хонорар, колкото и висок да е той. За Бога, та аз дори имам за клиенти големи кантори, които ми плащат повече. Ако не ми беше симпатичен и не те харесвах, нямаше да се отзовавам на твоите обаждания.

Фин издиша продължително.

— Този човек е невинен, Смити. Не-ви-нен. Знаеш ли какво означава тази дума?

— Да. Означава, че някой го е прецакал — ако си прав, разбира се. Не е нито първият, нито последният. Такъв е животът. В тази страна има два милиона затворници. Когато имаш толкова много народ зад решетките, нормално е от време на време и да си сгрешил.

— И ти понасяш този факт спокойно?

— Естествено. И съм убеден, че не искам и мен да ме пратят там за лъжесвидетелство. Независимо колко си ми симпатичен.

— Да, разбирам — отвърна Фин. — Прав си. — Той се замисли. — Има ли начин да оспорим това съвпадение? Нещо да ми подскажеш?

— Ако бях при теб сега, щях да ти купя бира. Но не съм, така че...

— Нищо? Никакви идеи?

— Добре. Да предположим, че ти си прав и този тип наистина е невинен. Това ще означава, че някой е манипулирал доказателствата, или случайно, или нарочно. Тогава логичният въпрос е кой би могъл да го направи.

— Ченгетата — отвърна Фин, без да се замисли.

— Най-вероятно — съгласи се Смит. — Ченгетата имат най-голяма възможност да натопят някого. Но защо Салазар?

— Не знам. Но пък и не ме интересува. Единственото, което ме вълнува, е да изкарам на свобода моя човек. Салазар е осъден, че е стрелял по полицейски служител. Може би те просто са искали да намерят виновник на всяка цена.

— Възможно е — немного убедено отвърна лаборантът. — За момчетата в синьо не е добре, когато прострелят техен и бъде разгласено, че престъпникът се е измъкнал от ръката на закона. Понякога ченгетата предпочитат да арестуват някого — когото и да било — отколкото да оставят случая официално неразрешен.

— Значи — продължи да разсъждава на глас Фин. — Да допуснем за миг, че ченгетата са го направили нарочно. Как биха могли да го осъществят? И по-важното, как ние можем да докажем, че са манипулирали доказателствата?

— Интересен въпрос. Най-лесният начин е да се излъже пред съдията. Да се твърди, че двата отпечатъка съвпадат, докато в действителност те не съвпадат. Но тук подобно нещо е изключено. Както ти казах, отпечатъците съвпадат.

— Добре. Как по друг начин биха могли да го направят?

— Биха могли да измамят за самите отпечатьци, които са били сравнявани.

— Не те разбирам.

— Ами те са имали отпечатьци от пистолета, отпечатьци на Салазар и отпечатьци на истинския извършител. Сменили са името на извършителя с това на Салазар. После са казали истината, че отпечатьците съвпадат, но са излъгали за това чии отпечатьци са.

— Могат ли да сторят подобно нещо безнаказано?

— Защо не?

— Не знам. Не би ли забелязал някой, че отпечатьците не са на Салазар?

— Как? Някой не може да разпознае отпечатьци само от пръв поглед. Бих могъл да прожектирам на екрана чиито и да било отпечатьци и да кажа, че са твоите и ти няма да знаеш дали наистина е така. В действителност съдебните заседатели са склонни да повярват на всяко така наречено нещо лице-дактилоскоп, независимо как изглеждат отпечатьците.

— Малко е смущаващо да чуя, че можеш толкова лесно да натопиш човек и да се измъкнеш безнаказано. Добре, да допуснем, че точно това е станало. Как ще го докажем?

— Лесно. Просто ми прати пресни пръстови отпечатьци на Салазар — такива, които ще си уверен, че са негови. Ако те не съвпадат с двата отпечатька, които са при мен, значи сме ударили джакпота. Ще знаем, че някой е измамил системата.

Нямаше да е лесно, но Фин щеше да се погрижи това да стане, и то бързо.

— Добре. А сега да предположим, че се е случило друго. Как по друг начин биха могли да натопят Салазар?

— Може да са поставили отпечатьците на Салазар върху пистолета.

— Как точно?

— Взели са предмет с ясни отпечатьци от пръстите на твоя човек — чаша или нещо друго, върху което отпечатьците се съхраняват добре — наложили са лепкава лента върху отпечатьците, отлепили са я и после са я залепили върху новата повърхност — в този случай повърхността на пистолета. Отлепяш лентата и вече разполагаш с

подправени доказателства, които са достатъчни да пратиш някого зад решетките.

— Може ли да се установи, че доказателствата са подправени?

— Зависи колко добре е изпълнена процедурата. Понякога по повърхността остават частици от лепилото на лентата. Това не доказва, че отпечатъците са подправени, но поне предизвиква съмнение.

— Точно съмнения ми трябва в момента.

— Недей да възлагаш прекалено големи надежди, Фин. След петнайсет години е малко вероятно, че ще откриеш нещо. Заслужава си да се опита, но аз не бих залагал на това. Можеш ли да се сдобиеш с пистолета?

— Не знам. Защитата по принцип е имала право да се запознае с веществените доказателства по делото по време на процеса, но той вече е осъден. Разполагам само с това, което районният прокурор ми дава. Те едва ли ще се съгласят да ми дадат пистолета лесно.

— Сигурен съм, че няма.

— Ще гледам да измисля нещо. Сецаш ли се за друг начин за подправяне на доказателствата.

— В момента не, но ще помисля.

— Моля те. Ще съм ти много благодарен.

— Не, ще ми платиш. Ако ти работиш безплатно, аз — не.

— Съгласен. Изпрати ми сметката и аз ще се погрижа за нея.

— Това вече е друго нещо. Изпрати ми пресни отпечатъци на Салазар, ако можеш. Ще ги сравня с отпечатъците тук.

— Непременно. И, Смити?

— Да?

— Благодаря ти.

* * *

Фин прекара остатъка от сутринта в интернет, четейки за идентифицирането на пръстови отпечатъци. Да ползва услугите на Смити беше добре, но независимото проучване не можеше да се замени с нищо. Освен това Смити възприемаше дактилоскопията като абсолютно точна наука, докато той имаше причини да не споделя

мнението му. Описанието на процеса, което му даде експертът, изненада Фин и той нямаше търпение да научи повече за него.

Откритото в интернет го шокира. Той винаги беше смятал, че дактилоскопията е обективна наука: отпечатъците или съвпадаха, или не. Но в действителност това съвпадение по-често беше предмет на субективно мнение, отколкото на факт, и имаше многобройни примери на грешна идентификация от последните години. През 2004 година в Орегон един мъж бил арестуван на основание съвпадение на неговите пръстови отпечатъци с тези, открити по предмети, свързани с терористичните атентати във влаковете в Мадрид, при които загинаха десетки. Двама специалисти от ФБР потвърдили съвпадение на отпечатъците и мъжът излежал шест седмици в затвора, докато те продължавали разследването. В крайна сметка се установило, че отпечатъците, макар и много сходни, не съвпадали и мъжът бил пуснат на свобода. Очевидната грешка предизвикала няколко съдилища да се усъмнят и да проверят дали заключенията за съвпадение на отпечатъците се базират на достатъчно точни научни данни, за да бъдат допуснати като доказателства по делото. И въпреки че никой съд не забранил тази практика, пълната увереност в тази наука била разклатена.

Фин се беше съсредоточил в проучването си, когато телефонът иззвъня. Той остави Лиса да вдигне.

— Адвокатска кантора на Скот Фин? — Чу я да казва. — Да, тук е, за кого да предам? — Тя погледна към него.

— Твоят клиент е.

— Кой клиент?

— Салазар. Ти кой мислиш?

— На телефона?

— Не, под бюрото ми. Естествено, че на телефона. Вдигни.

Той натисна бутона за прехвърляне и вдигна слушалката.

— Винсенте?

— Господин Фин, извинете, че ви безпокоя.

— Няма проблем. Просто не очаквах да се обадиш. — Той погледна часовника си. Единайсет и половина. — Не си ли в килията си? Мислех, че ви водят на обяд в дванайсет.

— В лазарета съм — отвърна Салазар.

— Ах, да, забравих, че работиш там.

— Обикновено е така. В момента обаче съм по-скоро пациент. Обаждам се да ви предупредя, че сте в опасност.

От сериозния тон на Салазар Фин го полазиха ледени тръпки. Не беше нито истеричен, нито мелодраматичен, а съвсем спокоен и равен.

— Какво се случи? — попита Фин.

— Нападнаха ме. Опитаха се да ме убият.

— Кой?

— Този, който стои зад това.

— Почакай. Започни от начало.

Салазар му обясни какво беше станало сутринта в лазарета, като наблегна върху по-зрелищните и смущаващите аспекти на разказа, за да подчертае колко е сериозно положението.

— Добре ли си в момента? — попита го Фин, след като изслуша разказа му.

— Имам раната на главата. Лекарите я зашиха. С изключение на това съм добре. Засега.

— Ще могат ли отново да се доберат до теб?

— Трудно е да се каже. Лекарите ще ме оставят в лазарета колкото се може по-дълго, за „наблюдение“. Което обаче не може да трае вечно. Администрацията на затвора няма да го позволи. Ще се усъмнят. Освен това, ако тази сутрин е показателна за нещо, то е, че дори и в лазарета не съм в пълна безопасност. А щом ме върнат при другите затворници, ще трябва много да внимавам и да бъда нащрек.

— Какво мога да направя аз? — попита адвокатът.

— Нищо... Изкарайте ме от тук. Това е, което можете да направите.

— Работя по въпроса.

— Знам — гласът на Салазар беше дрезгав и слаб и си личеше, че е изтощен. — Имам едни книжа в килията ми. Записки, дневник, такива неща. Ако нещо се случи с мен, искам да се погрижите дъщеря ми да ги получи.

— Нищо няма да ти се случи.

— Разбира се. Вече знам намеренията им и това ми дава известно предимство. Ще ги очаквам. Ще съм подготвен. Но ако...

— Ще се погрижа да ги получи.

— След като бъде убит затворник, първото нещо е да изчистят килията му, за да направят място за нови затворници. Изхвърлят

всичко в боклука. Затова ще трябва да действате бързо и ясно да им кажете, че знаете за тези книжа и че ги искате. Те са единственото нещо, което ще оставя на Росита. Обещайте ми, че ще ги запазите за нея.

— Обещавам — отвърна Фин. — Ще те измъкнем оттам.

— Струвате ми се уверен. Излязоха ли резултатите от ДНК тестовете?

— Още не.

— А пръстовите отпечатъци и свидетелските показания?

Фин не знаеше какво да каже.

— Още работим по дадени следи — излъга. — Ще пратя човек днес, да ти вземе отново отпечатъци, става ли?

— Защо?

— Просто интуицията ми подсказва.

— Добре.

— Ще те измъкнем оттам — каза отново Фин, но вече не беше убеден.

— Благодаря — отговори Салазар.

— Има ли нещо друго, с което да ти помогна?

— Да. Да внимавате. Този, който стои зад всичко, вече уби Марк Добсън. Сега се опита да убие и мен. Те няма да се поколебаят да посегнат на всеки, който ми помага. В опасност сте.

— Мога да се погрижа за себе си.

— Надявам се — рече Салазар. — Силно се надявам.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Сигурен ли си, че така искаш да решиш проблема?

Фин погледна ядосано Козловски, докато двамата пътуваха от Чарлстън за центъра на Бостън.

— Сигурен съм — отвърна той. — Фронтална атака. Ще разклатим дървото и ще видим какво ще падне от него.

— Ченгетата обикновено не се клатят. Особено ако не приложиш доста голяма сила. А ние нямаме такава сила.

— Ако искаш, ще спра тук и можеш да слезеш.

— Добър начин да те пратя на самоубийство. Да отидеш в полицейското управление и да започнеш да отправяш обвинения. Мислиш, че Мади Стийл ни посрещна хладно ли? Нейното ще е детска игра в сравнение с реакцията, която ще има при сегашното ти посещение.

— Нямаме избор. Те се опитаха да го убият.

— Кой се опита да го убие?

— Ето това е големият въпрос.

— А ти се държиш така, сякаш знаеш отговора. Може пък да не е това големият въпрос. Може големият въпрос да е защо дори нашият експерт-дактилоскоп потвърждава, че отпечатъците на Салазар са върху пистолета. Явно не желаеш да приемеш възможността, че този човек наистина е извършил престъплението, за което е осъден.

Фин поклати глава.

— След разговора ми със Смити направих собствено проучване. Той каза, че в идентифицирането на пръстови отпечатъци няма твърдо установени стандарти. Излиза, че досега доста сме подценявали този факт. В Англия от експертите се изисква да открият поне шестнайсет точки на съвпадение, за да заключат, че отпечатъците съвпадат. Тук, в Щатите, някои заключения за съвпадение се правят само с шест точки. Освен това няма стандарт, според който да има „достатъчно“ сходство, за да се обявят два отпечатъка за идентични. От така наречените вещи лица не се изисква да преминават тестове или изпити, за да се удостовери, че си разбират от работата. Много от тях дори никога не са

преминавали формално обучение, освен това по време на първите шест месеца от службата им. Струва ми се, че тук по-скоро става въпрос за субективно мнение, отколкото за наука.

Козловски сви рамене.

— Да допуснем, че е вярно. И какво от това?

— Какво от това ли?

— Да, какво от това?

Адвокатът стисна зъби и замълча около минута.

— Даваш ли си сметка, че никога не са били правени научни изследвания, които да установят колко точно е прецизно идентифицирането на пръстови отпечатъци? Никакви изследвания. Никакви тестове. Нищо, което дори да наподобява наука. Всеки път, когато някой предложи подобно нещо, полицейската общност се надига, за да се бори със зъби и нокти срещу предложението. И знаеш ли защо?

— Сигурно защото на данъкоплатеца ще му излезе доста скъпо да се изследва метод на идентификация, който е доказал своята надеждност в продължение на сто години.

— Не, защото те знаят, че всяко едно изследване за проверка на точността на пръстовите отпечатъци като веществени доказателства ще покажат колко несигурна наука е това. И тогава какво ще правиш с всички онези хора, осъдени само на основание съвпадение на отпечатъци?

— Пак ти казвам, дори да допуснем, че всичко, което твърдиш, е вярно — а аз предполагам, че това са по-скоро прочувствени либерални брътвежи — и какво от това? Смити е казал, че има съвпадение на деветнайсет точки от отпечатъците. А той е на наша страна. Дори и понякога хората да подправят доказателствата, в нашия случай не е така.

— Ще видим — промърмори Фин.

— Ти имаш съвпадение на отпечатъци, потвърдено от собствения ти експерт. Имаш разпознаване от свидетел, уличаващо осъдения. И въпреки това продължаваш да си въобразяваш, че този човек не е виновен. Скапана работа.

— Страхотно. Сега със свидетелското разпознаване ли ми излизаш? Всъщност има проведени проучвания и за точността на свидетелските разпознавания. И знаеш ли какво са открили? Открили

са, че хората много често бъркат. Дори и да огледат добре и отблизо някого, хората, които твърдят, че са разпознали извършител, често грешат. Дали има значение? Не. Слагаш пострадалия или свидетеля в съдебната зала и го караш да посочи обвиняемия и да каже: „Това е той, това е човекът.“ И съдебните заседатели винаги се връзват.

— Разбирам накъде биеш, но каква е алтернативата? Ако махнеш пръстовите отпечатащи и разпознаването от свидетел, как тогава ще можеш да осъдиш престъпник? Как ще осъществиш превенция на престъпността и ще накажеш престъплението?

— Чувал ли си израза, че е по-добре десет виновни да се измъкнат от закона, отколкото един невинен да бъде пратен в затвора? Това е един от фундаменталните принципи, на които се основава нашата система. Точно затова се изисква вината на някого да бъде доказана безспорно, за да бъде осъден.

— Добре. Оставяш десет виновни на свобода, за да защитиш един невинен. А какво става, когато сто виновни негодници остават на свобода, за да може един невинен да не влезе в затвора? А хиляда? Или десет хиляди? Колко убийци, изнасилвани и педофили си готов да пуснеш на улицата, за да спасиш този невинен човек?

— Тук вече преиграваш.

— Не, ти преиграваш. Искаш да премахнеш основните средства, които ни позволяват да залавяме престъпниците.

Фин спря на паркинга от другата страна на улицата, срещу сградата на полицейско управление Б-2, където се намираше отделът по пръстови отпечатащи. Паркира и изключи двигателя.

— Не знам — продължи, докато разкопчаваше колана си. — Това, което със сигурност знам, е, че някой се опита да убие клиента ни тази сутрин. Знам също, че последният адвокат, който го представляваше, беше насечен на парчета с мачете. По което съдя, че тук има нещо много гнило и всичко се свежда до пръстовите отпечатащи. Искам да знам дали си на моя страна.

— На твоя страна съм. Но искам да знаеш също така, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

Фин отвори вратата и в купето нахлу студен въздух.

— Повярвай ми — рече. — Никой не го знае по-добре от мен.

* * *

Лиса Кранц стоеше на вратата на малка спретната къщичка в Западен Роксбъри, в която живееше Хуанита Собол — с моминска фамилия Санчес. По всички признаци това беше солиден квартал на средната класа, чиито обитатели караха миниванове и правеха барбекю на двора през лятото. Тя натисна звънеца и докато чакаше, си погледна часовника. Трябваше първо да се обади по телефона, за да е сигурна, че госпожа Собол си е вкъщи. Щеше много да се ядоса, ако се беше разкарвала напразно. Но беше сигурна, че жената си е у дома — според бележките на Добсън тя беше домакиня, която се грижеше за къщата и децата, а и миниванът „Додж“ беше издайнически паркиран на автомобилната алея пред къщата. Според записките на Добсън също така преди петнайсет години, когато Собол още е била с фамилия Санчес, е била нелегална имигрантка и е живеела на няколко пресечки от апартамента на Винсенте Салазар и семейството му. По времето, когато простреляли Мади Стийл, тя раждала и според казаното от нея пред Добсън Салазар ѝ помагал с израждането на бебето. По време на процеса срещу Салазар тя не искала да се яви пред съда от страх да не я депортират, но сега, след като беше омъжена за американски гражданин, се беше съгласила да разкаже историята си.

Така беше написал Добсън в записките си, но задачата на Лиса беше да накара жената да подпише писмени показания. Погледна отново часовника си и звънна втори път. Накрая вратата се отключи и леко се отвори. Лиса видя в процепа жена на около четирийсет, с права черна коса и уплашен поглед.

— Да? — попита жената със силен акцент.

— Здравейте, казвам се Лиса Кранц и търся Хуанита Собол.

Любезният ѝ тон не прогони притеснението на жената.

— Аз съм Хуанита.

— Страхотно. Аз работя с адвоката, който представлява Винсенте Салазар, и искам, ако може да преговорим вашите показания, да ги напишете на хартия и да ги подпишете. Мога ли да вляза?

— Имате грешка — пророни Хуанита.

— Грешка?

— Да. Съжалявам, не мога да ви помогна.

Лиса се слиса от чутото.

— Не разбирам. Как може да има грешка?

— Така. Аз сгреших.

— За кое?

— Не съм сигурна дали бях с господин Салазар. Не мога да ви помогна.

Лиса извади копие от писмените показания, които беше написала по записките на Добсън.

— Но вие сте разговаряла с Марк Добсън. Не му ли казахте, че Винсенте Салазар е бил с вас по времето, когато са простреляли полицайката? — Тя помахна с листа хартия пред лицето на жената.

— Съжалявам — отвърна Хуанита и понечи да затвори вратата, но Лиса сложи крака си.

— Вече не могат да ви депортират. Сега сте американска гражданка.

Другата жена поклати глава:

— Не съм сигурна дали беше същата вечер.

Лиса скръсти ръце на гърдите.

— Кога е рожденият ден на сина ви?

— Моля?

— Сигурна съм, че знаете кога е роден синът ви, нали така? А Винсенте Салазар е бил с вас, за да изроди сина ви. Необходимо ни е само датите да съвпадат.

— Моля ви, вървете си — уплашено рече жената.

— Не.

— Ще извикам полиция.

— Защо не искате да говорите с мен?

— Имам семейство. Имам съпруг и деца.

Лиса отстъпи назад и погледна внимателно жената.

— Някой да не ви е заплашвал? Някой ви каза да промените показанията си?

— Имам семейство — повтори Хуанита.

— Знам. В това число и син, който Винсенте Салазар е изродил.

Тя поклати глава.

— Съжалявам. Ако не си тръгнете, ще повикам полиция.

Жената затвори вратата и Лиса остана сама на стъпалата пред вратата на малката къща.

— По дяволите! — изруга и блъсна по вратата. — Винсенте Салазар също има семейство!

Тя изчака още една минута, за да види дали думите ѝ ще трогнат Хуанита Собол и ще я накарат да размисли, но вратата си остана затворена. Накрая взе чантата си и се върна при колата.

* * *

Б-2 представляваше стара бетонна конструкция от петдесетте години, с постмодернистична студена архитектура от онзи период. Колкото и да бяха студени декемврийските ветрове в Бостън, Фин усети истинския студ едва когато застана пред полицейското управление.

— Очарователно — отбеляза.

— Да — отвърна Козловски. — Вътре е по-лошо.

След като влязоха, детективът се насочи към приемната. Мъжът зад бюрото беше шишко на петдесетина години, с огромни челюсти и двойна брадичка.

— Коз — поздрави го мъжът добросърдечно. — Не ти позволиха да се върнеш на работа в полицията, нали?

— Нямах този късмет, сержант — отвърна той. — Предполагам, че искат да дадат на лошите аванс.

— Радвам се да те видя. Как върви при теб? — Мъжът протегна отпуснатата си ръка.

— Добре. Как вървят нещата тук?

Сержантът сви рамене.

— Друго време, същата тъпотия. Нищо не се променя — продължаваме да се борим с прилива. Какво те води насам?

Козловски кимна към Фин.

— Това е Фин, колегата, с когото работим заедно. Трябва да говорим с Еди Форние от отдела за пръстови отпечатащи.

Лицето на сержанта стана мрачно.

— За какво?

— Нищо сериозно. Само един стар случай. Трябва да разберем малко подробности.

Сержантът остана намръщен.

— Добре — отвърна скептично и погледна към един списък зад бюрото. — Той си е в стаята. Дойде преди около час.

Козловски погледна часовника си.

— Почти обяд е. Сега да не би да давате нощни дежурства?

Сержантът поклати глава.

— Не, Форние си е бил винаги такъв.

Фин остана с впечатлението, че сержантът щеше да добави още нещо, ако беше насаме с Козловски. Адвокатът си отбеляза мислено да накара Козловски да разбере повече по-късно.

— Знаеш къде се намира отделът, нали? — попита го Фин.

— Да — отвърна Козловски. Той отново стисна ръката на сержанта и тръгна към врата в дъното на фойето.

Фин мълчаливо го последва по стълбите и оттам по един коридор, който ги отведе до стоманена врата. Щом Козловски отвори вратата, отвътре ги връхлетя топла миризма на разложено.

— Каква е тая воня?

— Плесен — отвърна Козловски. — И димни пари от ауспуси на коли. Гаражът се намира до дактилоскопската лаборатория и те трябва да държат вратата отворена, за да влиза въздух.

Слязоха по бетонни стълби, после минаха по друг коридор и стигнаха до черна врата с бял надпис, който гласеше „ЛАБОРАТОРИЯ ПО ДАКТИЛОСКОПИЯ“. Козловски отвори вратата и двамата влязоха вътре.

На Фин му трябваше време, за да се адаптира зрението му. Жълтите флуоресцентни пулсиращи светлини придаваха на малкото помещение странна атмосфера и беше трудно човек да се фокусира. Нямахше прозорци, а остарялата вентилация вкарваше застоял въздух, от който му се догади. Той се запита какви прегрешения трябва да извърши един полицаи, за да го пратят в тая тъмница.

Млада жена, седнала на бюро до вратата, се беше навела с лупа над купчина листове с пръстови отпечатьци. Тя вдигна глава към посетителите.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита.

Жената беше облечена в сив костюм, като сакото беше метнато на облегалката на стола, а тя беше по бяла памучна риза, която на луминесцентната светлина изглеждаше жълта.

— Търсим Форние — отвърна Козловски.

— В дъното — посочи жената и се върна към заниманието си.
На Фин му напомни на робот-автомат от някой Оруелов кошмар.
— Благодаря — каза той.

Тя не му обърна внимание.

Помещението беше разделено на четири зони с големи сиви паравани. Фин забеляза, че параваните бяха на петна и прокъсани. Докато вървяха към дъното, той видя наполовина изяден сандвич с кюфте върху едно от бюрата. Над него летяха две мухи.

Озоваха се в дъното на помещението, където дребен мъж седеше, вдигнал краката на бюрото, зареял празен поглед в тавана. В скута си държеше кутия кока-кола.

— Форние? — попита Козловски.

Мъжът реагира след секунда-две:

— Кой иска да знае?

— Полицай Форние, имаме няколко въпроса към вас относно един стар случай, по който сте работили — отвърна Фин.

Мъжът свали краката си от бюрото. Затвори очи и потри носа си, после разтърка очите си, сякаш искаше да се фокусира.

— Защо? — попита.

Козловски показа картата си на бивш полицейски детектив.

— Просто рутинна проверка — отвърна, сякаш още беше полицай.

Форние скръсти ръце.

— Добре. Питайте.

— Спомняте ли си случая на Винсенте Салазар? — попита Фин.

Форние застина.

— Не.

— Вие сте дали заключение, на основание на което е осъден и изпратен в затвора — каза адвокатът.

— С моите заключения съм пратил доста отрепки в затвора — заяви Форние. — Не мога да помня всеки от тях поотделно. — Очите му бяха зачервени, а роговиците — болнаво жълто-сиви.

— Имаме причина да вярваме, че заключението, което сте дали специално по този случай, е погрешно — каза Фин с уверен тон. — Ще разговаряте ли с нас или предпочитате да ви призоват от съда и да го направите под клетва?

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Аз съм адвокат на господин Салазар и мога да ви уверя, че така или иначе ще трябва да проведем този разговор.

Форние омекна:

— Беше много отдавна. Какво, по дяволите, искате да знаете?

Фин го изгледа ядосано.

— Нали казахте, че не си спомняте случая. А сега се сетихте, че било много отдавна.

— Майната ти. Той простреля ченге. Имам поне двайсет случая седмично, но си спомням за онези, при които престъпниците стрелят по ченгетата.

— Значи ще ни разкажете за отпечатъците? — В тона на адвоката прозвуча заплаха, макар и да не беше подкрепена с нищо.

Форние изгледа изпитателно Фин, накрая каза:

— Глейте си работата. Нямате нищо. Познавам по очите ви. Просто си свърших работата.

— Това, което имам — уточни адвокатът, — са резултати от ДНК анализ, които показват, че Салазар не го е направил. Той е невинен. Ако се съгласите да говорите с нас, може и да ви се размине краят на кариерата ви.

— Глупости. Ако имахте ДНК анализи в подкрепа на вашата теза, нямаше да си губите времето тук. Освен това, дори и да имахте анализите, мислите ли, че щяхте да ме сплашите? Проверете отпечатъците сами. Те съвпадат, така че се разкарайте от тук. А и ченгето, което той простреля, го разпозна, нали така?

— Да не би да твърдите, че сте разбрали за разпознаването, преди да сте сравнили отпечатъците? — притисна го Фин.

— Казвам само, че разговорът ми с вас приключи. — Мъжът стана и понечи да заобиколи бюрото и да излезе навън. Козловски бързо застана пред него и му препречи пътя. Разликата в размерите на двата беше комично голяма, но Форние не отстъпи.

— По-полека, здравеняко — каза. — Намираш се в полицейски участък, а думата „в оставка“ е изписана с големи букви в твоето удостоверение. Ако искаш да си имаш големи неприятности, можеш да продължиш да стоиш тук.

Козловски се наведе към него и го погледна в очите. После затвори очи и подуши с носа си.

— Намирисва ми на страх — каза и отново отвори очи.

Форние го бутна в гърдите. Козловски обаче не помръдна и той отстъпи назад към бюрото си.

— Копеле такова — каза дребосъкът. — Ако имаш някакви проблеми, оплачи се на горния етаж. Казах вече, разговорът приключи. А сега се отдръпни и ме пусни да мина или се кълна, че ще се обадя на дежурния сержант и той ще повика за секунди специалния отряд.

Козловски отстъпи и Форние се промуши между него и стената.

— Това не е краят — каза Фин. — Очаквайте призовка и доста повече въпроси.

— Майната ви. — Форние мина покрай него и тръгна към изхода. — Нямате нищо и го знаете. Вашето момче е там, където му е мястото и там ще си остане.

* * *

Фин и Козловски вървяха към паркинга. Небето беше станало сиво, докато те се намираха в мазето без прозорци. А настроението им беше в унисон с буреносните облаци.

— Хубав блъф — каза Козловски. Следващия път, когато решиш да поиграеш покер, ме извикай. Спечелените пари ще ми дойдат добре.

— Ти си специалист по блъфиране. „Намирисва ми на страх!“ Как само го измисли.

— Той ме разбра.

— Какво, да не си полицейско куче?

Детективът се спря.

— Ти не го ли подуши?

— Кое? Страх ли?

— Не, смелостта му. Право от бутилката.

— Алкохол? Сериозно ли говориш?

— Абсолютно. Затова се наведох толкова близо до него. Миризмата извираше направо от порите му, от дъха му. Отдавна е в това състояние по мое мнение. И съм готов да се обзаложа, че в кутията в краката му колата беше смесена с алкохол. Викат му „ирландска сода“.

— Това е доста обидно — отвърна Фин, защитавайки предците си. — Форние е френска фамилия. Защо вечно трябва да нападаш моя

народ?

— Добре де, както и да го наречеш, той вече се беше отрязал до козирката.

Докато двамата продължаваха да вървят към колата, чуха някой да вика:

— Козловски! Коз! Почакай!

Беше мъж на петдесетина години, очевидно във форма, който тичаше от участъка към тях.

— Изглежда ми познат — каза Фин.

— Беше ми шеф навремето — отвърна приятелят му. — Капитан Уайдъл. Навярно си имал работа с него по време на разследването на убийството на Натали Колдуел. Когато си мислехме, че си най-вероятният заподозрян.

— Страхотно. Денят става все по-хубав.

Уайдъл ги настигна бързо и въпреки че беше спринтирал, дори не се задъхваше.

— Козловски, трябва да говорим — каза той.

— Как вървят нещата, капитане? — попита го Козловски. — Отдавна не сме се виждали. Помниш ли Скот Фин?

Мъжът изгледа адвоката. Трябваше му малко време да се сети, което веднага пролича по физиономията му.

— А, вие написахте споразумението на Малкия Джак преди няколко години, нали? — Той не подаде ръка за поздрав, нито се извини. Вместо това се обърна отново към Козловски: — Виждам, че сега се движиш само с най-уважаваните граждани, а, Коз?

— Хей, не забравяй, че ме оправдаха — обади се Фин.

Уайдъл не му обърна внимание.

— В отдела се говори, че се опитвате да откупите свободата на онова лайно, дето простреля Мади Стийл. Вярно ли е?

— Не — отвърна Козловски. — Не се опитвам да откупувам нищо. Просто искаме да се уверим дали човекът, пратен в затвора, е същият, който е натиснал спусъка. Ако е той, тогава остава в затвора и аз ще направя всичко възможно да е така. Ако ли не...

— Нали знаеш как не понасяме такива глупости ние, които се борим на фронтната линия с престъпността? — Уайдъл заканително насочи пръст към детектива.

Козловски се намръщи.

— Никога не съм те причислявал към онези, които са на фронтната линия, капитане. Доколкото си спомням, ти прекарваше повече време в тила.

Уайдъл скръсти ръце на гърдите си.

— Добре, Коз. Можеш да се правиш на артист колкото си искаш, но аз говоря за твоите бивши колеги, които излизат на улицата и рискуват живота си всеки ден. И не щеш ли появява се някаква група изнежени задници-либерали и се опитва да освободи негодник, който е вкарал в инвалидна количка един от нашите. Как ти се струва това?

— Извинете ми, капитане — намеси се Фин. — За ваше сведение определението „изнежен задник-либерал“ страшно много ми допада и аз се причислявам към него.

Уайдъл не му обърна внимание.

— Не е добре, Коз. Изобщо не е добре и не е правилно, и ти го знаеш.

— В този случай има много неправилни неща — отвърна бившият му подчинен. — В това съм абсолютно сигурен.

Полицейският капитан се вторачи гневно в него.

— Когато беше в полицията, с теб не се понасяхме. Няма да те лъжа, че ми липсваш и че ми е жал, загдето си напуснал отдела...

— Загдето ме принуди да напусна отдела — поправи го Козловски.

— Та, както казах, ти беше голям трън в петата и затова не те харесвах. Но поне имай уважение към професията и към твоите колеги-полицаи. Не допусках, че си способен на такова предателство.

— Доста дръзко обвинение, изречено от човек, който е доста по-вещ в предателството.

Уайдъл извърна за малко глава и когато отново го погледна, очите му бяха изпълнени с омраза.

— Работата на частния детектив може да е доста трудна. Но при теб беше по-лесно заради връзките ти в полицията. Давал съм ти достъп до доста документи и информация, които не бих дал на други частни детективи. Но всичко свърши, да знаеш. Не си прави труда повече да звъниш на когото и да било в тази сграда. Гарантирам ти, че никой няма да ти вдигне. И на твое място щях доста да внимавам и да се старая да правя всичко по закон. Доближиш ли чертата и ти обещавам, че ще загазиш много сериозно, разбра ли ме?

Козловски мълчаливо отвърна на погледа му. Уайдъл се обърна и тръгна към управлението.

Фин и Козловски стигнаха до колата. Застанаха до вратите и се спогледаха.

— Либерал, борец за права и свободи? — попита Козловски. — Сериозно ли?

Фин сви рамене.

— Повече или по-малко.

— И какво точно означава това?

Фин се замисли и отключи вратите.

— В общи линии, консерватор, който обича секса и наркотиците. Козловски поклати глава и се напъха вътре.

— Хм, никога не бих и помислил.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Как върви разследването при вас? — попита ги Лиса.

Козловски лежеше върху купчина възглавници на пода на хола в дома на Лиса. В камината гореше огън, а от панорамните прозорци се разкриваше невероятна гледка към Чарлс Ривър и „Еспленейд“. Не си беше представял, че някой може да живее толкова луксозно. За цялото си съществуване като ченге един-единствен път беше имал контакт с хора с подобни финансови възможности, и то беше по време на разследване. Определено престъплението — било то убийство, изнасилване или домашно насилие — изглежда, произхождаше от богатството. Затова той беше под впечатлението, че парите са най-вече средство за поквара и упадък. Но тук всичко оборваше тази негова представа. В този красив апартамент, с тази красива жена до него, всичко му се струваше перфектно.

— Нали беше в кантората — отвърна той. — Чу разговора.

— На това разговор ли му викаш? Двамата да сте си казали най-много десет думи за целия следобед. Все едно че се намирах в някаква шибана библиотека. — Лиса лежеше, положила глава на гърдите му. — Да ти приличам на библиотекарка?

Тя беше гола и светлината от камината танцуваше върху гладката ѝ смугла кожа. Той огледа тялото ѝ, преди да отговори:

— Не знам, отдавна не съм бил в библиотека. Но ако приличаш, трябва да си извадя карта за там.

— Знам само, че не съм се съгласявала да работя в пълна тишина. Та какво, по дяволите, стана днес?

— Питаш ме какво е станало, след като се опитаха да убият клиента на Фин и след като разбрахме, че отпечатъците върху пистолета, с който е била простреляна Мади Стийл, са на Салазар и след като изгубихме нашия свидетел?

— Да, именно. След това.

Той я погали по ключицата.

— Нищо.

— Нищо?

— Нищо.

— Как, по дяволите, не се е случило нищо?

Той се засмя:

— Шегуваш ли се? Деветдесет и девет процента от работата по разследването е да седиш и да чакаш, да наблюдаваш, докато нищо не се случва.

— И как работи тази тактика при случай като този, при който имате само една седмица до следващото съдебно заседание?

— Не много добре. Но не ти остава друго, освен да работиш върху случая, да си търпелив и да се стремиш да запазиш разума си.

— Не съм сигурна, че Фин успява с последното. — Докато огънят в камината пукаше, тя се запита какво ли в действителност си мисли той сега, но знаеше, че е по-добре да не напират с въпросите. Той не беше от хората, които обичаха да го разпитват. — Тревожа се за него — добави накрая.

— За Фин ли?

— Да, за Фин.

— Защо?

— Направо е полудял по този случай. Само за него мисли и не е добре за здравето му. Ще пострада.

— Може и така да е — отвърна Козловски. — Но той е боец. Покорав и издръжлив, отколкото си мислиш. Накрая ще излезе от битката цял и невредим.

— Не знам. Доста е задълбал. Ако нещата се развият неблагоприятно, ти трябва да си до него. Той има нужда от теб, не виждаш ли?

— Аз съм с него и той го знае.

— Нямам предвид само да работиш заедно с него по случая. Трябва да си до него, ако всичко пропадне. Трябва да му кажеш, че го чувстваш близък и че ти пука за него.

Козловски се изсмя:

— Мъжете не си говорят така.

— Не ли?

— Не.

— Защо?

— Защото сме мъже.

— Е, и?

— Просто не си говорим така. Ако искам друг мъж да разбере как се чувствам, го черпя едно питие.

— И пиенето показва, че го чувстваш близък? — изненада се тя.

— Ако е хубаво пиене, да.

— Вие, мъжете сте ненормални.

— И това е ново за теб ли?

Тя се обърна и легна върху него, после плъзна крака си по бедрата му. Погледна го, очите им се срещнаха. Тя прокара длан по рамото му и нагоре по врата му, очертавайки лицето му подобно на сляп човек. Докосна дългия белег на лицето му и почувства как той леко се напрегна. Изкуши се да го попита, но не го стори. Той щеше да ѝ каже, ако наистина го искаше.

Усмихна му се и игриво го щипна по зърното.

— Значи, щом питието означава, че обичаш някого, как така още не си ме черпил едно тази вечер?

Той обхвана бедрата ѝ и я придърпа към себе си.

— Знам по-добър начин как да ти покажа чувствата си — отвърна ѝ той и също се усмихна.

* * *

Фин седеше на бюрото си и се беше съсредоточил в двата списъка, направени от него преди дни. Срещу всяка от задачите от втория списък имаше отметка, но въпреки това никой от въпросите в първия не беше получил отговор. От едната страна на бюрото беше натрупана купчина папки, в които се съдържаше всичко, което имаше по делото на Салазар. Беше прегледал всички три пъти. Беше прекарал часове в интернет, проучвайки процедурите по снемане на отпечатъци, ДНК анализи, плюсовете и минусите на свидетелските показания. И нищо от това не му помогна. Нищо не съвпаднаше.

Той се облегна назад и се вгледа в телефона. Може би не трябваше, но имаше нужда да говори с някого. Вдигна слушалката и набра номера на офиса на Линда Флахърти във Вашингтон. Но затвори, преди телефонът от другата страна да е иззвънял, и зарови лицето си в дланите.

„Лоша идея“ — каза си.

В моменти като този най-много чувстваше липсата ѝ. И преди беше имал приятели — добри приятели — но в живота му беше липсвал човек, с когото така открито да може да споделя мислите си. Той не се доверяваше лесно на хората, но тя беше успяла да преодолее всичките му защити. Откакто се помнеше, тя беше първият човек, когото беше допуснал толкова близо до себе си.

Навярно беше неизбежно. Когато се запознаха, тя беше полицейски детектив и двамата с Козловски разследваха убийството на колежката на Фин в старата му кантора. В един етап Фин беше главен заподозрян и макар че повечето улики сочеха към него, тя не повярва във вината му. В замяна Фин спаси живота ѝ, връзката между двамата беше скрепена толкова здраво и той си мислеше, че никога няма да се разпадне.

Докато си мислеше за нея, си каза, че няма никакви ярки спомени за първия им месец, откакто започнаха да се срещат. Те бяха потънали в новите за тях страсти и всичко, което си спомняше, беше смесица от вълнение и радост. След този първи месец тя се премести да живее при него и връзката им продължи щастливо, но в някаква забързана рутина, Фин беше зает да организира частната си кантора и практика, а тя оглави Отдела за вътрешна сигурност на щата Масачузетс. Започнаха да се виждат все по-рядко. Но той продължаваше да чувства тази връзка. Затова, когато тя му каза, че е приела нова длъжност във федералното правителство, сякаш го удари с оловна тръба в корема.

„Как мога да откажа — заяви тя тогава. — Това е шансът на живота ми.“

„Мислех, че нашата връзка е шансът на живота ти“ — беше неговият отговор.

„И аз така мислех“ — рече тя.

В деня, в който тя замина, той дори не я изпрати до летището. Таксито пристигна и тя го целуна. После си тръгна, без никой от двама им да каже и дума. Сигурно затова още си мислеше, че всъщност имат шанс. Тя не го беше зарязала. Не беше способна на такова нещо. Замина си и това беше достатъчно да му вдъхне надежда. А и не знаеше, че ще му е толкова тежко без нея. Той имаше нужда от нея и беше сигурен, че и тя има нужда от него, макар и да не искаше да го признае пред себе си.

Той вдигна телефона и отново набра номера.

— Министерство на вътрешната сигурност, кабинетът на заместник-министър Флахърти. С какво мога да ви помогна? — Гласът беше приятен и бодър, въпреки че беше девет и половина вечерта.

— Ако обичате, свържете ме с Линда Флахърти, моля — поиска Фин. Той знаеше, че е един от малцината, които имат прекия ѝ служебен телефон — номера, на който всяко обаждане се възприемаше особено сериозно.

— За кого да съобщя?

Стори му се, че долови южняшки акцент в речта на секретарката, който беше почти заличен благодарение на нейното старание.

— Скот Фин — отговори.

Последва дълга пауза и той се запита доколко Линда споделя за личния си живот със секретарките си.

— Един момент, моля.

Фин зачака да го свържат, слушайки електронната мелодия, версия на „Стълба към Рая“. Ако наистина съществуваше Господ, той вероятно имаше голям зъб на „Лед Цепелин“. Точно когато компютърната мелодия набра инерция, секретарката отново се обади:

— Ще се обади след минута.

— Благодаря — отвърна Фин, но жената вече беше натиснала бутона. И отново той трябваше да слуша пародията на музика. Кавърверсията на „Лед Цепелин“ свърши и премина в не по-малко изопачено „Добре дошли в джунглата“. В този аранжимент нямаше перкусии, а писъците на Аксел Роуз бяха заменени от две цигулки. Слава Богу, мъчението приключи бързо.

— Значи реши да се обадиш — каза Линда Флахърти, когато вдигна. — Само две седмици. Предполагам, че трябва да се чувствам поласкана.

Фин се надяваше гласът ѝ да му подейства успокояващо, но в действителност чу само гняв и сарказъм. Той си го заслужаваше, но разумно ли беше тогава да ѝ звъни?

— Да, трябваше да ти се обадя по-рано — призна. — Извинявай, просто аз... не можах.

— Какво искаш от мен? — Тя беше по-ядосана, отколкото предполагаше.

— Нищо, само да поговорим.

— Ами говори.

Не знаеше какво да ѝ каже.

— Как върви при теб?

— Страхотно — отвърна тя.

— Как е работата? Както очакваше ли е?

— Да бе, сигурно. Популярността на страната ни по света е на най-ниската си точка, шефът ми е по средата на втори мандат, който преминава доста зле, не успя да прокара закон пред Конгреса, а радикалните ислямисти искат да си запазят място в Рая, като взривяват американци. За капак тази сутрин човекът, който е втори по ранг в ръководството на вътрешното разузнаване, беше хванат от местните ченгета да склонява към секс по интернет четиринайсетгодишно момиче. С изключение на всичко това работата ми е като песен.

— Винаги можеш да се върнеш в Бостън — отвърна Фин и веднага съжали за думите си.

— Ти не се предаваш, нали?

— Съжалявам, не биваше да го казвам.

— Тук се занимавам с нещо важно, колкото и трудна да е работата. Ако не беше важно, нямаше да е толкова трудно.

— Да, знам.

— Знаеш ли?

Фин не каза нищо и настъпи напрегнато мълчание.

— Какъв ти е случаят? — накрая го попита тя.

— Кой случай?

— Не ме баламосвай, Фин. Познавам те много добре. Нещо те измъчва и то не е обърканата ни връзка.

— Поне го наричаш „връзка“. Все пак е нещо.

Тя въздъхна.

— Какво ти е делото?

Фин се почеса по главата.

— Опитвам се да изкарам един клиент от затвора.

— Това не го ли правиш с всеки клиент?

— Този път е различно. Човекът е невинен.

— Невинен в какво?

Фин се запита какво цели тя с въпроса си.

— В стрелба по полицаи преди петнайсет години. — Почти си представи как тя клати глава.

— Ченгетата не обичат, когато стрелят по някой от тях.

— Да, но моят човек не го е сторил.

— Познавам ли полицаия, по когото е стрелял?

— Не знам. Познаваш ли Мадлин Стийл?

— Господи, Фин. Мади Стийл? Ти си луд да се забъркваш в нещо подобно.

— Вероятно. Познаваш ли я?

— Не и преди да стрелят по нея. Случило се е, преди да започна работа в бостънската полиция. Но няколко пъти след това си имах работа с нея, когато завеждаше „Служба за пострадали“. Добра жена беше.

— Може и още да е. Не знам, не можах да преценя. Беше твърде ядосана, когато разговарях с нея.

— Виниш ли я за това? Ти се опитваш да изкараш на свобода човека, който е съсипал живота ѝ.

— Той не го е направил.

— Откъде знаеш?

— Опознах го. Той не го е направил. — Дори на Фин му прозвуча неубедително.

— И ти винаги си бил такъв психолог-специалист по човешката душевност?

— Сега той има алиби.

— Сега? Има алиби! Знаеш ли как звучат думите ти?

— А ДНК анализът скоро ще е готов и ще докаже, че той не го е направил.

— Дано да е така, за твое добро.

— Тази сутрин се опитаха да го убият в затвора.

— Фин, хората се избиват в затвора всеки ден. Ако участието в затворническа схватка е доказателство за невинност, тогава изобщо нямаше да са нужни затвори.

— И последният му адвокат беше убит. — Не смяташе да хвърли тази „бомба“, но докато си седеше на бюрото, осъзна, че именно убийството на Добсън го беше убедило в невинността на Салазар. Имаше нужда от разбирането на Линда.

Думите му очевидно постигнаха желаня ефект. Флахърти замълча за миг.

— Искаш да кажеш адвоката му отпреди петнайсет години ли? — в тона ѝ имаше тревога.

— Не — отвърна Фин. — Миналия уикенд.

— Господи, Фин! — Той не можеше да разбере дали Линда е ядосана или уплашена, но и в двата случая беше добре да долови някаква емоция в гласа ѝ. — С какво, по дяволите, си се захванал? Защо си се заел с дело като това?

— Формално се бях заел с делото още преди да убият другия адвокат. Имах намерение да се оттегля, но тогава го убиха. Какво трябваше да направя?

Тя отново замълча, очевидно обмисляше информацията. Ето така действаше тя и това я правеше добра като ченге. Затова я бяха избрали в ръководството на Министерството на вътрешната сигурност. Линда първо събираще всички възможни факти и едва тогава правеше изводи и заключения.

— Как е бил убит? — попита тя.

— По-добре да не знаеш.

— Фин...

— Добре де. Съсекли са го с мачете. Тук има една банда...

— ВДС.

— Чувала ли си за тях? — изненада се той. — Ченгетата смятат, че моят човек е бил замесен с тях, но ми се струва прекалено очевидно, че от бандата правят всичко възможно той да остане в затвора. Така че няма логика той да е член на ВДС. Опитвам се да разплета загадката.

— Откажи се от този случай, Фин. — Думите ѝ прозвучаха като заповед и той настръхна.

— Моля?

— Незабавно. Откажи се от случая. Още утре подай молба за оттегляне.

— Не разбирам.

Тя измърмори:

— Понякога не е необходимо да разбираш. Понякога е достатъчно само да се вслушаш в съвета на хората. Тези типове са много опасни.

Фин се изсмя:

— И преди съм се занимавал с опасни типове.

— Не и с такива като тях. Повярвай ми.

Тонът ѝ го смрази, но и събуди любопитството му.

— Откъде знаеш толкова много за тях?

— Да кажем само, че ги следим на радара.

— Защо? За какво?

— Не мога да говоря за това и ти го знаеш, Само те моля стой далеч от всичко, което е свързано с ВДС.

Той се замисли.

— Няма да се откажа от случая. Не мога.

Тя тежко въздъхна.

— Да, очевидно не можеш. — Той се запита дали това не е критика към него. — Можеш ли поне да бъдеш по-предпазлив?

— Не се тревожи за мен. Предпазливият е името ми. Чувството за самосъхранение винаги е било едно от най-силните ми качества. Ако усетя, че ме очакват проблеми, ще съм първият, който ще избяга.

— Твърде добре те познавам, за да ти повярвам.

— Може ли да поговорим за нещо друго?

— Не знам. Имаме ли за какво друго да говорим? — Въпреки предизвикателната нотка гласът ѝ беше мек и нежен и Фин се усмихна, като си я представи в момента: облегнала се в креслото си след поредния тежък и напрегнат ден, облечена в сивия раиран костюм, който ѝ беше подарил, с разкопчана яка на ризата. Тя винаги беше най-секси в края на работния ден.

— Надявам се — отвърна той. — Силно се надявам.

* * *

Винсенте Салазар видя как пазачът мина по коридора отвън. Като пациент в лазарета той имаше много повече свобода, отколкото в килията. Поне с това беше извадил късмет.

Извади от чорапа си мобилния телефон и набра номера.

— Ало?

— Държиш ли под око адвоката?

— Когато мога.

— Не е достатъчно. Чу ли за днес?

— Да. Добре ли си?

— Засега да, но от това задачата ти с господин Фин става още по-важна.

— Ясно.

— Сигурен ли си?

— Да.

Добре. — Салазар затвори телефона и напъха обратно телефона в чорапа си. Скръсти ръце на гърдите си и се загледа във вратата. Сънят беше лукс, който вече не можеше да си позволи.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

*Четвъртък,
20 декември 2007 година*

Мак се довлече на работното си място малко след десет и половина. За почти трийсет години кариера в полицията не си спомняше да е закъснявал някога за работа. За него това беше въпрос на чест и достойнство. Само мързеливците идваха късно на работа. Той не беше такъв. Или поне не беше... досега.

Докато вървеше към бюрото си, няколко от колегите му го изгледаха. Знаеше защо — защото изглеждаше като парцал. Дрехите му бяха носени поне три пъти след последното им пране и гладене. Не се беше бръснал няколко дена и гъстата и сива брада беше набола. Косата му, която винаги беше късо подстригана и сресана, не беше подстригвана от седмици. И пораснала, косата му контрастираше с все по-увеличаващата се плешивина на главата му.

Но най-лошото, той вонеше ужасно. Дори сам го усещаше. А щом той усещаше миризмата, другите сигурно едва се сдържаха да не повърнат.

Но не можеше да направи нищо. Спиралата надолу беше набрала прекалено голяма инерция и сега му оставаше само да гледа безпомощно по пътя си надолу как светът около него се върти шеметно и неконтролируемо. За кратко се беше надявал, че ще съумее да се измъкне от дупката, която си беше изровил сам, но когато чу, че Салазар е оцелял, разбра, че вече е затънал твърде дълбоко и спасение няма да дойде отникъде.

Сега му оставаше само да избягва разтревожените и притеснени погледи на колегите си, докато минаваше покрай тях по пътя си към стаята на неговата група. „Майната им на всички“ — каза си. На тях никога не им е пукало за него. Той беше на върха толкова дълго време. И сега всички чакаха с нетърпение да се сгромоляса. Молитвите им бяха чути. Но той нямаше да им достави удоволствието да го съжаляват.

Мак стигна до бюрото си, оцелял след трудния път на срама, и погледна към купчината от папки и списъци на хора, които са го търсили по телефона. Избута настрани списъците, търсейки листчето. Беше сигурен, че е тук, но искаше да се увери.

Третото от горе на долу в купчината: без име, само номер. Номер, който знаеше наизуст. Номер, който с времето беше започнал да предизвиква у него страх. Седна и набра номера.

— Ало? — Гласът на Карлос му беше познат, но звучеше някак различно.

— Мак е.

— Звънях ти.

— Бях зает. — Опита се да звучи твърдо и уверено, но не се получи.

— Нашият проблем не беше решен.

— Да, знам. Скоро ще опитам пак. — В действителност не беше сигурен дали изобщо ще има куража и силите да организира втори опит за убийството на Салазар. Това нямаше значение. Така или иначе, те нямаше да се съгласят на предложението му. Всичко беше в името на шоуто.

— Решихме сами да се заемем.

— Адвокатът?

— Това вече не е твоя грижа.

— Мда. — Мак преглътна тежко.

— Спокойно, амиго. Не всичко е загубено и проблемът още може да се реши. — Гласът беше изпълнен с разбиране.

— Опитах се — каза Мак. По-жалък не можеше да стане.

— Знаем. Ще говорим пак в началото на следващата седмица. Имаме друг проблем със сигурността в една друга наша операция. Може да ни бъдеш полезен.

— Разбира се — отвърна той, хванал се за думите на Карлос като удавник за сламка. — Добре, ще участвам. Няма проблем.

— Отдавна работим с теб.

— Така е.

— Почини си малко и не се притеснявай за другия проблем.

— Добре, така ще направя. Благодаря.

Връзката прекъсна.

Ключът беше в тона на Карлос. Приятелски настроен. Любезен. Успокояващ. По това Мак разбра, че скоро ще е труп. Нямахше да чакат до другата седмица. Сигурно вече го дебнеха отнякъде, на паркинга или в гардероба в дома му. Готови да скочат от всеки тъмен ъгъл. Чакаха с дългите си остриета, с нетърпение да ги забият в мекия му и закръглен корем, под ребрата. Да му изкарат въздуха, за да не вдига шум. Но в същото време да остане жив още няколко минути, докато те продължават да вършат пъкленото си дело с остриетата. Помисли си за снимките на Добсън и му се зави свят.

— Мак? Добре ли си? — Беше Кунц. Той се опита да се усмихне. — Изглеждаш ужасно — каза тя.

Мак понечи да отговори, но от устата му не излезе звук. Понечи да издиша, но не успя. Внезапно усети как паниката го стисна като с клещи и преди да успее да реагира, повърна върху бюрото си.

* * *

Джими Алварес беше наблюдавал адвоката Скот Фин в продължение на ден и половина. Не беше достатъчно. Не и за да свърши работата добре. Беше му повтаряно многократно от жестоки и безжалостни мъже, които в миналото беше наемал да оправят бъркотии като тази — трябва внимателно да планираш действията си и да опознаеш добре маршрутите на мишената, за да можеш да избереш безлюдно място. Място, от което ще имаш гарантирано бягство.

Бяха му казвали, че от другата страна на границата, в Мексико, е лесно. Убийствата и отвличанията бяха на практика част от националната икономика и дори полицията можеше да бъде убедена да си затвори очите пред престъплението, ако подкупът е достатъчно голям. Тук, в Щатите, беше различно. Тук не можеше да разчита хората да си затворят очите. Тук трябваше да избере подходящо място.

Не че имаше големи познания за тези неща. Той беше бизнесмен. Поне така се възприемаше. Никога не му се беше налагало лично да отнема човешки живот. Мисълта за това го караше да се поти. Убиването влечеше със себе си фаталност и заплаха от кръвно отмъщение, което той още не можеше напълно да разбере.

И така, той чакаше, като си казваше, че се бави само за да изпипа нещата. Това си беше негово вътрешно оправдание и той го знаеше. В действителност не беше сигурен, че е способен да го извърши. Но нямаше избор. Карлос не беше от търпеливите и ако задачата не бъдеше изпълнена, и то бързо, с Алварес щяха да се разправят много жестоко, независимо колко ценен беше той за бизнеса на ВДС.

И така, той седеше край кантората на Скот Фин. Чакаше, наблюдаваше и набираще кураж.

* * *

Лиса Кранц се вгледа във Фин в другия край на помещението. Никога не го беше виждала толкова унил досега. На този етап като че не им оставаше какво друго да направят. Техният собствен експерт-дактилоскоп беше изготвил заключение, потвърждаващо съпадението на пръстовите отпечатащи, а планът да накарат Стийл да промени показанията си поначало беше обречен на неуспех. Разходката до отдела по пръстови отпечатащи им даде интересен поглед върху немарливостта, с която бостънската полиция се отнасяше към пръстовите отпечатащи като веществени доказателства. Но и там удариха на камък. Не им оставаше почти нищо друго. Затова и тримата бяха прекарвали сутринта в измислени от самите тях задачи, Фин направи допълнително интернет проучване за ДНК анализите. Лиса прегледа отново съдебната практика, която самата тя беше проучила и събрала преди няколко седмици и знаеше, че трудът ѝ е достатъчно прецизен. Козловски, щом пристигна на работа, се затвори в кабинета си и почти не беше излизал оттогава.

Мисълта за Козловски я накара тайно да се усмихне. Безспорно двамата с него бяха странна двойка. И въпреки това всичко с него беше толкова естествено, лесно и приятно. Той беше всичко, за което тя беше мечтала, че дори и повече. Тих, забавен, силен, мълчалив и най-вече надежден. Той беше като скала и тя постепенно се влюбваше в него.

Отърси се от приятния унес и отново насочи вниманието си към Фин:

— Какво правиш, шефе?

— Преглеждам проучването си за ДНК анализите — отвърна той, без да се обръща.

— Пак ли?

— Да, пак. — Не можеше да скрие огорчението си.

— Само питам.

— Питай колкото си искаш. Отговорът е един и същ. Ще преглеждам и проверявам всеки един аспект от това дело, докато не открия кое е липсващото звено.

Тя стана и отиде при него, застана пред бюрото му. Той не ѝ обърна внимание.

— Ще ходим да обядваме — каза Лиса.

— Хубаво — промърмори той. — Приятен обяд.

— Не аз и Коз. Ти и аз.

Най-накрая той вдигна поглед.

— Трябва да работя. Ти — също.

— Трябва да си вземеш почивка, както и аз.

Клиентът ни е в затвора.

— Благодаря, че ми каза. Мислиш, че не знам ли? Смяташ, че и тримата не правим достатъчно, за да го измъкнем от затвора? Тогава ще ти съобщя новината: Салазар ще бъде в затвора и утре. И вдругиден, и след това. Може да остане в затвора до края на живота си, каквото и да сториш. Ти, от друга страна, не си в затвора. И няма да си в затвора нито утре, нито вдругиден. Най-вероятно няма да влезеш в затвора до края на жалкия си живот — но все пак живот. Обаче твоята подчинена може да ти го стъжни, ако не излезеш от това скапано настроение. Вдигай си кльощавия задник, взимай си палтото и шапката и идвай с мен на обяд.

— Нямам шапка.

— Не си играй с мен. Имаш две секунди.

Фин стана отиде до закачалката, свали палтото си и го облече, след което излезе навън.

— Идваш ли? — попита я той. — Няма да се бавя, имам доста работа.

Тя също си облече палтото и излезе.

— Знаеш ли, не дърпай дявола за опашката.

Дълбоко в себе си Фин беше доволен да излезе навън.

Безнадеждността в делото на Салазар беше започнала да го измъчва и да го парализира. Можеше само да проверява отново и отново вече минати неща, а това не му помагаше. Колкото и виновен да се чувстваше, че за миг се е откъснал от случая, добре беше да проясни главата си.

Отидоха в „О’Доул“ и се настаниха в сепаре в дъното на заведението. Когато сервитьорката му донесе чинията с риба, стресът у него изчезна за първи път от няколко дни.

— Е? — попита го Лиса и взе от салатата си.

— Какво е? — попита той с пълна уста.

— Какво, по дяволите, става с теб?

— Нищо. — Почувства как раменете му отново леко се напрягат.

— Глупости. Нещо става с теб и с това дело и аз не го разбирам.

Занимавал си се с десетки наказателни дела, откакто работя при теб, и някои от клиентите ти, доколкото мога да преценя, са ти били приятели в миналото. Някои от тях отидоха в затвора, но на теб не ти пукаше много за тях. Разбира се, ти мразиш да губиш, но не го приемаше лично. А сега някакъв човек, когото не познаваш и който вече е излежал петнайсет години в затвора, се появява неznайно откъде и се превръща в делото на живота ти. Какво, по дяволите, е това?

Той избута настрани брюкселското зеле, което му бяха сервирали за гарнитура на рибата.

— И сам не мога да го обясня, затова няма да се опитвам.

Тя продължи да го гледа съсредоточено, очевидно очакваше да продължи. Когато изкараше адвокатските изпити, от нея щеше да излезе добър адвокат. Той обаче беше достатъчно опитен в тези игри, за да се върже на мълчанието ѝ. Накрая Лиса се предаде.

— Какво става с личния ти живот? — смени темата тя.

— Не знам какво точно имаш предвид — излъга той.

— Напротив, знаеш. Още ли се виждаш с онази жена от Вашингтон? Ходиш ли с друга жена? Какво се случва с живота ти?

— Пак ли ме сваляш?

— Иска ти се.

— Това ми звучи като „да“.

— Определено не е „да“. Някога хрумвало ли ти е, че нямаше да се вгълбяваш толкова в делата, ако имаше човек в живота си. Известно

е, че добрата жена е способна да оправи настроението на мъжа. А лошата е способна на още повече. Помисли си.

— Не се дръж покровителствено с мен, сякаш си ми майка. Не ти отива.

— Майната ти. Мога да се държа майчински, защото съм жена. Изяж си зеленчуците. Ето виждаш ли?

— Ако трябва да съм честен, имаш нужда да порботиш още малко.

— Добре. Подигравай ми се колкото искаш, но аз от километър надушвам мъж, който отчаяно има нужда от секс.

— Ах, да. Типичен майчински инстинкт.

— Какво знаеш ти.

— Тук си права. Нямам много опит с майките. Детството ми, прекарано в домовете за сираци и в приемните семейства, може да е повлияло на изкривената ми представа.

— Затова ли все се проваляш с онази, как ѝ беше името, от столицата?

— Иска ми се да вярвам, че не съм се провалил напълно. Надеждата умира последна.

— Звучи ми като мантрата на един истински самотник.

— Едно на нула за теб. Но в моя случай нищо не можех да направя. Тя замина. Предложиха ѝ работа, която не можеше да откаже, и сега е на деветстотин километра от мен. Така е по-лесно да се обясни, отколкото някаква си фройдистка глупост, че понеже не съм имал майка. Не мислиш ли?

— Не съвсем. Мисля си, че ти си могъл да заминеш с нея.

Фин се намръщи.

— Какво имаш предвид? Моят живот е тук.

— Какъв живот?

— Това е грубо.

— Не искам да съм груба, а сериозна. Ти нямаш семейство. Доколкото разбирам, освен Коз нямаш и други приятели. Имаш само работата.

— Обичам си работата.

— Фин, това е само работа. Ако трябва да съм честна, в много случаи е доста скапана. Освен това можеше да вършиш тази работа и

във Вашингтон. Доколкото ми е известно, и там ползват адвокати. Та какъв ти е проблемът на теб?

Заболя го главата, отново го сковаха раменете.

— Може ли да говорим за нещо друго?

— Не, не може. Наистина съм притеснена за теб. Колко си спал през последните четири дни?

— Казах ти вече, сънят незаслужено се надценява.

Тя вдигна очи.

— Виж, така или иначе, тази работа със Салазар ще свърши след по-малко от седмица — каза той. — Трябва само да издържим до тогава и всичко ще се върне към нормалния си ритъм.

— Дали?

— Ще се върне. Но през следващите пет дни делото ще е единственото, за което ще мисля. Ще дам всичко от себе си, дори и да се наложи да рискувам със здравето и живота си.

Тя мрачно кимна.

— Щом казваш. Имаш ли идея оттук как да продължиш работата по делото?

Той се замисли върху въпроса. След убийството на Добсън този разговор беше най-дългият период от време, през който той не беше мислил върху делото. Сега, като се върна към него, гледната му точка изглежда се беше леко променила. Нещо му се стори несвързано.

— Не знам — бавно отвърна той. — Нещо не ми дава мира за нощта, в която е била простреляна Стийл.

— Какво е то?

— Не знам. Не мога да го определя.

— Само това ли? Само това ли имаш? Нещо не ти дава мира за нощта, в която една жена е била простреляна и изнасилена? Това ли е ключът към разплитането на случая? — Лиса като че беше разочарована от него.

— Все пак е нещо. Повече е, отколкото имах преди час.

— И какво ще правиш с него?

Той я погледна. Тя имаше доста силен дух. Ако не бяха чувствата му към Линда Флахърти, може би... Но той не беше устроен така. И все пак нещо в нейната енергичност му вдъхваше живот, поне за малко. Не се беше чувствал така добре от няколко дни и си каза защо да не се възползва от доброто си настроение.

— Трябва да отида на мястото, където е била нападната — каза
Фин. — В Роксбъри.

— Защо?

Той хвърли двайсетачка на масата.

— Честно ли да ти кажа? И аз не знам.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Снегът беше завалил отново, когато Фин спря колата си в Роксбъри, на завоя на „Кълъмбъс“ с „Ленъкс“. Слънцето беше залязло и на светлината на фаровете снежинките блещукаха като светулки и създаваха атмосфера на тиха вечер.

Той слезе от колата и се огледа. Намираще се в район, който се преустройваше напълно. От другата страна на улицата един голям склад се ремонтиреше из основи, а голяма табела на оградата около сградата известяваше, че вътре ще бъде преустроено в модерни апартаменти. Три други тухлени сгради в съседство бяха подновявани в момента с нов интериор и нови тухлени фасади. На ъгъла една малка уличка беше заличена, за да отстъпи място на модерно луксозно кафене. Но заедно с предвестниците на градската трансформация се забелязваха и знаците на градския упадък и разложение, в чийто плен този район беше просъществувал десетилетия наред. Все още преобладаваха евтини къщи със затъмнени прозорци и лющеща се боя от вратите. А кръчмата наблизо още рекламираше бърбън с отстъпка, а не скъпо шардоне.

Алеята, в която полицаи Стийл беше нападната, се намираще нагоре по пресечката и след като добре огледа квартала, Фин тръгна пеша в снега.

Самият той не знаеше защо дойде тук. Нямахше нищо конкретно като повод или съмнение, нито знаеше какво точно търси. Нещо в онези доклади отпреди петнайсет години му се струваше необичайно, не на мястото си. Той вървеше бавно и имаше неприятното усещане, че някой го следи, но след като се огледа, не видя жива душа. Местните обитатели изглежда се бяха залостили на сигурно в домовете си.

Когато наближи алеята, той едва не настъпи един бездомник, чиито крака, покрити с мръсен брезент, стърчаха от една сенчеста пресечка.

— Кво праиш, бе! — извика скитникът, надигна се от земята и зае отбранителна поза. — За къв се мислиш ти? — Очите му светеха върху черното и мръсно лице, изпълнено с решителност и агресия.

— Извинете.

— „Извинете“ струва долар.

Фин бръкна в джоба и извади банкнота. Смачка я на топка и я пусна в шепата на мъжа.

Онзи се изсмя.

— Ха така го разбирам аз извинението.

Фин извървя още двайсетина метра до началото на алеята. Какво го беше довело тук? Защо беше толкова важно за него това място, опасно и изпълнено с насилие?

Той зави по алеята. Дори и покрита със сняг, пътеката вонеше на канализация и боклуци. Веднага го усети, макар че имаше хрема.

Повървя още навътре. Не виждаше нищо особено. Като много други алеи в стария град и тази беше застлана с неравни гранитни павета и с високи бордюри от двете страни. Над него пожарните стълби на сградите висяха като разшили се конци на вътрешните шевове на евтин костюм — виещи се хаотично на всички посоки, на места, покрити с ръжда. Фин се запита дали в случай на пожар жителите на тези сгради нямаше да предпочетат да си изпробват късмета с огъня, пред това да рискуват да останат в металните капани.

Някъде пред себе си чу шумоленето на котка край кофа за боклук. Поне беше котка. Но когато съществото се показва на сребрилата светлина на уличните лампи, Фин го разгледа отблизо. Макар че беше с размерите на котка, той не помнеше да е виждал досега котка с толкова дебела опашка и заострена муцуна.

Огледа се отново, търсейки нещо — но какво? Съдейки по прочетеното от показанията на Стийл по делото на Салазар, в момента той стоеше точно на същото място, на което тя беше открита с изтичаща кръв и опасност за живота. Сцената беше трагична със сигурност, но сега, когато беше на мястото, не можеше да улови значението и смисъла, не можеше да намери вдъхновение. Определено мястото нямаше почти никаква връзка със Салазар, който тогава беше живял на десет пресечки оттук. И още по-малко имаше връзка със Стийл, която живееше в Южен Бостън, на повече от десет километра оттук.

И тогава разкритието го осени изведнъж. Той се изпоти въпреки студата. Сви дланта си в юмрук и се удари по челото. Беше чел протоколите от разпитите в съда толкова пъти, че можеше да ги

възпроизведе наизуст. Сега отново ги проиграваше в съзнанието си, опитвайки се да си спомни дали този въпрос беше зададен изобщо.

Определено показанията на Стийл за нападението бяха подробни и точни. Тя вървяла по „Кълъмбъс“ и подминала началото на алеята, когато била ударена по главата и замъкната на това място. Осъзнала реалността, когато нападателят допрял мачете до гърлото ѝ. Дори на хартия показанията бяха покъртителни и Фин знаеше от опит, че Салазар изобщо не е имал шанс да бъде оправдан, щом тя е застанала пред съдебните заседатели и съдията.

Но емоционалната сила на нейния разказ беше фокусирала вниманието на всички, включително и на Фин, като в същото време един въпрос беше останал без отговор: Какво е правила тя по това време? Защо, след като официално не е била на служба, се е скитала сама в един от най-опасните райони на града, на километри от дома ѝ? Колкото и мизерен да се струваше сега на Фин районът, положението беше много по-зле преди петнайсет години. По онова време дори ченгетата невинаги се престашаваха да минат оттук, ако нямаха основателна причина.

Имаше само един възможен отговор и той се почувства като глупак, че досега не го е забелязал: тя беше провеждала някакво независимо свое разследване; нещо, за което нарочно не искаше да се разчува и да попада в съдебните протоколи.

„Тя е била на служба онази вечер“ — каза си Фин. Значи въпросът, на който трябваше да си отговори, беше какво е разследвала тя тук.

Той се усмихна на себе си, доволен, че от проучването му е имало полза, че е успял да се хване за нещо, макар и хлъзгаво, на което да стъпи. Облекчението му обаче не трая дълго. Той чу как нещо зад него мръдна, доста по-голямо от котка този път, и осъзна, че не е сам в алеята.

В този миг беше сграбчен и захвърлен в тухлената стена отстрани на алеята. Удариха го в лицето с нещо твърдо, тежко и студено, което го дезориентира. Трябваше му минута да се окопити и тогава видя, че в гърлото му е опряно голямо острие.

Проследи с поглед острието към ръката, която го държеше, после от ръката към лицето на нападателя.

— Господин Фин — каза онзи. — Или ще говорите, или ще умрете.

* * *

— Къде отиде той? — В тона на Козловски имаше нещо, което накара Лиса да се напрегне.

— В Роксбъри.

— Сам? Къде в Роксбъри?

— Откъде да знам? Обядвахме, после се върнахме, той погледна набързо книгата си и каза, че излиза да провери нещо.

— Не го ли попита къде? — Козловски изглежда беше разтревожен. Никога не го беше виждала такъв. Лиса застана нащрек.

— Казах ти, че отиде в Роксбъри, но не го попитах за адреса.

— И го пусна просто така?

— Какво, по дяволите, означава това? Той ми е шеф, трябва да го завържа с верига за бюрото ли?

Сега Козловски се намръщи.

— Не, но не ми харесва, че е тръгнал сам. Не и предвид развоя на това дело. Добсън беше убит, Салазар беше нападнат в затвора и сега цялата бостънска полиция се е надъхала срещу нас. Фин си мисли, че може да се погрижи сам за себе си, но не е така. Поема прекалено много рискове и това ще го убие някой ден. Докато не свърши този случай, трябва да бъда непрекъснато с него, за да не направи някоя глупост.

— Е, може би, ако от време на време излизаш от кабинета си, да го държиш под око, ще ти е по-лесно. — Тя видя, че с думите си го нарани, и съжали. С по-мек тон добави: — Откъде си сигурен, че ще направи някоя глупост?

— Това е Фин. Той винаги го прави.

— Имаш право. Сигурна съм, че е добре и му няма нищо — каза тя, повече за да успокои Козловски.

— Може би. Той върна ли се в кантората?

— Не знам. Предполагам. Излезе към четири часа и аз си помислих, че няма да се бави повече от час. — Тя погледна часовника. Наближаваше шест. — Сигурна съм, че нищо му няма — повтори.

Козловски погледна през прозореца. Уорън Стрийт беше полуосветена от старовремските газови фенери по ъглите, но тази вечер луната и звездите бяха скрити от гъстите облаци.

Тя се вгледа в Козловски: ако беше вярно, че тихите води са най-дълбоки, той беше бездънен фиорд. Дори не мигаше, докато стоеше неподвижно.

— Има ли нещо опасно в Роксбъри? — попита тя.

Козловски се обърна към нея.

— Не знам — отвърна и тревогата в гласа му почти предизвика паника у нея. — Но с оглед на всичко, което се случи през последните дни, там не го чака нищо хубаво.

Лиса застана до него, загледана в улицата навън. После бръкна в джоба на сакото му, извади мобилния телефон и му го подаде.

— Обади му се — каза с разтреперан глас.

* * *

— Казах, говори бързо, господин Фин.

Той се вгледа в мъжа пред него, който имаше светла кожа и тъмна коса и беше на двайсет и няколко години. Говореше с акцент, докато държеше мачетето опряно в гърлото му. Въпреки факта, че с едно леко движение на китката можеше да сложи край на живота му, в поведението му имаше нещо много притеснително, Фин беше израснал сред психопати — мъже и момчета, които можеха да пребият до смърт човек в един момент и в следващия да си хапват от бургера с лук и кетчуп. Погледът на този мъж не беше на убиец.

— За какво да говоря? — Фин се облегна назад, за да се отдалечи от острието, но младежът не го изпусна.

— Не се прави на луд. Какво ти каза той? Трябва да знаем.

— Кой какво ми каза?

Мъжът натисна острието на мачетето към кожата на адамовата ябълка на Фин.

— Казах ти да не се правиш на луд.

Адвокатът заговори бавно, за да не го предизвиква.

— Повярвай ми, при дадените обстоятелства последното, което искам, е да се шегувам. Не знам за какво говориш.

— Салазар. Какво ти каза той?

— За кое?

Натискът на острието се засили и Фин си каза, че всичко е свършено. Капка кръв потече по врата му и оттам върху ризата му. Ризата беше хубава. Вероятно тази, с която би искал да го погребат.

— Кажи ми или ще умреш — повтори младежът.

— Добре, добре. — В ума на Фин изскочиха хиляди лъжи, но най-трудното беше да избере най-подходящата от тях. Дори му хрумна, че да каже истината може да е по-добре, поне като начало. А после, ако се наложеше, щеше да премине към заблуда.

— Каза, че не го е направил?

— Не е направил какво?

— Нападението. Каза, че не е нападнал Стийл. Някой друг е бил. Мъжът се намръщи.

— Какво друго ти каза?

— Не разбирам.

Мъжът го погледна в очите. Очевидно беше объркан и разочарован, опитваше се да разбере дали Фин казва истината. После изражението му се смени. Сякаш прекрачи някаква невидима линия и стигна до решение, от което нямаше връщане назад. Фин имаше ясното усещане, че всеки момент ще се прости с живота. В очите на младежа все още се четеше известно колебание, но имаше и нещо друго. Нещо по-силно. Страх. Мъжът натисна още с острието и започна да реже.

— Чакай — рече адвокатът. — Имаше и нещо друго.

Мъжът спря.

— Какво?

— Ами... — Но всички лъжи се бяха изпарили и Фин не знаеше какво да каже. Погледна младежа в очите, разбрал, че блъфът му няма да мине.

— Сбогом, господин Фин.

Фин затвори очи.

— Кво правите в моята алея, бе?

Адвокатът усети как нападателят му се обърна към улицата, по посока на сърдития вик. Той отвори очи и погледна натам, благодарен за кратката пауза.

Беше бездомникът, когото едва не беше настъпил. Стоеше в сянката на входа на алеята.

— Питам кво праите в моята алея? — извика отново скитникът.

— Изчезвай оттук, старче — каза мъжът с мачетето. — Веднага.

— Майната ти — отвърна бездомникът безстрашно. — Майната ти. Това е моята алея и ако искаш да я използваш, трябва да ми платиш един долар. Минимум! — Продължи към тях с преплитащи се крака и се спря, когато видя мачетето. — А ако ще го убиваш тук, ще ти струва пет долара. Ченгетата ще затворят това място за цяла седмица. — Кимна, сякаш правеше сметки. — Да. Пет долара, минимум.

Смутена усмивка се появи на устните на нападателя.

— Добре, старче. Остави ме да си свърша работата и ще си получиш парите. — Отново се обърна към Фин.

И в този миг звънна телефонът на Фин. Звукът беше силен и остър и накара двамата да подскочат.

Фин вдигна очи. Прекъсванията бяха разколебали младежа, което се виждаше по лицето му.

— Предполагам, че няма да ми позволиш да вдигна, нали? — попита Фин.

Мъжът не знаеше какво да каже, но успя да събере кураж и поклати глава.

Фин си каза, че си заслужава да опита, макар че можеше и да не стане. Незабелязано изнесе единия си крак назад и внимателно нагласи юмрука си, готов да нанесе кроше. Беше отчаян: едва ли щеше да спре мачетето да среже меката тъкан на врата му. Щеше да има сериозни поражения и той го знаеше, но можеше и да оцелее. Поне за известно време. Вероятно мъжът щеше да замахне втори път и въпросът щеше да се реши окончателно, но в момента това беше най-добрият избор. Фин се приготви за удара и тъкмо се канеше да пробва, когато чу друг вик от входа на алеята.

— Пусни го!

Гласът дойде оттам, където преди малко беше стоял скитникът. Старческият и немощен говор беше заместен от отсечената заповед, произнесена силно и авторитетно. Фин погледна натам. Бездомникът го нямаше, а на негово място стоеше слаб човек, който държеше пистолет, насочен право към главата на нападателя с мачетето. В тъмното Фин не можа да различи лицето на своя спасител.

— Пусни го — повтори мъжът с пистолета с още по-твърд тон. Той вдигна пистолета.

Острието на мачетето остана допряно до гърлото на Фин, но натискът намалая. Мъжът, който само преди миг щеше да пререже гърлото на адвоката, сега беше насочил вниманието си към непознатия с пистолета. Той стоеше на поне десет метра от тях и от такова разстояние можеше да стреля и да улучи само професионален стрелец, особено предвид близостта на мачетето до врата на Фин.

Фин погледна към нападателя си и прочете на лицето му, че той също преценяваше шансовете си срещу човека с пистолета. С всяка следваща секунда натискът на острието върху гърлото на Фин леко намаляваше. Когато Фин усети, че острието се е отдръпнало, той не се поколеба и с едно плавно движение издърпа тялото си назад и удари с юмрук в ръката на нападателя.

Онзи беше съвсем изненадан и ръката му се изстреля нагоре, острието извири до ухото на Фин, на косъм от лицето му. Адвокатът се отклони назад, към стената, и тогава проехтя изстрел. Но мъжът с мачетето не се уплаши. Той също действа бързо и решително и замахна силно с мачетето към главата на Фин.

Фин вдигна ръка, за да отбие удара. Макар и леко, острието се заби в предмишницата му. Той извика от болка.

Отекна втори изстрел и Фин залегна на земята. Мачетето отново се устреми към него, но пропусна и се заби в тухлите — там, където Фин беше стоял само преди секунда.

Адвокатът вдигна поглед и видя мъжът с пистолета да тича към тях и да се прицелва. Нападателят замахна още веднъж и само на сантиметри пропусна гърдния му кош, след което изчезна. Избяга навътре в алеята и се скри в тъмнината. Мъжът с пистолета дотича до Фин, застана над него, прицели се в нападателя и изстреля бързо три куршума. Фин чу вик от вътрешността на алеята и видя как беглецът се олюля и се блъсна в стената, после стана и продължи бягството си в мрака, а мъжът с пистолета затича след него.

Останал сам, Фин погледна надолу. Снегът под него беше станал тъмночервен, както и онази част от панталона му, над която държеше ранената си ръка. Той свали палтото и сакото, за да оцени поражението.

— По дяволите — изруга той пред вида на раната. Мачетето беше срязало парче от плътта, което висеше. С дясната си ръка той разхлаби вратовръзката си, свали я от врата си и я приложи до лявата предмишница. Стисна със зъби единия край на вратовръзката и със свободната си ръка затегна другия край на импровизирания турникет.

Когато свърши, погледна към мъжа с пистолета, който тичаше обратно към него. На Фин му мина през ума да побегне, но си каза, че ако непознатият искаше да го убие, не би рискувал живота си, за да го спасява. Още не можеше да види ясно лицето му, макар и да му се стори, че го познава. Когато мъжът приближи, той го позна: Мигел Салазар. Фин загуби ума и дума.

Мигел се наведе до него и веднага заговори лекарят в него. Хвана ранената ръка на Фин и я огледа. Адвокатът започна да трепери.

— Къде сте се научили да връзвате турникет? — попита го Мигел.

— Когато бях по-млад, често участвах в боеве с ножове — отвърна той.

— Сериозно?

— Сериозно. Не е нещо, с което се гордея, но жизненият опит понякога може да бъде полезен.

Мигел не каза нищо, само продължи прегледа.

— Уцелил ви е в средата на мускула и не ми се струва срязан. Костите не са счупени, което е голям късмет. Но трябва да ви закараме в болница, където ще мога да огледам раната. Той забеляза, че Фин трепери, и свали палтото си.

— Може би сте в шок.

— Не съм в никакъв шок, просто ми е студено.

— За всеки случай. — Лекарят наметна палтото си върху Фин, а върху него — сакото и палтото на Фин. После извади мобилен телефон.

— Ще повикам линейка. Вие не мърдайте от тук.

Фин се надигна леко.

— Няма да лежа на улицата, докато чакам линейка, докторе. Ще се оправя.

— Не, останете тук — отвърна със спокоен, но твърд тон Мигел. — Сега ще повикам „Спешна помощ“.

И точно тогава в далечината се чува сирени.

— Изглежда, някой ви е изпреварил — каза Фин.

Мигел се вслуша в сирените, за да е сигурен, че се приближават.

— Изглежда, днес късметът ви работи.

— Малко е да се каже. Откъде дойдохте?

Мигел му се усмихна.

— Брат ми. Накара ме да му обещавам да ви държа под око.

Фин зарея поглед в празното пространство.

— Трябва да му благодаря. — Слухът му като че отслабна, а гласът му звучеше някак отдалечено от него.

— Не се унасяйте, господин Фин. Губите кръв, но ще се оправите, ако не се унесете. Ако нещо се случи с вас, аз ще трябва да отговарям пред Винсенте. Изобщо не ми се иска да го разочаровам.

— Така е. — Фин отново се загледа към вътрешността на алеята. Кимна натам. — Къде отиде той?

Мигел погледна през рамо.

— Алеята се раздвоява и излиза на две различни улици. Избяга.

— Мисля, че го ранихте — каза Фин, леко заваляйки думите. — Той извика и го видях да се олюлява.

— И аз така мисля, но явно не е било тежко. Изобщо не го забави.

Сирените изведнъж се озоваха някъде много близо и след малко две полицейски коли спряха в началото на алеята. Синьо-червените светлини зашариха по тухлените стени и се отразяваха в малките снежинки, които продължаваха да се сипят върху града. Сцената напомни на Фин на карнавала в Ревъри, на който ходеше всяко лято като малък: див, вълнуващ и омайващ, но в същото време някак си опасен и странно перверзен.

— Те ще имат доста въпроси — каза и кимна към патрулните коли.

— Добре, че имате доста отговори — отвърна Мигел.

— Не знам дали ще задават същите въпроси, отговорите на които имам. Изглежда, брат ви не е много популярен сред полицаите. И аз май също се превърнах в обществен враг номер едно, щом започнах да работя върху неговото дело.

Другият мъж се усмихна отново.

— Знаете ли какво най-много ми харесва в тази страна? Дори корумпираните се правят на честни и почтени, когато им се налага. В

Салвадор полицаите просто ще останат безучастно настрана и ще те оставят да ти изтече кръвта до смърт. — Той погледна към полицаите, които слязоха от колата и тръгнаха по алеята. — Тези обаче може да не те харесват, но ще ти помогнат. Поне на първо време. Трябва да се притесняваме за утрешния ден, когато слънцето изгрее. Но първо нека изкараме нощта.

Фин се помъчи да държи очите си отворени. Когато вдигна поглед, приликата между Мигел Салазар и брат му отново го порази. Само възрастта и обстоятелствата разграничаваха двамата братя. Разликата във възрастта им беше вероятно по-малко от десет години, но изглеждаше като двацет. Може би повече. Затворът неимоверно състарява човек, каза си Фин. През ума му набързо преминаха сцени от нещастното му детство и той изведнъж осъзна какъв късмет е имал.

Подпря се на лакът и извади от джоба си мобилния си телефон. Не се налагаше да проверява кой го е търсил — той вече знаеше. Знаеше още в момента, в който телефонът звънна и стресна мъжа, опитал се да го убие. И навярно му спаси живота. Натисна бутона за набиране.

— На кого се обаждате? — попита го Салазар.

Фин му се усмихна немощно, докато държеше телефона долепен до ухото си. И с тракащи зъби отвърна:

— На моите приятели.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Фин седеше в леглото в спешното отделение на Масачузетс Джeneral Хоспитал и с интерес гледаше как Мигел Салазар превързва раната на ръката му. Беше заинтригуван от него, от брата на клиента му — този младеж, който се беше преборил със съдбата и беше станал прочут хирург. Когато за първи път го срещна, той беше впечатлен, но не чак толкова. Очевидно беше, че персоналът на безплатната клиника в Източен Бостън го боготвори, но това не означаваше нищо за Фин. Онези, които работеха там, бяха кръстоносци, а кръстоносците винаги почитат своя месия.

Но през последните няколко часа видя Мигел в действие и беше ясно, че човекът далеч не е обикновена личност. Когато полицията пристигна в алеята, Мигел пое контрола върху ситуацията и започна да раздава заповеди, сякаш той командваше. Полицаяте искаха подробно да разпитат адвоката, но Мигел се намеси с медицинския си авторитет и настоя Фин незабавно да бъде закаран в болница за оказване на лекарска помощ. Полицаяте се възпротивиха, но лекарят им каза, че ако попречат на лечението на Фин, той лично ще се погрижи срещу тях да бъдат повдигнати дисциплинарни обвинения и ще ги държи лично отговорни, ако настъпят усложнения в здравословното състояние на ранения, причинени от каквото и да е забавяне, Фин нямаше нищо против. Едно от ченгетата, дошли с патрулките, подметна, че знае по кое дело работи Фин и че се опитва да изкара на свобода нападателя на Мадлин Стийл. Адвокатът веднага разбра, че на полицаяте им липсваше ентузиазъм и не бързаха много да заловят неизвестния с мачетето, който го беше нападнал в алеята.

Когато го вкараха в линейката, Мигел се качи заедно с него и нареди да ги закарат в „Мас Джeneral“. После се наведе до Фин и му каза:

— На мен ще ми е по-лесно да се погрижа да получите необходимите медицински грижи в моята болница.

И през цялото време Мигел не повиши тон. Говореше ясно, спокойно и с авторитет, който идваше някъде отвътре, там, където

дипломите не играеха роля.

— Благодаря — каза Фин, когато Мигел стегна стерилната превръзка и я залепи с лейкопласт.

— Няма защо. — Той махна с ръка. — Вие помагате на брат ми и затова попаднахте в опасност. Моето семейство ви е задължено.

— Как разбрахте, че ще отида в Роксбъри?

— Не знаех. Проследих ви. Поисках отпуск от болницата и ви следях през последните няколко дни.

Фин подсвирна.

— Доста лош начин да прекарате отпуската си.

— Не е проблем, господин Фин. Не съм си взимал почивка от три години. Главният хирург щеше да получи инфаркт, когато поисках отпуск. Сигурно си мисли, че умирам.

Адвокатът не знаеше как точно да зададе следващия си въпрос:

— А пистолета?

Мигел вдигна поглед от превръзката.

— Пистолета?

— Пистолета. Този, с който ме спасихте. Не ми приличаше на даден от болницата за служебно ползване.

Лекарят сви рамене.

— Работя в безплатна клиника в доста опасен квартал. И често нося с мен наркотични вещества.

— Наркотични?

— Да, лекарства, господин Фин. Напоследък за тях има голямо търсене на улицата. Мои колеги бяха нападани многократно заради тях. Преди една година си извадих разрешително за носене оръжие, за да мога да се защита.

— Какво би казал Хипократ за това?

— Едва ли с клетвата е искал да лиши лекарите от самозащита. Освен това имам семейство. Ако с мен се случи нещо, не знам как ще се оправят майка ми и племенницата ми. Те вече преживяха достатъчно.

— В момента не съм в позиция да се оплаквам — каза Фин. — Дори в интерес на истината, съжалявам, че полицията ви взе оръжието.

— Има логика — отвърна примирено Мигел. — Нали стрелях по човек. Трябва да си проведат разследването.

— Не разчитайте на това. Те вече знаят кой съм. Щом разберат, че сте на брат на Винсенте, разследването им ще продължи не повече от пет минути.

— Изненадан съм от песимизма ви.

— Аз съм изненадан, че вие не сте песимист.

Лекарят вдигна ръката му, любувайки се на собствения си труд.

— Ще трябва да я движите по-внимателно през следващите няколко седмици. Наложиха се шейсет шева. Имате дяволски късмет, че мускулите не са увредени. В противен случай щеше да се наложи операция. Все пак на първо време ще ви боли доста, особено след като мине местната упойка. Ще ви предпиша болкоуспокояващи.

Фин стана.

— Благодаря, докторе. Така ще ми спестите някоя и друга доза дрога. — Той намигна на Мигел, после направи крачка към вратата, залитна и се подпря на леглото. Лекарят го хвана под ръка и му помогна да седне.

— Няма да ходите никъде, господин Фин — каза. — Изгубили сте много кръв. Ще ви сложим система с антибиотик, за да предотвратим евентуална инфекция. Ще се наложи да останете още няколко часа. — Той погледна часовника на стената. — Вече и без това е късно, така че ще ви приема официално за през нощта. Така ще е по-лесно.

— Не става. Работа по важно дело, както много добре знаете. Не мога да си позволя да си губя времето.

— Ако припаднете, няма да сте полезен на брат ми. Приятелите ви са отвън, сега ще ги доведе. Но ще трябва да останете тук през нощта.

Фин искаше да се възпротиви, но изведнъж се почувства доста уморен да мисли. Той седна на леглото. Май нямаше да е зле да си почине малко. А на сутринта щеше да започне на свежа глава. Първо трябваше да разбере какво е разследвала Стийл в Роксбъри в онази злополучна нощ.

Погледна към Мигел, който записа нещо в медицинския картон, погледна си часовника и после записа още нещо. Постепенно адвокатът проумя, че ако не беше този млад лекар, той най-вероятно вече щеше да е мъртъв.

Мигел окачи медицинския картон на стената.

— Ще се върна след малко — каза.
Щом лекарят тръгна към вратата, Фин се провикна:
— Хей, докторе.
Той се обърна.
— Благодаря. Много благодаря.
Мигел поклати глава.
— Благодарете на брат ми.

* * *

Джими Алварес се беше подпрял на тухлената стена на Църквата на Христа на Хънтингтън Авеню. „Майката Църква“, както беше известна в Бостън, представляваше огромна сграда с купол, построена върху няколко акра, пред която се простираше също толкова внушително изкуствено езеро. Църквата беше построена през 1894 година в чест на философията на Мери Бейкър Еди, в която философия акцентът падаше върху връзката между ума, духа и тялото. Централно място в постулатите на религията заемаха вярата и способността на хората да се лекуват сами чрез набожност и молитви. Джими опипа рамото си и се усъмни, че само с набожност и вяра ще може да се изцели от огнестрелната рана.

Езерото беше изпразнено за през зимата, но снегът се беше усилил и го беше запълнил наполовина. Джими се загледа в него и се размечта за топлите зими в неговия роден град на мексиканската граница. Как се беше озовал в тази забравена от бога градска тундра?

Той свали якето и треперейки, погледна рамото си. Раната продължаваше да кърви, макар и по-слабо. Завъртя глава, за да огледа отблизо. Ясно се виждаха входното и изходното отворстия, от което му стана по-леко. Беше сигурен, че куршумът не е заседнал в плътта му, и след като опипа раната с пръсти, му се стори, че куршумът е преминал, без да засегне костите или ставите. Имаше късмет. Макар че болката беше силна, можеше да движи ръката си — засега. Но не можеше да отиде в болница. Огнестрелната рана щеше да повдигне доста въпроси, на които не можеше да даде задоволителни отговори. Нито можеше да поиска помощ от ВДС. Той се беше провалил и докато не се поправеше, за тях щеше да бъде слабото звено. С очите си беше

виждал как Падре се отървава от слаби звена. Възможностите му за действие бяха силно ограничени.

Загреба с шепата си сняг и го посипа върху раната, с надеждата да спре кървенето, едва сдържайки се да не изкрещи от болка. Но студът притъпи болката и той се поотпусна, облегнат на тухлената стена.

Внимателно обмисли положението си. Изкушаваше се да избяга от града — да си събере багажа и да замине обратно на юг. Но не можеше да го направи. Единственият му дом се намираше на три хиляди километра оттук, а и дори и да стигнеше до родния си град, хората на Карлос щяха да го открият и там.

Само щеше да спечели няколко седмици, не повече. А и предвид ужаса, който щеше да го застигне, когато го намереха, подобен ход не си заслужаваше.

От друга страна, довършването на задачата в Бостън нямаше да е лесно. Адвокатът щеше да е нащрек и нямаше да е лесно да се промъкне до него. По-важното беше, че дори и да имаше късмета да се добере до него, Джими осъзнаваше, че вече няма душевната сила да убие. Преди да се захване със задачата, знаеше, че ще е трудно, но си мислеше, че ще е способен да го направи. И преди беше заповядвал да пребият други хора, и макар че сам никога не беше участвал лично в ликвидирането на някого, в неговия роден град убийства ставаха често и той повярва, че лесно ще може да прекрачи границата.

Но сгреши. Да наредиш на други да го направят беше едно нещо. Това беше бизнес и фактът, че боят не беше нещо крайно и окончателно, с необратими последици като убийството, все още позволяваше на Джими да спи спокойно. Но когато допря острието до гърлото на адвоката, си даде сметка, че пропастта между даването на заповеди и прерязването на гърлото беше твърде голяма и дълбока, за да може да я преодолее. Независимо че беше заплашен от наказание от Карлос и неговите главорези, разбра, че никога не би могъл да гледа в очите някого и да сложи край на живота му.

Оставаше му само едно. Беше изучил достатъчно добре навиците на Фин и знаеше слабостите му. Може би този човек не трябваше да умре. Може би имаше и друга възможност.

Джими облече отново якето си и стана, борейки се с лекия световъртеж. Трябваше първо да свърши една работа, после щеше да

почива. Пое си дълбоко дъх и обмисли стъпка по стъпка точно какво щеше да направи. Нямахше да е лесно, но беше възможно.

Погледна още веднъж към изкуственото езеро, бледосиньо на светлината на уличните лампи. Загърна се с якето по-плътно и тръгна към Бек Бей. Запита се кой би избрал доброволно да живее на такова студено място.

* * *

— Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш?

Козловски застана до бялата стена на болничната стая и поклати глава. Почувства се като баща, който хока сина си, но не можеше да се въздържа. Лиса седеше на стол до леглото на Фин. Салазар беше излязъл от стаята.

— Мислех си, че може да разбере нещо, което да ни помогне — отвърна адвокатът. — И мисля, че успях.

— А аз мисля, че почти успя да си уредиш място в моргата.

— Не ме слушаш.

Приятелят му поклати глава.

— Не, ти не ме слушаш. Снимките на трупа на Марк Добсън не бяха ли достатъчни? Тези, с които си имаме работа, не си поплюват. Не са като Слокъм, който изпраща някакъв ирландски бабаит да те сплаши. Тези хора ще ти извадят сърцето и ще те накарат да го изядеш. Буквално. Сега разбра ли го? Ти си мишена и докато се занимаваме с този случай, няма да излизаш никъде без мен, разбра ли?

Фин се надигна в леглото, като за малко не изтръгна системата от ръката си.

— Аз плащам на теб, не ти на мен. Мога да се грижа и сам за себе си. — Маркучът на системата се оплете около врата му и той се зае да го освободи.

— Ти си арогантен идиот — каза Козловски и се изчерви. — Не можеш да се справиш дори с физиологичния разтвор, а искаш да се биеш сам с тези психопати?

— Майната ти!

— Не, майната ти на теб!

— Не, майната ви и на двамата — намеси се Лиса. — За Бога, какво има в тоя тестостерон, че превръща мъжете в деца от детската градина? — Тя ги погледна и ги имитира: — Майната ти. Не, майната ти на теб. Ти си задник. Не, ти си. Докога ще продължавате да се вдетинявате? — Тя се обърна към Козловски: — Не можеш да караш насила хората да ти се подчиняват дори и да си прав. — После погледна Фин: — А ти наистина си идиот, ако не осъзнаваш, че заради това дело си подложен на голяма опасност. За Бога, огледай се, Фин. Ти лежиш в болница, не в хотел „Четири сезона“. Съдейки по това, което каза братът на Салазар, имаш късмет, че не си загуби ръката. Не, дори още повече. Ако той не те беше проследил, сега нямаше да ти е проблем ръката, защото щеше да си мъртъв. Късметлия си, че още имаш глава на раменете, забрави за ръката. Ако не се вслушаш в съвета на Коз, значи си по-тъп, отколкото изглеждаш.

Козловски едва се удържа да не се засмее. Лиса беше невероятна. Беше умна и откровена и в нея нямаше никакъв фалш. Тя беше съвсем различна от другите хора. Той погледна към Фин и видя, че кратката ѝ реч имаше ефект върху него. Приятелят му гледаше ръката си с чувство на вина и примирение.

— Съжалявам — промърмори.

— И аз също — отвърна Козловски.

Младата жена погледна първо единия, после другия.

— Добре — каза. За секунда погледът ѝ остана все така напрегнат, сякаш ги предизвикваше да възобновят спора си. После въздъхна и се отпусна. — Работата ми тук свърши. — Тя стана. — Отивам си вкъщи да поспя малко.

— Погледна към Козловски. — Разбирам, че ще останеш тук да го наглеждаш.

— Да, няма да е лошо.

— Хубаво — съгласи се Фин, избягвайки погледа на Козловски.

— Хубаво! — повтори с обвинителен и остър тон Лиса.

— Добре де, благодаря ти — каза Фин.

— Много добре — похвали го тя. — Толкова трудно ли беше? На вас двамата задници ви липсваше меката женска хватка. — Наведе се и целуна Фин по челото. — Ще се видим утре сутринта в кантората.

— Благодаря.

— Трябва да ти кажа две думи — обърна се тя към Козловски, докато минаваше покрай него на път за вратата. Той я последва навън.

— Какво има? — попита.

Тя се извъртя и с едно плавно движение сложи ръце на врата му, придърпа главата му и го целуна. Беше страстна и пламенна целувка. Прокара пръстите през косата му, плъзна език в устата му, тялото ѝ се прилепи до неговото. Той си даде сметка, че хората ги гледат, но след миг останалият свят сякаш изчезна и мисълта за публичното им целуване го възбуди. Естествено, тя веднага забеляза това.

Лиса се засмя и се отдръпна.

— Леле! — възкликна. — Каква реакция само. Поласкана съм. — Отново го целуна нежно по устните. — Сега трябва да се концентрираш върху други неща. — Тя кимна към стаята на Фин. — Трябва да го наглеждаш.

— По-скоро бих предпочел да наглеждам теб — призна той. Флиртуването беше нещо ново за него и той още се държеше тромаво, но му харесваше.

Тя му се усмихна.

— Когато всичко свърши, ще ти направя хубаво представление. Сега трябва да си съсредоточен.

Той погледна часовника си. Беше един през нощта.

— Иди да поспиш. Аз ще се постарая да не му се случи нещо лошо.

— Добре. Само бъдете внимателни и двамата. Не искам да пострадаш.

— Няма как да се случи. Куршумите отскачат от мен.

— Да, добре. Само да не вземеш да си повярваш на тази глупост.

— Добър съвет.

Тя го целуна още веднъж, после се обърна и тръгна по коридора към асансьора. Той я съпроводи с поглед, наслаждавайки се на лекото поклащане на бедрата ѝ, докато тя уверено крачеше.

Усмихна се на себе си, когато вратите на асансьора се затвориха. Беше се случило в действителност, даде си сметка. Трябваше му близо половин век, но за първи път през живота си беше истински влюбен. Козловски избърса устата си и усети отново вкуса ѝ.

Чакането си беше заслужавало.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Лиса беше оставила колата си при кантората и щеше да постъпи разумно, ако си беше взела такси от болницата до вкъщи. Снеговалежът се беше усилил и макар за този град да не беше голяма буря, снежинките падаха толкова нагъсто във въздуха, че тя не виждаше почти нищо. Дори на местата, почиствани от общинските работници, се беше натрупала снежна покривка, дебела десетина сантиметра. Най-добрият начин да се върне в Бек Бей щеше да е с такси. Но когато излезе от болницата, видя няколко души пред стоянката на такситата. В снежна нощ като тази това означаваше, че ще трябва да чака поне час. Погледна към небето и прецени, че снеговалежът ще спре скоро, а и така или иначе, апартаментът ѝ се намираще на по-малко от километър. Дори в този сняг нямаше да ѝ отнеме повече от петнайсет минути пеш, а и беше по-вероятно да хване такси по Чарлс Стрийт, в подножието на Бийкън Хил. Затова уви плътно шала около врата си и тръгна пеш. Обичаше да върви из града, отчасти защото думата „град“ ѝ се струваше прекалено амбициозна за Бостън. Беше израснала в Манхатън, Ню Йорк и заради това за нея Бостън беше по-скоро малко градче. Неведнъж беше изминавала от единия до другия край на Бостън само за един ден, а беше сигурна, че дори цяла вечност да живееше в Ню Йорк, пак щеше да има непознати за нея райони. Точно затова Бостън я привличаше — заради чувството за близост и интимност.

Тя зави по ъгъла на Кеймбридж с Чарлс Стрийт, където новият реновиран урбанизъм граничеше със старата тухлена традиция. Беше натрупало още повече сняг и тя с усилие вървеше, на места нагазваше до коленете. Поне беше тихо и спокойно. Неколцина хора минаха по тухлените тротоари, забързани за вкъщи, прибиращи се от ресторанта или от работа, или пък запътили се за по едно питие в някоя от уютните местни кръчми. Но те се движеха като призраци в нощта, шумът от стъпките и гласовете им се поглъщаха от снега.

Тя вървеше по неравната снежна повърхност, като се хлъзгаше на всяка трета крачка. Но тя беше свикнала. И като повече бостънци си

държеше официалните обувки с токчета в чанта, а навън обуваше груби обувки с дебели подметки и грайфери. Въпреки това цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху усилието да не се подхлъзне и на два пъти за малко не се блъсна в други минувачи, внезапно появяващи се срещу нея от снежната мъгла.

Когато вниманието не беше насочено към заснежените и неравни тротоари, тя хвърляше погледи към улицата за такси, но и малкото коли, които забеляза, вече бяха заети от някои по-големи от нея късметлии.

Ако знаеше колко силно ще завали, щеше да остане и да чака на стоянката пред болницата. Но вече нямаше какво да стори. Наведе глава още по-ниско, за да премине втората половина от маршрута.

Беше наполовина преминала по Чарлс Стрийт към Бийкън, когато усети опасност. Чувството се засили бързо от нещо, което не можеше да определи, но беше напълно сигурна, че интуицията не я лъже. Огледа се, но не видя никого. Все пак страхът у нея се засили — повечето жени от големите градове биха я разбрали. Беше страхът и уязвимостта, че е сама на пустата улица и ужасът, че ако я нападнат, никой нямаше да чуе виковете ѝ.

Лиса поклати глава рязко, опитвайки се да се отърси от неприятното предчувствие. В края на краищата, в момента се намираше в един от най-безопасните райони в града. Но никоя част на града не беше абсолютно застрахована от опасности. Опита се да се усмихне на себе си, да се окуражи.

„Хайде, Лиса — каза си. — Не се дръж като страхливка. Откога стана такава?“

Собственият ѝ глас, изглежда, я поуспокои. И така да беше, спокойствието скоро щеше да свърши.

Той стоеше пред входа на една от сградите и пушеше. Тя го забеляза едва когато се изравни с него на тротоара, достатъчно близо за него, за да се пресегне и да я докосне. Внезапната му поява я стресна и тя извика. Извъртя се, за да го погледне в лицето, и се подхлъзна в снега, с което изгуби равновесие. В опита си да се задържи и да не падне, се спъна в една неравна тухла на тротоара и падна на колене.

Мъжът се протегна и я хвана за лакътя.

— Разкарай се от мен! — извика тя, изправи се и грабна чантата си, готова да побегне.

— Само искам да помогна — отвърна мъжът. Имаше лек акцент, който тя не можа да определи, а усмивката му сякаш разтопи леда под краката ѝ. — Тече ви кръв от коляното.

Тя погледна надолу и се увери, че непознатият казва истината, но това беше най-малкият ѝ проблем. Погледна отново към него и започна да отстъпва назад.

— Моля ви — каза той. — Имам кола, мога да ви помогна.

Тя се обърна и тръгна нагоре по улицата, по-далеч от него, без да каже дума. Когато погледна през рамо, видя, че той продължава да върви след нея и да вика нещо, макар че думите изобщо не се чуваха в бурята.

Страхът пулсираше в ушите ѝ, докато тя трескаво мислеше. Като бързаше колкото ѝ позволяваха силите, тя зави надясно по Честнът Стрийт и се шумугна в едно малко бистро. Заведението беше празно, с изключение на бармана, който броеше парите от касовия апарат.

— Съжалявам, госпожо, затворено е — каза ѝ и намръщено я погледна. Гласът му беше любезен, но твърд.

— Моля ви, един мъж ме преследва.

Той вдигна вежди, видимо заинтригуван.

— Преследвач? — попита.

Тя го огледа хубаво. Беше висок и тежък, но тежък в смисъл на як, с железни мускули. Приличаше повече на онези бармани от колежанските барове. Какво ли го беше довело тук, в това наконтено бистро на Бийкън Хил? Сигурно щеше да се съгласи да размаха юмруци, за да я защити.

— Мисля, че да — отвърна Лиса честно, макар и сега да си даде сметка, че мъжът на улицата всъщност не ѝ беше сторил нищо лошо. Тя бързо прогони всякакво чувство за вина в полза на правото на самозащита и оцеляване. — Да, преследвач.

Барманът потупа бара пред него и я подкани да седне на табуретката.

— Ако влезе тук, ще съжалява — каза. После протегна ръка. — Аз съм Иън.

— Лиса — представи се тя, здрависа се и седна, като се обърна настрана към бара, за да може да поглежда към вратата.

— Да ви дам ли нещо за пиене, докато чакате да отmine? — предложи той. Очите му също бяха приковани към вратата.

— Но нали вие затворихте.

— Заведението черпи. — Усмихна ѝ се топло. — Като ви гледам, сигурно сте почитателка на виното.

— Уиски.

Той остана впечатлен.

— Добре тогава. Ще наля на двама ни по една чаша от хубавото и ако никой не се появи, когато си изпием пиенето, ще ви повикам такси. Как ви се струва предложението ми?

Тя му се усмихна също.

— Става.

* * *

Когато Козловски се върна в стаята, Фин почувства примирието някак неловко, както често става с приятели след спор. Двамата бързо щяха да го преодолеят и той го знаеше. Номерът беше да се върнат към нормалното положение по-бързо, независимо колко напрегнато беше в момента.

— Как е ръката ти? — попита Козловски. Той също се опитваше да оправи отношенията им. Така щеше да е по-лесно.

— Ужасно боли — отвърна Фин. — И то с половин банка болкоуспокояващо в системата ми.

— Ако трябва да избирам, бих предпочел куршума пред хладното оръжие. Повечето хора не си дават сметка, че ножовете са по-смъртоносни от огнестрелните оръжия — отбеляза детективът.

— Няма как да знам — каза Фин. — Не са ме прострелвали досега. Ще трябва да почакам, докато ми окажат и тази чест.

— И все пак какво правеше там? Какво отиде да проучиш?

— Искан да видя къде е била нападната Стийл. Трябваше да отида. Нещо ме смущаваше в полицейските доклади и показанията и не можех да разбера какво е. Трябваше да се уверя лично.

— И разбра ли какво е?

— Мисля, че да.

— И?

— Смятам, че в онази нощ е била на служба. Спомням си как изглеждаше този квартал преди петнайсет години. Няма начин да не е била на работа и да се е разхождала там. Със сигурност е работила по даден случай.

Козловски се замисли върху думите му.

Фин го притисна:

— Живееела е в Южен Бостън и не мога да си обясня какво я е довело до Роксбъри. Остава възможността, че е била там по служба. Но в протоколите няма нито дума по какво точно е работила тогава. Нито прокурорът, нито защитата са си направили труда да я попитат. Това ми се струва много странно.

— Има ли значение?

Той се изуми от равнодушието на Козловски.

— Има ли значение ли? Разбира се, че има. Може да е нещото, което има най-голямо значение. Ако разберем върху какво е работила тогава, може би ще разберем кой друг има мотив, за да се опита да я убие. Не виждаш ли? Може да е ключът към разкриването на целия случай.

Детективът продължи да не проявява интерес.

— Може би — каза. — Но може и да не е. Повече ми звучи само като предположение.

— Разбира се, че е предположение. Всяко разследване започва с предположение. Смесваш няколко предчувствия с щипка късмет и понякога успяваш да разплетеш случая. Какво ти става по дяволите?

Козловски сви рамене.

— Е, май за момента нямаме по-добра следа.

— Дяволски си прав. Е, и?

— Е, и какво?

— Според теб върху какво е работила тя тогава? Какво според теб я е завело в Роксбъри в онази нощ?

— Че откъде да знам?

— Ами все пак сте били приятели. Двамата сте работили в един участък. Мислех си, че може да ти е казала.

Козловски поклати глава.

— Знам, че беше включена в оперативната група за борба с нелегалната имиграция съвместно с имиграционните служби. Друго не знам.

— Нищо друго?

— Нищо друго.

Фин се замисли.

— Добре. Тогава ще трябва да отидем направо при извора. Ще трябва да говорим пак със Стийл.

Козловски се изсмя.

— Ако пак се доближиш до нея, тя ще те гръмне. Не се шегувам.

— Тогава ще имам честта да бъда ранен и от куршум. Освен това, ако куршумът боли по-малко от мачете, значи няма страшно.

— Тя няма да иска да говори с нас.

— Ще се наложи — отвърна адвокатът. — Не ми пука колко пъти ще стреля по мен. Ще разбере какво е правила в онази нощ на улицата.

* * *

Таксито спря пред блока, където живееше Лиса. Тя плати на шофьора три долара и бакшиш от седем долара и го помоли да изчака, докато влезе в сградата, и тогава да потегли. Той кимна уморено и изпълни обещанието си. Едва когато тя затвори отвътре входната врата, таксито потегли.

Беше останала в ресторанта на Честнът Стрийт малко повече от половин час, поглеждайки тревожно към вратата през цялото време. На два пъти ѝ се стори, че мярна мъжа, който я беше нападнал. Е... не нападнал, но уплашил. Тя изпи две чаши уиски с Йън, нейния барман-защитник. С течение на времето той сякаш изгуби интерес към нейния преследвач и прояви повече интерес към самата нея. Дори ѝ предложи сам да я закара вкъщи — предложение, което тя се изкуши да приеме, но размисли и любезно го помоли да ѝ извика такси. Той видимо остана разочарован и тя напусна заведението, като му остави двайсет долара за двете питиета. Когато си тръгна от бара, вече беше почти убедена, че мъжът на улицата наистина се е опитвал само да ѝ помогне и не е имал намерение да я нарани. Беше ѝ предложил да ѝ помогне да се изправи и да я закара вкъщи. Така или иначе, тя беше доволна и спокойна, че се прибира у дома.

Отиде до асансьора и натисна бутона. По бученето разбра, че старият асансьор е няколко етажа по-нагоре и се движи. Сградата беше

стара и асансьорът се движеше със скоростта на костенурка. Щяха да минат няколко минути, докато кабината слезеше на партера. Нейният апартамент заемаше целия шести етаж и изкачването по стълбите представляваше значително физическо усилие, но тя беше в добра форма и си каза, че малко упражнение няма да ѝ навреди.

Докато се изкачваше по стълбите, си помисли за случилото се с Фин. Още от самото начало Лиса не вярваше в невинността на Салазар. Фин беше луд, за да се захване с този случай. Но нападението срещу шефа ѝ я потресе още повече. За първи път тя допускаше, че Салазар в действителност лежи в затвора за престъпление, което не е извършил. Опита се да си представи какво е да седиш в клетка два и половина на три метра, докато семейството и приятелите ти са далеч от теб. На практика беше равносилно на смърт, задушавайки се в тесния стоманен ковчег, гледайки към света, който е забравил, че съществуващ. Умът ѝ не можеше да го проумее.

Лиса зави по стълбищната площадка на петия етаж и вратата на един от апартаментите под нейния се откряна, а оттам надникна съседката. Тя гледаше с погнуса и отвращение на Лиса още от деня, в който се беше нанесла.

— Добър вечер, госпожо Сноудън — поздрави Лиса, без да прикрива раздражението си.

Вратата се отвори още малко и веригата се опъна.

— По-скоро е утро по моя часовник — отвърна жената. Прошарената ѝ коса беше прибрана в някаква сложна шапчица за спане, предназначена да поддържа прическата ѝ за през нощта.

Лиса погледна часовника си.

— О небеса, права сте, госпожо Сноудън. Минава полунощ. Вече чувствам как се превръщам в тиква. Ако видите кристална обувка на стълбите, моля да ми я върнете. — Тя подмина вратата на съседката и оттам към последните стълби до дома си. Нямахше настроение да се занимава с клюкарката.

Госпожа Сноудън обаче продължи да се заяжда:

— Тази нощ пак ли ще сте с компания?

Лиса се обърна и изгледа гневно възрастната жена.

— Това определено не е ваша шибана работа, госпожо Сноудън, нали така?

Госпожа Сноудън беше възмутена, но запази самообладание.

— Със сигурност е, госпожичке. Всеки път, когато водите някой от вашите познати мъже в сградата, за да правите... каквото там правите... вие излагате съседите на риск. Кой ги знае тези мъже какви са? Вие със сигурност не знаете.

— Искате да знаете какво правя с тях в дома ми ли, госпожо Сноудън? Чукам ги. Всичките. Всеки мъж в Бостън.

Госпожа Сноудън ахна от възмущение и изненада.

— Точно така. Понякога са десет или двацет, друг път са толкова много, че едва успявам да се справя с всички. Трябва да опитате и вие някой път. Може да ви отпусне онова нещо на главата, дето наричате коса.

Госпожица Сноудън поклати глава.

— Блудница!

— Лека нощ и на вас, госпожо Сноудън. Ще се опитам да поспя, така че ще съм ви благодарна, ако не пускате вибратора си.

Лиса чу как вратата се затръшна и тръгна нагоре към апартамента си.

* * *

Козловски виждаше, че Фин се унася. Адвокатът се бореше доблестно със съня, сякаш перспективата да заспи и да потъне в сънищата си го плашеше до смърт.

— Сериозно ти говоря — промърмори Фин. — Следващия път ще ти кажа къде отивам.

Думите бяха произнесени без никаква връзка. Не си бяха казали нито дума от двацет минути. Козловски предположи, че обезболяващите са подействали. Само кимна в отговор.

— Напомни ми утре сутринта — продължи Фин — да отидем да говорим със Стийл отново. Там има нещо. Трябва само да разберем какво е то.

Детективът нищо не каза.

— Ще спечелим това дело. — Клепачите на адвокатата се затвориха. — Кълна се, ще измъкнем този човек — вече едва разбираемо добави.

Козловски стана и излезе от стаята. Отиде до кафенето, за да си вземе кафе, а умът му препускаше трескаво в това време. Даваше си сметка, че е време да разкрие всичко, и тази мисъл му се струваше като голямото просветление. Замисли се за Лиса и се запита как ли би реагирала тя. Опасността да я изгуби или дори да изгуби и малко от нейното уважение, беше съвсем реална. И парализираща. Но той не виждаше друг път пред себе си.

Когато тръгна обратно към стаята на Фин и зави към коридора, едва не се сблъска с млад санитар, който излизаше от стаята.

— Извинете, сеньор — каза санитарят.

Козловски го погледна. Беше на не повече от двайсет и три години, имаше черна коса и смугла кожа. Беше изнервен и притеснен и детективът беше сигурен, че досега не го е виждал да дежури в болничното отделение.

— Няма нищо — отвърна и застана между мъжа и вратата. Хвърли поглед към Фин, който продължаваше да лежи неподвижно в леглото.

Санитарят понечи да го заобиколи и да излезе от стаята, но той го спря с ръка.

— Чакай — каза.

— Какво има, сеньор? — попита санитарят.

— Стой на място. — Козловски направи две бързи крачки до леглото на Фин, сложи длан на гърдите му и се наведе да чуе сърцето му.

— Моля, сеньор, какво не е наред? — в гласа на санитаря вече прозвуча истински страх.

Козловски не беше напълно сигурен дали Фин диша. Допря ухо до устата на адвоката и у него се надигна паника. Погледна лицето му, носовете им бяха само на сантиметри един от друг.

Изведнъж приятелят му отвори рязко очи.

— Мамка му! — извика Козловски и отскочи назад.

Фин се навъси сънено.

— Какво, по дяволите, става? — попита. — Да не се опитваш да се целуваш с мен?

Козловски погледна към санитаря. Тогава се появи лекарят.

— Проблем ли има, Хуан? — попита той санитаря.

Младежът сви рамене и се успокои, че лекарят е поел контрол върху странната ситуация.

Лекарят погледна въпросително към Козловски:

— Сър?

Детективът огледа и тримата мъже в стаята и се почувства глупаво.

— Всичко е наред — отговори. — Просто съм изнервен.

Фин зарови лице във възглавницата и отново затвори очи.

— Успокой се, Коз — каза. — За тази вечер опасността приключи. Поспи малко.

Лекарят кимна на санитаря и двамата излязоха. Козловски поклати глава и седна на стола до леглото на Фин. Абсурдно беше. И въпреки това не можеше да се отърве от чувството за надвиснала заплаха.

Той се почеса по брадичката и седна, отново се опита да прогони натрапчивото предчувствие. Трябваша му няколко минути, но постепенно и той се унесе и затвори очи. След няколко минути заспа.

* * *

Лиса все още беше ядосана на госпожа Сноудън, когато затвори вратата на апартамента си. Тръгна към кухнята, защото имаше нужда от малко вино, за да се успокои след вечер като тази. Половин чаша шардоне щеше да притъпи ефекта от двете уискита, които беше изпила с Йън, бармана, и дори щеше да ѝ позволи да спи нормално.

Отиде до шкафа и взе чаша. Когато се обърна към хладилника, забеляза, че лампата в килера свети.

Отиде и отвори вратата на килера, надникна вътре. Помещението беше малко, метър и половина на два метра, и вътре никой не можеше да се скрие. Все пак тя се ослуша и се огледа. Протегна се към електрическия ключ и се замисли как може да е забравила осветлението. После натисна ключа и помещението потъна в мрак.

Върна се с чашата до хладилника и я сложи на кухненския плот, после хвана дръжката на хладилника, за да извади бутилката вино. Но допирът с дръжката я стресна. Тя беше хлъзгава и лепкава. Лиса бързо

дръпна ръката си и я доближи до лицето. Дори в полумрака различи кървавото петно на дланта си.

— Трябваше ми вода.

Гласът долетя зад нея. Тя се обърна стреснато и събори чашата, която падна от плота и се разби на пода. Пред нея стоеше млад мъж с черна коса. В дясната ръка държеше бутилка с изворна вода. Позна я — същата марка вода тя държеше в хладилника. Той вдигна бутилката и отпи от нея. В лявата си ръка държеше мачете, острието на което беше изцапано с кръв.

Лиса вдигна очи към него отново и забеляза, че е ранен в рамото и кърви.

— Надявам се, нямаш нищо против — добави той.

Тя понечи да каже нещо, но не ѝ беше останал въздух. Остана да стои така безмълвно, със страх и смущение, изписани на лицето.

— За водата — продължи той. — Нямаш нищо против, че пих от водата.

Трябваше ѝ още няколко секунди да се окопити и да осъзнае жестоката реалност.

— Какво искаш? — попита накрая.

Той се изсмя.

— Да живея — отвърна. — Твоят шеф в известен смисъл осуети това мое желание. Когато хората, с които работя, разберат, че е жив, ще бъдат много разочаровани. — Той остави бутилката и хвана мачетето със здравата си ръка. — Те не са от хората, които понасят лесно разочарованието.

Лиса го огледа отблизо и видя, че е блед и потен.

— Какво искаш от мен? — попита го.

Той пристъпи напред.

— Искам да предам послание на господин Фин.

Тя се опита да се отмести, но се беше подпряла на плота и нямаше накъде да мърда.

— Какво е посланието? — задъхано го попита тя.

— Всичко с времето си. — Той допря мачетето до гърдите ѝ и срязва едно от копчетата на блузата ѝ. — Първо ще трябва да се опознаем по-добре. — Върхът на мачетето леко си проправи път към цепката между гърдите ѝ, над ключицата и се спря под брадичката. Той

леко натисна, за да повдигне главата ѝ и за да го погледне тя в очите.
— Може дори да станем приятели.

Непознатият обърна острието и заострената страна одраска врата ѝ. Тя затвори очи и усети как ѝ потекоха сълзи.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Петък

21 декември 2007 година

Фин се събуди освежен. Не се беше чувствал така добре от седмици. Ръката го болеше, но отдавна не беше спал пълноценно и за първи път, след като се зае с делото на Винсенте Салазар, почувства ума си ясен.

Мигел беше спал в една от лекарските стаи и на сутринта първата му работа беше да прегледа Фин, след което му каза, че е добре, и към осем часа го изписа. Козловски, който беше спал на стола в болничната стая, придружи Фин, за да си вземе колата от Роксбъри, където им трябваша двайсет минути да изринат снега. После двамата потеглиха към кантората.

Беше малко след девет часа, когато изкачиха външните стъпала на офиса на Уорън Стрийт и Чарлстън. Външната врата беше заключена, което изненада Фин. Лиса обикновено идваше на работа в осем. Той отключи и двамата с Козловски влязоха. Докато Фин набързо прегледа пощата си, детективът се скри в кабинета си за малко, после се върна и седна на стола до стената, вперил поглед в адвоката.

— А сега какво? — попита го той.

— Трябва да отидем при Стийл. Да разберем какво е правила в Роксбъри, когато е била нападената.

Козловски потри брадичката си.

— Мислиш ли, че е свързано с нападението?

— Не знам. В момента това е единственото, което ми идва наум.

— Може би. И все пак, дори и да си прав, говорим за разследване отпреди повече от петнайсет години. Шансовете да хванем следа — ако предположим, че Стийл ни каже върху какво е работила — са близки до нулата.

Адвокатът погледна намръщено Козловски.

— Знам, че по природа си скептик, Коз, но какво ти става?

— Нищо. Просто ми се струва доста нищожна възможност, това е.

— Добре. Ако се сецаш за нещо съществено, моля, заповядай. Аз имам предчувствие за този случай и ще съм ти благодарен, ако не ми разваляш настроението.

— Това не е от настроението, а от обезболяващите.

— Е, добре, каквото и да е. — Телефонът на бюрото на Фин иззвъня и той го вдигна. — Фин на телефона.

— Здравей, Фин, Смити е.

— Здравей, Смити. Пак ли ще ми съобщиш лоша новина?

— Всъщност не. Точно обратното.

Адреналинът нахлу в кръвта на Фин и той се помъчи да остане спокоен.

— Не ме дръж в напрежение, сърцето ми няма да издържи, Смити. Каж ми, че имаш нещо хубаво за мен. Получи ли новите отпечатъци на Салазар, които ти изпратих?

— Да, и те само потвърдиха, че отпечатъците, с които е бил идентифициран като стрелец, действително са неговите.

— Значи днес не ми е ден — промърмори адвокатът.

— Чакай малко. Замислих се по твоя въпрос — как човек би могъл да манипулира процеса на събиране на пръстови отпечатъци, ако иска да натопи някого? И в крайна сметка прегледах с лупа цялото досие на Салазар, търсейки нещо необичайно.

— И откри ли нещо?

— Мисля, че да. Има два отпечатъка, за които полицията твърди, че били върху пистолета. Единият е послужил за основание да се издаде заповед за задържането на Салазар. Другия са представили пред съда по време на процеса.

— Не е ли малко странно? Защо не са представили и двата отпечатъка за заповедта и за процеса?

— Да, и аз си казах, че е странно. Затова се вгледах по-внимателно в двата отпечатъка. Първият — този, послужил за ареста — е пълен отпечатък, с всички детайли от папиларната повърхност. — Смити направи пауза, сякаш беше казал нещо много важно.

— Е, и?

— Ами в реалния свят е много трудно да се свали пълен отпечатък. Обикновено, когато хванем един предмет или го докоснем, от пръстите ни не остават пълни отпечатъци, а само частични. В крайна сметка в повечето случаи получаваме частични отпечатъци,

размазани и непълни. Единствено, когато взимаме на някого отпечатъци, тогава имаме пълен комплект. Но дори и тогава може да се наложат няколко опита, за да се получат хубави отпечатъци. И въпреки това те не знайно как са успели да свалят абсолютно пълни отпечатъци от пистолета, който е лежал на улицата, бил е намокрен от дъжда и е имало съпротива от страна на жертвата. Не се връзва.

— Извадили са късмет. Какво от това? С какво ни помага това?

— Стори ми се много странно и аз продължих да се ровя в досието. Излиза, че когато жена му е починала в болницата, той е бил арестуван от имиграционната служба ИНС. Те са го пуснали, но са го записали и са му взели отпечатъци.

— Стандартна процедура. — Фин се запита накъде ли бие Смити.

— Абсолютно. Така аз сравних отпечатъка, послужил за задържането му, с този, взет в имиграционната служба.

— И?

— Напълно съвпадат.

— Това е лошо, така ли? — попита объркан Фин.

— Не, много е добре. Като казвам, че напълно съвпадат, имам предвид, че са идентични. Ако наложиш единия върху другия, няма никаква разлика. Вече ти споменах, че няма два еднакви отпечатъка дори и да са от един и същи пръст на един и същи човек. Единствено може да се получи, ако направиш фотокопие на отпечатъка — и си мисля, че са направили точно това.

— Не те разбирам — каза Фин. Звучеше добре, но трябваше да го разбере по-добре, за да го обясни на съдията.

— Пистолетът вероятно е бил изпратен в лабораторията без никакви годни отпечатъци. Но те са искали да заковат заподозрения и затова са влезли в компютъра, направили са копие от отпечатъци, които вече са били приложени към досието му, и са ги приложили към доклада, а после са казали, че са ги открили върху оръжието. Но това е достатъчно за заповед за арест. После са го арестували и са взели нов отпечатък от чаша — този път частичен, нещо, което би изглеждало нормално, ако се представи пред съда, в случай че защитата поиска той да бъде изследван от техен експерт — и са поставили отпечатъка върху пистолета. Това е единственото логично обяснение.

Адвокатът си пое дълбоко въздух.

— Смити, ще се съгласиш ли да изложиш всичко това писмено и да се подпишеш?

— Ще ми платиш ли хонорарите?

— Дори ще ти дам коледен бонус.

— Ще го имаш до обяд.

— Ти си най-добрият.

— Е, успех ли да повдигна настроението ти?

— До края на годината има още една седмица, а и трябва да видя твоето писмено заключение, но определено сега се чувствам по-добре.

Фин затвори телефона и погледна към Козловски. Детективът се беше облегал в стола и наблюдаваше адвоката, присвил очи.

— Да разбирам ли, че имаме добра новина? — попита той.

— И още как. — Фин се усмихна. — Беше Смити.

— Разбрах.

— Каза, че първият отпечатък, който те твърдят, че са свалили от пистолета — този, който е послужил за основание да получат заповед за арест на Салазар — бил копие от стар отпечатък от досието му. Което означава, че вторият отпечатък най-вероятно е бил поставен върху оръжието, след като са го арестували.

— Може ли да се дължи на недоглеждане или пропуск на полицаите? Може би просто са сложили грешния отпечатък в досието. — Козловски видимо беше развълнуван. Фин знаеше как мрази детективът да губи спорове, особено от него, но емоциите му бяха необичайно силни. Той се запита дали детективът не цели да изкарат клиента им виновен.

— Ти сигурно се шегуваш. — Фин стана от стола си. — Скептицизмът е едно нещо, но това твоето на нищо не прилича, Коз. Този човек е невинен. Какво ти става?

Телефонът иззвъня отново.

Козловски поклати глава, но замълча.

— Салазар е невинен — повтори Фин. — И със или без твоята помощ аз ще отида да говоря със Стийл тази сутрин, за да разбере какво точно се случва.

Телефонът иззвъня втори път.

Той продължи да гледа Козловски. Беше се ядосал и искаше да го покаже ясно. Искаше да покаже, че няма да отстъпи.

— С мен ли си или не?

Телефонът извън за трети път.

— Вдигни телефона — каза Козловски.

Фин продължи да го гледа гневно още секунда-две.

— Наистина ли искаш да го направя? Съдейки по развитието на случая, вероятно ще ми съобщят още добри новини. Ако президентът иска да помилва клиента ни, ще се противопоставиш ли? — Той вдигна слушалката. — Фин на телефона — извика все още под влиянието на емоцията. Заслуша се в гласа от другия край на линията и лицето му пребледня. — Н-не... Добре, сега тръгваме.

Затвори телефона. Видя, че Козловски вече го гледа въпросително.

— Какво има? — попита детективът.

Фин поклати глава, беше му трудно да говори.

— Беше за Лиса — отвърна. — В болница е.

Настъпи дълга пауза, докато двамата се гледаха, виждайки собствените си кошмари и страхове в очите на другия. После и двамата едновременно се втурнаха към вратата.

ТРЕТА ЧАСТ

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Докато пътуваха за „Мас Дженерал“, двамата си казаха не повече от пет думи. На места пътищата още бяха покрити със сняг от снощната буря и малогабаритното Ем Джи се хлъзгаше на завоите, докато Фин караше с максимална скорост. Минаха покрай Научния музей и Козловски, който дори нямаше сили да погледне адвоката, попита:

— Много ли е зле?

Фин стисна волана за следващия завой.

— Не казаха.

Паркираха в нарушение на правилата в една странична улица до болницата, за да избегнат чакането на паркинга, и веднага изтичаха в спешното отделение. От изписването на Фин не бяха минали и три часа.

Козловски беше първият, който влезе вътре. Тичайки, той стигна до приемната на отделението.

— Лиса Кранц. В коя стая е?

Младата медицинска сестра зад компютъра се обърна точно когато пристигна и Фин.

— Приеха я преди около час — отвърна тя, като ги гледаше със съчувствие. — Не говори много, само ни каза да се обадим на Том и Фин от службата. Вие ли сте?

Козловски кимна.

— Как е тя? — попита Фин.

Сестрата сведе поглед.

— Смятаме, че... — започна, но после се спря, щом се появи един лекар зад нея. — По-добре да говорите с доктор Крегани.

Щом чу името си, лекарят се обърна към тях:

— С какво мога да ви помогна?

— Приятели сме на Лиса Кранц — отвърна Фин. — Докарали са я сутринта.

— Какво се е случило? — попита Козловски с дрезгав глас.

Лекарят погледна въпросително към сестрата.

— Четвърто легло — рече тя.

— Ах, да. Грозна гледка. Съседката я открила тази сутрин и се обадила на 911. Едно от онези ужасни неща, които си мислиш, че се случват само на другите. Вие сте ѝ приятели, така ли?

— Да — отвърна Фин.

— Добре, сега е добре приятелите ѝ да са до нея.

— Моля ви, докторе, кажете ни как е тя.

Лекарят сякаш се стресна от въпроса.

— Като цяло е добре. Или поне ще се оправи. Пребили са я доста сериозно, има порязвания на няколко места. Но има предимно козметични увреждания — отвърна той със студен, строго научен тон, характерен за лекарите, които се занимават с най-тежките травми.

— Колко е зле? — попита Козловски.

— Ъ? — Доктор Крегани се беше зачел в картоната на друг пациент.

— Колко лошо е бита? — повиши тон детективът.

Лекарят остави картоната на бюрото и сви рамене.

— Повикахме пластичен хирург. Ще се оправи. Студентка по право е, нали? Значи така или иначе ще си изкарва хляба с ума, не с красотата.

Козловски не издържа, сграбчи лекаря и го блъсна в стената. Крегани понечи да се изскубне, но той го държеше здраво за реверите на престилката.

— Хей! — протестира Крегани. — Пуснете ме!

Козловски го заплаши с юмрук.

— Пусни го, Коз — каза Фин с равен тон. — Не си струва.

Козловски леко отпусна хватката, но се закани на лекаря:

— Ако още веднъж те чуя да говориш за някой от пациентите по този начин — изрече, — ще се погрижа и ти да получиш легло в спешното при тях. И ако само се усъмня и най-малко, че Лиса Кранц не получава най-доброто медицинско обслужване и лечение, които може да осигури тази болница — и ти конкретно — ще те убия.

Фин сложи ръка на рамото на приятеля си.

— По-спокойно, Коз.

Козловски пусна лекаря, който се свлече по стената.

— Ще извикам полицията — каза Крегани.

Козловски само го изгледа и то беше достатъчно да го накара да размисли, след което той стана и си тръгна.

— Безчувствен задник — чу се женски глас зад тях. Козловски се обърна и видя срещу себе си едно от най-дребните човешки създания. Едва ли беше по-висока от метър и трийсет, на възраст — към петдесетте, с къса прошарена коса и груби маниери, които обаче съжителстваха с чувство на състрадание. — Този няма да посмее да направи нищо — успокой го тя. — Защото ако ги повика, ще трябва да признае, че някой му е натрил носа. Аз съм Маги. — Тя протегна ръка и двамата мъже се здрависаха с нея. Ръкостискането ѝ беше учудващо силно за такава дребна жена. — Аз бях в екипа, който я пое от линейката. Бях при нея през последния час. Доста си е изпатила, но лекарят, общо взето, беше прав: ще се оправи.

— Какво се е случило? — попита Фин.

— Не е ясно. Не ни каза много. Била е пребита тежко, това е ясно. Има две пукнати ребра, счупена ръка, счупен нос, доста порезни рани и контузии — главно на лицето. Явно този, който ѝ го е причинил, е влязъл с взлом в апартамента ѝ. Може да е било само обир, но от полицията казаха, че нищо не е откраднато. Предполагаме, че тя знае кой е бил този тип — може би неин бивш приятел или преследвач. Иначе щеше да е по-приказлива и щеше да ни каже. Докато не се съгласи да говори, загадката ще си остане.

— Може ли да я видим? — Козловски се опита да запази спокойствие, но се съмняваше, че е успял.

Тя го погледна и каза:

— Вие сте Том.

Козловски усети как Фин го изгледа учудено, но избягна погледа му.

— Да.

Маги кимна.

— Тя ми разказа малко за вас. — После се обърна към Фин: — А вие сте нейният шеф, адвокатът?

— Аз съм.

Тя попита и за двама ви. Това бяха почти единствените ѝ думи. Каза, че няма да говори с никой друг, освен с вас двамата. — Сестрата ги изгледа, сякаш за да прецени дали доверието на пациентката в тях е

оправдано. — Можете да влезете при нея — добави накрая. — Последната стая по коридора, вдясно.

Козловски и Фин тръгнаха по коридора.

— Хей! — провикна се Маги след тях. Двамата се спряха и тя отиде при тях. — Трябва да ви кажа още нещо — добави тихо сестрата и ги погледна в очите. — Смятаме, че е била изнасилена.

Козловски беше прободен в сърцето от ужасна болка като с огнен кинжал. Уплаши се, че ще припадне.

— Какво означава „смятаме“? Какво означава това? — попита Фин.

— Не сме напълно сигурни. Направихме оглед и тестове, не открихме семенна течност, но той може да е използвал презерватив. А пък има и други индикации.

— Като например? — попита Фин.

— Синини в областта на влагалището. И когато съседката ѝ я е открила, тя била гола, свита на кълбо.

— Какво каза Лиса? — попита Козловски този път.

— Не иска да говори. Синините може да са причинени и от доброволен секс, но тогава трябва да е водила доста активен полов живот през последните дни.

Той се изчерви, докато слушаше как сестрата спокойно и научно обясняваше особеностите на анатомията на Лиса. После сякаш онемя и не знаеше как да реагира.

— Просто си казах, че трябва да знаете — добави Маги. — Ще ѝ е необходима голяма подкрепа. Тя ще го преодолее — силна е, то се вижда — но въпреки това ще ѝ трябва помощ. Трябва да го знаете.

Козловски я погледна с отчаяние, готов да изслуша всеки неин съвет. Тя само поклати глава. Детективът си пое дълбоко дъх и изправи рамене.

— Благодаря, Маги — каза. После двамата с Фин продължиха по коридора към стаята, в която лежеше Лиса.

* * *

Когато влязоха в стаята, тя лежеше по гръб, с лице, обърнато към вратата, и със затворени очи. Фин едва я позна. Долната ѝ устна беше

сцепена, зашита с дебели грозни временни шевове. Носът ѝ беше изкривен, а останалата част от лицето ѝ беше цялото в синини и подутини. Ръцете ѝ бяха бинтовани. Не можеше да повярва, че това беше същата онази жена, която идваше в офиса му всяка сутрин в осем часа.

Тогава тя отвори очи. Очите рядко лъжеха. И макар нейните да показваха умора и страх, в тях имаше и пламъчета на гняв и предизвикателство, кураж и непоклатимост. Фин веднага позна нейните очи.

Тя видя двамата и извърна глава към тавана.

— Страхотна гледка, а? — каза и една сълза се търколи по бузата ѝ.

— И по-лоши съм виждал — излъга Фин.

Козловски застана от едната страна на леглото, адвокатът отиде от другата.

— Да бе, сигурно. Само в моргата.

— Не, не — опита се да я успокои той, — ще видиш, че ще те оправят и за танците на Бъдни вечер ще си като нова. — Погледна към леглото и забеляза, че Козловски е хванал дланта ѝ. Но си замълча.

— Носът не е толкова важен. Така или иначе не си беше мой, знаеш ли?

Фин поклати глава.

— Не знаех.

— Беше подарък за седемнайсетия ми рожден ден. Не си харесвах носа. Но имах страхотни устни. — Тя присви очи от болка, докато говореше.

— Какво се случи? — попита я шефът ѝ.

Лиса преглътна тежко два пъти.

— Той каза, че иска чрез мен да ти изпрати послание. Каза, че Салазар трябва да остане в затвора. В противен случай пак ще се върне.

— Дадено, оттеглям се от случая — отвърна Фин, без да се замисли изобщо. После се обърна и закрочи из стаята. — Мамка му, аз и без това не исках да го поемам още от самото начало.

— Ако се откажеш от случая — каза Лиса, — тогава по-добре си търси друга асистентка.

Той се обърна рязко към нея:

— Сигурна ли си? Тези хора не си поплюват.

Тя го изгледа твърдо, гневът и непреклонността в очите ѝ се засилиха. Страхът беше изчезнал.

— Нито пък ние, нали така? Вече няма да си поплюваме.

— Точно така — съгласи се той.

— Добре. Защото няма да си губя времето да работя за някакъв шибан пъзъл, който се оставя да го изнудват.

— Добре. — Фин се облегна на стената и оцени сцената: Лиса в леглото, изпотрошена, но не и победена; Козловски, застанал над нея, мълчалив, но кипящ отвътре, хванал дланта ѝ.

— Фин? — обърна се младата жена към него.

— Да?

— Може ли да ни оставиш за една минута насаме с Коз?

Отначало той се стъписа от въпроса.

— Д-да, разбира се.

Фин отвори вратата и една мисъл му мина през ума — мисъл, която го беше глождила и преди — но той бързо я прогони като абсурдна. Погледна към тях и ги видя в тяхната истинска същност — за първи път и двамата търсеха едно и също нещо, което сега им беше необходимо повече от всякога.

— Аз ще чакам отвън — добави.

Когато излезе, знаеше, че изобщо не са го чули.

* * *

— Добре ли си? — попита Лиса Козловски.

Не, той не беше добре. И фактът, че тя му зададе този въпрос, а не той на нея, само засили чувството му за срам и вина и го накара да стисне зъби.

— Аз съм виновен — рече. — Трябваше да се досетя, че си в опасност. Трябваше да го предвидя, да остана с теб.

— Не ставай глупав.

Той не отговори и двамата потънаха в мълчание за известно време. Козловски не можеше да събере кураж да я погледне в очите, а яростта му продължи да нараства.

— Коз?

— Да?

— Нищо.

Той силно искаше да говори с нея. Да я прегърне. Но поради някаква незнайна причина вече не знаеше как да го направи; не и в ситуацията като тази. Искаше му се да може да реагира, да изрази емоциите си. Изведнъж стоицизмът, който му беше служил като щит през целия живот, стана в собствените му очи жалък.

— Какво има? — попита той.

— Искам да направиш нещо за мен.

— Каквото кажеш.

Тя затвори очи.

— Искам да спипаш този тип. Да спипаш хората, за които работи. — Лиса отвори очи и го погледна. — Разбираш ли?

Той кимна.

— Да, разбирам.

— На полицията не ѝ пука. Дори и да го хванат, дори да го накарат да говори, аз няма да съм спокойна и в безопасност, докато не приключа с тях.

— Да. — За първи път осъзна, че държи дланта ѝ. Не си спомняше кога я беше хванал. Дали в мига, в който влезе в стаята, или по-късно? Както и да беше, той го беше сторил спонтанно и без страх. Леко стисна дланта ѝ и усети как тя стисна по-силно неговата. После се отдръпна.

— Върви — каза му. — Имаш доста работа за вършене.

Той погледна към празната си длан. Беше живял сам през целия си живот, но никога не се беше чувствал по-самотен от сега. Не и до този момент.

— Да — отвърна и се усмихна тъжно. — Ще дойда по-късно.

— Аз няма да ходя никъде. Ще се радвам да те видя отново.

Той отчаяно търсеше думи, които да ѝ каже, нещо, с което да я утеши и успокои. Отиде до вратата. Преди да отвори, тя отново го повика:

— Коз?

Той се обърна към нея.

— Да?

— Не ме попита.

— За какво?

— Какво се случи. Не ме попита какво се случи с мен. Не ме попита дали... Сякаш лекарите само това ги интересуваше. Дали той е... или не е. Дори видях въпроса в очите на Фин. Но не и в твоите. Не ме попита. Дори не прояви любопитство. Защо?

Той се замисли, после се върна до леглото ѝ и седна на ръба.

— Аз не съм добър в тези работи, не ги умея. Ако ти поискаш да говорим за нещо, ако поискаш да ми кажеш нещо, готов съм да те изслушам. Може и да нямам още отговори за теб, може и да не мога да оправя всичко, но мога да слушам. Никога няма да те питам за това, защото не ме интересува. Не ме интересува, защото нищо, случило се на теб, и нищо, което би могло да ти се случи, е в състояние да промени чувствата ми към теб. Разбираш ли?

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя ги избърса с дланта си. Хубаво беше той по-скоро да излезе от стаята, защото иначе щеше да се срине емоционално.

— Мисля, че да. — Тя взе дланта му и я доближи до гърдите си. — Благодаря ти. — Той кимна. — А сега върви да спипаш този негодник.

* * *

Фин чакаше пред стаята. Козловски излезе и мина покрай него, устремен нанякъде.

— Коз! Чакай ме! — провикна се адвокатът и се затича, за да го настигне. Той продължи напред мълчаливо. — Коз! Чакай! — Фин успя да го настигне и го спря с ръка на рамото, за да го накара да забави крачка. Козловски се извъртя рязко към него. — Боже, само исках да ме изчакаш! — Фин изостана и се отдръпна леко.

— Какво? — попита го Козловски с изкривена от ярост физиономия.

Фин погледна назад към стаята на Лиса, после го погледна в очите.

— Откога е това между вас? — попита.

Въпросът свари Козловски неподготвен и той разбра, че правилно е предполагал. След секунда на вътрешна борба Козловски накрая се примири.

— От една седмица, може би малко по-малко.
Фин издиша продължително, обмисляйки последиците.
— Това е добре — накрая каза. — Добре е и за двамата.
— Да. Страхотно, няма що.
— Предполагам, че не си очарован от последните събития.
— Брей, ти си бил ясновидец!
Адвокатът се почеса по главата.
— И? Какво мислиш да правиш?
— Мисля да разкажа играта на тези нещастници. На всички, до последния. Проблем ли е за теб?
— Не. Изобщо. Имаш ли план?
Козловски поклати глава.
— Хубаво. Плановете така или иначе са доста надценени. — Фин продължи да го гледа. — Добре, с теб съм.
Козловски кимна, после тръгна към изхода, вече по-бавно.
— Предполагам, че със светлите черти от характера ти беше дотук, а? — попита го Фин.
— Светлите ми черти си остават, но тези хора просто ги пристъпиха и минаха всякакви граници.

* * *

Беше десет часът, когато Джими се добра до Източен Бостън. Той извървя пеша целия път, твърде предпазлив, за да вземе такси или автобус в сегашното си състояние. Кървенето от рамото му беше намаляло, но не беше спряло напълно и той беше изгубил доста кръв. Трябваше му лекар и това не можеше да стане без помощта на Карл ос.

Той заобиколи отстрани ректорията — къщата на свещеника — и се шмугна в мазето през отворената врата до гаража. Там го чакаше Раул, един от доверените хора на Карлос.

— Видяхме, че дойде от улицата. Надявам се, че никой не те е проследил — каза Раул. — Трябва да си по-внимателен, особено след като датата на доставката е толкова скоро. — Нещо в позата на Раул накара Джими да се напрегне, но си каза, че параноята се дължи на умората му.

— Трябва ми лекар — Джими посочи рамото си, в същото време с тревога установи, че не може да движи ранената си ръка. — Простреляха ме.

— Карлос е горе в неговата църква. — Раул се обърна и тръгна нагоре по стълбите. — Идваш ли?

— Трябва ми лекар — повтори Джими. Някакъв вътрешен глас му шепнеше да бяга, но той беше изтощен и не знаеше къде да отиде.

— Карлос е горе — повтори Раул и продължи да се качва. След секунда Джими го последва.

Църквата беше свързана с ректорията чрез къс покрит коридор и двамата мълчаливо преминаха по него, като внимаваха да не бъдат забелязани от случаен минувач. Падре беше в църквата, коленичил пред олтара — само една обикновена катедра, понеже църковното ръководство беше прибрало всичко по-ценно. Раул направи знак на Джими да седне на предната скамейка, после излезе и тръгна обратно към ректорията. Джими седя няколко минути. По едно време му се стори, че ще припадне, и дори си помисли да прекъсне медитацията на Карлос, но си даде сметка колко лоша идея е това. Накрая Карлос вдигна глава и стана.

Обърна се и погледна към младежа. Несъмнено беше забелязал присъствието му още от самото начало.

— Върнал си се — каза Падре.

— Раниха ме. Трябва ми лекар.

— Може да ти трябва не само лекар — произнесе с леден тон той. — Разбрах, че адвокатът още е жив.

Паника стегна гърдите на Джими и в неговото отслабнало състояние и от прилива на адреналин той се разтрепери силно.

— Жив е — каза. — Измъкна се, но вече не е проблем.

— Вече не е проблем? Още е жив, но вече не е проблем? Впечатляваш ме, много ме впечатляваш. Особено след като ясно ти казах, че адвокатът ще бъде проблем за нас, докато е жив. Да не би да ми казваш, че не съм бил прав?

Младежът трябваше внимателно да си проправи път през въпросите на Карлос като през минно поле. Ако кажеше, че Карлос не е бил прав, това щеше да се възприеме като директно оспорване на властта му. Ако кажеше, че е бил прав, това щеше да се възприеме като признание за провала му. Като всичко с Падре и това беше тест и

независимо колко уморен беше той, трябваше да запази концентрация и да премине този тест.

— Измислих друг начин — отвърна накрая.

— Друг начин? Много си бил изобретателен. И какъв е този друг начин?

— Изпратих му послание. Чрез една от неговите служителки.

— Изпратил си му послание?

— Много ясно послание. Вече няма да имаме проблеми с адвокатата.

— И си сигурен? Знаеш точно как ще реагира адвокатът на посланието ти?

— Да, мисля, че да. — Джими искаше да си почине. Главата го болеше, а ръката му беше изтръпнала.

— Ти мислиш?

— Сигурен съм.

— Което означава какво?

Джими премълча.

— В бизнеса, както и във войната, няма нищо по-опасно от несигурността. Ти беше изпратен да разрешиш тази ситуация веднъж завинаги.

— Смятам, че я разреших. — Усещаше, че разговорът започва да му убягва. Както и успехът. Отново му мина през ума да бяга, но знаеше, че е безсмислено. Не му бяха останали никакви сили.

Карлос се приближи и седна на пейката до Джими.

— Имах големи надежди за теб. Знаеш ли?

— Да, Падре — отвърна Джими и осъзна, че плаче. — Съжалявам.

— Много големи надежди. Ти не си салвадорец, но си мислех, че си силен. В известен смисъл в теб виждах повече от моя характер, отколкото във всеки друг. В известна степен те приемах като син. Някога имах син, знаеш ли?

Джими поклати глава, сълзите се търколиха по лицето му.

— Синът ми вече го няма, но ти ми напомняше на него.

— Падре, много съжа...

Карлос го потупа по коляното и го прекъсна:

— Не се притеснявай. Всички рано или късно отиваме в Божиите ръце. — Той погледна към витража над олтара. Сутрешните слънчеви

лъчи преминаваха през стъклото и хвърляха многоцветни светлини върху татуираното лице на Карлос. От този калейдоскопичен ефект на Джими му се зави свят.

— В Църквата ли беше възпитаван като дете, Джими?

— Не. Майка ми беше... Тя не беше религиозна. Баща ми беше американец.

Карлос кимна.

— Знаеш ли притчата за Авраам?

Джими поклати глава.

— Авраам е бил избран от Бога. Бил е неговият любимец. Бил е човекът, когото Бог е обичал най-много. Но Бог знаел, че трябва да подложи Авраам на изпитание. Човекът трябвало да докаже своята надеждност и отдаденост на Бог. Затова Бог го изпратил в планината. Казал му да доведе най-големия си син. — Той се изправи, хвана Джими за ръка и го отведе при олтара. — Бог накарал Авраам да построи голям олтар. После му казал, че синът му трябва да легне върху олтара. — Леко натисна Джими надолу да коленичи. — И тогава Бог казал на Авраам да извади меч си и да убие собствения си син като знак на подчинение на Бог. Карлос се пресегна и взе мачетето, което беше подпряно на стената. И го вдигна над главата си. — Авраам вдигнал меч си, готов да убие плът от своята плът и кръв от своята кръв в името на Бог. Като видял, че може да има доверие в Авраам, Бог се смилил над него. И когато Авраам надигнал меч си, Божията ръка го спряла и пощадила сина му.

Джими беше коленичил, вперил през сълзи поглед в Карлос, докато слънчевите лъчи, проникващи от горния прозорец, заливаха със светлина помещението. Той изглеждаше божествен на Джими.

— Така че, Джими, днес пред нас двамата стои само един въпрос.

— Кой? — изхлипа младежът.

Карлос го погледна.

— Дали Бог ще се смили над нас.

След тези думи замахна плавно с мачетето към главата на Джими. Младежът се дръпна назад, опитвайки се да избегне острието. Мачетето се заби в лявата му ръка, точно над огнестрелната рана, сръза мускулите и костта и ръката падна на олтара пред него.

— Не-е! — изкрещя Джими. Той взе отсечената си ръка, напълно обезумял. — Не! — извика отново и се опита да изтича към вратата на църквата. Умствената дейност беше сведена до една дума: „Бягай!“

За негово съжаление олтарът беше станал хлъзгав от кръвта, която продължаваше да се лее от мястото на отсечената ръка. Подхлъзна се и падна пак на колене, като изпусна крайника на пода.

Карлос го последва. Застана до него и стисна мачетето с две ръце като бейзболна бухалка. Джими вдигна очи към него.

— Моля те! Недей!

Карлос направи крачка и удари с мачетето под гръдния кош на младежа, като разпори корема му. Джими с ужас видя как червата му се изсипаха на пода. Миризмата беше ужасна. Опита се да пълзи, но горната и долната половини на тялото му вече не бяха в състояние да функционират като един организъм и той се загърчи на пода сред собствените си вътрешности.

Карлос го погледна.

— Съжалявам Джими. На Бог не му остана милост.

Той отново вдигна мачетето и Джими безпомощно видя как острието полетя към врата му. Нямаше какво да направи. Ударът се падна точно в гърлото и отсече главата му.

Може би все пак на Бог му беше останала малко милост. Джими вече не усещаше нищо.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пред болницата Фин и Козловски се качиха в колата на адвоката. Той включи двигателя. Няколко минути търсиха миниатюрното Ем Джи, тъй като миналите по улицата снегорини го бяха затрупали със сняг.

— Къде отиваме? — попита Фин. — Да говорим с Макинтайър? Той трябва да е в основата на всичко, нали?

— Възможно е — съгласи се Козловски. — Но няма да е лесно да го стреснем. Той е в занаята от доста дълго и знае правилата на играта. Няма да свали картите си, ако не му предложим по-голям залог. Но в момента нямаме какво да заложим.

— Тогава при Форние? Той е хлъзгава невестулка. Малко да го натиснем и ще се сломи.

Може би. Но при него ще е второто ни посещение. Първо трябва да говорим с друг.

— С кого? — Фин подкара колата и излезе от паркинга.

— С Мадлин Стийл.

— Стийл? Нали каза, че тя няма да иска да говори с нас. И че по-скоро ще стреля по мен.

— Тя пак може да стреля по теб. Но аз знам как да я накарам да проговори.

Адвокатът хвърли поглед към детектива, който беше напълно спокоен.

— И ще ми кажеш ли какво ще ни разкрие тя?

Козловски поклати глава.

— По-добре да го чуеш от нея.

* * *

Отидоха в полицейското управление в Роксбъри, за да говорят със Стийл, но там им казаха, че си е взела няколко почивни дни за

празниците. Оттам се насочиха към Южен Бостън, където беше израснала Стийл и където още живееше.

Малката дървена къща, в която тя наемаше апартамент, лесно се забелязваше от улицата. Жилищата в Южен Бостън бяха до тротоарите и не оставяха много място за пешеходците. Пространството беше още по-оскъдно пред сградата, където живееше Стийл. Пред вратата имаше само една стръмна циментова рампа с метални перила.

Козловски натисна звънеца и двамата зачакаха търпеливо отпред.

След две минути вратата се отвори и Мадлин Стийл се появи в инвалидната си количка. Тук тя не изглеждаше толкова застрашително както в полицейското управление. Беше облечена в розова памучна блуза и клин, от който се виждаха атрофиралите ѝ долни крайници. В този си вид приличаше повече на безпомощно малко момиче, отколкото на страховита полицайка.

— Какво, по дяволите, искате?

Явно видът лъжеше. На Фин обаче му се стори, че долови нещо скрито зад това дръзко поведение. Нещо като страх.

— Искаме да говорим с вас за Винсенте Салазар — каза той.

— Казах ви, приключих с говоренето — отвърна жената и понечи да затръшне вратата.

Фин пъкна крака си и не ѝ позволи да затвори. Вратата беше направена от тежък дъб и за миг адвокатът си помисли, че кракът му е премазан. Отскочи назад и извика:

— Мамка му, боли!

— Хубаво. — Тя се пресегна отново да затвори вратата. — Следващия път не се пречкай.

— Моля ви — настоя адвокатът. — Трябва да разберем какво сте разследвали в нощта, в която ви простреляха.

— Нищо — отвърна тя. — Стойте далеч от мен. — Пресегна се за вратата и я бутна още по-силно.

Козловски прекрачи прага с рамо напред. Въпреки силата, с която беше бутната вратата, когато се блъсна с тялото му, тя силно се разтrese и отскочи назад. На Козловски му нямаше нищо. Той прикова погледа си към Мади и страхът, който Фин беше доловил у жената, сякаш се засили.

— Както каза човекът, Мади, трябва да говорим с теб. Излиза, че отпечатъците са били манипулирани и ние имаме доказателство за

това. Излъгала си пред съда и си го знаела. Един невинен човек е бил пратен в затвора, а сега пострадаха и други хора. Много лошо.

Докато той говореше, страхът върху лицето на Стийл се смени с гняв.

— Не — тихо отвърна тя. — Той го направи и аз го знам. Те ми казаха и аз още виждам лицето му. — Думите излязоха от устата ѝ като шепот; не беше убедена. После тя се разхлипа.

Козловски я остави да поплаче. После отвори вратата, наведе се над нея и тихо изрече:

— Дойде време да се очистим, Мади.

* * *

Мадлин Стийл се чувстваше победена. По-лошо, чувстваше се предадена. Но най-лошото беше, че се чувстваше отговорна.

— Той ми каза, че е Салазар. Каза, че имали отпечатъците му и че не можело да има никакво съмнение.

— Макинтайър ли? — попита Козловски. — Той ли ти каза, че отпечатъците съвпадат?

Тя кимна.

— Да, Мак беше. Той координираше действията с дактилоскопския отдел. И той се занимаваше с веществените доказателства.

— Какво точно ви каза? — попита Фин.

— Дойде при мен в болницата. През първите дни — дори не си спомням кога точно — през повечето време бях в безсъзнание, а когато бях будна, се намирах под въздействието на толкова силни обезболяващи, че не бях много адекватна. Той ми каза, че са хванали виновника, че отпечатъците били съвпаднали, но че прокурорът ще иска още нещо като доказателство. Каза, че прокурорът искал свидетелски показания. После извади една фотография на Салазар и поиска да я погледна добре. Каза ми да запомня лицето. Да запомня, че това е лицето на мъжа, който ми стори това.

— Но вие не бяхте сигурна? И сега не сте сигурна? — притисна я адвокатата.

Тя го погледна, после погледът ѝ се премести към прозореца.

— Не знам — отвърна. — Петнайсет години той беше човекът от сънищата ми. Когато се будех нощем, лицето му продължаваше да стои запечатано в съзнанието ми.

— Но... — намеси се Козловски.

— Но когато ме нападнаха, аз не видях лицето на нападателя. — Думите бяха произнесени след вътрешна борба. След това се възцари напрегната тишина.

— Но вие сте дали показания — продължи Фин.

— Те ми казаха, че са хванали виновника. Казаха, че е сто процента сигурно. И всичко отговаряше — тогава работех в оперативната група, която искаше да го депортира. Не можех да рискувам той да се измъкне, нали така?

Адвокатът погледна към детектива:

— И ти го знаеше през цялото време.

Козловски кимна и Фин зарови лице в дланите си.

— Той разбра едва когато процесът приключи — намеси се Стийл. — Казах му месеци след това и той ме посъветва да се разкажя. Но какво можех да сторя на този етап? Да ги оставя да пуснат човека, който ми беше отнел толкова много? Да има нов процес? Не можех да го направя.

— Не е бил той! — извика Фин. — Не е бил той, но вие двамата въпреки това сте позволили да го тикнат в затвора!

— Не можех да съм сигурна — отговори Стийл. Но дори на нея оправданието ѝ прозвуча неубедително. — Не знаех какво ще стане с мен. Поставете се на мое място — така казах и на Коз тогава. Той заплаши да разкаже, но аз отвърнах, че ще го обвиня, че лъже, и той ще изгуби всички приятели в полицията. След това вече не бяхме приятели. — Стана ѝ лошо. — Съжалявам, Коз.

Радиаторът в ъгъла на стаята леко изскърца във възцарилата се пълна тишина.

— Върху какво работехте тогава? — попита Фин рязко.

Тя погледна към Козловски.

— И ти си го знаел? — попита Фин бившия полицай.

— Само отчасти — отвърна той. — Без подробности.

Фин се обърна пак към Стийл:

— Е?

— Работех в една смесена оперативна група с ИНС. Залавахме нелегални имигранти. В процеса на работата няколко пъти се натъквах на нова улична банда, която тогава тъкмо пробиваше в Бостън.

— Нека да позная: ВДС, нали?

Тя кимна.

— Тогава изобщо не бях чувала името ѝ, но продължиха да се носят слухове, че те са организирали основните канали за незаконни имигранти от Южна и Централна Америка. Говореше се, че били организирали цял бизнес за търговия с роби.

— Роби ли?

— Да, роби. Предлагат да прекарат хората през границата, после ги карат да платят повече, отколкото могат да си позволят. Ако хората не са в състояние да си платят, бандата им предлага да им намери работа, но когато нещастниците отиват там, ги поемат някакви сенчести бизнесмени, които им плащат твърде оскъдно, недостатъчно за работниците да си изплатят дълга. И в крайна сметка се превръщат в роби. Освен това от ВДС начисляват и лихва върху дълга. Добре измислена форма на рекет.

— Какво стана с разследването, след като ви простреляха? — попита Фин.

— Спряха го. Бях в отпуск над седем месеца и когато се върнах на работа, бандата беше приключила този вид дейности. Техен щаб беше една винарна в Роксбъри, но мястото беше затворено и нямаше никакви следи. Освен това не бях вече във форма да ги преследвам.

— И никога не се досетихте, че те са виновни за вашата участ? Не беше ли ясно за вас?

— Какво да беше ясно? Бях убедена, че човекът, който ме е прострелял, е в затвора, а доколкото знаех, той не беше свързан с ВДС. Какво трябваше да се досетя?

Тримата отново се умълчаха. Накрая Фин стана и тръгна към вратата. Преди да излезе, се обърна към нея:

— Искам от вас да изложите писмено всичко в декларация. Следобед ще минем да я вземем.

— Не знам дали ще мога — отвърна тя.

— Глупости, ще го направите.

— Може да си изгубя работата.

— Един невинен човек е в затвора заради вас. Вашата работа е последното, което ме интересува в момента. Или ще го направите доброволно, или ще се погрижа да бъде официално повдигнато обвинение срещу вас. Тогава не само ще загубите работата си, но и ще отидете в затвора за лъжесвидетелство.

Сякаш целият свят на Мадлин Стийл се срина. Но тя кимна.

— Добре, ще го направя.

Козловски стана и отиде при адвоката до вратата. Погледна назад и на нея ѝ стана трудно да го гледа в очите.

— Май я оплесках, Коз. Трябваше да те послушам — бяха нейните думи.

— Всички я оплескахме — отвърна Козловски. — Сега е време да поправим нещата.

* * *

Фин вече беше в колата и двигателят работеше, когато Козловски излезе от къщата и се напъха на седалката до него. Натисна газта и потегли.

— Три седмици — каза адвокатът. — Три скапани седмици ние работихме по това дело. Три седмици, след като Добсън за първи път ни потърси. И десет дни откакто той беше насечен на парчета. И през цялото това време на теб изобщо ли не ти мина през ума да кажеш, че си знаел, че човекът е невинен?

— Не знаех, че е невинен. Мислех, че той е престъпникът. Единственото, което ми беше известно, беше, че Мади не е успяла да го огледа добре. Продължавах да мисля, че пръстовите отпечатащи са безспорно доказателство.

— Трябваше да ми кажеш. Та ние сме партньори. Нещо повече, аз съм ти шеф.

Козловски му хвърли насмешлив поглед.

— Добре, де — поуспокои се Фин. — Но поне сме партньори. Аз не бих могъл да крия такава информация от партньора си.

— Не можех да ти кажа.

— Защо?

— Дадох дума. Не мога да нарушавам дадено от мен обещание.

Фин въздъхна.

— Знаеш ли, тези твои правила са абсолютна глупост. Държиш се така, сякаш тези принципи се основават на някакъв написан черно на бяло закон или нещо подобно, но не са. Те са само купчина глупости.

— Правя каквото мога.

— Светът е сив, Коз. Трябва да го разбереш и да се научиш да живееш в този свят.

— Може би. Казах ти, правя каквото мога.

— Да, бе. — Фин спря колата отстрани на пътя.

— Какво правиш? — попита го приятелят му.

— Сетих се, че не знам къде отиваме. Искаш ли да се пробваме с Макинтайър? Да видим какво ще успеем да измъкнем от него?

Козловски поклати глава.

— Още не разполагаме с достатъчно улики срещу него. Дори и да е престъпил закона, като е манипулирал Стийл, ще каже, че е бил убеден, че постъпва правилно. Ако не го уличим във фалшифициране на отпечатъците, той ще се върти и усуква, а ние ще останем без нищо. Трябва ни повече, за да го поразтърсим.

— Форние? Той е подписал заключението от дактилоскопската експертиза.

— Форние, да. Но още не. Трябва да го причакаме извън полицейското управление. Вътре се чувства прекалено сигурен. Трябва да му покажем ясно, че не е в безопасност. Ще го изплашим и той ще ни изпее всичко. Гарантирам ти.

— Страхотно. И как тогава ще направим така, че да не се чувства в безопасност?

Детективът сви рамене.

— Има само един начин.

— Това си помислих и аз. — Фин потегли отново. — Изглежда, тези твои черти на характера посивяват все повече с всяка следваща секунда.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В осем часа същата вечер Еди Форние седеше на бара в една кръчма на Кълъмбъс Авеню. Имаше само още двама клиенти и те бяха седнали в другия край на тежкия дървен барплот и разговаряха. Барманът беше висок и едър мъж, около петдесетте, късо подстриган, с козя брадичка и поизтъркани черни татуировки на предмишниците, които Форние беше разпознал като правени в затвора. Барманът не се натрапваше, само гледаше чашата му да не остава празна. Заведението имаше атмосфера на преддверие на ада, със затъмнени прозорци, жълти светлини и изпокъсана дамаска. Накратко, беше едно от местата, на които Еди се чувстваше като у дома.

В миналото беше отдавал предпочитание на шумните и изпълнени с движение барове близо до управлението, които се посещаваха предимно от колегите му. По онова време се радваше на другарството между полицаите и обожаваше да слуша и разказва различни професионални истории с колегите, докато алкохолът се лееше безкрай, докато всички отпускаха парата след тежкия напрегнат ден. Дори се радваше на по-младите и едри полицаи — повечето от тях напомним със стероиди. Те привличаха жените като с магнит. Винаги го беше удивлявало как някои жени хлътват по полицаите, без да обръщат внимание на агресията, изписана на физиономиите им, и брачните халки на пръстите им. Сигурно се дължеше на силата, която излъчваха — непобедимостта да си човек на закона, а не такъв, който живее по закона.

Разбира се, жените никога не обръщаха внимание на Форние. Всички се шегуваха, че с тесните му рамене и слабичко тяло, той едва имаше сили да носи значката. Винаги се беше чувствал като аутсайдер, помагайки си с алкохола, за да има и частица от онази увереност, която другите около него чувстваха.

Онези дни отдавна бяха минали. Сега пиенето нямаше край. Понякога то му се струваше като единствения възможен край. Единствено алкохолът го интересуваше и хората, които се намираха около него, докато той пиеше, само го разсейваха от заниманието му.

Извади портфейла си и погледна в него. Две измачкани десетдоларови банкноти го гледаха отвътре тъжно. Той бавно пресметна наум. Беше изпил пет уискита — отдавна вече не смяташе времето в минути, а в чаши. Всички те бяха добра марка, а две от тях бяха на промоция. Имаше достатъчно да си плати сметката, макар че барманът нямаше да остане доволен от бакшиша. Какво пък. Този барман определено беше бивш затворник и никога досега не го беше черпил по едно пиене.

Форние изброи парите, остави ги на бара и си тръгна. Домът му се намираше на десет пресечки отук и той се опита да обърне разстоянието в минути, за да знае колко ще трябва да изтърпи, преди да си налее чаша преоценена водка в апартамента си. Ако побързаше, нямаше да е много дълго.

Направи десет крачки по Уошингтън Стрийт, навел глава, за да заобикаля купчините сняг и локвите по пътя си. В тази поза получи първия юмрук точно под ребрата, който му изкара въздуха.

* * *

Фин и Козловски наблюдаваха от улицата, когато Форние излезе от бара. Бяха го следили, откакто той си тръгна от управлението, и вече повече от два часа се опитваха да се стоплят в колата на адвоката.

Детективът изчака, докато Форние се изравни с тясната пътечка между сградите, приближи се отстрани и го удари. Той се свлече на земята и Козловски го бутна в пътечката, вътрешността на която не се виждаше от улицата, Фин го последва.

— Кажни ни за случая на Салазар — каза адвокатът, докато Козловски държеше дребничкия полицаи притиснат към стената.

Форние още беше превит на две, но съумя да вдигне глава и разпозна нападателите си. На лицето му се изписаха страх и гняв.

— Майната ви! — изсъска, докато кашляше от удара в корема.

Фин погледна към Козловски.

— Май се нуждае от още една покана.

Козловски отново го удари, този път по-силно. Форние се ококори и изплези подутия си и посинял език. Детективът отстъпи малко назад и го удари в челюстта, с което го събори на земята.

Форние се просна в заледената локва и изплю кръв.

— Аз съм полицай! — извика. В гласа му се долавяше паника. — Не може да постъпвате така с полицай!

Фин приклезна до него.

— Полицай, който петни значката си — отвърна той. — Ти изгуби правото да имаш специален статут. Заради теб един невинен човек е в затвора вече петнайсет години.

— Не знам за какво говорите — изскимтя Форние. По очите му обаче ясно си пролича, че лъже. Козловски се засили и го ритна силно в хълбока, от което последва ново хленчене.

— Нека ти обясня каква е ситуацията, Форние — каза Фин. — Не само че си изпратил невинен човек в затвора, но си оставил и виновниците да се измъкнат на свобода. Които и да са, те започнаха да вредят на други невинни хора. Един от нашите пострада от твоите приятели и пострада сериозно. Не стига това, ами тя е приятелка на Коз. Никога не съм го виждал толкова ядосан. Разбра ли ме? В момента единственото, което искам да чувам от теб, са подробностите по манипулирането на делото на Салазар. Знаем, че си извадил стар отпечатък, за да подкрепиш заключението си. Знаем, че вторият отпечатък е бил специално поставен върху оръжието.

Форние изглежда с широко отворени очи първо Фин, после Козловски.

— Точно така, знаем. И имаме експерт, който ще даде показания. С теб е свършено. Искаме само да ни кажеш кой те подтикна да го направиш.

Форние явно щеше да се пречупи всеки момент. Но погледна Фин и отново просъска през кръв:

— Майната ти!

Фин се изправи и кимна на Козловски.

Той се наведе и вдигна от земята Форние, който се разкрещя от ужас. Козловски го сграбчи за яката и го метна в една голяма полузамръзнала буца сняг до стената. Лицето на Форние се заби в снега и леда, като това заглуши виковете му. Детективът набута главата му по-дълбоко в снега. Когато въздухът му свърши, Форние започна да се мята и се опита да удари Козловски, за да се освободи. Обаче и малкото сили, които имаше, започнаха да го напускат.

Козловски го извади от снега, хванал го за врата, и го обърна с лице към Фин. Нещастникът приличаше на мокра улична котка. Ноздрите му бяха пълни със сняг и лед и той се изкашля и изплю няколко пъти, за да си поеме въздух. От дълбока рана на челото му — вероятно причинена от остро парче лед — течеше кръв.

— Приличаш на пихтия, Форние. Наистина ли искаш да продължим по този начин? — попита го адвокатът.

Мъжът продължи да кашля и да плюе сняг, без да каже нищо. Фин отново кимна на Козловски.

— Пъхай го пак — каза и Козловски отново напъха Форние в снега.

— Не! Моля ви! — извика той точно преди главата му пак да потъне в снега.

— Видя ли? Знаех си, че ще се съ согласиш. Следващия път не се колебай толкова дълго и няма да се наложи да влизаш пак там. — Фин изчака трийсет секунди и потупа приятеля си по рамото.

Форние изглеждаше ужасно, когато го извадиха. Лицето му беше посиняло, а по брадичката му се стичаше тънка струйка повръщано.

— Мак! — каза кашляйки и падна на колене. — Макинтайър беше! Той ме накара да го направя.

— Какво точно ти каза?

— Каза ми да извадя отпечатъка от досието на Салазар и да поставя нов, докато Салазар беше задържан.

— Защо?

— Не знам — изхленчи Форние.

— Искаш ли пак в снега? — попита го Козловски и го хвана за яката.

— Не! Кълна се! — извика полицаят. — Каза ми, че Стийл е разпознала човека! И че ако не го направя, виновникът ще се измъкне на свобода! Каза, че били напълно сигурни, само трябвало да подкрепят обвинението с доказателства!

— И не знаеш защо са избрали Салазар? Не си знаел какво се върши зад кулисите? Хайде, стига — обади се Козловски.

Той продължаваше да държи за яката Форние и го беше надвесил над снега. Като че го държат над басейн, пълен с акули, каза си Фин.

— Кълна се в Господ! Кълна се в майка си!

— А в алкохола ще се закълнеш ли? — попита го Козловски.

Форние замълча, но само за секунда.

— Да — отвърна. — Кълна се в пиенето. Да не близна повече алкохол, ако лъжа. Мак ми каза, че онзи си го бил заслужил. Каза, че бил сигурен, че той го е извършил. Нямах причини да не му повярвам. Наистина повярвах, че човекът е виновен.

Козловски погледна към Фин, който му кимна и детективът пусна Форние. Дребничкият човечец се олюля на нестабилните си крака и направи две крачки назад от Козловски, все още притиснат в пътечката. Видът му беше окаян. Кръвта се беше смесила с разтопилия се сняг и върху ризата му отпред се беше образувало яркорозово петно. Сакото му беше скъсано, а косата му беше мокра и смачкана.

— Сега какво? — попита той уплашено.

Фин се замисли.

— Къде живееш? — попита го.

Форние трепереше.

— На няколко пресечки отгук. Защо?

— Защото сега ще дойдем с теб и ти ще напишеш и подпишеш всичко, което ни разказа.

— Не. — Форние поклати глава. — Мак ще ме убие.

Козловски го сграбчи за реверите и го блъсна в тухлената стена. Главата му се удари в твърдата повърхност.

— Чуй ме, нищожество дребно — каза той. — Заради твоите лъжи най-страхотната жена, която познавам, сега лежи пребитата в болница. Друг човек беше направен на кайма с мачете, а клиентът ни се свива в килия два на три метра вече петнайсет години за престъпление, което не е извършил. И всичко това, защото не си си свършил шибаната работа. Не ме разбирай погрешно — не ми пука за това. Но ако бях на твое място сега, щях да се страхувам по-малко от Мак и много повече от мен, разбра ли ме? — Беше вдигнал Форние във въздуха, до стената. Краката на полицаия висяха като на марионетка, докато Козловски го блъскаше в стената.

Форние кимна, докато се опитваше да остане в съзнание, и той го пусна на земята. Полицаят се свлече на цимента.

Фин се надвеси над него.

— Горе главата, господин Форние — каза. — Поне мога да ви гарантирам, че Мак няма да ви е проблем.

— Защо?

Фин и Козловски се спогледаха заговорнически. В очите на Козловски нямаше никакво колебание.

— Защото — отвърна адвокатът — ние ще му отидем на гости много скоро.

* * *

Фин прочете декларацията, която Форние беше написал на ръка в апартамента си. Трябваше да направят три опита, докато ръката му спре да трепери. Едва с помощта на втора чаша водка усилията се оказаха успешни и дори в този вариант почти не се разчиташе нищо, но пък беше на хартия. Заедно с декларацията на Стийл беше достатъчно да изкарат Салазар от затвора. Като се добавеше и експертното заключение на Смити и заключението от ДНК анализа, което се очакваше всеки момент, нямаше никакво съмнение, че Салазар щеше да отваря подаръците заедно със семейството на брат си на Коледа сутринта.

Но това вече не беше всичко. Сега нещата бяха придобили лична основа.

— Безполезно е — каза Козловски и прекъсна мислите на Фин.

Двамата седяха в колата пред апартамента на Форние.

— Кое?

— Декларацията на Форние. Не е подписана под клетва. Освен това се основана само на голи твърдения. Съдът няма да я погледне.

— В нея се потвърждават факти, които не са благоприятни за него. Съдия Кавана ще я вземе под внимание.

— Той пак може да каже, че я е подписал против волята и под натиск. И няма да е лъжа — ние добре го натупахме.

— Може и ще е прав. Но се съмнявам, че ще го направи. Поисках да подпише декларацията отчасти и за да го държа в шах. Това е най-доброто, което можем да направим при тези обстоятелства. Поне ще имаме какво да покажем на Макинтайър, ако той ни създаде трудности.

Козловски се почеса по главата.

— О, сигурен съм, че ще ни създаде. Сигурен ли си, че искаш да участваш? Не е ли по-добре да отида сам?

Фин запали двигателя.

— Къде живее той?

— Добре, но да знаеш, че съм те предупредил. Живее в Куинси.

Козловски извади трийсет и осем калибров револвер от кобура на глезена си.

— Вземи поне този. Резервен ми е.

Фин погледна револвера, взе го и го прибра в сакото си.

— Наистина ли мислиш, че играта може да загрубее?

Детективът сви рамене.

— Човек никога не знае.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Къщата на Макинтайър се намираше до Уоластън Бийч, в един тих и традиционен район с малки спретнати къщи и чисти улици. Тук живееха главно трудещи се упорито и законопослушни граждани, сред които имаше както католици демократи, така и републиканци, привърженици на традиционните семейни ценности. В този квартал не се толерираха добре неподчинението и размириците.

Лесно намериха дома му. Не светеше нито една лампа, а по ярко осветената от коледни светлини улица това открояваше къщата като развален зъб.

Фин паркира на пресечка и половина от къщата. Двамата с Козловски слязоха, тихо се върнаха по тротоара и завиха по непочистената от снега пътека, водеща към външните стъпала и вратата на дома на Макинтайър. Адвокатът непрекъснато мислеше за револвера, който тежеше в джоба на сакото му. Запита се как ли някой би могъл да свикне редовно да носи оръжие. И дали беше разумно да вземе револвера от Козловски. Неговата буйна младост беше отминала отдавна и той почувства носталгия към насилието от онзи период от живота си.

Застанаха на стълбите. Козловски натисна звънеца, който прозвуча някъде дълбоко от вътрешността на къщата като жужене на огромна муха. Детективът изчака няколко секунди и пак звънна.

Когато вратата се отвори, Фин инстинктивно посегна към револвера. Макинтайър беше толкова променен, че адвокатът не можа да го познае. Халатът на него висеше като на скелет, а под халата имаше само панталон на петна и тънка тениска с жълти петна под мишниците. Рехава брада беше покрила лицето и врата му.

Той ги изгледа и изглежда се досети за какво са дошли. Мълчаливо се оттегли навътре и остави вратата на къщата отворена.

Двамата нечакани посетители го последваха, очаквайки засада. Щом влязоха в дневната обаче, страхът им изчезна, понеже стана ясно, че човекът не е в състояние да окаже каквато и да било съпротива.

Явно дневната беше мястото, където Макинтайър прекарваше почти цялото си време. На няколко места на купчини бяха натрупани празни картонени кутии от пица, а по масичката имаше голям асортимент от бирени кутии и бутилки алкохол.

Макинтайър седна на дивана до масичката. Козловски взе малък стол и седна срещу него. Фин остана прав. Единствената светлина в помещението идваше от телевизора в ъгъла. Играеха „Селтикс“ и „Лейкърс“ и Бостън губеше с десет точки в първото полувреме.

— Носиш ли си пистолета? — обърна се Макинтайър към Козловски.

Детективът бръкна в сакото си и извади пистолета от кобура, след което го постави на масичката.

— А твоят къде е?

Другият извади служебния си револвер от джоба на халата, вдигна го и го огледа.

— Този ми беше първият — каза. — Дадох ми го от службата. Преди двайсет и седем години. Не е за вярване. И си остава най-надеждното оръжие, което съм имал. Тогава всичко беше такова. Надеждно и здраво. Помниш ли?

Козловски кимна.

— Помня.

— По онова време човек знаеше кой кой е и кое какво е. Полицията се ръководеше от ченгета, не от скапани бюрократи и ние бяхме кралете. Ченгетата... знаехме как да си вършим работата. Пази невинните граждани и спускай от бой лошите. Беше просто, но ефективно. И дори това да означаваше, че трябва да заобиколиш правилата, то беше част от професията. Сега само да пипнеш някой престъпник не както трябва и накрая ти отиваш в затвора, а не той. Можеш ли да повярваш в тия глупости?

Козловски извади диктофон, включи го на запис и го сложи на масата пред него.

— Трябва да запиша разговора ни — каза. — Разбираш, нали?

— И ти ли разбра?

— Дошли сме да говорим за Винсенте Салазар.

Макинтайър махна пренебрежително с ръка.

— В каква ужасна бъркотия се превърна всичко, а? За всички нас.

Фин забеляза, че той продължава да държи револвера и да ръкомаха с него, докато говореше.

— Така е — отвърна Козловски. — Искаш ли да ми разкажеш по-подробно? Какво, по дяволите, се случи? Как се стигна толкова далеч?

Макинтайър посегна към главата си с ръката, с която държеше револвера, и се почеса с пръста, който стоеше на спусъка.

— С кого говорихте? — попита.

— Със Стийл и Форние.

Макинтайър кимна.

— Тогава вече знаете всичко. — Той изгледа Козловски спокойно, без гняв, само с тъга. — Винаги съм бил на мнение, че те направиха грешка, като те изхвърлиха от полицията, Коз. Доста лош ход беше. На нас ни трябва повече хора като теб. — Сочеше към Козловски с оръжието. Фин бръкна в джоба си и стисна своя револвер. — Хората като нас вършеха основно работата на полицията. По дяволите, хората като нас бяха самата полиция.

— И все пак трябва да науча останалото — каза детективът. — И трябва да го чуя от теб.

— Да, да, знам. Всичко, нали? Преди това обаче да пийнем по едно. — Потърси из напитките на масата и намери наполовина пълна бутилка бърбън. После намери и две мръсни чаши и ги наля до горе. — Ще наля и една за приятеля ти — каза и кимна към Фин, без да поглежда към него. — Но ми се струва женчо.

— Благодаря, няма нужда — обади се адвокатът.

Мак взе една от пълните чаши и я подаде на Козловски.

— За какво ще пием? — попита с усмивка на чакал.

Козловски вдигна чашата си.

— За истината, правдата и американската мечта?

Усмивката на Макинтайър помръкна. Той се замисли.

— Какво ще кажеш да пием само за професията ни?

— За професията ни тогава — отвърна Козловски и двамата пресушиха чашите си. Коз свали своята и погледна към Мак. — Та какво се случи?

Макинтайър се облегна назад и затвори очи.

— Дори не помня как започна всичко. — Той се почеса с дръжката на револвера по челото. — Винаги се започва от малкото. Шибаните шпиони нахлуват в страната на вълни, нали така? Не можеш

да се бориш с тази напаст. Твърде много са. Те идват и заемат място, после ти взимат работата и мамят системата, не плащат данъци и ние трябва да ги плащаме вместо тях, нали така? Но те са прекалено много, за да можеш да ги изриташ всичките. Все едно да се опиташ да изпразниш Атлантическия океан със супена лъжица. Тогава виждаш, че можеш да спечелиш от тях някоя и друга хилядарка. И си казваш: какво пък толкова? Не е като да мамиш истински американци.

— Бил си на заплата при тях — отбеляза Козловски.

— Не много. — Макинтайър се изсмя. — През деветдесетте ВДС започна да вкарва нелегални имигранти. Да ги прекарва контрабандно през границата и да ги транспортира с камиони дотук. И какво толкова? За Бога, та нали сме страната на възможностите? Така че, да, те ми даваха процент в замяна на малко протекция. И вълкът сит, и агнето цяло, нали така?

— Грешка — отвърна Козловски.

— Да, грешка. Много голяма грешка. С тези хора — голяма грешка. Те са гадни копелдаци. Най-гадните.

— Защо прекарваха нелегални имигранти? Наркотърговията не е ли по-печеливша?

— Дори не може да се доближи. Не ме разбирай неправилно. От време на време те също вкарват наркотици. И оръжие. Но големите пари са от контрабандата на човешки добитък. Всеки на юг от границата, който има спестени малко пари, би ги дал охотно, за да попадне в обетованата земя. Кълна се в Бог, там долу сигурно си мислят, че ние тук плуваме в пари и всеки кара корвет само защото е американски гражданин. Те дават част от парите, а за останалите бандата ги кара да подпишат разписка, че дължат тези пари. Когато ги прекарат тук, ВДС ги продават на работодатели, които плащат на нелегалните мизерни заплати за най-неблагодарната работа. Бандата взима авансово суми от работодателите, а освен това, понеже бедните нещастници имигранти не печелят много, те трябва да плащат и лихва върху дълга им, че са ги прекарвали в Щатите. Почти си е като робство, само без окови. Но понякога и окови им слагат.

— Защо имигрантите просто не изчезнат?

Лицето на Макинтайър придоби сериозно изражение.

— Ти не знаеш на какво са способни тези мерзавци от ВДС. Никой не иска да си има проблеми с тях. Главатарят им е един луд

психопат на име Карлос. Викат му Падре, мили Боже! Отецът. Има татуировки по цялото тяло — кълна се, върху всеки сантиметър от кожата му. Никога не съм виждал по-студен и хитър негодник. Няколко души се опитаха да избягат. По-късно ги откриха нарязани на парчета. Карлос остави главите им цели, за да могат да ги разпознаят и всички да знаят какво се случва с онези, които бягат.

— Какво стана със Стийл? — попита Козловски.

Макинтайър сви рамене.

— Малшанс за нея. Всичко вървеше по мед и масло, докато не я включиха в онази скапана съвместна оперативна група с ИНС. Тя беше надъхана да докаже на татенцето колко печено ченге е и започна да души прекалено близо. Преди да се намеси, всички си мислеха, че нелегалните имигранти сами се преселват тук. А тези, които бяха информирани за незаконните операции на ВДС, се правеха, че не знаят. Но не и тя. Започна да си пъха носа в чуждите работи. И предполагам, те решиха, че е време да се отърват от нея.

— Предполагаш?

— Смяташ, че биха си признали? Не, разбира се. Но аз знаех. И също така знаех, че ако разследването набере ход, ще отведе полицията до ВДС и Карлос. Той не е от хората, които биха го приели добре. Най-малкото щеше да се разкрие връзката ми с тях и щях да изгубя работата си. Можеше дори да отида в затвора. По онова време трябваше да издържам бившата си съпруга и две деца. Не можех да си го позволя.

— И затова натопи Салазар.

— Да. Знаех, че на Стийл е наредено да проследи определени лица — нелегални емигранти, за да бъдат те депортирани. Направих проверка и разбрах кой е на първите места в списъка ѝ и върху кого се е фокусирала. Излезе името на Салазар и си казах: какво пък? Всеки друг на негово място също щеше да ми свърши работа. Отидох при Форние и му казах, че Стийл го е разпознала, но без пръстови отпечатъци няма да можем да го пипнем. Щом той направи магията, отидох при Стийл и ѝ казах, че имаме съвпадение на пръстовите отпечатъци, но няма да е достатъчно, освен ако тя не даде показания. Просто така, открихме и закрихме делото. И аз реших всичките си проблеми, нали така?

— Никога не става толкова лесно — възрази Козловски.

— Петнайсет години бях убеден, че е толкова лесно. Единственият минус беше, че Карлос и момчетата му сега ме държаха с компромата срещу мен и имаха повече власт над мен, отколкото аз над тях. А те не са от скромните типове.

С течение на времето, докато бизнесът им се разрастваше, те искаха все повече и повече от мен и аз не можех да сторя нищо, не можех да откажа. Сега, след като цялата помия излезе наяве, те решиха, че не съм им нужен повече. Затова седя в тъмното и ги чакам да се появят. Чувствам се малко като Буч Касиди и Сънданс Кид, седнал в тази колиба, на края на филма, чакащ цялата шибана мексиканска армия да открие огън по мен.

— Във филма беше никарагуанската армия — поправи го Фин.

Макинтайър погледна към него за първи път. После се обърна пак към Козловски:

— Къде го намери този?

Детективът подмина въпроса.

— Ами Добсън?

— Другият адвокат ли? — Макинтайър отново сведе глава. — Опитах се да го предупредя, да го разубедя, но той не искаше да ме чуе. По някакъв начин беше разбрал, че Карлос и хората му действат от една малка църква близо до летище „Логан“ в Източен Бостън и отиде там. — Мак пребледня. — Аз бях там, Коз. Никога не съм виждал подобно зверство. Повярвай ми, не ти трябва да си имаш работа с тези хора.

— Те още ли са в тази църква в Източен Бостън?

Макинтайър кимна.

— Досега да са се преместили, но чакат голяма доставка утре вечер и не могат да си позволят да организират наново операцията.

— Голяма доставка?

— Да, те разшириха контрабандния си бизнес. Преди прекарваха само простишки имигранти, търсеци по-добро място за живеене. През последните години се натъкнаха на нова златна жила — прекарване на араби.

— Терористи?

Макинтайър сви рамене.

— Не знам със сигурност. Те не носят униформи, но допускам, че са такива.

— И те ще докарат част от тях утре вечер?

— Да. Заедно с някои други, които са имали „късмета“ да скътат малко пари, за да ги обрекат на робство тук.

Козловски се замисли.

— С колко души разполага Карлос?

— Не знам точно. При доставка обикновено води със себе си четири-пет човека.

— Въоръжени ли са?

— Тежко.

— Колко имигранти ще има?

Макинтайър се помъчи да си спомни:

— Мисля, че са четирима араби и може би пет-шест от редовните нещастници.

— Арабите ще бъдат ли въоръжени?

— Шегуваш ли се? Карлос може и да прави бизнес с тях, но им няма такова доверие, че да им позволи да носят оръжие. Много е хитър.

Козловски седна, гледаше напрегнато Макинтайър, сякаш не можеше да вземе решение. После изключи диктофона.

— Имам само още един въпрос, Мак — каза.

— Като че вече не ти дадох достатъчно? Не че има значение. Така или иначе аз вече съм труп.

— За мен е важно. Ти участва ли в нападението срещу Лиса Кранц снощи?

— Срещу кого?

Козловски го изгледа изпитателно и Фин знаеше, че приятелят му дебне за издайнически жестове.

— Лиса Кранц. Тя работи при нас и беше нападната снощи. Нищо ли не знаеш за това?

— Огледай се, Коз. Как мислиш, много време ли прекарвам навън през последните дни?

— Прекарваш ли?

— Не.

Детективът продължи да го гледа напрегнато още няколко секунди, след което стана.

— И сега какво следва? — попита го бившият му колега.

— Сега ще отидем и ще почистим забърканата каша. — Той тръгна към вратата.

— Не, питам за мен. Какво, по дяволите, да правя сега? Те ще дойдат да ме убият, нали ти казах?

— Да, разбрах.

— Не мога да се обадя на ченгетата.

— И това знам.

— Е, и какво да правя?

Козловски го изгледа студено.

— Сам си изкопа гроба, Мак. Ако бях на твое място, щях сам да се погрижа. — Отвори вратата и погледна отново назад. — И, Мак?

— Да?

— Не бих отлагал изобщо.

* * *

Уолт Пиърсън разхождаше шотландския териер на жена си в своя тих квартал в Куинси. Навън беше много студено и той прокле наум деня, в който ѝ беше разрешил да си вземат глупавото пале. Беше прекалено стар за разходки през декември, с найлонова торба в ръката, в очакване досадното животно да се изходи.

Когато минаваше покрай една тъмна къща, той видя от нея да излизат двама мъже. Единият беше едър и як, с шлифер. Другият беше висок и слаб, добре облечен и поне с десет години по-млад от спътника си. В тяхното поведение имаше нещо тревожно. Те бързо минаха по покрития със сняг тротоар и се запътиха към стар кабриолет, паркиран малко по-нагоре по улицата. Уолт видя как се качиха в колата и започнаха да разговарят оживено вътре.

Изведнъж от къщата се чу ясно различим пукот на огнестрелно оръжие, от което Уолт подскочи. Той бързо се доближи до къщата, без да забелязва, че влачи кучето на каишката. Но в последния момент се спря и размисли. Беше твърде стар да се замесва в подобни истории. Когато се прибереше на безопасно в дома си, щеше да се обади на полицията.

Погледна към улицата отново. Двамата мъже бяха включили двигателя и фаровете. Дори и да бяха чули изстрела, с нищо не

показваха, че това ги е развълнувало. Колата превключи на скорост и потегли напред.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Фин и Козловски се прибраха в кантората в Чарлстън. Отново валеше сняг и градът беше утихнал, докато жителите му се бяха прибрали в домовете си в очакване на предстоящите коледни празници. В прозорците и по улиците мигаха цветни лампички, а от много от сградите се чуваха приглушено коледни песни.

Фин седна на бюрото си. Козловски се беше настанил на стола до стената и до конферентната маса.

— Ти си луд — каза адвокатът.

— Може би. Не ме интересува, ще го направя.

— Той каза, че ще са петима. Тежковъоръжени. Без да се броят хората, които ще прекарат. Как ти харесва такова съотношение на силите? На мен не ми харесва.

— Отивам — отсече приятелят му.

— Разбира се, че отиваш.

— Докато този Карлос е жив, Лиса ще бъде в опасност. Значи няма какво да му мисля.

— Искаш да дадеш твоя живот за нейния ли?

— Не това ми е целта. Но ако се наложи, бих дал живота си за нея, без да се замисля.

Адвокатът се почеса нервно по ухото.

— Поне да предупредим полицията. Може да получим помощ от тях.

Козловски се изсмя.

— Мислиш, че бостънската полиция ще ни изслуша? За тях ще е по-добре, ако изобщо не оживеем след схватката. По-малко проблеми. Освен това тези типове са държали Макинтайър в джоба си и са решили да му видят сметката. Не биха го сторили, ако вече нямаха друг човек в Отдела. Ако отидем в полицията, не само че няма да ни помогнат, а и Карлос може да разбере за намеренията ни. Такъв развой повече ли ти харесва?

— Тогава какво ще правим? Просто ще отидем и ще започнем да гърмим?

— Не, първо ще се прицелим. Гърменето не върши работа, ако не улучваш.

— Много смешно. — Фин подпря чело на бюрото си. — Ще ни трябва цяла армия.

— Както казах, нямам голям избор. — Козловски се изправи. — Виж, тази битка вече не е твоя. Не е необходимо да идваш.

Адвокатът го погледна.

— Не е моята битка ли? Те вкараха клиента ми в затвора. Опитаха се да ме убият и нападнаха един от малкото хора на този свят, които са склонни да разговарят с мен спокойно и възпитано. — Той се замисли за Лиса. — Е, може би „възпитано“ не е точната дума, но как можа да кажеш, че не е моята битка? — Той вдигна телефона и набра някакъв номер.

— На кого звъниш? — попита го детективът.

— Опитвам се да намеря армия.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Събота

22 декември 2007 година

— Колко-о? — попита Линда Флахърти.

— Вече ми зададе този въпрос няколко пъти — отвърна Фин.

— Отново те питам. Колко?

— Мисля, че пет.

— Мислиш, че пет. Аз съм направо за психиатър.

Флахърти, Фин и Козловски се бяха скупчили в задната част на един обикновен микробус на улицата, на която се намираше „Сейнт Джуд“, малко по-нагоре от църквата. Макс Селдън, шефът на местния отдел на Министерството на вътрешната сигурност в Бостън, седеше на предната седалка и зареждаше едрокалибрена пушка-помпа. Два подобни микробуса бяха паркирани стратегически в различни улици, достатъчно близо до църквата, за да може от тях да се извърши светкавичен щурм, но достатъчно далеч, за да не ги забележат.

Става дума за петима от хората на Карлос — намеси се Козловски. — Но ще има и още четирима или петима типове като тези от „Ал Кайда“ и още петима или шестима южноамериканци. Южноамериканците няма да са проблем, но за момчетата на Осама не съм сигурен.

Тя се намръщи:

— Не знаем със сигурност, че са от „Ал Кайда“. Изобщо не знаехме, че ще са там. И вие казахте, че не са въоръжени.

— Така ни каза Мак.

— Преди да си пръсне мозъка ли?

— Да, горе-долу тогава.

Тя потърка длани.

— Не, аз не съм добре, трябва да се прегледам. Ти как мислиш, Макс? — попита мъжа на предната седалка. — Винаги можеш да се откажеш.

Селдън зареди поредния патрон в пушката.

— Какво? И да пропусна купона? Не, не мисля.

— М-м-да. — Флахърти се обърна към Фин: — Значи сте сигурни, че само петима от тях носят оръжие, така ли?

— Ама ти пак ни питаш.

— По-леко с нея — посъветва го Козловски. — Това е част от работата ѝ.

— Да ме дразните, е част от работата ми?

— Ами не знам. Вие двамата още ли сте заедно?

Слушай — остро реагира Флахърти, — от три години следим ВДС. Тези задници не се шегуват. Имаме информация, че половината от активните терористични клетки в САЩ са използвали услугите им, за да проникнат в страната. А ти ми звъниш в един през нощта и ми даваш осемнайсет часа да организирам операция като тази в събота, три дни преди Коледа. Ето ме, тук съм, но с мен, Селдън и двата екипа от ФБР в другите микробуси ще бъдем общо шестима, а това означава, че сме доста под нужния брой хора за подобен щурм. Така че, извини ме, ако повтарям въпросите си.

— Не можеш ли да повикаш още агенти? — попита Фин.

— Не и толкова бързо. Особено след като информацията, по която ще действаме, е от корумпирано ченге, което се самоуби снощи, от един адвокат, който цели да пусне на свобода осъден за покушение срещу полицаи и бивш детектив, който изглежда си е наумил да ядоса всички до един полицаи в Ню Ингленд. Ако шефът ми разбере, че съм подела акция като тази, ще ми скъса задника. В интерес на истината Селдън и останалите четирима в микробусите се съгласиха да участват доброволно, правейки ми лична услуга.

Фин не престана да я гледа в очите, докато тя говореше. Линда още имаше способността да го хипнотизира. Той почувства вълнение само от присъствието ѝ. Фактът, че тя също имаше способността да го ядосва, само я правеше още по-чаровна и атрактивна.

— Значи разполагаме със седем човека — заключи Козловски.

Тя го погледна скептично.

— Какво?

— Аз идвам с вас.

— Осем — обади се Фин.

Флахърти вдигна очи към тавана.

— Коз, ти вече не си ченге. А ти, Фин... за бога, та ти никога не си бил ченге. Някога си бил престъпник, но какво от това.

— Това беше в младостта ми — подчерта той.

— Страхотно, от това не ми става по-добре. Не, вие двамата ще останете тук. Операцията трябва да бъде проведена изцяло от служители на реда, което означава, че вие двамата няма да участвате.

— Аз идвам с вас — повтори детективът. — Не можеш да ме спреш.

Тя се намръщи.

— Не мога ли? — Линда се обърна към Селдън: — Дай ми радиостанцията си. — Той ѝ подаде портативния уред. — Бландис, Гросман, на място ли сте? — Радиостанцията изпука и се чу два пъти „Тъй вярно“.

— Добре, стойте на позиция. Може да отменим акцията. — Тя погледна към Козловски. — Ти решаваш, Коз. Или оставаш тук, или изтеглям хората си още сега. Е, какво избираш?

Козловски я изгледа гневно. После наведе глава и се изплю върху металния под на микробуса.

— Ти си шефът, шефе — отвърна. — Господи, колко се е променил светът.

— Добре го каза — добави Фин.

Тя взе радиостанцията отново:

— Добре, продължаваме. Бъдете в готовност.

В този момент два товарни микробуса завиха по улицата.

— Стойте тихо — нареди тя.

Микробусите влязоха в паркинга пред църквата, завиха зад нея към гаража при ректорията и се скриха от погледа им.

— Това е — каза Флахърти. — Екип две, подходате отзад, екип три, вие — от страничния път. Със Селдън ще влезем отпред и ще заобиколим църквата. Всички да си сложат бронезилетките и служебните якета. Не искам да се изпозастреляме там.

Екипите потвърдиха, че са разбрали заповедите ѝ, и радиоефирът замлъкна, Флахърти погледна към Селдън, който вече си беше сложил кевларената бронезилетка и сега си обличаше яркооранжево яке с надпис „ФБР“. Държеше в готовност пушката. Кимна ѝ и отвори вратата. Флахърти също слезе и погледна към Фин и Козловски.

— Сериозно ви казвам. Вие двамата не мърдайте от колата, или ще наредя да ви арестуват, когато свърши операцията. Ясна ли съм?

Козловски замълча.

— Пази се — каза ѝ Фин.

Тя затръшна вратата и тичешком пресече улицата на път за църквата.

* * *

Флахърти се движеше безшумно. Църквата беше разположена в имот, който отпред граничеше със склад и по границата на двата имота беше опъната бодлива тел. В миналото, вероятно в опита си да променят индустриалния облик на квартала, общинските власти бяха засадили дървета покрай бодливата ограда, както и храсти по предната граница на имота. В резултат на това църквата беше почти скрита и не се виждаше от улицата.

Това затрудняваше подхода, но по информацията, която имаха, по-голямата част от дейността се извършваше в задната част на имота и сградата. Винаги имаше опасност някой пазач да ги види отпред, но трябваше да рискуват. Флахърти и Селдън предпазливо се шмугнаха в храстите.

Хубаво беше да се види с Фин.

Мисълта се загнезди в главата ѝ, нежелана и неканена. Сега беше време да се фокусира върху предстоящата задача; оцеляването ѝ и оцеляването на подчинените ѝ зависеха от нея. Сега не беше подходящ момент да мисли за личния си живот.

Но беше хубаво да го види. Не можеше да не си го признае. Не си беше давала сметка колко много ѝ е липсвал той, докато не се озова до него отново. И сега всичките онези чувства, които беше потискала месеци наред, изплуваха на повърхността. Това я накара да се усъмни в решението си да се премести във Вашингтон. В края на краищата животът не беше само професията и работата.

— Готова ли си? — прошепна Селдън.

Тя се отърси от мислите за Фин.

— Да го направим — каза. — Отляво. През площадката.

И те тръгнаха приведени под прикритието на храстите.

Беше пълнолуние и лунните лъчи осветяваха в яркосиньо бялото пространство между тях и фасадата на църквата. Щом тръгнаха към

постройките, нямаше начин да не се изложат на показ поне за секунда-две.

Флахърти и Селдън застанаха срещу фасадата на църквата, кимнаха си един на друг и завиха надясно, движейки се бързо към ъгъла на сградата. С извадени оръжия, готови да открият стрелба, те трескаво оглеждаха пространството пред себе си за някакви признаци, че са били забелязани. Мястото изглеждаше изоставено и само след няколко секунди бяха погълнати от сянката на църквата, продължавайки напред през снега, докато стигнаха стената на църквата, Флахърти направи знак на Селдън и двамата затичаха покрай страничната стена, там, където се свързваха трите сгради. Все още не бяха забелязали жива душа, но това не беше нормално. Не, не беше нормално и беше много тревожно. Но те нямаха избор, жребият беше хвърлен.

Скрита зад ъгъла на църквата, Флахърти кимна на Селдън и двамата пресякоха на бегом пътеката, която разделяше църквата от ректорията. Оттам бързо заобиколиха малката къща и се насочиха към гаража под тях.

* * *

— Нали не мислиш да стоиш тук? — попита Фин.

— Не — отвърна Козловски, провери дали е зареден пистолетът му и го пхна обратно в кобура.

— Така си и мислех. — Адвокатът извади револвера, който му беше дал детективът, и го огледа. От години не беше стрелял.

— Ти можеш да останеш тук — каза Козловски. — Аз съм голямо момче.

— Не, ще дойда — отвърна той. — И не за теб се притеснявам.

— За Флахърти ли?

— Не бе, за Селдън. Симпатичен е.

Козловски се засмя.

— Не видях да има халка на пръста — отвърна. — Сигурен съм, че двамата ще бъдете много щастливи заедно:

Той отвори вратата на микробуса и излезе в тъмната нощ. Фин си пое дъх и го последва.

Козловски вървеше по следите, които Флахърти и Селдън бяха оставили в снега. Движеше се безшумно и силно приведен, точно както и те преди него. Зад него Фин изруга тихо, след като се спъна в един камък в двора на църквата. Когато стигна до фасадата на църквата, детективът коленичи до страничната стена, изчаквайки адвокатът да го настигне. Накрая Фин застана до него, като удари рамото си в една дъска и тихо изпъшка.

— Ръката боли ли те още? — попита го Козловски.

— Само когато съм буден — отвърна Фин. — Добре е. На фона на страха и обезболяващите почти не я чувствам.

— Ти стой тук — каза Козловски.

— Какво? Защо?

— Това е полицейска работа, Фин. Ти не си ченге.

— Нито ти.

— Напротив, съм. Винаги съм бил и винаги ще си остана такъв.

Той го погледна красноречиво.

— Значи искаш да те чакам тук?

— Искаш да вършиш нещо полезно ли? Дръж под око църквата и гледай някой да не ни направи засада. Не искам, като приключа вътре и си помисля, че всичко е свършило, да ми прострелят задника оттам.

Фин издиша продължително, гледайки как излиза пара от устата му.

— Добре — отвърна. — Но щом се уверя, че в църквата е чисто, ще дойда при теб да ти помогна.

— Става. Ще те чакам. Само внимавай. Ако те убият, ще трябва да си търся нов офис. А не обичам промените.

— Ах, колко си великодушен!

Фин се отдели от него и си проправи път обратно до фасадата на църквата. В казаното от Козловски имаше истина. Фин не беше ченге и никога не беше работил като такъв. Това си беше полицейска операция и той нямаше необходимата подготовка и обучение. Знаеше, че не би могъл да помогне с много на щурмуващите и дори щеше само да им се пречка. И все пак не му хареса, че приятелят му го изтъкна, още по-малко му харесваше, че няма да може да пази и бди за Линда.

Фин бутна предната врата към църквата и за негова изненада тя се отвори с тихо скърцане. Стиснал револвера на Козловски, той промуши ръка през процепа и насочи оръжието в мрака. Нямаше голям

смисъл, защото не виждаше нищо. Но някак му помогна да се почувства по-добре, оставил се револверът да го води.

Промъкна се в църквата и вратата се затвори зад него. Озова се в пълна тъмнина, опипвайки с ръце пространството около себе си, сякаш плуваше. Зрението му постепенно се адаптира към мрака и той успя да различи някои силуети и дори детайли от интериора. Пред него имаше завеса, която отделяше входното помещение от основната зала на църквата. Тя беше спусната плътно и блокираше всякаква светлина, идваща от прозорците. Вдясно видя стълбище, водещо към балкона в дъното на сградата.

Когато се обърна наляво, забеляза с периферното си зрение висока фигура, застанала в другия край на стената, с вдигната ръка, насочила пистолет право в главата му. Фин извика и залегна на земята, претърколи се на дясната си страна и се изправи на едно коляно, насочил инстинктивно револвера към непознатия.

— Не мърдай! — извика той. — Хвърли оръжието!

Мъжът не помръдна и продължи да се цели във Фин.

Той изчака секунда-две и стреля два пъти. Доволен беше, че мерникът му още си го бива. Дори в тъмнината и след всичките тези години двата куршума попаднаха директно в гърдите на мъжа. Мъжът се поклати два пъти напред-назад и цялата църква се изпълни със силен тътен. Накрая мъжът падна на пода и се разцепи на три големи части.

Объркан, Фин стана и предпазливо се приближи срещу застреляния. Коленичил, той различи лицето, изсечено от камък, с отворени очи и израз на надежда и съчувствие. Около раменете му имаше гранитно наметало, а на гърдите — надпис „СЕЙНТ ДЖУД ТАДЕУС: ТОЙ ЩЕ ИЗРАЗИ НАЙ-ГОЛЯМО ЖЕЛАНИЕ ДА ПОМОГНЕ“. Адвокатът се вгледа по-внимателно в статуята и видя, че ръката ѝ беше вдигната, за да раздава благословия на онези, които идваха в църквата, за да се поклонят пред нея.

Коленичил над счупената статуя на светеца-патрон и покровител на загубените каузи, Фин се наруга тихо:

— Мамка му. Това не е добър знак.

Само след секунди откъм ректорията зад църквата се разнесе адска канонада от изстрели.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Линда Флахърти се беше скрила зад храстите, които отделяха ниската постройка на хосписа от ректорията, и гледаше към автомобилната алея, която водеше към гаража. Зелените площи по периметъра на имота, способстваха също както и естественият ландшафт, църквата да не се вижда от улицата, но от нейната позиция тя имаше ясен изглед към вратите на гаража. В края на алеята се виждаше слаба светлина, а вътре в сградата се суетяха десетина души.

Успя да различи три групи. Първата представляваше най-малък интерес за нея: три чорлави жени, слаб младеж и две момичета, които едва ли бяха на повече от седем или осем години. Те вървяха покорно към дъното на гаража, пазени от един грубоват мъж на около двайсет и пет, с татуировки, въоръжен с автомат. Нямаше как да ги сбърка. Те бяха уплашени и безпомощни бежанци, току-що пристигнали в страната, която смятаха за земята на несметните богатства и възможности.

Татуировките на пазача категорично го причисляваха към втората група: ВДС. Тя видя петима от тях и всичките бяха въоръжени до зъби, държаха се арогантно и надменно. Единият от тях — по-възрастен от другите — слаб и жилав и целият покрит с татуировки — даваше заповеди, а другите четирима изпълняваха безпрекословно, без да задават въпроси.

Третата група предизвика най-силен интерес у нея. Бяха четирима души, всичките мъже, но видимо поне не бяха въоръжени. Всички имаха тъмна смугла кожа и гъсти бради. Най-високият от тях изглежда им беше водач. Той говореше със силен блискоизточен акцент с командира от ВДС като равен. Членовете на бандата не ги пазеха, както пазеха бежанците. Макар и хората от ВДС да се отнасяха с уважение към тях, като с бизнес партньори, имаше някакво напрежение между двете групи.

Тя хвърли поглед към Селдън, който се беше скрил до нея зад храстите, и кимна. Това беше техният шанс. На това се бяха надявали. Другите четирима федерални агенти в момента вероятно се бяха

разпръснали покрай имота и те не можеха да ги видят. Бяха взели на мушка мишените си, но по-важното беше, че на тяхна страна беше елементът на изненадата. Съдейки по поведението на разхождащите се наоколо бандити, те не подозираха за готвения срещу тях щурм. И ако в тази ситуация не настъпеше промяна, успехът на операцията беше гарантиран.

Тя даде знак на Селдън с вдигнат юмрук. След секунди всичко щеше да е свършило.

В този момент чу изстрели. Те отекнаха с отчетлива яснота откъм църквата. Линда трепна и пулсът ѝ се ускори, докато гледаше как бандитите от гаража рязко се активизираха, свалиха оръжията от рамо и влязоха в гаража за прикритие.

Предимството на изненадата беше изгубено и това, което можеше да бъде лека и безшумна акция за задържане, се превръщаше в тежка обсада. Тя изруга тихо. После се изправи иззад храстите, вдигна пистолет към мъжете, които тичаха към гаража, и силно и ясно извика:

— Федерална полиция! Хвърлете оръжието!

* * *

Козловски се движеше покрай стената на ректорията, когато чу първите два изстрела. Погледна назад към църквата, която се извисяваше над другите две постройките.

Фин!

Всъщност Козловски не беше много загрижен за липсата на полицейска подготовка и опит у адвоката, Фин беше умен и хладнокръвен и веднъж го беше виждал как реагира под напрежение. Неговата помощ щеше да е добре дошла при всяка една престрелка. Но не и в тази. В тази Козловски имаше само една цел — да убие Карлос. Не можеше да се върне при Лиса и да ѝ каже, че мъжът, виновен за нейната тежка участ, е още жив. И ако убийството на Карлос изискваше от него да жертва живота си... е, той винаги го беше жертвал.

Фин обаче нямаше да го разбере. А дори и да го разбереше, Козловски не искаше да го замесва. Това щеше да е неговата, на

детектива, жертва, а не на Фин. Точно затова го беше изпратил на безопасно, при църквата.

Когато чу гърмежите обаче, на Козловски му призля. Преследвайки личната си вендета, беше изпратил Фин направо в капана на врага. Направи две крачки назад, обратно към църквата и насочи погледа си към гаража в ниското, обзет от нерешителност. Преди да е имал възможност да премисли, той чу гласа на Флахърти: „Федерална полиция! Хвърлете оръжието!“ За броени секунди там се разрази истинска канонада.

* * *

Флахърти скочи и се отмести само секунда-две, преди куршумите да започнат да се забиват в храстите пред нея. Тя залегна и се притисна в снега. Искаше ѝ се да беше избрала място с по-добро прикритие, но сега не можеше да промени нищо.

Освен това Линда беше уверена, че щурмът ще трае кратко. Двата първоначални изстрела бяха привлекли вниманието на онези на автомобилната алея и гаража към църквата, но след като тя извика, бандитите се насочиха към хосписа. Така автомобилната алея остана празна и тя знаеше, че останалите федерални агенти няма да се поколебаят да използват този път за подход.

Надникна през храстите към алеята и въздъхна облекчено, когато видя, че правилно е предположила. Трима от хората ѝ бързо тичаха по алеята, приближавайки откъм тила бандитите от ВДС. Те дори не обявиха присъствието си официално, само се прицелиха и простреляха без предупреждение двама от членовете на бандата.

Оставаха трима. Флахърти се възползва от паузата в стрелбата, изправи се и направи знака на Селдън да я последва. Щом арабите не бяха въоръжени — а и тя не виждаше как ВДС ще се съгласят да въоръжат шайка терористи от „Ал Кайда“, колкото и пари да им бяха платили те — Линда и нейният екип имаха тактическо предимство и съотношение на силите две към едно.

Докато тя и Селдън слизаха от хълма към автомобилната алея, тя видя, че другите агенти вече щурмуваха. Четиримата бяха излезли от прикритието си и се опитваха да отрежат пътищата за бягство на

бандитите и да блокират гаража. Там се бяха събрали повечето терористи и бандити, за да окажат яростна съпротива. Зад тях Флахърти забеляза бежанците, скупчени в един ъгъл, отчаяно търсещи прикритие. Терористите, невъоръжени, изглежда, търсеха начин да се включат в схватката, но вероятно от опит знаеха, че камъните и пръчките са крайно неефективни срещу модерното полицейско въоръжение.

Флахърти чу как Карлос, главатарят, извика нещо на испански и единият от останалите двама живи бойци на ВДС изтича от вътрешността на гаража, хвана плъзгащата се врата-люк и я затвори, Флахърти зае поза за стрелба от коляно, стреля два пъти, улучи го в гърдите и го свали на земята. Вратата застина по средата, но въпреки това блокира частично огневата линия на агентите и още повече затрудняваше обсадата.

Флахърти и Селдън се присъединиха към останалите агенти, които се бяха прикрили зад микробусите и обсипваха с куршуми вратите на гаража.

— Двама ли останаха? — провикна се тя, за да потвърди информацията си.

— Мисля, че да — отговори единият от агентите. — Няма как да знаем със сигурност.

— Добре, да се целим внимателно — каза тя. — Трябва да ги пленим живи. Трупове няма да ни кажат нищо.

— Разбрано — отвърна агентът. — Имаш ли предложение как да се целим внимателно, без да бъдем убити в същото време? Цял съм в слух.

Тя се замисли.

— Вие стойте тук и не им давайте да надигнат глави. — Погледна към Селдън: — Късметлия ли се чувстваш днес?

Той се усмихна:

— Както винаги.

— Добре тогава, идваш с мен.

* * *

Карлос говореше с високия сириец, когато проехтяха първите два изстрела. Сириецът наричаше себе си Хасан, но той знаеше, че това не беше истинското му име. Истинското име беше покрито в тайна преди повече от десет години от неговите спонсори, за да направят почти невъзможно проследяването и дори опознаването му. Не че на Карлос му пукаше за истинската самоличност на арабина. Хасан беше съгласен да плаща на ВДС за оказваните услуги, а Карлос беше поклонник на дивия капитализъм. Ако имаше някакви резерви, то те се кореняха в повишения риск, свързан с контрабандното прекарване през границата на хора като Хасан и неговите съмишленици. Контрабандните операции, с които ВДС бяха започнали да се занимават преди близо две десетилетия, бяха доста печеливши и понякога Карлос се тревожеше, че излага на опасност продължаването на тези операции. Но арабите плащаха двайсет пъти повече от един бежанец, а такава щедра оферта беше трудно да се отклони, колкото и висок да беше рискът.

Когато чу изстрелите, първата му мисъл беше, че е подценил ситуацията.

— Адентро! Адентро! — извика на хората си. Бойците му бяха добре обучени, но когато жената на хълма обяви присъствието си, те се обърнаха и откриха стрелба към нея. Фатална грешка и той го знаеше.

— Но! Ал гарахе! — заповяда им той да се върнат в гаража, но вече беше твърде късно. Двама от хората му бяха убити почти мигновено на автомобилната алея, докато от улицата нахлуха още агенти. Останаха им само трима души, а той знаеше, че фактически са изгубили битката.

— Сиера ла пуерта! — извика той на друг от бойците си. Карлос видя от вътрешността на гаража как подчиненият му се протегна да издърпа вратата, но преди да е свалил до долу вратата, центърът на гърба му избухна в червени пръски, след като един от куршумите „хай велосити“ на федералните агенти го уцели в гърдите, прониза тялото му и излезе отзад.

Карлос обмисли какви възможности има и стигна до извода, че бягството е най-добрият от тях. Обърна се към Хасан и му подаде автомата си.

— А ти с какво ще се биеш? — попита той и взе без колебание оръжието.

Карлос извади от якето си пистолет и му го показа.

— Трябва да мобилизираме колкото се може повече хора, за да отвърнем на огъня — отвърна.

Хасан кимна и тръгна към предната част на гаража.

Сега беше единственият шанс на Карлос. Ако някой от хората му го видеше, щеше да се изкуши да го последва и докато един човек можеше да се промъкне през всякакви полицейски ограждения, групата щеше да бъде обречена на неуспех.

Той стигна до дъното на гаража, до ъгъла, противоположен на този, в който бяха бежанците, скупчили се на пода като плъхове. Там, покрита с талашит, се намираше вратата до стълбището, което водеше до кухнята на ректорията.

Карлос застана с гръб към вратата и се загледа. Педро, един млад боец, който му служеше над две години, продължаваше яростно да стреля и се опитваше да задържи настъплението на противника. Той беше добър човек, обучен и предан. Възможно беше да спаси и него, но рискът беше твърде голям. Без да се замисля повече, Карлос се шмугна през входа и изчезна.

* * *

Когато чу стрелбата откъм ректорията, Фин застина. Първите му мисли бяха за Линда Флахърти. Толкова много неща не беше успял да й каже — и толкова много неща, които имаше нужда да й каже. След секунда се изправи, но не знаеше къде да върви. Хрумна му да се оттегли назад през предната външна врата на църквата, да заобиколи и да се включи в боя. Докато стоеше така, се досети, че може да има и по-пряк път: през църквата. Така щеше да й се притече на помощ по-скоро, да получи стратегическо предимство, като подходи откъм тила на противника.

Фин направи колебливо няколко крачки към тежките завеси, които отделяха входното помещение от главния неф на църквата. После тихо издърпа завесата настрани и се промъкна в неизвестното.

* * *

Козловски беше все още в плен на нерешителността, колебаейки се дали да се върне в църквата и да помогне на Фин, когато стрелбата зад ректорията спря. Беше му нужна само секунда, за да реагира. Ясно беше, че истинският бой се води някъде при гаража. В църквата бяха произведени само два бързи изстрела и каквато и схватка да имаше там, тя беше приключила, Фин или беше оцелял, или не, и Козловски не можеше да направи нищо.

Той пропъзля последните десет метра до стената на гаража и се спря в ъгъла на сградата. Мястото беше повдигнато над останалия терен, точно отстрани на гаражните врати. Видя Флахърти и хората ѝ на автомобилния път. Изглежда, имаха числено предимство. Два трупа лежах на асфалта и като се вгледа в тях внимателно, детективът си отбеляза, че определено не бяха на агенти. Също така никой от убитите не беше Карлос, тъй като, макар и също да имаха татуировки по себе си, върху лицата, вратовете и ръцете имаше доста празно място.

Козловски погледна надясно и забеляза, че се намира на нивото на горните прозорци на стените на гаража. Вътре като че имаше само двама въоръжени, които се сражаваха срещу агентите, но те стреляха с автоматично оръжие. Това означаваше, че да се тръгне на фронтална атака срещу гаража беше като да влезеш сам в банциг за дървени трупи. Група беззащитни хора се беше скупчила в единия ъгъл, а до едната от гаражните врати лежеше в локва кръв друг убит. Карлос не се виждаше никъде.

Козловски отново насочи вниманието си към автомобилния път и видя, че федералните агенти откриха концентриран огън по гаража — прикриващ огън — едновременно с което Флахърти и Селдън изскочиха зад един от микробусите и затичаха право към гаража.

Безнадеждно беше. Макар и прикриващият огън привидно да беше съкрушителен, един от стрелците в гаража беше добре защитен от вратата на гаража и заедно с това имаше свободна огнева линия към приближаващите агенти. Бандитът се прицели, стреля и Селдън падна на земята. Козловски видя как стрелецът се прицели във Флахърти.

Детективът реагира мигновено. Прицели се с пистолета и стреля. Стъклото на вратата на гаража се пръсна на парчета и бандитът се килна напред с ококорени от изненада очи. От гърлото му шурна кръв. Олюля се и падна на пода.

Козловски беше не по-малко изненадан. Той наблюдава смъртта на противника, сякаш беше в транс. Остана в това състояние само секунда, след което другият прозорец на гаражната врата се пръсна и покрай ухото му прелетяха куршуми. Останалият жив стрелец в гаража се целеше право в главата на детектива. Козловски залегна в снега и около него се забиха нови куршуми. Автоматичните откоси бяха оглушителни. Той си даде сметка, че рано или късно бандитът ще го улучи. После чу обаче три пистолетни изстрела и автоматът замлъкна. Тишината скоро беше заменена от викове, когато целият екип федерални агенти влезе в гаража. По всичко личеше, че ситуацията е овладяна и е под контрол.

Козловски се надигна в снега и опипа гърдите и ръцете си, за да се увери, че не е ранен. По дланите си нямаше кръв, само топящ се между пръстите му сняг. Хвърли бърз поглед към гаража и доволен, че стрелбата е спряла, се изправи на крака и изтича обратно към църквата.

* * *

Карлос излезе от страничната врата на ректорията, когато стрелбата спря. Той наруга хората си. Беше се надявал да издържат по-дълго. В бъдеще трябваше да обучава бойците си по-добре. Спря се при вратата, огледа се и се послуша за приближаващи служители на закона. Тихо беше. Но след като схватката беше приключила, те можеха да нахлуят тук всеки момент. Не можеше да остане дълго на това място.

Той изтича по покрития коридор с изваден пистолет. Когато стигна до църквата, отново се замисли как да постъпи и изтича по стълбището, което водеше до задната врата на църквата.

В сравнение с входното помещение главната зала на църквата беше ярко осветена. Фин благодари за това на съдбата. Лунната светлина проникваше през витражите и придаваше на залата някаква свръхестествена атмосфера и сияние. Мястото щеше да изглежда напълно мирно, ако не бяха изстрелите в далечината, от които потрепваха цветните стъкла с изобразени библейски герои, които сякаш гледаха с безразличие на ставащото. Във въздуха витаеше

сладникава миризма на разложено и Фин се запита дали някой гризач не беше умрял под дъските на пода.

Насочи револвера по ъглите, за да провери дали залата е празна. След като се увери, че няма никого, той бързо се придвижи към олтара, търсейки задния вход на сградата. Тъкмо го откри, когато стрелбата спря. Застана, поставил ръка върху дръжката на вратата. Възможно ли беше всичко да е свършило толкова бързо? Не беше влизал в църква повече от десет години и не беше човек, който отправя молитви, но изведнъж беше обзет от страх, че Линда Флахърти е убита, а той не е сторил нищо, за да я предпази. Обърна се и погледна към цветния витраж и към фигурата на Исус Христос в средата. „Моля те — каза си, — ще ти дам каквото поискаш, ще жертвам каквото кажеш — само я остави да живее.“ После, убеден, че е направил и малкото, което беше по силите му, за да гарантира сигурността ѝ, той отново посегна към дръжката на вратата.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Карлос се движеше бързо, но тихо. Отвори рязко вратата на църквата. Вмъкна се вътре и се озова лице в лице с чернокос мъж в скъп костюм, с револвер в ръката. Шокирани, двамата се гледаха няколко секунди и тогава мъжът с костюма насочи револвера към него. Карлос си даде сметка, че няма да има време да насочи пистолета си и пристъпи напред, за да избие с лакът ръката на костюмаря.

Двамата бяха само на трийсетина сантиметра един от друг и лакътят на Карлос се заби в меката тъкан на предмишницата на мъжа. Револверът изхвърча от ръката му, падна на пода и се плъзна под една от пейките в залата. Мъжът отчаяно съпроводи с поглед оръжието си, докато не се скри под пейката. После вдигна очи и видя насочения към него пистолет, както и усмивката на лицето на Карлос и пребледня.

— Почакай! — каза непознатият, от което усмивката на престъпника стана още по-голяма. Той насочи оръжието към гърдите на мъжа. Тръпката от убийството не можеше да се сравни с нищо друго.

* * *

— Почакай! — бяха единствените думи, които хрумнаха на Фин. Умът му запрепуска трескаво, търсейки изход. Но нямаше никакво време, а и беше лукс да мисли сега за стратегии. Затова направи единственото възможно нещо миг преди Карлос да е натиснал спусъка: наведе глава и бързо тръгна срещу него. Рамото му се заби в гърдите на Карлос и го избута към олтара.

Карлос беше силно изненадан, а и Фин беше поне петнайсет килограма по-тежък. Гангстерският водач нямаше какво да стори, освен да се остави непознатият да го избута. След около три метра Карлос се спъна в стъпалото пред амвона и двамата паднаха един върху друг. Фин чу как пистолетът на престъпника се удари в олтара и си помисли, че отчаяната му маневра е успяла. Оптимизмът му обаче

беше мимолетен, когато бандитът нанесе три бързи удара с юмрук в тялото на Фин. Това бяха силни, добре премерени удари, които му изкараха въздуха. Адвокатът се опита да окаже съпротива, но болката от раната на ръката беше непоносима и той веднага си каза, че ще трябва да се оттегли.

Фин се изтърколи настрани и запълзя към вратата, все още превит на две. Обърна се назад и очакваше гангстерът да тръгне да си търси пистолета по пода. Вместо това той посегна към нещо, което му беше под ръка — дълъг метален предмет, подпрян на стената до олтара. Когато бандитът взе предмета, Фин веднага го позна и забърза още повече към изхода. Не беше лесно да накара краката да го послушат толкова бързо. Пред него, тъкмо когато се пресегна към вратата, зърна сянка на стената — Карлос, вдигнал ръце над главата си, беше стиснал мачетето само на метър зад него.

Фин се хвана за вратата и рязко я отвори точно когато Карлос замахна силно и бързо с мачетето.

Адвокатът вдигна очи и видя Козловски.

Козловски не се съмняваше, че е намерил Карлос. Лицето на мъжа пред него представляваше неопишуема маска на гняв, ненавист и еуфорична жажда за кръв. При това нашарена маска, произведение на изкуството с две горящи от омраза очи.

Козловски не се поколеба. Той сграбчи Фин за рамото, силно го издърпа и го метна надясно. В същия миг острието се заби в металната рамка на вратата, от което в тъмното се разхвърчаха искри. Козловски беше извадил пистолета, но след като издърпа Фин, изгуби равновесие и когато Карлос вдигна отново мачетето, поряза Козловски по кокалчетата. Ударът не беше достатъчно силен да отреже пръстите му, но успя да го накара да изпусне пистолета. Детективът погледна ръката си и видя кръвта.

Карлос насочи гнева си срещу Козловски. Нападна отново, размахвайки мачетето като обезумял сарацин. Замахна, определено целейки се в гърлото на противника си. Козловски се наведе светкавично и парира удара с рамо в предмишницата на Карлос. Така детективът не му даде възможност да се възползва от предимството на дългото хладно оръжие. Когато Карлос започна да се бори да създаде достатъчно дистанция между двамата, за да атакува отново с мачетето, той го удари с чело в лицето.

За повечето хора този удар щеше да е достатъчен, за да ги прати в нокаут, но ганстерският лидер само временно се зашемети и залитна назад. Козловски продължи настъплението си. Сграбчи го за ръката и го събори на пода в подножието на олтара. С едната ръка държеше китката му и дланта, която стискаше мачетето, с другата бързо и методично му нанасяше юмрук след юмрук в лицето.

По лицето на Карлос потече кръв, носът му беше разбит. Той издаде нещо като писък от болка, а Козловски почувствал вкуса на от мъщението, продължи да го налага.

Мислеше си, че разполага с непоклатимо предимство, докато не замахна да удари противника за четвърти път. Ръката на Карлос се изстреля и хвана юмука му. Карлос беше невероятно силен и той го разбра, когато се помъчи да се освободи от хватката му. Детективът отново се озова в защита и когато погледна Карлос в лицето, разбра, че онзи не е издавал писъци, а се е смял. Лицето му беше окървавено, липсваха му два зъба, но той се смееше все по-силно и гърлено. И тогава това лице се насочи към Козловски. С невероятна скорост бандитът удари с глава главата на детектива.

Козловски падна от тялото на Карлос, търколи се настрани и пусна ръката, която продължаваше да стиска мачетето. Смеещият се Карлос се изправи, сграбчи ръката му и я изви силно зад гърба му. Още малко и щеше да я счупи. Детективът се опита да хване със свободната си ръка по-дребния от него бандит, но не успя. Карлос сега го държеше отзад, докато Козловски беше коленичил в подножието на олтара. Тогава детективът забеляза с крайчеца на око си блясъка на стоманата, но в този момент не можеше да направи нищо. Тъкмо се готвеше да посрещне съдбата си, когато пред него някой извика:

— Пусни го!

Беше Фин.

* * *

Фин си удари силно главата в пода, когато Козловски го блъсна настрани. Известно време остана да лежи зашеметен. Щом отвори очи, забеляза револвера си под втората редица пейки.

Обърна се и видя Козловски в смъртоносна схватка с Карлос, като престъпникът още стискаше мачетето. Тогава Фин запълзя към оръжието, ориентирайки се по блясъка на цевта. Революерът лежеше на пода, близо до нещо, което наподобяваше в тъмното на купчина дрехи.

Фин се беше фокусирал само върху оръжието и чак когато то се оказа на една ръка разстояние, адвокатът насочи вниманието си към парцалите. Всъщност вниманието му беше привлечено от миризмата. Вонята на разложено, която му беше направила впечатление още с влизането, тук беше особено силна. Под пейката беше доста тъмно и той трябваше напрегнато да се взре, за да различи детайлите. Първото, което се открие пред очите му, беше формата на човешка длан, която стърчеше отстрани на пейката.

При тази гледка Фин подскочи рязко, тъй като си помисли, че някой от хората на Карлос се е скрил отдолу. Но когато надигна глава и смени позицията си спрямо предмета, остана много объркан. Ръката сякаш излизаше измежду краката на човека и той не би могъл да си представи някой да може да се свие по такъв невероятен начин. След миг обаче осъзна, че тялото изобщо не е извито — главата беше отрязана и хвърлена в скута на торса. Когато се вгледа по-отблизо, разпозна лицето на своя нападател от Роксбъри — същият, който беше нападнал Лиса в нейния апартамент същата вечер.

На Фин му се стори, че ще повърне, но успя да запази самообладание.

„Така ти се пада“ — мислено рече и грабна револвера.

Изправи се, заобиколи пейките и се отпрати към олтара, където Козловски и Карлос продължаваха да се борят на пода. Отначало Коз вземаше връх в битката, но после Фин видя как главата на детектива отскочи рязко назад и той се строполи на пода. Карлос тутакси застана отгоре му и вдигна мачетето, за да нанесе фаталния удар.

Фин се прицели, но се поколеба да стреля от страх да не улучи Козловски.

— Пусни го! — извика.

Престъпникът погледна към него. Лицето му беше кърваво, с перверзна беззъба ухилена физиономия. С татуировките по лицето му той приличаше на демон от филм на ужасите. Карлос сграбчи Козловски за косата и го придърпа пред себе си, използвайки го като щит. После допря острието до гърлото на заложника.

— Хвърли оръжието — каза.

Фин поклати глава и повтори:

— Пусни го.

Карлос се усмихна и натисна острието към гърлото на Козловски.

— Хвърли оръжието или той ще умре.

Фин погледна приятеля си: веждата му беше сцепена от удара на Карлос с глава. От носа му капеше кръв.

— Застреляй го — каза Козловски.

Карлос натисна още острието.

— Застреляй го! — извика детективът.

Адвокатът се прицели внимателно в онази част на главата на бандита, която се виждаше зад Козловски. Понечи да натисне спусъка, но дланта му се разтрепери. Изведнъж главата на Карлос избухна. Горната част от черепа му излетя надясно и изцапа стената до олтара с кръв, костни частици и мозък.

Фин погледна оръжието си. Цевта беше студена, значи той не беше стрелял. Огледа се объркано и видя Линда Флахърти, заела позиция за стрелба до вратата, насочила пистолет към пространството зад Козловски — там, където Карлос беше стоял само преди миг.

— Има ли някой друг в църквата? — попита тя, докато оглеждаше вътрешността на сградата.

— Не — отвърна Фин.

— Сигурен ли си?

— Типът, който се опита да ме убие и който нападна Лиса, в момента се разлага под една от пейките — отвърна адвокатът. — Главата му е в скута му, така че се съмнявам да е опасен за нас. Проверих останалата част от църквата. Няма никой.

Флахърти се изправи и отиде до Козловски. Той не беше помръднал изобщо, освен че хвърли поглед към тялото на Карлос, проснато зад него.

— Нали ви казах да не се месите? — обърна се тя към Козловски.

Той кимна.

— Обаче ви спасих задниците при гаража.

— Така е. Сега сме квит.

— Че и отгоре. Ти знаеше, че ще дойда.

— Предполагах. — Тя погледна към адвоката. — Надявах се да проявиш разум и да останеш в микробуса.

— Никога не надценявай интелекта ми — отвърна той. — Би трябвало да го знаеш от предишния ни опит.

— Непрекъснато правя тази грешка. — Линда го погледна в очите и той за първи път видя нещо в изражението ѝ. Беше поглед, който подсказваше, че и тя се е тревожила за него по време на схватката. Поглед, който му подсказваше, че между тях все още имаше нещо, което си струваше да запазят.

В далечината се разнесе воят на полицейски сирени, който ставаше по-силен и отчетлив.

— Кавалерията идва? — рече Фин.

— По-добре късно, отколкото никога — отвърна тя. — Тук ще трябва доста да поразчистим. Задържахме няколко човека, които тези типове бяха прекарали нелегално. Ще останат при нас, колкото и да ни опяват от местната полиция.

— Кой са те?

— Не мога да коментирам. Може би официално те изобщо не са били тук. Разбра ли?

— А искаме ли да разберем?

— По-скоро не.

— Ясно.

— Вие двамата се справихте добре.

— Животът на Лиса сега е в безопасност — каза Козловски. — Това ми е достатъчно. Ще оставя на вас да прецените за останалото кое е добро и кое е лошо.

Воят на сирените стана съвсем отчетлив и след малко полицейските коли спряха пред църквата. Флахърти погледна към Фин.

— Утре летя за Вашингтон. А тази нощ се очертава доста напрегната.

— Разбирам — отвърна той, макар и да не разбираше. Понякога се питаше дали изобщо някога ще може да я разбере. — Ще оправим нещата — добави оптимистично. — Някой ден непременно ще оправим нещата.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Неделя

23 декември 2007 година

Козловски седеше до леглото на Лиса. Пластичните хирурзи бяха сътворили магията си върху нея предната вечер и тя още беше под въздействието на упойката. Лицето ѝ беше бинтовано, но лекарите и сестрите му казаха, че операцията е преминала добре.

Всяка частица от тялото го болеше. Беше прекарал тежка нощ в полицейското управление. Беше изразходвал и последната капка адреналин преди няколко часа. На челото си имаше дълъг белег, както и няколко други по-малки порязвания и синини от схватката с Карлос. Лекарите се бяха опитали да обработят всичките му рани, но той ги изгони. Чувстваше се слаб и уморен, тялото му плачеше за сън, но той отказваше да се предаде. Не можеше да си позволи да почива, преди да се увери, че Лиса е добре.

Тя се събуди към девет часа. Най-напред намести главата си върху възглавницата, когато ефектът на обезболяващите започна да отшумява. После раздвижи пръсти, сякаш търсеше нещо.

Той пхна дланта си в нейната и тя отвори очи. Погледна го изпод бинтовете и превръзките на лицето си. Заради упойката и заради болката от операцията едва говореше.

— Доста скапано изглеждаш — каза тя.

Той ѝ се усмихна.

— Така е.

— А оня как изглежда?

— Мъртъв. Всички са мъртви.

Тя извърна глава, загледана в пространството. Когато отново се обърна, той забеляза, че страхът почти е изчезнал от очите ѝ.

— Как я караш? — попита го тя.

— Добре — отвърна той. — Само като те гледам, и ми става добре.

— Радвам се. А аз как съм?

Той леко стисна дланта ѝ.

— Красива си.

Тя се опита да се усмихне и трепна от болка.

— Наистина ли? Чувствам се направо скапана. — Клепачите ѝ потрепнаха леко, докато се мъчеше да пребори последната доза обезболяващи.

— Казаха, че по-добре не можело и да бъде. След няколко дни ще те изпият и ще можеш да се прибереш вкъщи.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ще дойдеш ли да ме вземеш? — попита го тя.

Той отново стисна дланта ѝ.

— Ако ми позволиш.

— Благодаря ти. — Очите ѝ се затвориха и беше ясно, че тя губеше битката с обезболяващите. — Ти си... — Дишането ѝ стана по-дълбоко и по-равномерно. — Извинявай — добави тя с едва доловим шепот. — Много съм уморена.

— Няма нищо — отвърна той. — Всичко е наред. Поспи си. Аз ще бъда тук, когато се събудиш. — Тя издиша продължително и тялото ѝ се отпусна напълно. — Винаги ще бъда тук — добави тихо той.

Козловски се облегна назад в стола и я наблюдава още няколко минути. После затвори очи и заспа само за броени секунди.

* * *

Фин седеше в кабинета си в ранния следобед. Беше изморен психически и физически. Бяха го задържали в полицейското управление до сутринта, карайки го да отговаря на едни и същи въпроси. Накрая го освободиха, след като се убедиха, че едва ли ще промени нещо в показанията си.

Тъй като нощта беше минала и нямаше време да спи, от полицията отиде направо в офиса си. Трябваше да свърши огромна работа, за да се подготви за изслушването по делото на Салазар, насрочено за следващия ден.

Преди да се яви пред съда, той искаше да състави защита, в която да обясни подробно какво точно се беше случило — и преди петнайсет години, и през последните две седмици — за да може съдията да влезе в съдебната зала психически подготвен да постанови

освобождаването на Салазар от затвора. За тази цел Фин трябваше да събере всичките парчета от мозайката: писмените декларации — показания на Стийл и Форние; заключението на Смити, според което пръстовите отпечатъци, приложени като доказателства по делото, най-вероятно са били подправени; както и стенограма на аудиозаписа от признанието на Макинтайър. Ако съумееше да представи всичко това правилно, щеше да е достатъчно, за да гарантира на клиента си свобода.

Докато препрочиташе отново защитата, Фин беше уверен, че ще успее. Още час работа и може би дори щеше да приключи, и да му остане време да види Линда Флахърти, преди тя да замине за Вашингтон. Предната нощ беше доста объркана. Напрежението между двамата беше непоносимо. Колкото и големи разногласия да имаха те и да се влудяваха един друг, между тях съществуваше привличане, на което не можеха да устоят. Той знаеше, че ако само намери начин да остане насаме с нея, дори и за кратко, ще може да постави нещата отново във верния им ход. Може би нямаше да успее да разреши всичките им проблеми, но на първо време щеше да е достатъчно. След това... е, след това щяха да карат бавно и полека, стъпка след стъпка.

Телефонът иззвъня и прекъсна романтичните му размисли. Той вдигна слушалката.

— Фин на телефона.

— Фин, здравей. Тони Хоровиц от „Айдентек“ е.

Фин се усмихна. Това беше последното парче от мозайката.

— Благодаря ти за обаждането, Тони. Тъкмо си седях в офиса, подготвях писмената защита пред съда и си мислех, че остава една въпросителна — резултатът от твоя анализ. На този етап не съм много убеден дали е абсолютно необходим, но мисля да използвам всичките си козове. Приключи ли с теста?

— Да. — В гласа на Хоровиц се почувства странно колебание, но Фин беше твърде уморен, за да си го обясни.

— Отлично. Значи сме готови с всичко. Изпрати ми го да го погледна.

— Щях да ти се обадя и по-рано — каза Антъни. — Но изчаквах. Знаем колко усилия си вложил в случая.

Сърцето на адвоката едва не спря.

— За какво говориш, Антъни? Изпрати ми резултатите.

— Съжалявам, но имаме позитивно съвпадение.

— Позитивно съвпадение на какво?

— А ти на какво мислиш? На твоя човек — Салазар. ДНК изпод ноктите на жената, взето отпреди петнайсет години, съвпада с ДНК-пробата, взета от клиента ти.

На Фин му се зави свят.

— Не може да бъде.

— Знам, че не това очакваше да чуеш, но повярвай ми, истина е.

— Не, ти не разбираш. Ченгетата вече признаха, че са го натопили. Той не е извършил престъплението.

След известна пауза Антъни отвърна:

— Не знам какво да кажа. Науката не лъже, а според науката човекът, когото полицаи Стийл е одраскала преди петнайсет години в онази алея, е Винсенте Салазар.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Скот Фин седеше на масата в малката стая за адвокати в „Билерика“, когато въведоха Салазар. Беше късно, много след обичайните часове за посещения в неделя, но Фин беше казал на охраната, че клиентът му трябва да се яви в съда на следващия ден. Когато те се поколебаха, адвокатът заплаши да повдигне обвинения срещу тях за възпрепятстване и лишаване на клиента му от гарантираното с конституцията право на адекватно процесуално представителство. След като проведеха няколко телефонни разговора с началството, пазачите се предадоха и му позволиха да се види с клиента си за десет минути.

Фин беше разговарял със Салазар по-рано на същия ден и му беше разказал подробно за всичко случило се през последните два дена. Той го увери, че неделя вечер ще бъде последната, прекарана от него в затвора, базирайки се на информацията и доказателствата, с които разполагаха — но това беше, преди да научи за резултатите от ДНК анализа.

Салазар седна на масата срещу него и търпеливо изчака пазачът да излезе от стаята. После се наведе напред и му стисна ръцете.

— Благодаря ви — каза и сведе глава върху масата. Когато отново я вдигна, на лицето му се беше изписало изражение на огромна благодарност и облекчение, сякаш Господ беше отговорил на молитвите му. — Благодаря ви за всичко.

Фин отдръпна ръцете си.

— Пригответе ли си багажа? — попита го с известно колебание, от което усмивката на Салазар помръкна.

— Оттук бих искал да взема много малко неща — отвърна.

— Обади ли се на семейството си? Каза ли им, че ще се прибереш у дома?

— Да. Веднага след разговора ни тази сутрин. Макар да им казах, че е много вероятно, а не сигурно. Суеверен съм.

Фин замълча, не знаеше какво да каже.

— Господин Фин, нещо случило ли се е?

— Да. — Той наблюдаваше лицето на клиента си, а то придоби сериозен вид.

— Какво има?

Фин се засмя горчиво.

— Не знам откъде да започна. Вече имам чувството, че не знам нищо за никого. Знаем само, че през цялото време съм грешал. Грешал съм да се вслушам в Марк Добсън, грешал съм да се заема със случая, грешал съм, като съм си мислел, че ще успея. Но най-вече, грешал съм, като съм ти вярвал през цялото време.

Салазар видимо се стресна.

— Моля ви, господин Фин, не ви разбирам.

— Напротив, много добре разбираш. Не е необходимо да се преструваш. Вече знам. Знаем, но това няма значение, защото съм твой адвокат, а значи съм единственият човек, когото не бива да лъжеш. Не бих могъл да те предам и да го исках.

— Да ме предадете? Как?

Фин въздъхна.

— Наистина ли ще продължиш с тази игра? Добре тогава. Днес получих резултатите от ДНК анализа. Сещаш ли се, сравнителен анализ на твоето ДНК с това на материала, взет изпод ноктите на Мадлин Стийл? Анализът, който трябваше да докаже твоята невинност.

— Да, и?

— И разбрах, че ти си го извършил. Ти си бил човекът в онази алея в онази нощ. Ти си човекът, когото тя е одраскала.

— Но това не е възможно. Не съм го извършил аз. Кълна се.

— Можеш да се кълнеш колкото искаш, но както ми казаха този следобед, науката не лъже. Какво се случи? Наистина ли си мислеше, че ще избегнеш депортацията, ако я убиеш? Или има и друго нещо, което не ми е известно? Да не би наистина да си член на ВДС? Както и да е. Не ми отговаряй. Не искам да знам.

Салазар изглеждаше силно потресен. Той се отпусна назад и затвори очи. После отново погледна към Фин.

— Какво ще правите сега?

— Не знам. Честно, не знам. Ти какво би сторил на мое място?

Салазар се замисли за кратко и отговори:

— Когато произнесох Хипократовата клетва, аз се заклях да лекувам болните и ранените, независимо кои са те, независимо какво си мисля аз за тях. Доколкото разбирам, вие сте дали подобна клетва, когато сте станали адвокат. Да полагате всички усилия, за да защитавате хората в съда, независимо дали вярвате в тях или не.

— Аз съм се клел и като съдебен служител, и като юрист. Не мога да лъжа и не мога да ти позволя да лъжеш, ако знам каква е истината.

— Не ви моля да излъжете — отвърна Салазар. — Моля ви само да ме представлявате, доколкото ви позволяват професионалният опит и подготовка и доколкото позволява законът. Можете ли да го направите?

— Не знам. Знам, че си виновен. Защо тогава продължаваш да искаш да те представлявам?

Салазар се усмихна тъжно.

— Ако има нещо, което съм научил от живота си, то е, че ние знаем много по-малко, отколкото си мислим, че знаем. И независимо дали ми вярвате или не, аз вярвам във вас. И мисля, че това е достатъчно. И съм сигурен, че и преди сте представлявали хора, за които сте били убеден, че са виновни. Това спирало ли ви е да печелите делата?

Фин стана и отиде до вратата. Потропа на стъклото, за да дойде пазачът.

— Е, господин Фин? — попита го клиентът, впери отчаяно поглед в него. — Още ли сте мой адвокат?

Пазачът отвори вратата и Фин остана до вратата, претегляйки наум възможностите. Накрая погледна Салазар.

— Утре се обръсни — каза му. — Няма да ти позволят да смениш затворническите дрехи, но се среши и се постарай да изглеждаш по-спретнато. Това само може да ни помогне да спечелим на наша страна съдия Кавана. — След тези думи той излезе от стаята, без да се обърне.

* * *

Когато се прибра в килията си, Салазар трепереше. Свободата, която се беше надявал, че е много близо до него, изведнъж му се стори непостижима и животът, който си беше мечтал да изгради заедно със семейството си, се изпари пред очите му. Седнал на койката, той се помъчи да се овладее, но единственото, за което си мислеше, беше дъщеря му. Спомняше си я като бебе — спомняше си как я държеше в ръцете си в момента, в който беше в плен на болката от загубата на жена си и му беше останала само любовта към това прекрасно, но беззащитно създание. През онези първи трудни месеци той се хвана за тази мисъл като за спасителен пояс, оправдавайки смисъла на своето съществуване именно с нейното благополучие. През онзи ден, в който майка ѝ почина и тя почти нямаше възможност да я опознае, той се закле, че винаги ще я защитава. И ето сега се беше провалил, не беше удържал на обета си. Беше планирал да прекара живота си с нея, да ѝ се реваншира за цялото това време, в което му беше отнета възможността да бъдат заедно. Но сега всичките му мечти и планове се разпаднаха като мираж.

Той бръкна в дюшека и извади мобилния телефон, надявайки се за последен път да му се налага да го използва. Набра номера и когато вдигнаха, той заговори тихо:

— Излезе резултатът от ДНК анализа. Положителен е. И двамата знаем какво означава това.

— Съжалявам — отговори гласът на другия край на линията.

— И аз съжалявам. Готов ли си да направиш това, което трябва да се направи? — Въпросът му беше посрещнат с мълчание. — Готов ли си? — попита отново.

— Господин Фин ще продължи ли докрай?

— Не знам. Той вече не ми вярва. Но това няма да има значение, ако ти не си силен.

Отново настъпи тишина. Накрая гласът отговори:

— Ще направя каквото се налага. Заради теб.

— Не заради мен.

— Не, не заради теб. А защото така трябва.

— Добре — отвърна Салазар.

— Съжалявам.

— Знам. — Затвори телефона и го напъха отново в дюшека. Легна на койката и се загледа в тавана. Нямаше да може да заспи и

нощта щеше да е дълга. Но пък досега никога не беше губил търпение.

* * *

Козловски протегна крака под масата в офиса на Фин.

— Значи продължаваш да го представляваш?

Адвокатът седеше на бюрото си, насочил вниманието си към листовите хартия пред него, преструвайки се, че се подготвя за утрешното съдебно заседание.

— Мисля, че да. Малко е ненормално, но какъв избор имам?

— Не виждам такъв. — Приятелят му се почеса по главата. — В края на краищата, не вярвам да е толкова трудно. Мисълта ми е, че ти и преди си представлявал виновни клиенти. Мамка му, та деветдесет процента от клиентите ни са виновни в една или друга степен.

— Този случай е по-различен.

— С какво?

— Най-напред не съм вярвал на никого от тях. Но на Салазар...

— Фин въздъхна тежко, търсейки подходящите думи, но те така и не идваха.

— Мислеше си, че този път вършиш добро ли?

— Да — отвърна. — Точно така.

— Мислеше си, че така ще се пречистиш? Да получиш изкупление в чистилището?

— Май че да.

— Да, виждам. Забрави. Светът не се ръководи по такива правила и ти го знаеш. Ти си добър адвокат. Това означава, че девет от десет човека, които се обръщат към теб за помощ, не са невинни. Ако започнеш да се връзваш на лъжите им, ще си загубиш ума. Ти си адвокат, върши си работата.

Фин поклати глава.

— Просто не разбирам. Макинтайър призна, че е натопил Салазар. Стийл и Форние го потвърдиха. Как тогава може да е виновен той? Просто не се връзва.

— Защо? Мислиш, че ченгетата не топят престъпници ли? Виж случая на О Джей Симпсън, за Бога. В повечето случаи е най-лесно да се натопят именно виновните и престъпниците. И в този случай

Макинтайър е мислел, че топи невинен човек. Мислел, че престъплението е било извършено от ВДС, но е грешал. Така че, вместо да натопи невинен, той е имал късмета да го стори с човека, който действително е извършил престъплението. Направи равносметка като адвокат. В края на краищата, изходът не е чак толкова лош.

— Не, не е — съгласи се Фин. — Но какво, по дяволите, да правя тогава с ДНК доказателствата?

— Ако Салазар беше един от многото ти клиенти — ако ти не му беше повярвал — как щеше да постъпиш тогава?

— Не знам. Вероятно щях да се опитам да скрия резултата. Хоровиц всъщност още не е завършил доклада си и аз му казах да не бърза. Предполагам, че бих могъл да мина и с това, с което разполагам в момента — доказателствата от Макинтайър, Смити, Стийл и Форние. Виновен или не, но начинът, по който са го натопили, направо си вони. Най-малкото уликите, с които разполагаме, ще са достатъчни да привлечем вниманието на съдията.

— Значи това е твоят отговор.

— Ако съдия Кавана обаче ме попита за ДНК доказателствата, аз няма да го лъжа. Не искам да си изгубя адвокатските права заради Салазар.

— Разбира се — съгласи се Козловски. — Докато се отнасяш към този виновен негодник по начина, по който си се отнасял към останалите виновни негодници, които си защитавал в съда. Не можеш да провалиш делото само защото си ядосан на себе си, че си повярвал на този тип.

— Но наистина съм ядосан на себе си.

— Знам, но ти си адвокат. Ако още не си свикнал с факта, че клиентите ти често те лъжат, по-добре се откажи от този занаят. Стани цветар например.

— Имаш право. Обаче просто...

— Просто няма нищо. Или си свърши работата, или не го прави. Толкова е просто.

Фин погледна към книгата, които толкова старателно беше написал през деня. Защитата беше добра. Като се изключеше фактът, че клиентът му е виновен, може би дори щеше да успее да измъкне Салазар от затвора. И той нямаше да е първият виновен, когото щеше да спаси от ръката на закона. И със сигурност нямаше да е последният.

— Как е Лиса? — смени темата той, за да освободи за малко съзнанието си от моралната дилема.

— Подобрява се.

— Тя е издръжлива.

Козловски кимна.

— Гледай да не я оплескаш.

— Мога да посъветвам и теб същото. Днес успя ли да се видиш с Флахърти?

Фин посочи листовете на бюрото си.

— Тази защита не се пише сама. Нямах време, а и полетът ѝ за Вашингтон беше ранен.

— И тя е издръжлива — каза Козловски, стана и се прибра в кабинета си.

— Да — отвърна Фин, когато той си тръгна. — Знам.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Понеделник

24 декември 2007 година

В понеделник отново валеше сняг. Това правеше петнайсет дни поред снеговалежи в Бостън — нов рекорд дори за региона на Ню Ингълънд, където хората бяха свикнали с белите зими. Тръгнал към залата на съда, Фин се спря да погледа група деца, които се пързалиха с шейни по една замръзнала алея в подножието на Бийкън Хил. Смяхът им предизвика у него носталгия по детството, от което той беше лишен. Запита се какво ли е да имаш такава свобода на волята.

Съдебната зала беше препълнена, особено за дата като тази — ден преди Коледа. Кавана беше единственият съдия, който имаше заседания. Вестникарските заглавия от събота за акцията в „Сейнт Джуд“ и слуховете, че била свързана с делото на Салазар, бяха повишили достатъчно обществен интерес и любопитство и повечето места в залата бяха запълнени от представители на пресата, адвокати и служители на полицията и органите на реда. Фин забеляза семейството на Салазар, седнало на първия ред: Мигел, Росита и майката на Салазар, свити един до друг в притеснено очакване. На Фин му дожаля за тях. В каквото и да беше виновен Винсенте Салазар, те не заслужаваха да преминат през такава мъка и болка. Той отиде да ги поздрави.

— Добър ден — каза любезно.

Те запазиха мълчание и сякаш бяха изплашени. Фин не ги винеше предвид досегашния им опит с американската правосъдна система.

— Здравейте, господин Фин — отвърна Мигел. — Денят изглежда добър.

— С малко късмет — каза той. — Човек никога не знае какво може да се случи в съдебната зала. Как сте? Държите ли се?

Мигел сви рамене.

— Мисля, че не се познавате с майка ми и с племенницата ми Росита.

— Не. Но Винсенте ми е разказвал много за тях, все едно че ги познавам. — Протегна ръка към майката и тя я хвана с две ръце.

— Благодаря ви за всичко, което направихте за сина ми — каза жената. — Моля се за вас всеки ден.

— Благодаря. Определено ще ни трябват молитви. — Протегна ръка към Росита, но тя не помръдна. Миг по-късно той се сети, че тя не го вижда. — Радвам се да се запознаем, Росита.

Тя протегна в отговор ръка и се здрависа.

— Благодаря ви, господин Фин. Баща ми наистина ли днес ще се прибере у дома?

— Надявам се — отвърна неуверено. — Ще направя всичко възможно. — Поне това беше вярно.

До семейство Салазар седеше Джо Кока — адвокат, когото познаваше от срещите им в съда.

— Джо — Фин огледа красноречиво залата, — изненадан съм от толкова много хора. Все пак утре е Коледа.

— Казусът е интересен — отговори Кока. — Вярно ли е, че си бил през уикенда в района до летището по време на фойерверките?

— Не вярвай на нищо, което пишат по вестниците. Седнал си тук, за да се насладиш на забавлението ли?

— Повече или по-малко. Но Мигел ми е съсед и реших да дойда и да подкрепя семейството му.

В предната част на залата настъпи оживление. Един съдебен репортер и двама от съдебните чиновници влязоха и заеха местата си. Това беше знак, че съдия Кавана ще дойде всеки момент.

— Трябва да вървя — каза Фин.

— Да, добре. Късмет — отвърна Кока. — Те са добро семейство. На Фин му беше трудно да погледне колегата си в очите.

— Благодаря, ще направя всичко възможно.

Той се обърна и подреди книгата си върху адвокатската маса. Големият въпрос беше дали „всичко възможно“ щеше да е достатъчно.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Винсенте Салазар беше въведен в съдебната зала от една килия в подземната част на сградата. През нощта го изведоха от затвора и го настаниха в тази килия. Но това беше част от затворническия му живот, с която той беше свикнал. Беше облечен в яркооранжев комбинезон, с оковани китки и глезени. Когато застана до адвоката си, му свалиха веригите и двама едри и набити пристави застанаха зад него да го охраняват.

Той се обърна към семейството си и им махна притеснено.

— Тук съм — провикна се на дъщеря си и на лицето ѝ изгря усмивка. Сърцето му се сви. — Обичам те — провикна се отново. Всичко, което правеше, беше заради нея, напомни си. После се обърна към Скот Фин:

— Не бях сигурен дали ще дойдете.

— Значи ставаме двама.

— Има нещо, което трябва да знаете.

— Не, няма.

— Трябва да поговорим, поне за кратко.

Адвокатът се извъртя нервно към него и за първи път го погледна в очите.

— Не искам да чувам нищо от теб. Колкото по-малко знам, толкова по-добре. Колкото повече знам, толкова по-трудно ще си свърша работата.

— Но...

— Никакви „но“. Готов съм да си тръгна оттук и да те оставя сам. Искаш ли да те защитавам? Хубаво тогава. Ще го направя по моя начин. Ще направя всичко, за да те измъкна, без да нарушавам моите закони и морални задължения. Само не ми пречи.

Салазар замълча, докато Фин насочи вниманието към куфарчето си, отвори го и извади оттам листове, писмени бележки и бележници. Салазар се запита дали трябва да дърпа дявола за опашката и да настоява адвокатът да го изслуша, и в крайна сметка размисли. Щом Фин имаше някакъв план, той не беше в положение да му се

противопостави. Лошото беше, че той можеше да уведоми съда и да съсипе всичко. На Салазар му оставаше да се довери на Фин и да разчита той сам да се натъкне на отговора.

Продължаваше да разсъждава, когато вратата зад него се отвори. Една ниска и пълна жена си проправи път и седна на бюрото пред съдийската катедра. Тя отвори някаква деловодна книга и си записа нещо, после кимна на пристава, застанал отстрани на пейката. Приставът също ѝ кимна в отговор и се обърна към присъстващите:

— Всички да станат!

* * *

Том Козловски седеше в задната част на залата. Когато пристигна, отпред не бяха останали свободни места. Това го устройваше. Искаше да присъства на заседанието, за да помогне на Фин, ако се наложи, но не пречеше да го стори и от задните места. От гледна точка на детектива неговото лично и професионално участие в делото на Салазар приключи, когато мозъкът на Карлос се разпръсна по пода на църквата „Сейнт Джуд“. Сега Лиса беше в безопасност и съдбата на Салазар беше в ръцете на Фин. На този етап Козловски беше зрител.

— Не съм те виждал тук преди — чу се нечий глас от лявата му страна. Той се обърна към ветеран с прошарена коса, седнал със стар вестник в скута си. Мъжът вонеше на алкохол и евтини цигари, а войнишките дрехи на него не бяха прани сигурно откакто беше напуснал последното си бойно поле. Козловски не каза нищо. — Аз съм тук всеки ден — продължи спокойно мъжът. — Най-доброто безплатно забавление в града, особено когато участва ето онзи там. — Мъжът посочи Фин, с което заинтригува Козловски, въпреки първоначалната му нагласа към днешното съдебно заседание. — Той е най-добрият. Може да е малко недодялан, но да го видиш как пледира. — Ветеранът се ухили и трогна детектива въпреки дупките на мястото на няколко от зъбите му.

— Ще го наблюдавам внимателно тогава — накрая отговори Козловски.

Непознатият се изсмя.

— Непременно! Непременно го направи!

Очите му блеснаха, сякаш беше произнесъл някаква понятна само на него много смешна шега.

— Всички да станат! — извика приставът.

Козловски хвърли поглед към мъжа до него. Онзи беше видимо развълнуван и се усмихваше като малко дете по време на началните надписи на анимационен филм. Ветеранът погледна към Козловски и му намигна.

— Наслаждавай се на шоуто — каза му.

* * *

Почитаемият съдия Джон Б. Кавана влезе и отиде до катедрата си с такава енергичност, каквато не беше чувствал от години. Чувстваше гърба си, макар и превит, по-силен и изправен от всякога. По вените му сякаш течеше електрически ток. Никога не беше предполагал, че отново ще се радва на такава бодрост на духа и тялото. Чувстваше се като инструмент на правосъдието, като в онзи ден, когато за първи път сложи тогата. Оттогава беше минало много време. Беше забравил какво е да не се възприемаш за посредствен бюрократ, който прекарва най-първичните човешки конфликти през месомелачката на правосъдната система.

Кавана застана на катедрата, превъзмогвайки болката в раменете и кръста.

— Седнете — каза той, като също седна и огледа адвокатите, събрали се пред него. Изглежда по-продължително Винсенте Салазар, който беше седнал до Скот Фин. После завъртя главата си към Албърт Джаксън, помощник-окръжния прокурор. — Прочетох писмената защита на господин Фин — започна бавно. — Изглежда сме изправени пред доста голяма бъркотия. Ако не се водеше протокол на това заседание, щях да се изкуша да използвам по-силен и цветист език, но за да запазя благоприличие, ще кажа само „бъркотия“. Доста голяма бъркотия.

Джаксън стана, за да вземе думата:

— Ваша чест, ако мога...

Кавана го прекъсна:

— Не, не можете, господин Джаксън. Повярвайте ми, ще ви дам достатъчно възможност да говорите. До тогава искам да седите и да пазите мълчание. — Съдията получи известно удовлетворение от уплахата, която се изписа върху лицето на Джаксън. — След като се обърна отново към Фин, Кавана продължи: — Както казах, господин Фин, прочетох защитата ви. Впечатляващ разказ. Но не можах да не отбележа, че в нея не пише нищо за ДНК анализа. Доколкото си спомням, цялото дело беше преразгледано заради ДНК.

Фин се изправи пред него.

— Да, ваша чест. Когато всичко започна, ние смятахме, че ДНК доказателствата са единственият начин да покажем и да докажем, че господин Салазар е бил несправедливо осъден. Но както вече знаете от писмената ми защита, след като разследването ни продължи, ние разкрихме мащабен заговор с цел господин Салазар да бъде натопен. Смятаме, че новооткритите доказателства са достатъчни, за да бъде отменена присъдата дори и без ДНК пробите.

— А ДНК анализа?

— Все още нямаме официално заключение на вещото лице, ваша чест.

Кавана го изгледа изпитателно.

— Да не би да ми казвате, че ще предпочетете да продължите, без да се основавате на ДНК анализ?

— Да, ваша чест. Смятаме, че представените доказателства са достатъчни.

Кавана погледна още веднъж Фин недоверчиво, след което прелисти листовите пред себе си.

— Не мога да кажа, че ви виня за нещо — каза. — Доказателствата, които се съдържат тук, са неоспорими и категорични. — Той погледна към Джаксън и лицето му доби изражение на ястреб. — Господин Джаксън, може ли да посочите причина, поради която да отхвърля искането на господин Фин и да не отменя присъдата на господин Салазар, след което да образувам дисциплинарно производство срещу вашата прокуратура, за да разбере кой какво е знаел и кой какви ги е свършил?

Джаксън се изправи и се покашля.

— Първо, ваша чест, след като засегнахте въпроса за дисциплината, бих искал да обърнете внимание на факта, че аз още

следвах в колежа, когато господин Салазар е бил осъден и когато са се случили събитията, описани в защитата на господин Фин. — Той се усмихна, но вяло и неуверено, също както опитът му да разведри атмосферата в залата.

Кавана си свали очилата.

— Синко, погледни ме хубаво. Нещо в изражението ми загатва ли, че днес съм в настроение да се шегувам?

— Не, ваша чест.

— Нещо да ти подсказва, че намирам тази ужасна бъркотия за забавна?

— Не, ваша чест.

— Ако бях на твое място, щях да имам това предвид, когато се обръщам към съда.

— Да, ваша чест.

— Можеш да продължиш.

— Благодаря ви, ваша чест. — Джаксън няколко секунди набира кураж, подобно на пожарникар, преди да влезе в горяща сграда. — Първо, аз също прочетох защитата на господин Фин и ви уверявам, че окръжна прокуратура започна свое вътрешно разследване, за да установи дали някой от нас е знаел нещо за фактите, посочени в защитата. Също така ми беше съобщено, че прокуратурата ще съгласува действията си с Отдела за вътрешни разследвания на бостънската полиция, за да се установи дали са налице проблеми в редиците на самата полиция.

— Дали? — повтори Кавана с тон, изпълнен със сарказъм.

Джаксън си пое дълбоко дъх:

— Да, ваша чест. Въпреки всичко това обаче окръжна прокуратура възразява срещу отмяната на присъдата на господин Салазар.

— На какви основания? — попита съдията. — Всичко навежда на това, господин Джаксън, че определени служители на полицията са изфабрикували доказателствата, послужили за издаване на ефективна присъда срещу господин Салазар. По каква логика вие се противопоставяте и възразявате срещу освобождаването на този човек?

— Несъществени процесуални нарушения, ваша чест.

— Какво?

— Несъществени процесуални нарушения. Смятаме, че господин Салазар щеше да бъде осъден при всяко положение.

— Знам какво означава „несъществени процесуални нарушения“, господин Джаксън — със заядлив тон отбеляза Кавана. Той се зачерви. — Просто не разбирам как може да излизате с подобен аргумент и да ме гледате в очите.

— Мога, ваша чест, защото ДНК анализът, който вие самият разпоредихте да се извърши, доказва с абсолютна сигурност, че господин Салазар е виновен в престъплението, за което е бил осъден.

Кавана хвърли поглед към Фин.

— Но господин Фин каза, че още няма официално заключение — бавно произнесе съдията.

— Вярно е — отвърна Джаксън. — Все още няма заключение. Но тестовете и анализът са извършени и резултатите са неоспорими.

Кавана поклати глава.

— Някой може ли да свидетелства в подкрепа на това твърдение? — попита той.

— Може — отвърна Джаксън. — С ваше позволение искаме да призовем Антъни Хоровиц да даде свидетелски показания.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сърцето на Фин щеше да изскочи, когато Хоровиц застана пред съдията. Надяваше се прокуратурата да не следи толкова подробно работата на лабораторията и да не проверява за резултатите от ДНК анализа, но знаеше, че винаги има риск да се случи точно обратното. Без ДНК доказателствата Кавана щеше да освободи Салазар. Но щом Джаксън докажеше, че Салазар в действителност е виновен, шансовете щяха да са почти нищожни. Фин усети как съдията го гледа втренчено, докато Хоровиц полагаше клетвата да говори само истината, но Фин отказа да срещне погледа му.

— Доктор Хоровиц, ще кажете ли на съдия Кавана каква е професията ви? — започна Джаксън.

— Аз съм главен специалист в „Айидентек Лабс“ — отвърна той. — Специализирани сме в тестване и анализи на ДНК.

— Беше ли ви платено, за да свидетелствате като вещо лице по това дело?

— Да. Марк Добсън, първият адвокат на обвиняемия, ми се обади преди няколко седмици и поиска от нас да изследваме ДНК пробите от кожа и кръв, взети изпод ноктите на полицай Стийл, и да ги сравним с тези на обвиняемия господин Салазар. Господин Фин ми звънна около седмица по-късно и повтори желанието. — Хоровиц хвърли към адвоката поглед, който беше изпълнен със съжаление и извинение. Фин изпитваше съчувствие към него. В края на краищата, той беше учен и беше длъжен строго да следва получените в резултат на изследванията резултати.

— Какво ви каза господин Фин в разговора с вас?

— Каза: „Този човек е невинен.“

— И как изтъкувахте вие тези думи? — попита Джаксън. Фин трябваше да му признае, че беше добър юрист. Разпитът можеше да приключи с три-четири въпроса, но той нарочно протакаше, създавайки напрегната атмосфера в залата. На негово място Фин би постъпил по абсолютно същия начин.

— Не разбирам какво имате предвид — отвърна колебливо специалистът.

— Възприехте ли тези думи като молба на господин Фин да направите всичко възможно резултатите от изследването да излязат отрицателни и клиентът му да бъде оневинен на всяка цена?

— Възразявам, ваша чест — намеси се Фин с тон, изпълнен с негодувание, за да покаже ясно, че Джаксън няма право да задава подобни въпроси. Това беше част от играта.

— Приема се — каза Кавана.

— Не — отвърна Хоровиц, пренебрегвайки съдийското разпореждане. — Фин не е такъв човек.

— Разбира се. И вие го знаете, защото сте работили с господин Фин и преди това, нали? — попита Джаксън.

— Изпълнявал съм няколко негови поръчки — призна той. — Имаше няколко дела за бащинство.

— И доколкото разбирам, сте зависим от адвокати като господин Фин, за да върви бизнесът ви и да печелите пари?

„Добра маневра“ — каза си Фин. Срещу такива въпроси можеше да се възрази, но те щяха да наведат на мисълта, че Тони би бил склонен да даде такива резултати от анализите, каквито ще са угодни на Фин.

— Възразявам — обади се отново адвокатът, този път с по-малко негодувание. В този случай нямаше смисъл да се преструва на жертва.

— Приема се. — От тона на Кавана беше ясно, че е разбрал накъде бие Джаксън.

Прокурорът продължи, без да обръща внимание на прекъсванията:

— Все пак извършихте ли анализите по този казус?

— Да, извършихме ги.

— И какво установихте?

— Установихме, че ДНК на господин Салазар съвпада с ДНК пробите, взети изпод ноктите на полицаей Стийл по всичките седем свързващи точки, при които ДНК може да бъде изолирана.

— Казано на прост ненаучен език, господин Хоровиц, означава ли това пълно съвпадение?

— Да, означава — отвърна той с известно колебание. Фин съзнаваше, че той иска ясно да покаже, че не му е приятно да дава и да

съобщи точно този резултат, но се създаде ефект, че симпатизира на защитата, което още повече увеличаваше доказателствената сила на ДНК.

— След като стигнахте до този извод, направихте ли допълнителни тестове, за да ги проверите?

— Да. Извършихме митохондрично сравнение на ДНК, както и сравнение на точките на ДНК или така наречения тест СТР.

— Бихте ли обяснили какво представлява този тест?

— Да. Тези тестове обикновено се правят, когато имаме ДНК с частична деградация, като в този случай. Не е толкова категоричен като тестовете СТР, каквито първоначално проведохме, но служи за проверка на първоначални съвпадения.

— И какъв е резултатът от този втори тест?

— Резултатът потвърди съпадението.

Джаксън замълча и остави отговорът да достигне до съдията. Прелисти записките си, но Фин знаеше, че го прави само за да подсили драматизма. Накрая Джаксън се обърна отново към вещото лице:

— Доктор Хоровиц, въз основа на резултатите може ли да направите заключение относно виновността или невинността на господин Салазар в нападението срещу полицай Стийл преди петнайсет години?

— Мога — отвърна той и погледна към съдията. — Базирайки се на проведените тестове и анализи, мога да заключа, че господин Салазар е човекът, когото полицай Стийл е одраскала в онази нощ и следователно човекът, който я е нападнал и прострелял.

Фин се изправи. Тъй като беше допуснал вероятността да се окаже в сегашното положение, той беше прекарал половината си безсънна нощ в обмисляне на възможности за атакуване на показанията на Хоровиц, в случай че от прокуратурата са разбрали за резултатите от ДНК тестовете. В крайна сметка не можа да стигне до нещо смислено, поради което прекара втората половина от нощта в надежди изобщо да не призват експерта пред съдията.

— Господин Фин? — Беше Кавана, който го гледаше враждебно. Само капка съчувствие към бившия му студент предпазваше гнева на съдията да прерасне в изблик на ярост. — Бяхте ли уведомен за тези резултати — попита го той.

Фин вдигна глава и смело посрещна погледа му.

— Бях, ваша чест.

— Когато отговорихте преди малко на въпроса ми защо в защитата ви не пише нищо за ДНК анализите, вие внимателно подбрахте думите си в отговора.

— Така е, ваша чест.

— Баща ми обичаше да казва, че внимателно подобрите думи са инструмент на дявола.

— Значи е мъдър човек, ваша чест.

— Отсега нататък много внимавайте, господин Фин. Ще следя за протокола. Не ми давайте повод да се обърна към Адвокатския съвет за вземане на дисциплинарни мерки срещу вас.

— Да, ваша чест. Благодаря ви.

— Можете да продължите.

Фин си пое дълбоко дъх. Бавно се приближи до Хоровиц, замислено допрял пръсти до устните си.

— Доктор Хоровиц, бихте ли казали на съда как се сдобихте с ДНК пробите, взети изпод ноктите на полицай Стийл?

— Господин Добсън ми даде копие от съдебното разпореждане, с които се иска от полицията и прокуратурата да предадат образците, като ми представи и копие от пълномощно, с което господин Салазар го упълномощава като свой адвокат. С помощта на тези документи взех пробите от полицията, от главния технически инспектор. Подписах се, че ги взимам, и ги отнесох в нашата лаборатория.

— Значи сте взели пробите от полицията?

— Разбира се. Откъде другаде да ги взема?

— И това същият полицейски отдел ли е, който е фалшифицирал пръстовите отпечатъци, за да бъде осъден господин Салазар?

Джаксън стана.

— Възраждам.

— Отхвърля се — сръза го Кавана, без дори да изслуша основанията на прокурора за възражението.

Хоровиц сви рамене.

— Няма как да знам. Знам само това, което казва науката, а науката казва, че пробите съвпадат.

— Но не знаете с точност откъде е взет материалът, който са ви дали?

— Не съм сигурен, че разбирам въпроса ви. — На Хоровиц определено не му харесваха подобни словесни атаки и той зае отбранителна позиция.

— Например възможно е материалът да е поставен там преди няколко седмици, след като съдът нареди на полицията да предаде пробите, взети при тестовете за изнасилване, нали така?

Специалистът обмисли въпроса внимателно.

— Всъщност не. Не е възможно.

— Защо сте толкова сигурен? — попита Фин. Това беше единствената възможна логическа линия и той лесно нямаше да се откаже от нея. — След като са подправили пръстовите отпечатъци преди петнайсет години и след като са лъжесвидетелствали? Как може тогава да сте сигурен, че не са фалшифицирали и ДНК-доказателствата?

— Защото лично изследвах пробите — отвърна Хоровиц. — Каквито и мотиви да са имали, те не могат да променят научните закони. Когато полицаи Стийл е одраскала мъжа, който я е нападнал, чрез натиск и сила на пръстите ѝ тя е загребала частици кожа и кръв под ноктите си. При прегледа са изрязали ноктите ѝ и са ги приложили към другите доказателства. С времето клетките на кожата и кръвта са се слели с клетките на ноктите. Така че, когато взехме образци за тестовете, всъщност взехме клетъчен материал от две лица — от полицаи Стийл и от Винсенте Салазар. И в двата случая съставът на ДНК и клетъчният състав ясно показват влошаване и разпадане, дължащо се на факта, че е минал значителен период от време. Невъзможно е този материал да е бил подправен преди три седмици.

— Но може да е бил подправен преди петнайсет години, нали така? — Фин се хващаше като удавник за сламка и си даваше сметка, че му личи, но друго не можеше да направи.

— Не съм сигурен — отвърна Хоровиц с по-уверен тон. — Както посочих, кожата и кръвта са попаднали под натиск дълбоко под нокътя. Би било почти невъзможно да се постигне същия ефект, ако някой се опита да подправи доказателството, след като са били отрязани ноктите.

— Почти невъзможно? — попита Фин.

— Предполагам, че няма невъзможни неща. Всяка хипотеза си има своята логика.

Адвокатът се спря, застанал пред вещото лице. Беше си изгърмял всичките патрони, но дори не беше направил и вдлъбнатина в бронята на показанията на Хоровиц.

— Нещо друго, господин Фин — попита Кавана.

— Моля да ми дадете възможност да се консултирам със записките си, ваша чест.

— Разбира се. Само че побързайте. Празничното ми настроение постепенно се изчерпва.

Фин се върна до масата. Нямахше записки, които да са му от помощ, но той имаше нужда да спечели малко време, за да помисли. Делото постепенно се изплъзваше между пръстите му. И макар да беше убеден, че Салазар е виновен, все пак той му беше клиент и веднъж включил се в битката, мисълта за загуба беше като анатема за адвоката.

Фин застана пред масата, обърнат с лице към публиката. Присъстващите се наместиха на пейките, очаквайки неизбежното връщане на Салазар в затвора. Фин съзнаваше, че не е успял да ги убеди в правотата си, още повече, не е успял да убеди Кавана.

Докато оглеждаше присъстващите в залата, погледът му се спря върху семейството на Салазар на първия ред. Госпожа Салазар беше навела глава и броеше мънистата на броеницата в скута си — молеше се. Росита продължаваше да седи с изправен гръб, спокойно, подобно на порцеланова кукла, с безжизнени очи. Лицето на Мигел Салазар беше напрегнато и той се беше вторачил във Фин. Адвокатът се почувства съвсем безпомощен. Порази го почти пълната прилика между Мигел и брат му и се запита как ли щеше да се развие животът им, ако не бяха принудени да преминат през подобни изпитания и трудности.

Докато гледаше към Мигел, му мина една мисъл. Насочи вниманието си към Винсенте, който беше вперил поглед в него с каменно изражение на лицето. Изведнъж мисълта започна да придобива ясни очертания в съзнанието на Фин, който толкова се развълнува, че почти спря да диша. Погледна първо към единия, после към другия брат.

И тогава и двамата братя кимнаха. Едновременно, в пълен синхрон, леко и почти незабележимо. Фин почувства как чувството, че е разплел случая, изпълни цялото му тяло подобно на някакъв

наркотик. Отново погледна към двамата братя и по физиономиите им разбра, че е на прав път.

— Господин Фин? — подкани го Кавана в стремежа си да доведе съдебното производство до неизбежния му край.

— Да, ваша чест. — В главата на Фин кипеше трескава дейност, докато той се опитваше да си припомни част от информацията, прочетена по време на проучването по интернет за ДНК изследванията. Накрая се обърна към вещото лице: — Господин Хоровиц, вие посочихте, че сте установили съвпадение на ДНК в няколко точки, така ли е?

— Точно така.

— Бихте ли обяснили какво означава това?

— Разбира се. Макар че материята е малко сложна. — Той погледна към Фин, сякаш искаше адвокатът да потвърди дали да продължи.

— Разбирам — отвърна Фин. — Е, ще се опитаме да разберем.

— Ами, както е известно на повечето от вас, ДНК е основният код — химичен код, ако искате — на живота, който код предопределя във всяко едно отношение какъв ще бъде организъмът. Сама по себе си ДНК е сравнително проста, състои се от четири протеина, които са подредени по много специфичен ред на двойки, наречени хромозоми. Тези хромозоми са съставени от буквално милиони протеинови двойки и разликата в реда, по който са подредени протеините, представлява разликата между животни и растения, разликата между два отделни животински рода или две отделни същества. Тъй като ДНК ни прави всички различни един от друг, всеки от нас има различно и уникално ДНК и именно това го прави толкова полезно за идентифицирането на отделни лица, когато те са оставили след себе си следи от ДНК, както в случая на господин Салазар.

— Благодаря ви, докторе, но ще ви помоля да се ограничите до това как точно се извършва ДНК идентификацията — каза Фин. — Ще се върнем към делото на господин Салазар малко по-късно.

Хоровиц се намръщи, загдето са го прекъснали, но продължи:

— Това, което понякога е трудно да се улови, е, че макар и всеки да има различно ДНК като цяло, ДНК на двама души си прилича по много признаци. Предвид сложния процес, при който се създава едно човешко същество, със сърце, бели дробове и останалите органи, с

ръце и крака — всичко, от което се състои човешкото тяло — фактът, че всички ние много си приличаме, е забележително постижение на инженерната химия и е достойно за възхищение. В светлината на казаното, разликите в ръста или цвета на очите ни се струват сравнително незначителни. Наистина, при хората над деветдесет и девет процента и деветдесет и девет на сто от ДНК са идентични. Разликите се откриват само в няколко конкретни и изолирани места на ДНК спиралата, където редът може да варира. Тези места са известни като точки на идентификация и ФБР е разпознало досега петнайсет такива точки, които се използват при ДНК анализи. Ако редът на протеините в тези точки съвпада при два различни образца на ДНК, тогава можем да бъдем убедени, че и двата образца са от ДНК на един и същи човек.

Фин кимна. Лекцията до голяма степен съответстваше на това, което той беше изчел през изминалата седмица.

— Ясно — каза. — Значи има петнайсет такива точки, правилно ли съм разбрал?

— Правилно.

— Но в показанията си вие твърдите, че сте успели да установите съвпадение по седем точки на идентификация между ДНК на господин Салазар и това на материала, взет изпод ноктите на полицай Стийл, така ли е?

— Вярно е.

— Бихте ли обяснили защо не сте могли да установите съвпадение по всичките петнайсет точки?

— Да. Вижте, ДНК пробата, която изследвахме, беше отпреди повече от петнайсет години. Освен това трябваше да работим с много малки образци — взети от малки частици тъкан, които се бяха слепили със самия нокът. В резултат на това неизбежно имаше разложение и замърсяване на ДНК и нямаше как да се сдобием с чисти проби, за да установим съвпадение по всичките петнайсет точки.

— Значи в случая няма пълно съвпадение — каза Фин.

Хоровиц поклати глава.

— Не, тук грешите. Трябва да разберете, че тези конкретни точки се различават крайно много при различните хора и те се състоят от хиляди протеинови двойки. Вероятността някой друг да има същата поредност на двойките при всичките седем точки е почти нищожна.

Всъщност ФБР изисква да има съвпадение само по пет точки, за да е налице положителна идентификация. Така че тук имаме пълно съвпадение по всички научни стандарти.

Фин беше нагазил в дълбоки и опасни води и трябваше много предпазливо да формулира въпросите си.

— Като казвате, че вероятността някой друг да има същата поредност на двойките при всичките седем точки е почти нищожна, как точно определяте думата „нищожна“ при тези обстоятелства?

— Не съм напълно сигурен. Може би едно на сто милиона.

— И, докторе, какви са шансовете брат или сестра на господин Салазар да има ДНК, което съвпада по седем точки с неговото ДНК?

Въпросът свари специалиста напълно неподготвен и на него му трябваха няколко секунди, за да отговори:

— Не мога да дам становище, без да съм проучил подробно въпроса — отвърна.

Сега беше момент Фин да атакува:

— Не можете да дадете становище! Докторе, вие днес давате показания, заради които един невинен човек може да бъде пратен обратно в затвора до края на живота му, и казвате, че не знаете каква е вероятността ДНК да съвпада с това на друг човек!

— Не исках да кажа точно това. Със сигурност вероятността е по-голяма, но не знам колко точно по-голяма.

— Колко по-голяма, докторе?

— Както отговорих вече, не знам точно.

— Какво ще кажете за едно на сто?

Хоровиц се замисли:

— Възможно е.

— А може ли вероятността да е по-голяма? — притисна го Фин.
— Например едно на петдесет?

— Не знам.

— Едно на десет?

— Не.

— Как можете да го твърдите със сигурност? Току-що казахте на съда, че не знаете каква е вероятността, а сега казвате, че знаете. Какво се промени, докторе? Да не би докато седяхте тук, да проведохте едно бързо проучване?

— Не, разбира се, че не! Просто е прекалено голяма.

Съдейки по зачервеното лице на Хоровиц, ако още малко го притиснеше, лаборантът никога нямаше да се съгласи да работи отново с него. Но връщане назад нямаше.

— Струва ви се прекалено голяма? И искате да изпратите човек в затвора само защото вероятността ви се струва прекалено голяма?

— Нямах предвид това.

— Истината е, докторе, че първия път вие казахте истината. Вие нямате никаква представа каква е вероятността брат или сестра на господин Салазар да има ДНК, което да съвпада по седем точки на идентификация, нали така?

Хоровиц стисна устни.

— Абсолютно правилно. — Гласът му беше тих, но всички в залата го чуха.

Фин се обърна и се върна при масата на защитата, като си записа нещо на един лист.

— Вие извършихте и втори тест, нали? Митохондричен тест на ДНК?

— Да.

— Можете ли да кажете на съдията, че има вероятност ДНК на брата или на сестрата на господин Салазар да съвпада с неговото ДНК, ако се извърши такъв тест?

— Проведох този тест само за да се презастраховам — запротестира Хоровиц. — И вие го знаете.

— Тогава отговорете на въпроса, докторе.

— Но...

— Отговорете на въпроса, докторе — намеси се Кавана. Това беше добър знак. Поне сега можеше да бъде сигурен, че съдията се ангажира напълно с казуса.

— Този тест представлява анализ на майчинското ДНК, което се намира в клетките. Поради това всички братя или сестри ще имат едно и също митохондрично ДНК — обясни той.

— Значи — продължи Фин — съпадението при братя или сестри е сто процента, така ли?

— Точно така — призна неохотно Хоровиц.

— Благодаря ви, докторе. Нямам какво повече да кажа.

Фин заобиколи масата и седна.

— Ако позволите, имам уточняващ въпрос, ваша чест — обади се Джаксън и се изправи. — Кавана кимна и той продължи: — Доктор Хоровиц, има ли разумно съмнение, че ДНК, което сте взели от ноктите на полицай Стийл, принадлежи на Винсенте Салазар? — Помощник-окръжният прокурор правеше огромни усилия, за да спаси репутацията на вещото лице. Но с този въпрос той поставяше на карта всичко, тъй като нямаше как да знае доколко Хоровиц е склонен да рискува, Фин задържа дъха си от вълнение, докато цялата зала очакваше да чуе отговора.

— Какво имате предвид под „разумно съмнение“? — попита свидетелят, с вид на победен. Може и да беше опит да се пошегува и да разведри обстановката, но Фин не се беше и надявал на по-удобен за него отговор.

— Моля ви, докторе — отвърна Джаксън, видимо потресен. — Просто отговорете на въпроса.

— Не знам. Дали може ДНК да е било на брат или сестра? Допускам, че е възможно. Но съм сигурен, че ДНК е на Винсенте Салазар. — Хоровиц сякаш искаше миг по-скоро да избяга от залата и да приключи с показанията си.

Джаксън седна тежко. Очевидно не беше отговорът, който търсеше.

— Благодаря ви, докторе. — А на съдията каза: — Нямам повече въпроси, ваша чест.

Кавана се надигна от мястото си и погледна към Хоровиц на катедрата за свидетелите и вещите лица, внимателно наблюдавайки поведението му.

— Господин Фин? Нещо да добавите?

— Не, ваша чест. Не за този свидетел. Но ще ви помоля да ни разрешите да повикаме наш свидетел.

Кавана погледна към Джаксън, който беше емоционално поразен.

— Господин Джаксън, вие имате ли други свидетели за днес?

— Не.

— Разрешавам. Продължете, господин Фин.

— Благодаря, ваша чест. — Фин се изправи. — Искам да призова Мигел Салазар.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Винсенте не можеше да гледа как брат му стана от пейката и застана на мястото за свидетели. Нито можеше да гледа останалите членове на семейството си. Гърдите го стегнаха и не можеше да диша.

„Решението е правилно“ — каза си той. Петнайсет години са достатъчно време; брат му беше съгласен. Мигел много добре съзнаваше какво прави, но въпреки това след цяла вечност зад решетките, за да предпази семейството си, Винсенте се почувства виновен и сведе поглед към масата пред него. „Само още малко — каза си. — И после всичко ще свърши.“

* * *

Фин нарушаваше едно от основните правила на съдебния процес: никога не призовавай свидетел, ако не знаеш какво ще каже той. В този случай обаче нямаше избор и трябваше да поеме риска.

Мигел застана на свидетелското място и се закле пред пристава. Седна на стола тихо и спокойно и невъзмутимо погледна към Фин. Адвокатът не можеше да разбере по каменното му лице какво е отношението му към него: дали като към враг или като към някакъв заговорник. Но много скоро щеше да открие.

— Моля, кажете трите си имена за протокола.

— Мигел Пауло Салазар.

— Господин Салазар, имате ли родствени отношения с обвиняемия Винсенте Салазар?

— Да, той ми е брат.

— Двамата заедно ли израснахте? — попита Фин.

— В някои отношения, да. Той е по-голям от мен с над десет години, но бяхме близки. В известен смисъл той ми беше повече като баща, отколкото брат.

— През 1991 година заедно с брат си ли пристигнахте в страната?

— Да. Трябваше да дойдем тук. В противен случай Ескадроните на смъртта щяха да избият цялото ни семейство. — Лицето на Мигел не изразяваше никакви чувства.

— На колко години бяхте тогава?

— На шестнайсет.

— По време на ареста на брат ви, след като беше нападната полицаи Стийл, заедно ли живеяхте с него?

— Да.

— Знаехте ли, че тя разследва брат ви? Че прави постъпки за депортирането на семейството ви в Салвадор?

Мигел мълчеше и гледаше Фин. После насочи вниманието си към брат си, седнал зад Фин. Погледите на двамата братя се срещнаха.

— Господин Салазар? — подкани го да продължи Кавана.

Мигел се обърна към съдията:

— Извинете ме, ваша чест. — Той отново се обърна към Фин: — Какъв беше въпросът ви?

— Знаехте ли, че полицаи Стийл се опитва да депортира брат ви? Мигел Салазар си пое дълбоко дъх.

— По съвет на адвокатата ми отказвам да отговарям на този въпрос и се позовавам на това си право към Петата поправка на Конституцията.

Присъстващите в залата ахнаха едновременно от изненада и скоро настана невъобразим шум. Кавана удари със съдийското си чукче, за да възстанови реда в залата, а Джаксън скочи на крака.

— Възраavam! Ваша чест, това очевидно е някакъв евтин трик на адвокатата на обвиняемия! Не бива да им позволявате да се измъкнат толкова лесно.

Кавана изгледа ядосано Фин.

— Господин адвокат, да не би да искате да кажете, че представлявате и двамата братя Салазар? Защото по този начин ще бъдете поставен в пряк конфликт на интереси — толкова голям, че неминуемо ще се стигне до дисциплинарно производство срещу вас.

— Аз не представлявам Мигел Салазар, ваша чест. Всъщност дори не знаех, че има адвокат. Това е новина за мен.

Кавана се наведе към Мигел.

— Господин Салазар, кой ви посъветва да откажете да отговаряте на въпроси?

От залата се чу глас:

— Ваша чест, аз представлявам господин Салазар.

— Гласът принадлежеше на Джо Кока, застанал до парапета, който ограждаше публиката от страните в процеса. — Джоузеф Кока, ваша чест. Позволете да се приближа.

Съдията изгледа Кока.

— Ако можете да ни дадете отговори на въпросите, моля, заповядайте.

Кока премина през вратата на парапета и застана между двете маси на адвокатите, в „ничията земя“ между обвинението и защитата.

— Ваша чест, потвърждавам, че доктор Мигел Салазар ме нае и аз му дадох правен съвет относно някои негови законови права. Мога също така да кажа, че не съм разговарял с господин Фин по този въпрос, нито, доколкото ми е известно, моят клиент е разговарял с него.

Кавана се намръщи, ноздрите му се свиха, сякаш усещаше ужасна миризма.

— Все пак възразявам, ваша чест — обади се Джаксън и отново се изправи, а масивната му челюст се разтреса от възмущение. — Това определено е план да се внесе по-голямо объркване в обстоятелствата по делото.

— Седнете, господин Джаксън. Обстоятелствата по делото са объркани само защото прокуратурата преди петнайсет години е прибегнала до свидетел, който е лъжесвидетелствал, за да може да получите осъдителна присъда. Не забравяйте това, когато пак започнете да се правите на по-големи светци от папата.

Джаксън седна и Кавана отново се зае да проверява Фин и Кока:

— Господин Фин, давате ли честната си дума, че до днес не сте разговарял с никого за свидетелските показания на доктор Салазар?

— Давам ви честната си дума — отвърна той.

Кавана подпря с длани главата си и разтърка очите си.

После отново погледна към адвокатите.

— Продължете с разпита, господин Фин — добави той.

Джаксън отново стана.

— Ваша чест?

— Какво? — рече съдията. — Господин Салазар има конституционното право неговият адвокат да задава въпроси, а доктор

Салазар има конституционното право да не отговаря на тях. Какво точно бихте ме посъветвали да сторя?

— Бих помолил да прецените нищожната доказателствена стойност на този фарс, когато изготвяте решението си, ваша чест.

— Не ми казвайте как да си върша работата, господин Джаксън. Ще прегледам всички доказателства, преди да реша делото. — Кавана му хвърли такъв унищожителен поглед, че помощник-окръжният прокурор покорно си седна на мястото. — Продължете, господин Фин.

Фин се приближи до Мигел Салазар.

— Доктор Салазар, знаехте ли или не, че полицай Стийл целеше да депортира брат ви?

— По съвет на адвоката ми отказвам да отговоря на този въпрос.

— И това ви вбесяваше, нали?

— По съвет на адвоката ми отказвам да отговоря на този въпрос.

— Мигел продължи да не показва никакви емоции.

— Бихте ли ни казали къде бяхте вечерта, когато полицай Стийл беше нападната?

— По съвет на адвоката ми отказвам да отговоря на този въпрос.

Фин се върна при адвокатската си маса. Застана и се приготви да си седне на мястото до клиента.

— Един последен въпрос, доктор Салазар. Вие ли стреляхте по Мадлин Стийл?

В залата се възцари пълна тишина. Всички знаеха какъв отговор ще последва, но въпреки това напрежението беше огромно. Репортерите, които до този момент бяха записвали на ръка, бяха седнали на ръба на седалките и гледаха ту към Фин, ту към двамата братя Салазар. Накрая Мигел Салазар се наведе към микрофона пред него и произнесе с ясен и силен глас:

— По съвет на адвоката ми отказвам да отговоря на този въпрос.

* * *

Фин се облегна на стената в коридора на Съдебната палата. Козловски стоеше до него с ръце в джобовете. Коридорът беше претъпкан с хора, стояха на разстояние от двамата. Репортерите и адвокатите край тях хвърляха крадешком погледи към Фин, сякаш

беше някакъв опасен магьосник. След свидетелските показания на Мигел съдебното заседание протече бързо. Кавана изслуша аргументите и на двете страни, но ги ограничи до по няколко минути. После стана и огледа цялата зала с неприкрито презрение.

— Съдът се оттегля за двайсет минути преди произнасяне на решението — каза.

Сега на Фин му оставаше само да чака.

— Какво мислиш? — попита го Козловски.

— Мисля, че ще повърна — отвърна той с наведена глава, забил поглед в плочките на пода.

— Ти свърши своята работа.

— Страхотен начин да оправдаеш провала. Клиентът ми може отново да бъде обявен за виновен. Може и двамата да лъжат, за да го измъкнат.

— Мислиш, че братът ще го направи заради клиента ти?

— Не знам. Никога не съм имал брат.

* * *

Мигел Салазар си проправи път през веригата от непознати около двамата и отиде при тях.

— Господин Фин, искам да говоря с вас.

Кока вървеше една-две крачки зад него.

— Идеята не е добра — отвърна Фин, без да вдига очи към него.

Господин Фин, извинете ме, ако ви поставям в неловко положение...

— Джо, би ли обяснил на клиента си, че не мога да говоря с него? — прекъсна той доктора и се обърна към неговия адвокат. — Каквото и да ми каже, няма да е защитено от адвокатска тайна и аз ще имам моралното и професионалното задължение да го съобщя на съдията.

— Аз ви спасих живота на онази алея — каза Мигел.

— При положение че вие сте причината животът ми да бъде застрашен, не виждам защо ще разчитате на това.

Кока дръпна клиента си за лакътя.

— Хайде, Мигел. Фин е прав, тук има много конфликти на интереси. Освен това не искам нещата да изглеждат като някакъв заговор.

— Добре казано — отвърна Фин. — Бог да ни пази от покварата и нечестността.

Кока издърпа клиента си настрани и каза на Фин:

— След Нова година ще седнем да изпием по една бира и да си разменим информация по казуса, съгласен?

— Става — отговори Фин и съпроводи с поглед отдалечаващите се.

Козловски се покашля.

— Да не би да ви карат тържествено да се отказвате от самоуважението си, когато ви раздават адвокатските карти?

— Към момента, в който ни ги раздават, на малцина от нас им е останало такова. Самоуважението е изчезнало много преди адвокатския изпит.

Козловски се изсмя.

— Къде е клиентът ти?

— В килията за временно задържане.

— Ти не трябва ли да си в залата, за да го чакаш?

— Може би. Но аз не искам да говоря с него. Не знам какво да му кажа.

— А сигурен ли си, че по този начин избягваш гласа на собствената си съвест?

— Възможно е.

— Като избираш по-лесния път на отстъплението.

— И още как.

— Той е имал късмет — отбеляза детективът.

— Кой?

— Салазар. Винсенте. Имал е късмет.

— Защо мислиш така?

— Защото ти си се заел с неговия случай. Независимо дали мислиш още, че е виновен или не, ти се бори за него с всички сили. Ако бях на негово място, щях да предпочета да ме представляваш дори и да съм убеден, че съм извършил престъплението.

— Това комплимент ли е?

— Не знам.

Вратата на съдебната зала се отвори и се показа един съдебен чиновник.

— Съдия Кавана ще пристигне след малко — каза той и се прибра отново вътре, а тълпата започна да влиза обратно в залата.

— Моментът на истината — отбеляза Козловски.

Фин го погледна.

— Не знаех, че умееш да бъдеш ироничен.

— Това е дарба. Гледам да не прекалявам с нея.

— И успяваш. — Адвокатът се оттласна от стената. — Сега ще разберем дали съм си свършил работата добре.

* * *

— Всички да станат! — извика приставът и проследи всеки един в залата да спази свещения съдебен ритуал.

Фин се изправи заедно с клиента си.

Кавана се появи откъм кабинета си и изглеждаше така, сякаш беше остарял с десет години само за двайсет минути. Черната му тога зловещо контрастираше със сивия цвят на лицето му и го оприличаваше на старицата с косата. Той изкачи стъпалата до стола си с видимо усилие, подобно на възрастен планинар по време на последното си катерене.

— Седнете — тихо произнесе, така че някои не бяха сигурни дали са го чули добре. — Господин Салазар, вие останете прав.

Тонът беше заповеден и Фин също остана прав заедно с клиента си.

— Понякога тази работа ми дава страхотно удовлетворение — започна Кавана. Той огледа тълпата, спря погледа си за малко първо на Джаксън, после на Фин и накрая насочи вниманието си към Салазар. — Е, днес не е такъв случай — продължи. Стомахът на Фин се сви. — Нашата система на наказателно правораздаване е твърда и непоклатима, макар понякога и жестока. Ако лишим обществото от двата стълба на сигурността и окончателността, то ще загуби доверието си в съда, а без обществено доверие цялата ни съдебна система ще бъде отслабена и ще бъде застрашена демокрацията. В резултат на това, веднъж щом дадено дело бъде решено и всички

възможности за обжалването му бъдат изчерпани, това съдебно решение се смята за окончателно и не може да бъде пререшавано. — Погледът му към Салазар стана още по-суров. — Вие, господине, сте осъден за чудовищно престъпление. Тежките престъпления, като това да посегнеш на служител на закона, който рискува живота си в името на общото благо, се броят на пръсти. Вашата присъда е била произнесена от дванайсет съдебни заседатели — обикновени граждани, единодушни в тяхното убеждение, че сте извършили това престъпление извън всякакво съмнение. Вие сте имали право на процесуална защита и няма да споря тук, че тази защита изобщо не е била ефективна. Макар да е ясно, че са налице съществени процесуални нарушения във вашето съдебно производство, не е напълно изяснено дали процесуалният ви защитник не е имал възможността да изобличи тези нередовности. В допълнение към това доказателствата, допуснати по делото наскоро — по искане на вашия адвокат — навежда на извода, че вие действително сте лицето, което е извършило престъплението. Като оставим настрана малката морална сценка, направена от брат ви и от двамата адвокати, аз не съм убеден, че вие сте невинен по това дело, и признавам, че съществува абсолютно микроскопична възможност ДНК анализът да не е напълно категоричен относно установяването на вашата вина. — Кавана остави думите му да стигнат до аудиторията и ако тишината в залата беше изобщо показателна за нещо, то беше, че съдията не беше надценил въздействието на собствената си реч. — Трябва също така да признаем, че макар и нашата правосъдна система да трябва да е твърда, не трябва да се прекалява с риск да стане лесно чуплива и уязвима. Без определена степен на гъвкавост съдилищата ни ще загубят своята човечност, която е сърцевината на тяхната сила. В този случай са налице доказателства — и то безспорни доказателства — на сериозен заговор за постигане на осъдителна присъда чрез фалшифициране на доказателствения материал и чрез лъжесвидетелстване от служители на полицията. Колкото са важни за наказателната правосъдна система сигурността и окончателността, не по-малко важни са справедливостта и истината. Защото ако се разреши на властите да насочат системата срещу онези, които те си избера да обвинят, никой от гражданите ни няма да се чувства застрахован от опасността на тиранията и деспотизма. Кавана подпря лактите си на катедрата и свали очилата си.

— С тези важни фактори аз трябва да се съобразя днес, за да постановя решението си. Та къде ни води всичко това?

Фин се опита да разгадае намеренията на Кавана по лицето му, но изражението на съдията беше напълно лишено от емоция. Хората в залата бяха затаили дъх, а адвокатът беше сигурен, че всеки момент ще се строполи. За първи път, откакто съдията беше влязъл отново в залата, Фин си позволи да хвърли поглед настрани към клиента си. Салазар стоеше застинал на прага на две много различни бъдещета и за първи път през последните двайсет и четири часа Фин изпита съжаление към него.

Кавана си пое дълбоко дъх.

— За съжаление фактите не ми оставят избор. Вие сте били осъден, господин Салазар, и аз вярвам, че сте виновен. Тази неоспорима действителност обаче не е достатъчна, за да ме възпре да отменя присъдата ви предвид скандалните злоупотреби, извършени от полицията, с цел да ви осъдят. Господин Фин успя да ме убеди, че все още съществува сянка на съмнение, и при тези обстоятелства аз няма да заместя собственото си убеждение с това на обективното и безпристрастно жури, запознато с всички доказателства по делото. Не, нашата съдебна система не е създадена да функционира по този начин.

Никой не знаеше накъде бие съдията. Никой не смееше да мръдне и всички останаха като хипнотизирани от стария, уморен мъж в черна тога. Сякаш за да разсее съмненията, Кавана продължи с речта си:

— В името на народа реших: присъдата срещу Винсенте Салазар да бъде отменена и господин Салазар да бъде пуснат на свобода. — Съдебната зала сякаш избухна от реакциите на присъстващите. Репортерите се устремиха към задния изход, за да могат да предадат първи новината. — Това решение не ми доставя радост — продължи съдията. — А то е формирано без никакво предубеждение. Окръжна прокуратура може да го протестира и да повдигне ново обвинение срещу господин Салазар, когато сметне за необходимо. — Вече никой не слушаше речта и последните думи потънаха в неописуемия шум. — Господ да ми прости, ако греша. — Кавана удари с чукчето по масата, стана и слезе от съдийското място напълно победен.

Салазар, който не беше мръднал от началото на съдийската реч, стоеше с отворена уста и продължаваше да гледа към празното черно

кожено кресло, от което току-що беше станал съдията. После се обърна и погледна към семейството си. Направи две крачки към тях и прегърна силно дъщеря си през парапета, а от очите им потекоха сълзи. Един от приставите понечи да ги отдели, като им обясни, че освобождаването на Салазар тепърва предстои да бъде оформено съгласно установената процедура, преди да го пуснат, но никой от двамата не искаше да пусне другия.

Фин си взе записките, прибра ги в куфарчето и го затвори. Погледна към Винсенте и Росита Салазар, които се опитваха само с една прегръдка да притъпят болката от петнайсетгодишната им раздяла. Взе си куфарчето и излезе от залата, без да каже нито дума.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Вторник

Коледа, 2007 година

Коледа се спусна над Бостън като спасение. Слънцето грееше ярко на кристално синия небосвод и за първи път през последното денонощие метеоролозите прогнозираха ден без валежи. Из целия град децата ставаха от леглата си и се спускаха да отворят подаръците под елхата. Дори в приютите за бездомни ароматите на специално приготвени закуски от палачинки и сланина прогонваха тъжната действителност на живота, пък било то и само за няколко часа. Сякаш светът беше освободен от плена на сивотата и тъгата и онези, които се пробуждаха от нощния сън, посрещаха ден, изпълнен с множество възможности.

Фин не се събуди тази сутрин. Не се налагаше; той не беше спал изобщо. В пет часа сутринта, след като остави третото си гласово съобщение на Линда Флахърти, си взе душ, облече се и излезе на разходка. Нямаше определена цел, но чувстваше необходимостта да върви. Слезе по Бийкън Хил и оттам през Чарлстън към Кеймбридж.

Тръгна по северния бряг на Чарлс Ривър, покрай огромния купол на Масачузетския технологичен институт, през тухлените огради на Харвардския университет и оттам през реката към Фенуей, Бек Бей и обратно към Бийкън Хил.

Докато се разхождаше, сякаш преоткриваше града и за първи път изпита желание да го напусне. Беше прекарал целия си живот в Бостън и никога не се беше отдалечавал на повече от сто и петдесет километра от родното си място. И докато вървеше из града, осъзна нещо. Страшно много обичаше този град. Обичаше го както се обичат любящи родители — всеотдайно, безусловно, приемайки за даденост топлотата и щастието, недостатъците им, докато в един момент възможността да ги загубят придобива реални очертания. Той знаеше, че никога няма да напусне това място. Неговият живот беше само тук и той не можеше да направи нищо, за да промени това положение.

В десет часа се върна в Чарлстън и оттам по Уорън Стрийт стигна до офиса си. Изненада се да завари вратата отворена и Козловски седнал на конферентната маса. Пред него имаше кутия с понички и две големи кафета.

— Търсих те — каза приятелят му.

— Нали си детектив? Не е трудно да ме намериш.

Козловски сви рамене.

— Не бих казал, че те търсих усилено. Вчера си тръгна доста набързо. Реших, че вероятно искаш да останеш сам.

— Не стига, че е красив, ами и състрадателен. Лиса е извадила късмет с теб.

Козловски побутна едно от кафетата към Фин и той седна на масата.

— Това е за теб.

— Благодаря.

Двамата се умълчаха. Седяха и се оставиха кафето да ги стопли.

— Дядо Коледа какво ти носи? — попита Козловски след известно време.

Фин поклати глава.

— Само голяма буца въглища.

— Сигурно не си слушал през годината.

— То се знае.

Детективът се облегна назад.

— Погледни го откъм тази му страна — ако се изчака достатъчно дълго, въглищата се превръщат в диаманти, нали така? Може би така Дядо Коледа е решил да ти се отплати.

— Необходими са милиони години да се превърне в диамант.

— Ммда. Може би тогава е малка буца въглища.

Фин стана, отиде и седна на бюрото си, след което си вдигна краката.

— Та какво правиш тук сам?

— Нищо особено. Трябваше да си довърша някои неща и да се убедя, че не си се хвърлил от някой мост или нещо подобно.

— А хората казват, че си имал коледен дух. Иди, че ги разбери.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, знам.

— Всичко наред ли е?

На Фин му се стори, че Козловски го анализира. Все едно че рита гумите на колата, за да провери дали са напомпани.

— Всичко ли? Не, но е достатъчно.

— Предполагам, че ще ти стигне.

— Предполагам, че ще се наложи.

В този миг се отвори вратата, на прага застана Винсенте Салазар и кимна на двамата.

— Господин Фин, може ли да вляза?

— Да — отвърна адвокатът след известна пауза, не напълно убеден. — Да, защо не. — Той погледна към Козловски.

— Е, сигурен съм, че вие имате да си кажете доста неща като адвокат и клиент. Ако ви потрябвам за нещо, съм в кабинета си. — Козловски стана и тръгна към вратата на кабинета си.

— Детективе — обърна се Салазар към него.

Козловски се спря.

— Да?

— Благодаря ви. Знам, че рискувахте живота си.

— Не го направих за вас.

— И това знам. Все пак благодаря.

Козловски кимна и влезе в кабинета си в дъното на сградата.

— Не можах да ви благодаря вчера — каза Салазар на Фин. — Докато се обърна и вас вече ви нямаше.

— Аз съм като вятъра. Малко е страховито, нали?

Салазар седна на стола срещу него.

— Сърдите ми се и аз разбирам защо. Надявах се да ми дадете възможност да ви обясня всичко.

Фин махна с ръка.

— Дреболия. Такава ми е работата. Не ми дължите нищо.

— Искам да разберете, че направихте едно добро.

Фин се засмя тихо.

— Доброто и злото не играят никаква роля тук. Аз съм адвокат.

— И не сте любопитен да узнаете истината?

Той сви рамене.

— Още ли сте мой адвокат?

— Ако искаш да ми кажеш нещо — да. За целите на този разговор съм ти още адвокат. Когато излезеш от този офис обаче, те съветвам да си намериш друг.

Салазар извърна глава, обмисляйки възможностите си.

— В моята страна в миналото нямаше закони. Само решенията на едрите земевладелци — само те бяха законът. Те имаха оръжие и власт. Понякога някой от работниците нарушаваше закона на земевладелеца и трябваше да бъде наказан. Това създаваше дилема за земевладелеца. Ако затворникът бъдеше изпратен в затвора или го пребиеха, той фактически не можеше да работи за господаря си, който търпеше загуби в пари. Често като резултат от това някой от семейството на работника биваше избран да понесе наказанието вместо него — може би жена му или любимия му син или дъщеря. В някои случаи това можеше да бъде дори брат му.

Когато избягахме в Щатите, животът на Мигел беше преобърнат за втори път. Първият беше, когато баща ни умря и Мигел и майка ми дойдоха да живеят при мен. Той беше на шестнайсет, когато пристигнахме тук — млад, изпълнен със страст и гняв.

— Не много добра комбинация — коментира Фин.

— Не — съгласи се салвадорецът. — Когато Мигел разбра, че може да ни депортират — да бъдем върнати в Салвадор и да ни постигне смърт от Ескадроните на смъртта — нещо в него се пречупи. Той искаше да я изплаши и си мислеше, че ако използва мачете, полицията ще предположи, че са били от ВДС.

— Правилно е разсъждавал. Точно това си е помислил Макинтайър. И затова те е натопил.

— Господ прояви иронично чувство за справедливост.

— Очевидно, но не само той. Дори и Мигел да е искал само да я изплаши, мислиш ли, че това оправдава факта на нападението му срещу Мадлин Стийл?

— Не. Нищо не оправдава постъпката му. Но я обяснява. Млад и глупав тогава, той го е приемал като самозащита. Нещо повече, приемал го е като защита на семейството.

— Ти знаеше ли? — с обвиняващ тон го попита Фин.

— Не. Не знаех, докато не ми съобщихте за ДНК тестовете. Но мисля, че на подсъзнателно ниво винаги съм го подозирал.

— И излежа петнайсет години в затвора за престъпление, извършено от брат ти?

— Да. Но може би така трябваше да стане. Той ми беше като син. Беше принуден да дойде в тази страна заради моите грешки. Може би

аз бях по-виновен за това престъпление, отколкото ми се искаше да призная. Във всеки случай той е част от семейството ми и ако трябваше да избирам, не знам дали бих постъпил по друг начин.

— Защо не? — попита Фин. — В тази страна човек не отговаря за престъпления, извършени от членове на семейството му.

Другият мъж се усмихна.

— Това е чисто американска и доста наивна гледна точка. При всяко положение брат ми прекара последните петнайсет години в изкупление за греховете си. Той отгледа дъщеря ми. Грижи се за майка ни. Лекуваше болните и дори спаси живота на един обещаващ млад адвокат, нали така? А сега той доброволно жертва свободата си, за да бъде свободен аз.

Адвокатът поклати глава.

— Едва ли ще се стигне дотам. Прокуратурата вече те е обвинила веднъж. Макар и съдията да отмени присъдата ти, ти не си оневинен или реабилитиран. ДНК пробите на двама ви съвпадат, така че не може да се установи кой от вас го е извършил. По ирония на съдбата това означава, че никой от вас няма да бъде осъден, защото винаги ще има съмнение, че другият е виновен. Освен това предвид скандала и начина, по който полицията те е натопила първия път, бих се изненадал, ако прокуратурата поиска отново да открие тази петнайсетгодишна кутия на Пандора. По-добре за тях ще е да оставят шумът да утихне и с това да се приключи. Да ви оставят на мира и двамата.

— Ами ако проведат повторни ДНК тестове? Ако успеят да изолират повече точки на съвпадение, може да докажат, че е виновен Мигел.

— Малко вероятно е. Образците са взети от малки парченца кожа и не съм сигурен дали са останали още.

— Но е възможно. Технологията, използвана при анализ на ДНК, напредва много бързо.

— Може и да си прав — отвърна Фин. — Може би ще има една несигурност, която ще виси над Мигел до края на живота му.

— Може би това е наказанието, което му е отредила съдбата. Може би това му е достатъчно.

— Ти си прекарал петнайсет години в затвора. Наистина ли мислиш, че несигурността е достатъчно наказание?

— Не знам. За мен е достатъчно — за моето чувство за справедливост. Не платихме ли аз, брат ми и дъщеря ми достатъчно за това престъпление?

— Не е моя работа да съдя — отговори Фин. — Аз не съм съдия, нито съдебен заседател. Аз съм адвокат. Работата ми е да представявам и защитавам клиенти в съда.

— Да. Вие сте адвокат. Добър адвокат. — Той стана и протегна ръка. Фин остана седнал, загледан в клиента си, но след малко стана и стисна ръката му. — Благодаря ви, господин Фин — каза Салазар. — От името на моето семейство сърдечно ви благодаря.

Фин само кимна. Салазар се обърна и мълчаливо излезе от офиса.

* * *

Козловски стоеше до задната стена на малката тухлена сграда. Температурата все още беше под нулата, но слънцето нагриваше асфалтовите плочки на покрива и от улуците постоянно капеше вода. Той беше останал в кабинета си няколко минути, но в действителност нямаше работа за довършване и си каза, че малко студен и свеж зимен въздух ще му се отрази добре. Тъкмо гледаше към сградите от другата страна на улицата, когато чу как вратата зад него се отвори, Фин излезе навън.

— Вярваш ли му? — попита приятелят му.

— Мисля, че да — отвърна той. — По-лесно е да му повярвам. — Извади цигара и я запали.

— Триумфално пушене?

— Нещо такова. Не е точно триумф, но ще го приема каквото е.

Козловски се обърна и го погледна.

— Имаш ли една и за мен?

— Ти не пушиш.

— Пуша пури от време на време. Колко по-лошо може да е?

Фин извади кутията от джоба си и му предложи.

— Внимавай, казват, че човек се пристрастявал. — Той подхвърли на Козловски запалката си „Зипо“.

Детективът пхна цигарата в устата си и щракна със запалката. Успя да я запали след втория опит. И когато вдиша от тютюна, и димът изпълни белите му дробове, той се покашля.

— Добре е, а? — попита го Фин.

Той му върна запалката.

— Изгладихте ли нещата с Флахърти?

Адвокатът поклати глава.

— Още не. Но ще продължим да опитваме.

— Винаги можеш да я зарежеш.

— Не, не мога.

Козловски си дръпна отново от цигарата и този път успя да се контролира, и издиша дълга струя дим.

— Мм-да, не можеш. Но назначението ѝ е политическо? Можеш да се надяваш да се смени администрацията. Тогава може да се върне.

— Може. Човек никога не знае. — Ясно беше, че Фин не е в настроение да обсъжда любовния си живот. — Ами ти? Всичко наред ли е с Лиса?

— Предполагам. Ще ни трябва време, но тя ще го преодолее.

— Коледа е. Не трябва ли сега да си при нея?

— Тя е еврейка. Оказва се, че при тях Коледа не е кой знае какъв празник.

— Кой би предположил.

— Днес я изписват, ще отида да я взема и да я откарам вкъщи. Ще видим какво ще стане. — Козловски се загледа в приятеля си, докато в същото време се замисли за Лиса. Спомни си думите ѝ, че Фин има нужда от него, и отново отвърна поглед. Винаги се чувстваше неловко, когато му се налагаше да изразява чувствата си с думи, но също така знаеше, че тя е права. Нещо повече, той постепенно осъзнаваше, че и той има нужда от Фин не по-малко отколкото адвокатът от него. — Ще кажа нещо. — После млъкна, опитвайки се да формулира думите си.

— Благодаря ти, че ме информира — пошегува се след няколко секунди Фин.

— Не искам да мислиш, че е странно, или пък да си въобразиш нещо.

— Добре. Мисля, че зависи от това какво възнамеряваш да кажеш. Но ще го имам предвид.

Козловски отново си дръпна от цигарата и после заговори:

— Как би реагирал, ако ти кажа, че не си ми безразличен и си ми скъп?

Фин замълча и вдиша от дима на цигарата.

— Не знам — накрая отговори. После се усмихна. — Бих си помислил, че си обърнал резбата и изпитваш някакви извратени желаниа към мен.

— Именно.

— Не че има нещо нередно в това. На света има какви ли не.

— Разбрах ти намека. Благодаря.

— Лиса знае ли?

— Майната ти!

Фин се ухили още по-широко.

Козловски дръпна отново от цигарата и се закашля.

— Не разбирам как може да смучеш тая гадост.

— Въпрос на навик.

Двамата продължиха да стоят там още няколко минути. Слънцето грееше ниско на небето и приятно топлеше лицето на Козловски.

— „О’ Доул“ работи и на Коледа — каза.

— Довери се на ирландците, за да си сигурен, че всички ще се натръснат за Рождество Христово.

— Имаш някакви планове или искаш да отидем да обърнем по едно?

Фин го погледна.

— Ти ли черпиш?

— Да.

Адвокатът вдигна вежди изненадано.

— Хубаво пиене?

Козловски затвори очи и се остави слънцето да нагрива лицето му.

— Да — отвърна. — Хубаво пиене.

ПОСЛЕСЛОВ

Този роман е художествена творба и всякакви прилики с действителни лица и събития са напълно случайни. Сюжетът обаче се основава на реално случили се факти. През последните десет години близо двеста хиляди души в Съединените щати са били оневинени и присъдите им са били отменени, след като анализ на ДНК е установил, че те са невинни за престъпления, за които са били осъдени и пратени в затвора.

Дейвид Хосп, авторът на този роман, е процесуален адвокат в бостънската адвокатска кантора „Гудуин Проктър Ел Ел Пи“. През последните две години той е работил с екип от адвокати, представляващи Стефан Коуънс по граждански дела — резултат от неправомерното осъждане на Коуънс през 1997 година за стрелба и опит за убийство на служител от бостънската полиция. Коуънс беше реабилитиран и пуснат на свобода през 2004 година благодарение на упорития труд на адвокатите и служителите от сдружението „Проект за невинност на Ню Ингленд“ (НЕИП).

Въз основа на информация, събрана по време на вътрешното разследване, последвало пускането на Коуънс на свобода, Дактилоскопският отдел на бостънската полиция беше закрит в периода от 2004 до 2006 година поради недостатъчно обучение и подготовка на полицаите, служещи като експерти по пръстови отпечатъци. След като отделът беше открит отново през 2007 година, той беше попълнен изцяло с цивилни лаборанти и експерти.

НЕИП е благотворителна организация, която си поставя за цел предоставянето на безплатна юридическа помощ на лица, които искат да докажат невинността си за престъпления, за които са били осъдени. Дейността на НЕИП е насочена към отмяна на неправомерни присъди и координира усилията си на благотворителна основа с адвокатите и персонала на бостънския офис на „Гудуин Проктър“.

Издание:

Автор: Дейвид Хосп

Заглавие: Невинност

Преводач: Петър Нинов

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Плеяда“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-409-326-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8367>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.